DANIEL BLYTHE

KESİK

ROMAN

"Selam, ben Bel
Bekliyorum..
Cebimde bir bıçakla

ENDAS
KÜLTÜR

Daniel Blythe,

İngiliz yazar. 1969 yılında Maidstone'de doğdu. St John's üniversitesinde modern diller okudu. Halen Alman Romantizmi üzerine dersler veriyor. İki bilim-kurgu kitabı İngiltere'de çok satan kitaplar arasına giren Blythe'in öyküleri çeşitli dergilerde ve antolojilerde yayınlandı. Kent Edebiyat Festivali Ödülü sahibi.

GENDAS KÜLTÜR

Dünya Edebiyatı: 22

© Daniel Blythe, 1998 / Penguin Books
(Akçalı Ajans aracılığıyla)

© Türkçedeki tüm yayın hakları GENDAŞ A.Ş.'ye aittir.

Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Birinci Basım
Mayıs 1999

ISBN 975-308-045-X

Direktör
Hasan Öztoprak

Editör
Adnan Özer

Kapak Tasarımı
Hüseyin Takmaz

Dizgi
GENDAŞ A.Ş.

Kapak, İç Baskı ve Cilt
Kaya Matbaacılık (656 62 20)

GENDAŞ A.Ş.
Çatalçeşme Sk. No: 19 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 527 10 20 - 512 94 67 Pbx Fax: 520 82 12

Daniel Blythe

KESİK

İngilizceden Çeviren
Gamze Sarı

GENDAS KÜLTÜR

I

Dünyanın Sonunun Şarkısı

Merhaba, benim adım Bel. Bekliyorum. Yağmurun, petrol dumanına boğulmuş şehrin ve denizin tadını damağımda duyuyorum. Cebimde bir bıçak var.

Yağmurun altında dikiliyorum. o her tarafımı sarmış ama ben şemsiyemin altındaki bu büyülü daire içinde güvendeyim. Su etrafımda çırpışıyor. Yansımaları kötü bir televizyon kanalı gibi cızırdatıyor.

Bekliyorum. Yağmurda. Cebimde bir bıçakla...

İnsanlar etrafımdan aceleyle geçiyor. Bir çift, rengârenk bir şemsiye altına gizlenmiş. Yağmurlukları birbirinin aynı –düşen damlaların yarattığı şekiller bile birbirine eş.

Adam kablolu TV taktırma konusunu düşünmeliyiz, diyor. Kadın biliyorum, diyor ama bunun öncelikler sırasında başta geldiği söylenemez, sonra bilmem kim için alınacak düğün hediyesi var...

Şimdi High Street'ten aşağı doğru bir vınlamayla kaybolan bir taksi tarafından yutuluyorlar –banliyölere doğru, muhtemelen Beston Well ve Beckford ve High Down. Hâlâ bizimkilere benzer evlerin var olduğu yerler. Dokunmayan evler.

Video kaset satan dükkânın önünde bir hareketlenme var. Bir

süredir içeridekileri seyrediyordum; şimdi ayrılıyorlar. Video kaset dükkânı gecenin içinde bir uzay gemisi gibi kocaman ve sapsarı parıldıyor. Karanlık caddenin aşağısına doğru başka uzay gemileri park etmiş. Kırmızı beyaz hamburgerciler, bir kulübün kapısı mavi neon ışığıyla bezenmiş. Bunlar dışında fazla bir şey yok. Burası dünyanın en son noktası. Rüzgâr Arktik Denizi'nden esiyor, çünkü ülkenin daha iç kısımlarında onu durduracak hiçbir şey yok. Kent ve Kuzey Kutbu arasında bir hiçlik. Cadde boyunca iki yüz yarda ilerlediğinde, deniz surlarına ve denize uzanan pansiyonlara ulaşırsın.

Şu an video kaset dükkânında hiç kimse yok, bu yüzden bir deneme yapacağım. Şu an kendimi sınamaktayım. Nereye kadar götürebileceğime bakıyorum.

Şemsiyemi kapatıp kapıda bırakıyorum. Sular yerdeki paspasa damlıyor. Kapı gıcırdıyor. Dükkândaki hastane beyazı ışıklar titreşiyor ve tüm ekranlar *Star Trek: The Next Generation* bölümünün çizgi film parlaklığındaki renklerini gösteriyor. Yaşlı adam sadece bir an için gazetesinin üstünden bakıyor, sonra okumaya devam ediyor.

Yüzümün öfkeyle kızardığını hissedebiliyorum. Sanki benim bir tehdit oluşturmadığımı, uğraşılmaya değmediğimi düşünüyor. Göreceğiz. Yeni Çıkanlar koridoru boyunca yürüyorum, paltomdan halıya sular süzülüyor. Halı üzerinde kara lekeler bırakıyor. Sharon Stone'ın gözleri. Schwarzenegger'in kasları, Hugh Grant'in sırıtışı ve Kurt Russell'ın suratsız hali ile dolu bir sürü kutu var.

Titreyen ekranların altında yürüyor, ilgilenmiş gibi görünmeye çalışıyorum. Ama kalbim şiddetle atıyor. Pat. Pat. Bir elim yağmurluğumun cebinde, katlanmış bıçağın pürüzsüz yüzeyinde. Başımın üzerindeki ekranlarda Kaptan Picard, Bay Riker'a kırmızı alarm

emri veriyor. Önceden Görülmüş'leri karıştırıyorum. Kutular dolusu modası geçmiş şey... Bunu tek elle yapmam olanaksız, o yüzden bıçağı şimdilik cebimde dinlendiriyorum. Video kaset kutularındaki plastik yapış yapış; sanki biraz öncesine kadar başka eller vardı üzerlerinde. Avuçlarım terliyor. Kokularını alıyorum, kebap kadar keskin; neredeyse midemi bulandırıyor.

Pat. Pat. Sakin olmalıyım.

Adam hâlâ gazetesini okuyor. Sayfayı çeviriyor. Görünüşe bakılırsa benim farkımda değil.

Saçımı geriye itiyor, komedi bölümüne göz gezdirirken önüme düşmesine izin veriyorum. Elime bir video kaset kutusu alıyorum. Newman ve Baddiel. Boş tabii ki, hepsi boş; birisi raftan bir şey alır da kayıplara karışırsa diye önlem olarak. Başka mağazalar da böyle yapsa ne kadar tuhaf olurdu. Sahte fasulye tenekeleri, boş corn flakes kutuları, plastik hindiler ve kartondan yapılmış peynirlerle dolu süpermarketler. Hepsini kasaya götürüyorsun, orada gerçekleriyle değiştiriyorlar. Bazen değiştirmiyorlar ve sen farkında olmuyorsun.

Newman ve Baddiel'i tezgâha götürüyorum. Ardımda hâlâ sulu bir iz bırakarak. Saçım alnıma yapışıyor. Ben yaklaşırken gazetesi aşağı iniyor ve kırışık kahverengi bir kafa görüyorum, kocaman gri siyah karışımı bir bıyık.

"Pekâlâ hayatım," diyor. "Dışarda berbat bi hava var di mi?"

"Evet ya, pek iyi sayılmaz," diye cevap veriyorum. "Bu lütfen." Büyük plastik kutuyu kaldırıyorum.

"Peki o, ona bayılırsın." Kafası ışık altında parlıyor. Başında bir hare var. Ekranların üçü de bir şeylerle dövüşen Teğmen Worf'a odaklanıyor. "Bizim Tammy onu seyrettiğinde bayılmıştı."

Tezgâhın altında bir şeyler arıyor. Soğuk soğuk terliyorum. Bel-

süredir içeridekileri seyrediyordum; şimdi ayrılıyorlar. Video kaset dükkânı gecenin içinde bir uzay gemisi gibi kocaman ve sapsarı parıldıyor. Karanlık caddenin aşağısına doğru başka uzay gemileri park etmiş. Kırmızı beyaz hamburgerciler, bir kulübün kapısı mavi neon ışığıyla bezenmiş. Bunlar dışında fazla bir şey yok. Burası dünyanın en son noktası. Rüzgâr Arktik Denizi'nden esiyor, çünkü ülkenin daha iç kısımlarında onu durduracak hiçbir şey yok. Kent ve Kuzey Kutbu arasında bir hiçlik. Cadde boyunca iki yüz yarda ilerlediğinde, deniz surlarına ve denize uzanan pansiyonlara ulaşırsın.

Şu an video kaset dükkânında hiç kimse yok, bu yüzden bir deneme yapacağım. Şu an kendimi sınamaktayım. Nereye kadar götürebileceğime bakıyorum.

Şemsiyemi kapatıp kapıda bırakıyorum. Sular yerdeki paspasa damlıyor. Kapı gıcırdıyor. Dükkândaki hastane beyazı ışıklar titreşiyor ve tüm ekranlar *Star Trek: The Next Generation* bölümünün çizgi film parlaklığındaki renklerini gösteriyor. Yaşlı adam sadece bir an için gazetesinin üstünden bakıyor, sonra okumaya devam ediyor.

Yüzümün öfkeyle kızardığını hissedebiliyorum. Sanki benim bir tehdit oluşturmadığımı, uğraşılmaya değmediğimi düşünüyor. Göreceğiz. Yeni Çıkanlar koridoru boyunca yürüyorum, paltomdan halıya sular süzülüyor. Halı üzerinde kara lekeler bırakıyor. Sharon Stone'ın gözleri, Schwarzenegger'in kasları, Hugh Grant'in sırıtışı ve Kurt Russell'ın suratsız hali ile dolu bir sürü kutu var.

Titreyen ekranların altında yürüyor, ilgilenmiş gibi görünmeye çalışıyorum. Ama kalbim şiddetle atıyor. Pat. Pat. Bir elim yağmurluğumun cebinde, katlanmış bıçağın pürüzsüz yüzeyinde. Başımın üzerindeki ekranlarda Kaptan Picard, Bay Riker'a kırmızı alarm

emri veriyor. Önceden Görülmüş'leri karıştırıyorum. Kutular dolusu modası geçmiş şey... Bunu tek elle yapmam olanaksız, o yüzden bıçağı şimdilik cebimde dinlendiriyorum. Video kaset kutularındaki plastik yapış yapış; sanki biraz öncesine kadar başka eller vardı üzerlerinde. Avuçlarım terliyor. Kokularını alıyorum, kebap kadar keskin; neredeyse midemi bulandırıyor.

Pat. Pat. Sakin olmalıyım.

Adam hâlâ gazetesini okuyor. Sayfayı çeviriyor. Görünüşe bakılırsa benim farkımda değil.

Saçımı geriye itiyor, komedi bölümüne göz gezdirirken önüme düşmesine izin veriyorum. Elime bir video kaset kutusu alıyorum. Newman ve Baddiel. Boş tabii ki, hepsi boş; birisi raftan bir şey alır da kayıplara karışırsa diye önlem olarak. Başka mağazalar da böyle yapsa ne kadar tuhaf olurdu. Sahte fasulye tenekeleri, boş corn flakes kutuları, plastik hindiler ve kartondan yapılmış peynirlerle dolu süpermarketler. Hepsini kasaya götürüyorsun, orada gerçekleriyle değiştiriyorlar. Bazen değiştirmiyorlar ve sen farkında olmuyorsun.

Newman ve Baddiel'i tezgâha götürüyorum. Ardımda hâlâ sulu bir iz bırakarak. Saçım alnıma yapışıyor. Ben yaklaşırken gazetesi aşağı iniyor ve kırışık kahverengi bir kafa görüyorum, kocaman gri siyah karışımı bir bıyık.

"Pekâlâ hayatım," diyor. "Dışarda berbat bi hava var di mi?"

"Evet ya, pek iyi sayılmaz," diye cevap veriyorum. "Bu lütfen." Büyük plastik kutuyu kaldırıyorum.

"Peki o, ona bayılırsın." Kafası ışık altında parlıyor. Başında bir hare var. Ekranların üçü de bir şeylerle dövüşen Teğmen Worf'a odaklanıyor. "Bizim Tammy onu seyrettiğinde bayılmıştı."

Tezgâhın altında bir şeyler arıyor. Soğuk soğuk terliyorum. Bel-

ki de alarmı çalıştırıyor. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyor, benim kötü haber olduğumu görebiliyor. Kendi kendime bunun mümkün olmadığını söylüyorum. Oldukça saygıdeğer bir halim var. Daha bir şey yapmadım. Parmaklarım bıçağın çevresinde kapanıyor. Yağlı parmak izlerini, bıçağın ete saplanmasını hayal ediyorum. Kanı görüyorum.

"Tabii onları ünlü olmadan önce de seviyordu, artık o kadar iyi olmadıklarını düşünüyor." Bıyığının altından bana sırıtıyor ben de sırıtmak zorunda kalıyorum. "İki buçuk sterlin, hayatım. Kartın yanında mı?"

Oo, evet, kartım.

Cebimde. Cebimdeki kartım değil bıçağım. Bıçağım benim kartım. Onu telefon kartı yapmak istiyorum.

Kaseti elinde tutuyor kabı yeni, üzerinde mağazanın sarı amblemi var. Diğer elini kartım ve paramı almak için uzatıyor.

Tammy'si hakkında bir şeyler söyledi. Bir ailesi var. Muhtemelen bir karısı ve kızı. Bu aptallık. Bu gülünç. Her şeyin o kadar salakça ve amaçsız görünüyor olması benim başımı döndürüyor.

O burada harcanacak. Kesik. Ona kızamam değil mi? Dünyanın bittiği yerde o sadece başka bir kurban.

Kızamıyorum ama kendimi zorlamam gerekiyor. Hepsi bundan ibaret. Ne kadar ileri gidebileceğimi görmek.

Elim hızla tezgâhın üzerinde beliriyor ve işte orada –parlak, keskin, ince. Parmaklarımın arasında eğreti duruyor.

Bu benim video dükkânına üyelik kartım.

Video kasedin parasını ödüyorum. Adam gülümsüyor. Birbirimize iyi geceler diliyoruz, dükkândan çıkarken şemsiyemi alıyorum.

*

Denizden gelen hava soğuk. Balık ve patates kızartması tadı var. Yaşamın bir zamanlar var olduğu gezinti yolunda yürüyorum. Karnavalın karanlık hayaletleri beni plajdan izliyor. Otel ve misafir evlerinden oluşan uçurumlar solumda, korkunç suretleriyle. Yürümeye devam ediyorum. Klik. Klik. Deniz plajı yıkıyor, kendi kendine sessizce tıslıyor. Bu ölü kasabada durdurulamayacak tek şey.

Sustalı cebimde duruyor, hâlâ açılmadan. Şimdi ılık, bir sevgili gibi.

Onun için doğru yuvayı bulabilecek miyim acaba?

2
Komünyon

Bıçağı yavaşça Kate'in fotoğrafı üzerinde gezdiriyorum. Zigzag parçalar kesiyorum.

Geniş, temiz ve keskin. Onu keskin tutuyorum. Onu bileyen bir adam var; ara sıra buralara uğruyor. Bunu bir erkek yapmalı. Bacaklarının arasına sıkıştırarak yapıyor. Bisikletini bu mekanizmaya zincirliyor ve keskin yüzeyi içeri itiyor –bahçe makasları, bıçaklar, kürekler, bahçıvan bıçakları... aletten en keskin kenarlarla çıkıyorlar. Bir gün ona bıçağımı ne kadar iyi bilediğini göstereceğim.

Kate parçalara ayrıldı. Kate şimdi parçalar halinde, parçalardan her biri siyah halımın üzerinde renkli küçük bir mücevher gibi duruyor.

Kate çok değil sekiz ay önce babamla evlendi. Kilisede evlendiler; on hafta önce o cumartesi gecesinde Tanrı'ya küfrettiğim mihrabın önünde. Hatırlıyorum. Şimdi onu kesiyor ve hatırlıyorum.

Kilise kapısı elimin altında nemli ve tabut tahtası gibi gıcırdıyor. Onu arkamdan sürüklüyorum. Eşiğe basarken kendimi gergin hissediyor olmalıyım, çünkü içkinin ağzıma geldiğini hissediyorum; asitli ve ılık. Yutuyorum.

Tamamen karanlık değil. Yanık birkaç mum bırakmışlar. Ne kadar da düşünceliler. Etraf mum ve soğuk, küflü hava ve eski minderler gibi kokuyor. Bir raf üzerinde kitapçıklar ve dev gri bir istiridyeye benzeyen süslü bir kenarı olan bir vaftiz kurnası var. Köşede, loş portakal renkli ışık altında sallanan bir oyuncak at ve kâğıt üzerinde mürekkep lekesine benzer empresyonist resimler duruyor. Anaokulu malzemeleri gibi. Hem de kilisede? Hem ben kimim ki bu konuda fikir yürütüyorum?

O an için önemli olmadığından elini bırakıyorum.

*

Onunla Domingo'da tanıştım. Nasıl olduğunu bilmek ister misiniz?

Ilık bir gece ve Domingo'da bir çift göz arıyorum. Bana bakan birçok göz var; hiçbiri istediğim türden değil. Domingo cumartesi gecesinde gözlerle dolu. Avcıların gözleri, gölgelerde parlak; al dumanlar arasından şehvetli şeytanlar gibi gözetliyorlar. Tam anlamıyla dikkat çekmediğimi söyleyemem. Siyah, uzun ve dümdüz saçlarım, parlayana dek fırçalanmış; aşağıda buruşuk kadifeden kırmızı bir bluzla buluşuyor. Gümüş ve kırmızı küpelerim dönen ışıklarla göz kırpıyor.

Bu gece silik değilim. Bu benim on sekizinci doğum günüm.

Koridorda yürüyor, ayak parmaklarım üzerinde bir dönüş yapıyorum; bir karış açık ağzımın farkındayım; köşe kemerleri, duvara yapışık sütunlar, sıra sütunlar karşısında ağzım hayretle açılıyor. Bir ay önce bunların köşe kemerleri, duvara yapışık sütunlar, sıra sütunlar olduğunu bilemezdim ama, mimari konusunda okuduğum bir makaleyi hatırlıyorum. Bu günlerde çok şey hatırlıyorum.

Mihrap bakire beyazı bezlerle sarılıp iki mumla taçlanmış. Şey-

tani bir şeye benziyorlar; iki boynuz gibi. İlk küfür heyecanım.

Elleri ceplerini karıştırıyor.

"Gidebilir miyiz?" diyor kendini tuhaf hissederek. "Buradan hoşlanmadım."

Gülümsüyor ve ona doğru kayıyor; kollarımı boynuna dolayarak ağzını öpüyorum. Kendi ağzım bayağı hissizleştiği için pek bir tat alamıyorum. Sadece kaygan bir his veriyor. İlk önce karşılık vermiyor gibi. Ama ellerim gömleğinden aşağı kayarak kot pantolonunu okşamaya başladığı zaman, ne yaptığımı anlıyor.

Gözlerini fal taşı gibi açıyor inanamayarak. Ya da inanmak istemeyerek. İnanmayı reddederek.

Yapmak üzere olduğumuz şey bu.

İnanmayanların işi.

Onu seçme yöntemim neredeyse sıkıcı. Herhangi biri de olabilirdi.

İşte Domingo'dayım, sallanan bir kaide üzerinde boktan bir heykel gibi. Müziği bedenimde hissediyorum; âdeta kulaklarımdan geçmeden kanıma yayılıyor. Barmaidin kocaman çingene bilezikleri var, mavi ruj sürmüş ve bardakları parlatırken metalleri şakırdıyor. Dimdik göğüs uçlarını gösteren ince sarı bir bluzun zaptettiği kocaman göğüsleri var. Onu heyecanlandıran şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Bana yaklaşıyor. Siyah saçları var; o kadarını hatırlıyorum ve bir hayvan gibi sıcak ve erkeksi bir kokusu. Koyu renkli bir ceket, beyaz pantolon. Soluk bir ten. Kollarını hatırlıyorum, pürüzsüz; neredeyse tüysüz. Elinde bir onluk var; barmaidin burnunun ucunda sallıyor.

"Bloody Mary!" diye bağırıyor. "Allahın belası Bloody Mary,

Mary, şimdi!" ve onluğu kadının kocaman göğsüne sıkıştırıyor. Bu bir içki talebi mi, yoksa kadına küfür mü ediyor, yoksa her ikisi de mi bilmiyorum. Bu mücevherle donanmış yaratığın adı Mary mi? Öyle olsa durum anlaşılabilir. İçkisini kabaca dolduruyor ve yakınında çarparcasına bara bırakıyor. Birazı kenardan taşarak parmağına sıçrıyor, kendi kendini kesmiş gibi. Buruşturulmuş parayı bardaki sıcak ve ıslak dairelerden birine fırlatmadan önce parmağını manalı bir öfkeyle emiyor.

Eğlenerek izliyorum ve parıldayan gözlerini bana çeviriyor.

"Komik olan ne?" diye soruyor ama sesi agresif değil. Sesinde düzgün, neredeyse kadınsı bir yuvarlaklık var.

"Hiçbir şey." Kendi kendime sessizce gülümsüyor, kalçamın daha büyük bölümünü ortaya çıkaracak şekilde kaykılıyorum.

Ağzını açıyor. Biraz salyaları akıyor.

"Adın ne?" diye soruyor.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

"Tequila Sunrise."

Mary paranın üstünü bara çarpıyor, gümüş bozukluklar. Barın kenarından yuvarlanarak kucağına düşüyor.

Sırıtıyor ve onu mihraba sürüklüyorum. İlk ve tek sefer. Binayı sarsan rüzgâr ve yağmurdan başka düğün marşı yok. Bizi seyreden hayaletler. Ellerim boynumda, bacaklarım ona sarılı mihrabın tepesindeyim. Düşüyor, üzerime yuvarlanıyor, artık nerede olduğumuzu umursamıyor gibi görünüyor. Bu onun işine yarıyorsa ne âlâ. Ama ben, ben nerede olduğumuzu hatırlamak istiyorum. Bunu her zaman hatırlamak istiyorum. Bu bedeni al ve benim hatıram adına ye.

"Mumlar," diyor neredeyse panik halinde.

Mumları hızla söndürüyorum. Karanlık olsun.

Ağzı benimkini arıyor. Sıcaklık ve sıvının bilincindeyim ama ağzım neredeyse hissiz. Hiçbir tat almıyor. Elektrik çarpmış gibi dişlerim sızlıyor. Taş duvarların bizi dinlediğini, şehvetimizi yuttuğunu hissedebiliyorum. Elleri bacaklarımı kavrayıp ayırıyor. Külotumu tutup indiriyor. Az önce gömleğini açıp omzunu sertçe ısırdım.

Eti yumuşak, tavuk gibi ve dişlerimin altında iyi bir his veriyor. Dişlerim omzundan boynuna geçiyor. Bir tükürük izinin bizi bağladığı ağzına gelene kadar yalıyorum. Al, iç. Nefes nefese içime girmeye çalışıyor, beceriksizce. Kirişlerde güvercinler cıvıldıyor.

Mum ışığı azizlerin soğuk ve ruhsuz çehrelerinde titriyor. Gözlerim zevkten kapalı; saçlarımın dağıldığını, kafamın mihraptan aşağı sarktığını hissediyorum. İnanılmaz bir hızla, nefes nefese kalmaktan ziyade pek bir şey yapamayarak işini bitiriyor ve artık kirli bir şeymişim gibi kendini benden ayırıyor.

Bedenim jelatine dönmüş bir halde kendimi toparlıyor, tüm edep duygularını yitirmiş bir halde beyaz bez üzerinde diz çöküyorum. Kasıklarımda bir ıslaklık hissediyorum. Bacaklarımın arasından bir sıvı fışkırıyor. Akıcı, pembe bir kan ve salgı karışımı. Pantolonunu çekiyor; yüzü kıpkırmızı ve bir sıraya dayanarak sendeliyor; sinsi bir hali var. İç çamaşırlarımı toparlarken kendime engel olamayarak gülüyorum, sesim kemerlerde azizlerin kahkahası gibi yankılanıyor.

"Ya," diye mırıldanıyor. "Çok komik." Bir sıraya çöküyor.

Onu seçtikten sonra kulağına önerimi fısıldıyorum, ilgilenmiş görünüyor, ben de taburemden inerek koluna giriyorum ve beraberce terli insanların arasından geçiyoruz; ta ki gecenin keskin havası-

na karışana dek.

Bir yöne doğru ilerlemeye başlıyor, sonra âniden durarak bana dönüyor.

"Nereye gidebiliriz?" diye soruyor çaresizlik içinde.

"Araban bile yok mu?" Bu durum düşündüğümden de kötü olacak galiba.

Tekrar omuz silkiyor. Ona durmasını söylemek istiyorum; silkecek kadar omuz yok ki onda; öylesine uzun ve kemikli ki. Yolda aşağı yukarı hareket eden bir hidrolik matkaba benziyor. Bir kez daha omuz silkerse kendi kendisini kaldırıma çakacak.

Ellerim belimde orada duruyor, ona dik dik bakıyorum.

Ona "Kilise açık." diyorum.

Rengi biraz atıyor. En azından bana öyle geliyor. Bu ışıkların arasında her şey portakal rengi gözüküyor.

"O işi kilisede yapamayız!"

"Neden olmasın. Şu an orayı kimse kullanmıyor."

Onu elinden tutarak tüm itirazlarına rağmen Guild Caddesi boyunca Union Square'deki Tüm Azizler Kilisesi'ne sürüklüyorum.

Bu arada, adı JJ idi.

Joshua James McCann, 'Bana JJ de.' Adını hatırlamazdım, eğer küçük törenimden sonra bir yerime sıkıştırdığı yırtık bir ilahi kitabı sayfasına çiziktirmiş olmasaydı.

Bunun 'Bana JJ de' ya da 'Beni ara, JJ' anlamına mı geldiğini merak ediyorum.

Arkada bir numara var. Bu durumda ikinci olasılık geçerli olmalı.

JJ bezi temizlemek istedi –bir sabun bulup onu yıkamak istiyordu. Baldırına bir tekme attım ve bırak yarın onu burada bulsunlar dedim. Muhtemelen İsa'nın kanı ya da buna benzer mucizevi bir

işaret olduğunu düşünürler; oysa gerçekte benim biraz âdet kanı karışmış aşk salgım o...

Guild Caddesi'ndeki tuvalete zorlu ve sıcak idrarımı salıyorum; beni neredeyse ikiye ayırıyor. Buharı kubura yayılıyor ve yüzeyi kazıyacakmış gibi porseleni aşındırdığını duyumsuyorum.

Duvar yazılarını bir kez daha okuyorum. Her zamanki şeyler -lezbiyenlerin yazıları, erkek arkadaşlarla ilgili boktan tavsiyeler. Mavi ve siyah boyayla yazılmış bir tanesi duvarlardan birinin neredeyse tümünü kaplamış. Şikâyetlerinden anlaşıldığı kadarıyla Bayan Mavi korkağın teki ve Bayan Siyah haddinden fazla duyarlı bir iyi aile çocuğu. Rujumu çıkarıyor ve bu kubur yazışmasının üzerini tamamen kaplayacak şekilde KIÇINA BİR TEKME AT yazıyorum.

Sonra pantolonumun içine akıntıyı durdurmak için birkaç tuvalet kağıdı sıkıştırarak, çantamı kapatıyor, omzuma asıyor ve Kate'i öldürmeye hazır bir ruh hali içinde eve gidiyorum.

Ama öldürmüyorum.

Kesik 02

3
Beni Tanımak...

Kate'in sesini duyabiliyorum. Sanırım bir dakika içinde onunla konuşmak ve ondan hoşlanıyormuş gibi yapmak zorundayım. Ama gerçekte durum biraz daha karışık. Bana biraz izin verin.

Zaman zaman keşke daha iyi bir kız olsaydım, diyorum çünkü İsa'yı seviyorum.

Yo, bu doğru değil. JJ ile birlikte o işi mihrabın üzerinde yaptığım zaman, bu sadece sembolik bir Tanrı'ya küfür değildi. Yeri de kesinlikle rastgele seçmemiştim. Ona kalsaydı katlı otoparkta, plajda ya da Undercliff'in yanındaki yanmış arabalardan birinde olabilirdi. Ama yeri ben seçtim.

İncil'i ilk okuduğum ve kiliseye ilk gittiğim zamandan beri bunu hayal ediyorum, çarmıhın üzerinde sevişmeyi. JJ'i becermekten İsa'yı becermeye...

Tabii ki o gerçekten İsa değil, sıkça uğramadığım tütsü kokulu kiliselerden birinden genç bir rahip yardımcısı bekâretimi İsa'ya vermem gerektiğini söylüyor. Beraberce tahta Paskalya Haçı'nın savaş anıtıyla yan yana gurur içinde durduğu kasaba merkezine gidiyoruz. Bahar mevsiminin yıldızları altında haçı itiyor ve bir kolo-

niye yeni katılmış tanrılarının işaretini göğe kaldıran insanlar gibi beraberce asılıyoruz.

Haç yere yıkılıyor. Haçın üzerine yatıyorum, kollarım ve bacaklarımı uzatarak ve bağlanıyorum, ipler etimi kesiyor. Yıldızları görebiliyorum. Ayı görebiliyorum. El ve ayaklarım hissiz ve bacaklarımın almaya açık kocaman bir ağız gibi açıldığını duyumsuyorum. Olaya tamamıyla hakimim. Üzerime çık diyorum. Hemen şimdi.

İçime girdiğinde gözlerimi kapatıyor, haçına çivilenen İsa'yı düşünüyorum; kanların fışkırarak etine saçılmasını. İplerime asılarak geliyorum. Kudretli, çok güzel bir acı. Zihnimde çiçekler açıyor, parlak ve kan kırmızısı yenilenme, kanını verme, yaşam vermeyi simgeleyen paskalya çiçekleri. Damarı kestim ve işte ereksiyon ve yaşam hazır ve ekmeksi bedenimin içinde fışkırıyor.

Kate içeri girdi. Alt katta çıkardığı sesleri duyuyorum. Yüzünün parçalarını bir zarfa doldurarak çekmeceye atıyorum.

Şimdi, video kaset dükkânı dündü öyle değil mi? JJ'le olanlar da on hafta önce on sekizinci doğum günümdeydi. Ve Kate babamla sekiz aydır evli.

O zamandan beri onu on beş kez öldürmek istedim, her birinde de özel ve kesin bir sebebim vardı. Bunu daha gerçekleştirmedim. Bunu yapmayı daha gerçekten istemedim, bu açık. Gerçekten yapmak istediğimde bunu yapacağım.

Kapıya vuruyor. Yatağıma uzanmış okuyorum.

"Evet?"

Yapılı sarışın başını kapıdan uzatarak bana parıltılı bir gülümsemeyle bakıyor.

"Bir fincan çay ister misin?"

Hayır, kafanı tuvalete gömmeyi tercih ederim. Tabii ki ona bu-

nu söylemiyorum.

"Yo, sağ ol."

Kate'e geçen yıl boyunca mükemmelleştirdiğim içten gülümsemeyi fırlatıyorum. Kate'i aldatmanın en müthiş tarafı bu kandırmacanın katıksız bir gerçek üzerine kurulmuş olması. Ondan hoşlanmıyorum. Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım. Ama onun, bu duygularımı bir kenara ittiğimi düşünmesine izin verdim: Savaş baltamı gömdüğümü. Çaba gösterdiğimi. Ondan gerçekten hoşlanıyormuş gibi yapmak zorunda değilim, sadece kibar davranıyormuş gibi gözükmeliyim.

Halbuki gerçekte ölümünü planlıyorum.

Görüyorsunuz ya, kimse önüme çıkamaz. Uzun zamandır hayat felsefem bu.

Kate "Konuşabilir miyiz?" diyor.

İç geçiriyor, kitabımı kapatıp bir kenara kaldırıyorum.

"İnek karı konuşmak istedi," diyorum JJ'e. Nefes nefeseyim, koşuyordum. "Ee, nereye gidiyoruz?"

Promenade Caddesi'ndeki iskele dubasına yaslanarak sırıtıyor. "Bu çöplükte pek bir seçenek yok değil mi?"

"Evet," diyorum düşünceli bir şekilde; çıkardığım sigarayı ben fark etmeden yakmış bile. "İnsan bu şehirde insanların nereye gittiğini merak ediyor. Yani gerçek insanlar demek istiyorum."

Biz gerçek insanlar değiliz. İnsanların hüsnü tabir kabilinden Orta İngiltere dedikleri yerdeniz. Konsey vergisinde E ve F vergi dilimlerine giren insanlar. Ebeveynlerimizin garaj girişleri mıcır kaplı, ipotek ödemelerini neredeyse tamamlamışlar ve tutumlu davranırlarsa bazılarımızı zar zor devlet okuluna gönderebilecek durumdalar. Bazılarının yüzme havuzları ve Fransa'da devre mülkleri var.

İnsanı hasta ediyor, değil mi?

Yo, aslında değil. Aslında ben paraya sahip olmaktan hoşlanıyorum. Bana yapmam gereken şeyleri yapma fırsatı veriyor. Sadece bir yıl daha; sonra bu çıkmaz sokaktan, bu beter kasabadan kurtulacağım. Üniversiteye gitmeden önce işlerimi bitirmeliyim. Her zaman yapmak istediklerimi yaptım; şimdi de buna son vermek için bir sebep göremiyorum. Benim için ayarlanan şeylerden hiçbirini yapmak istemedim –yemek pişirme kursları, müzik dersleri, kilise. İçmek, dans etmek ve sevişmek istiyorum; bunların dışında yapacak pek bir şey yok. Anladın mı?

JJ ile caddede yürüyorum, kol kola ve eğlence peşinde.

Kate yatağımın üzerinde oturuyor. Üzerinde pasta süsü gibi kabartmalı desenleri olan kırmızı bir kazak ve siyah beyaz yin-yang bir tayt var. On sekiz yaşında giyeceğin türden bir tayt; ve o gece birinin seni becermesine ihtiyacın varsa ve kocaman engebeli bir selülitin yoksa. Belirtmeliyim ki bunlardan hiçbiri Kate için geçerli değil.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," diyor, tatlı tatlı gülümseyerek.

Fondöteni neredeyse kurumuş topraklar gibi çatlayacak. Sürdüğü pembe ruj dudaklarının çatlaklığını gizleyemiyor. Güzel ve pürüzsüz olmaları için arada bir üzerlerinde diş fırçası gezdirmek gerektiğini bilmediği belli. Ben bütün bu hileleri biliyorum ama Kate'e hiçbir şey söylemiyorum.

"Bu yaz bir şey yapmaya niyetin var mı?" diye soruyor, pasta kremasına benzeyen suratı tatlı ve kuzu gibi. Tam ortasına bir bıçak saplamak isterdim.

"Ne demek istiyorsun?" Dizlerimi toplayıp ellerimi üzerlerinde

kenetliyorum.

"Baban ve ben kasabada kalmayı planlayıp planlamadığını ya da bir yere gitmeyi düşünüp düşünmediğini merak ettik de. Ya da eğer kalıyorsan bir çeşit... işe girmeyi düşünüp düşünmediğini."

İş mi?

Şaka mı yapıyor?

Şu şekilde ifade edeyim. Babamın yıllık geliri vergilendirildikten sonra doksan K seviyesinde seyrediyor. Kate bildiğim kadarıyla hayatı boyunca profesyonel olarak ev kadınlığı görevini ifa etmiş. Şey, pardon yoksa bu günlerde 'Ev İçi Hapis Kurbanı' mı demem gerekiyor? Kusuruma bakmayın PFC ekibinin çalışmalarına hiç katılmadım.

Her neyse, ilk sefer her şey berbat gitmiş –felaket bir evlilik, her zamanki şeyler. Nasıl gittiğini bilmek ister misiniz? Üç kelimeyle açıklanabilir: Zıtlık, sertlik, nafaka. Evlilik müthiş bir şey olabilir, ama boşanma on kat daha müthiş.

Özgürlüğünü kazanır kazanmaz, beş parasız bir halde başka bir sakarin babası, üstüne yatabileceği başka bir gelir arayışına koyuldu. Babamı çok sayıdaki erkeklerinden birkaç tanesi ile birlikte katıldığı bir sanayi balosunda buldu. Her kolunda bir tane. (İlişkiler söz konusu olduğunda bazıları bağlanmaktan kaçınır. Bazıları yarı yarıya bağlanır. Öğrendim ki Kate her zaman iyi yere tezgâh açan cinstenmiş.)

Taşınır taşınmaz evi bir iç mimara baştan aşağı dekore ettirdi; benim odam hariç. Kimse ona dokunamadı. Halen zaman zaman eşyaları 'koordine etmekten' bahsediyor, ne demekse? Bu odadaki eşyaları özellikle koordine olmayacak şekilde seçtim. Oturma odasını pudra mavisi ve lacivert renklerde, mavi mermer masaların üzerinde istiridye şekilli tabaklar, yumurta kabuğu mavisi bir halı, al-

tın ve turkuaz püsküllerle bağlanan kalın lacivert kadifeden perdelerle dekore ettirdi. Yemek odasına bunlarla takım. yüksek sırtlı tahta sandalyeler koydurdu ve tüm çatal bıçakları gözden geçirerek yeni seçtiği masa örtülerine (hardal sarısı ve kivi yeşili) uymasını sağladı.

Daha sonra etrafta bahçıvan araştırmaya başladı ve üç dönüm kurumuş kırlık alanı bir Güzel Ev Bakımı nişanesine çevirmek üzere bir tane tuttu: Yeşil jöle kıvamında bir pürüzsüzlük. Çikolata renkli ağaçlar. Anason tohumu kırmızısı, şerbet sarısı ve nane beyazı çiçekler. Tek eksiğimiz zencefilli çörekten bir çatı, o da olsa kimse onu fırına itmeme karşı çıkamazdı.

Babam çok mutluydu. En sonunda dekorasyon. eğlence ve bahçe gibi tüm bu incelik ve titizlik isteyen işlere sahip çıkacak biri çıkmıştı. Yani demek istediğim nasıl olduğunu görebiliyorum. Ben de evle ilgilenecek biri olması taraftarıydım çünkü, lanet olsun, kendi çamaşırlarımı yıkamam gerekmiyor. Bu nedenle bir adet İşleri Yapan Kadın'a sahip olmak cazip geldi. Ama o fazlasını yaptı. Babamın inekle evlenmesine gerek yoktu.

Daha zayıf, belki de daha aptal biri bunun için babamdan nefret edebilirdi. Kendini ihanete uğramış hissedebilirdi. Ama bu çok kolay olurdu ve o kadın buna bayılırdı. Kanımca babam sadece merhameti hak ediyor. Ben asıl hayatımıza giren ve düzenlenmiş bahçeler ve karmaşık şekillerde katlanmış peçeteler gibi şeylerin gerekli olduğuna babamı inandıran bu kadından nefret ediyorum. İnsanlar toplum içinde bu gereksinimleri kendilerine arpalık yaratmak için icat ediyorlar –yoksa moda danışmanı, catering servisi müdürü ve iç dekoratör gibi mesleklere ihtiyaç olur muydu?

Neyse ona "Bu konuyu düşünmedim," diye cevap veriyorum.

Demek istiyorum ki eğer senin gibi salak bir sürtük babamı sa-

şabiliyorsa bana aynısını yapamayacağımı söyleyemezsin.

Kate içini çekiyor ve kendi kendine *Ona nasıl anlatabilirim? Belki büyüyünce anlar.* der gibi hafifçe gülümsüyor ve ellerini kucağında birleştiriyor.

"Bir şey daha var," diyor, "yazın burada kalmayı planladığına göre, baban ve ben arkadaşlık ettiğin insanlardan pek hoşnut değiliz. Sana daha uygun arkadaşlar bulsan iyi olmaz mı acaba, diyoruz. Daha iyi bir sınıfa ait insanlar."

Safra kadar keskin öfkemi yutmak zorunda kalıyorum. Yüzüme kırmızı siyah yayıldığını neredeyse görebiliyorum. Çoğul olarak konuşan insanlardan nefret etmiyor musunuz? Biz merak ediyoruz, biz düşünüyoruz, biz hissediyoruz ki... Etkilenmemiş gözükmeye çalışıyorum.

"Ben arkadaşlarımdan oldukça memnunum, sağ ol."

"Neyse," diyor ve kitaplarımın durduğu rafa doğru ilerliyor, ben daha gözümü açmadan sürtük rafın üzerindekileri düzenlemeye başlamış bile. Şüphesiz bir tasarımcı formatında. *Bookcase Monthly*'den böyle mi öğrendin ha Kate? Kâğıt ağırlıklarında bahar modası kenara yakın, bu arada defterler potporiyle otuz derecelik açı yapacak şekilde yerleştirilmeli. "Bakalım," diyor. "Belki her şey yoluna girer."

Ben de öyle düşünüyorum, belki de öyle olur. Yani benim istediğim gibi. Şüphesiz o da işlerin kendi isteği doğrultusunda geliştiğini düşünüyor. Tatmin olması için dudağımın içini ısırmam gerekiyor –yumuşak ve kaygan, balık gibi. Şimdilik.

4
Gecede Sürünenler

Parlak cam bize doğru ilerliyor, karanlıkta bir kartpostal, bir kitap boyutunda –motoru bağırıyor– bir ön cam boyunda, düz camdan yapılmış allahın cezası bir dükkân camı boyunda ve –ŞANGIR.

Tamam demek 50 dakika önce. JJ'e tutunuyorum; Damien ve Marcie önden yürüyor; orada turuncuyla lekelenmiş karanlıkta iki yanında mağazalar olan bu arka sokakta, neon rengi su birikintilerinin arasında, büyük direkli geçitlerin altında. Orada bir çatlaktan deniz ışıldıyor. Aşağıda plajda çocuklar taş atıyor.

Marcie zıplayıp gülüyor. Arabanın –bir Vauxhall Nova– motor kapağının üzerinde yuvarlanıyor. Fotomodellik oynuyor. Alarm uzaydan gelen bir kuş gibi çığlık atıyor ve Marcie arabanın öteki tarafından sendeleyerek iniyor ve zevkten çığlık atarak alarm sesini taklit ediyor.

"O beni çağırıyor!" diye haykırarak panda kocaman açmış bana bakıyor. Marcie'nin rimelleri yüzünden aşağı, gözlerinin makyajında pasta kreması gibi kanallar oyarak akıyor.

JJ'ye bakarak "Arabayı kim kullanacak?" diye soruyorum. Onun bu gece ayık olduğunu hatırlıyorum. Öyle değil mi? Ama

ayakta pek iyi duramıyor gibi. O koyu gözlerde tekin olmayan bir bakış var. Nesi var?

Daha önce, pubda JJ'nin eli kalçamda duruyor.

"Bel kendini akıllı sanıyor," diyor havalı bir edayla yeşil deri koltukta geriye yaslanarak. Pub etrafımızda fıkırdıyor ve yalpalıyor. "Karnesinde üç A var ve üniversiteye gitmek istiyor, bu yüzden de her şeyi bildiğini sanıyor."

"Hangi üniversite?" Bunu soran Marcie, yarattığı duman bulutu ve bardaklardan inşa etmekte olduğu düğün pastasının arkasında bir gulyabani. Soruyu soruyor ama bana bakmıyor. Bunun sebebi muhtemelen cevapların ona pek bir şey ifade etmeyecek olması ve onun da bunu bilmesi olmalı. Her neyse bardakları ile daha fazla ilgileniyor. Elleri titriyor.

"Muhtemelen İngiltere'nin Batısı."

"Bristol lanet Poly," diyor Damien alaylı bir gülümsemeyle; dişleri her zaman olduğu gibi dudağından taşmış. Ona cinai bir bakış fırlatıyorum.

Marcie'nin sekiz Guinness bardağından oluşan bir tabanı var –bunların nereden geldiğini bilmiyorum– ve bunun üstünde altı bira bardağından oluşan ve vazoya benzeyen yuvarlaklıklarından dolayı dengeli bir yapı oluşturmayan ikinci bir kat. Bunun da üzerinde dört tane şarap bardağı. Şimdi omzunun üzerinden eğiliyor. Sert bir şeyler içenlerden küçük bardaklar arıyor.

Aşağılayıcı bir tonda gülen Damien bardaklara kül silkiyor ve bir fiske vuracakmış gibi yapıyor, sonra bizleri cesaretini takdir etmeye davet edercesine sırıtıyor. Damien her zaman kendi kendisinden hoşnut görünür. Buna uygun bir yüze sahip –büyük, geniş bir surat, temiz ve düzgün, yeni yeni büyümeye başlamış ikinci bir çe-

ne. Şişman değil, sadece memnun bir hali var; iyi beslenmiş. Saçları yakasına kadar iniyor ve birkaç düzgün bukle halinde kulağının arkasına itilmiş. Suratı zaman zaman Luigi'nin Herne Bay'deki tekno kulübündeki o rujlu, siyah likra giysiler içinde dolaşarak safraya benzeyen içkilerini yudumlayan o tiplerle tuhaf bir benzerlik taşıyor. Ve deri kolye de tek kelimeyle bir felaket.

"Allahın belası üniversite ne işe yarar ki?" diye soruyor Marcie boş boş, bir başka bardağı heykelinin üzerinde dengelerken.

Bana içinden kıs kıs güldüğünü düşünmekten kendimi alamıyorum. "Birçok şey," diye tersleniyorum, sinirli bir şekilde bacak bacak üstüne atarak. "Bu sadece akademik çalışmadan ibaret değil. İnsanlarla nasıl tanışacağını, türlü birikimlere sahip insanlarla nasıl geçineceğini öğreniyorsun."

"O, tabii," diyor Marcie parmakları en tepedeki içki bardağını yavaşça bırakarak. Dikkatli bir ifadeyle gözlerini piramide dikiyor. Etrafı kalınca çizilmiş gözleri cama özgü bir çarpılmayla dışarı uğruyor. "Ben Hayat Üniversitesi'ne gittim," diyor öylesine.

"Evet," diye cevabı yapıştırıyorum, "ama orta dereceyle geçtim."

Marcie son bardağını yerleştiriyor. Hâlâ en son lafım üzerinde çalıştığını ve daha bunun bir hakaret olduğunu anlamadığını düşünüyorum.

Damien son derece yüksek sesle ve bariz bir şekilde kıkırdamaya başlıyor. Kıkırdaması kahkahaya dönüşüyor. Marcie en son bardağını gereğinden önce bırakarak üzerine atlıyor. Bardak yalpalayarak tüm yapıyı sarsan darbeler gönderiyor.

Sadece ben ve JJ de piramit masanın üzerine ve yere yüz parça halinde dağılarak yıkılırken ayağa sıçrayacak kadar akıl var.

İşte Nova'nın alarmı çalıyor ve Damien orada duruyor; sigara içerek ve havalı görünmeye çalışarak. Paltosunun üzerinde kocaman bir gölge var, yüzen turuncu bir leke ve bir gulyabani suratıyla birlikte.

Ve JJ huzursuz ve huysuz, su birikintilerini tekmeleyerek parlayan paçavralara dönüştürerek ve zaman zaman bizlerin dışında başka bir katman görürcesine gözlerini karanlığa dikiyor.

Marcie tekerleğin yanı başında yatıyor, dizler yukarıda, gözler aşağıda, ellerinden biri çoraplarının üzerinde ölü bir balık gibi sallanıyor: Ağdaki bir balık. Sadece bir saniye önce motor kapağının üzerinde dönüp duruyordu; şimdi ise tamamen gitmiş. Kıçının üzerine düşerek hem de.

Bir şey beni içimden kavrıyor. Şu ya da bu şekilde buradan ayrılmalıyız. Plajdaki çocuklar aşağıdan bize bakarken bu çığlıklar atan arabaya yapışarak duramayız.

Marcie'nin yüzü üzerime doğru yüzüyor. Birden gerçeğe sarılmadığımdan korkuyorum, ama sonra kasabanın içinden polis arabasının keskin mavi sireni arabanın alarmı ile beraber haykırarak geliyor ve ne yaptığımı anlamadan kapıyı açtığımı ve arkamdan insanların doluştuğunu fark ediyorum.

Marcie sarı elbisesinin üzerine kocaman bir çamur lekesiyle nasıl olduysa yolcu koltuğuna itiliyor ve diğer ikisi arkada gülmekten kırılıyor. Herhangi bir nedenden dolayı Damien bir böğürtlen üflüyor. Sigarasının ucu boynuma yakın. Nova sıcaklık, bira, duman ve benzin kokuyor.

"Eğer o bana dokunursa sen ölü bir adamsın," diyorum. "JJ, bıçağın yanında mı?"

JJ'in Amerika'dan özel olarak ithal edilmiş, çok amaçlı kâğıt bıçağı uçarak kucağıma düşüyor. Benimki benim sırrım.

Elektrik tertibatını kazıyarak kabloları birleştirmeye başlıyorum. Marcie tedirgin edici sesler çıkararak ne yaptığımı görmek için kafasını kaldırmaya çalışıyor. Emniyet kemeri bağlı ve onu torpidoya düşmekten alıkoyan tek şey bu kemer. Onu bağladığımı hatırlamıyorum. JJ olmalı. Benden bir adım ileride.

"Marcie kendini kaybetti," diyor o tuhaf bir şekilde sakin ve kibar tavrıyla. Birdenbire Marcie'nin bizimle beraber arabada oluşuna ahlaki bakımdan itirazı olabileceğini düşünüyorum. Bazen kurallara uygun davranıyor, o işi kilisede yapmak istemediği gün olduğu gibi. Bunu ağzından duyduğum ilk sözlerden tahmin edemezdin –allahın cezası Bloody Mary, Mary!– ama çok içtiği zaman daha rahat oluyor ve bugün de çok az içti. Onu iyi tanıdığıma seviniyorum, yoksa onun hakkında tamamen yanlış bir izlenime kapılabilirdim.

Arkama bir göz atıyorum. Birbirlerinden o kadar farklı gözüküyorlar ki. Damien kahverengiye çalan kırmızı suratıyla bana kafa sallıyor ve gülüyor –ya da sanırım pis pis bakıyor. Ve JJ orada elleri kucağında kavuşmuş oturuyor ve bunlarla hiçbir ilgisi yokmuş gibi dışarıdaki turuncu ışıklara ve denize bakıyor. Piç kurusu.

Birkaç kez daha kurcaladıktan sonra motor öksürerek hayat buluyor. Tuhaf bir şekilde alarm da aynı anda susuyor.

"Hey!" diyor Damien zevk içinde. "Parti zamanı!"

Sanki şu an burada değilim. Belinda Archard adındaki biri okul gezisindeki bir öğretmen gibi her şeyi idaresi altına almış. Belinda aynalarını kontrol ediyor; ne gerek varsa? Aynaları ve Marcie'nin kemerini bile kontrol ediyor. Pekâlâ. Burada patron Belinda. Neredeyse herkesin evden öğle yemeği getirip getirmediğine bakıp yoklama alacak.

Kıkırdıyor –yo hayır kıkırdamıyor. Kontrol Belinda'da; ne yap-

tığını bilen o. Kıkırdamıyor. El frenini indiriyor, vites atıyor ve gaza basıyor.

Araba hareketlenerek öne atılıyor ve şimdi Marcie'nin başı ciddi bir biçimde belada. Belinda arabayı dükkânların arasından sahile inen yolu tam karşısına alacak şekilde çeviriyor. Plaja inen yolu düşünüyor ama Damien'in arkada o viyaklayamaya benzer kahkahasıyla güldüğünü duyuyor. Deniz duvarı tam karşılarında. Manevra yaparak manzara otellerinin kenarından vınlayarak geçiyorlar. JJ'i göremiyor ama yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme olduğundan emin. Ağzında eskimiş bira tadı var; o kuru fıçı tadı ve sanki birdenbire gözkapakları ağırlaşıyor.

Duruyor. Frene asılıyor. Marcie'nin kafası öne doğru düşüyor ve çığlık atıyor. JJ sessizce küfrediyor.

Neden durdu? Korktu. Korktum.

Kasaba sessiz. Tek duyabildiğimiz sahile çarpan su, motorun guruldaması ve benim sert nefes alış seslerim. Sesi kadar kötü ki, ciğerlerimi asit gibi yakıyor.

Damien, "Manzara mı seyrediyoruz Bel?" diye soruyor. "Turist otobüsünün tepesinde gibi. Sağ tarafımızda sanayi bölgesi. Pis kokulu moruklarla dolu eski rutubetli pansiyonlar."

"Sol tarafında, dünyanın en son noktası," diye ekliyor JJ usulca.

Kısa bir an boyunca Damien ve ben ona dönüp aynı ezici ve küçümseyici ifade ile bakıyoruz.

Kalp atışlarım yavaşladı. Her taraf sessiz.

"Pekâlâ," diyorum onlara, "Plaja."

Arabayı saatte kırk mille sağ tarafta, serin ve boş sahilin üzerinde denizi yararak sürüyorum.

Ve parıldayan ay ışığının altında ilerliyoruz. İzlerimizi kuma ka-

zırken Marcie dimdik oturuyor ve o işi yapmak için tam da o ânı seçiyor.

Tamamen hayrete düşmüş gibi ağzını kocaman açıyor ve kucağına buharları tüten keskin bir bira akıntısı kusuyor.

Nova'nın kapıları uçmak üzereymişçesine tamamen açık, havada keskin deniz tuzu, eskimiş bira ve dezenfektan kokusu; ve Damien arabanın kullanma kılavuzu ile ateş yakıyor.

JJ her zamanki gibi hayrete şayan bir şekilde dezenfektan şişesini yirmi dört saat açık olan bir eczaneden aldı. Arabayı suyun kenarında durdurur durdurmaz gecenin içinde kayboluverdi; ben ona küfrediyordum ki on dakika sonra paltosu rüzgârda dalgalanarak elinde bu allahın cezası kocaman plastik şişeyle geri döndü. Bir an için kasabada mucize ilaç bulduğunu zannettim ama Damien şişeyi elinden kapıp etikete dik dik baktı ve hayal kırıklığı içinde "mest olabileceğini düşünmüştüm." dedi. Kapağını açıp bir kez kokladıktan sonra JJ tek kelime etmeden şişeyi elinden aldı. Sonra sıvıyı koltuğun ve yer döşemesinin üzerine dökmeye başladı ve kumun üzerinde bir leş yığını halinde yatmakta olan Marcie'ye "Elbiseni çıkar Marcie," dedi.

İşte gördüğünüz gibi bu her zamanki JJ; bir kez daha yan etkileri ve son etkileri düşünüyor. Bense sadece ânı yaşıyorum ama o öyle değil, her şey düzenli olsun istiyor. Kilisede temizlik yapmak istediği zaman gibi. İstediği zaman kontrolü ele alabiliyor. Bu anlamda bana benziyor ama bu durumda benim kontrolü ele alma şeklim, Marcie'yi kayaların arkasına kadar tekmeleyerek görüş sahasından çıkarmak ve sabah güneşinin altında kum gibi bir ağızla ve leş gibi kokarak uyanmasını sağlamak olurdu.

Marcie suratında salakça bir ifadeyle dik oturuyor ve JJ yanına

çömelerek, "Marcie, nasıl olsa kendini aptal durumuna düşürdün. Bu durumda bizim önümüzde soyunmak durumu pek de kötüleştiremez, ha ne dersin?" diyor. Bazen gerçekten de inanılmaz biri oluyor.

Damien kıkırdamasını yutarak arkasına dönüyor ve sigarasını ısırıyor.

JJ'i izliyorum; sesi hâlâ yumuşak ve kocaman gözlerini açmış, kilisede onu yarı yarıya soyduğum zaman yaptığı gibi yalvarıyor.

Sonuçta Marcie zorlukla nefes alarak oturuyor. Çoraplarını çıkararak kumun üzerinde bir ağ yığını halinde bırakıyor. Şimdi elbisesi limona benzer bir teni soyarak kafasının üzerinden yükseliyor ve altında bira ve çamurdan ıslanmış kırmızı külot ortaya çıkıyor.

JJ yorgun bir halde "Onları da," derken pis elbiseyi garsonun peçetesi gibi koluna asıyor. Marcie tüm terbiye kurallarını bir tarafa atarak çamaşırını da çıkarıyor; kendi kendini kucaklayıp kaya ve yosunların üzerine kıvrılıyor.

Yüksek sesle geğiriyor ve ona dönerek dik dik bakıyorum. Bir an hepsini tekrar kusacağını düşünüyorum ama o yanaklarını şişiriyor; geri yutmuş olmalı. Kollarını tenis topuna benzeyen göğüslerini sıkıştırarak kendi kendine sarmış. Gözleri –kömürlü, rimelle yumruk yemiş gibi görünene kadar boyanmış, bir kurbanın gözleri– çatlamış fondöten katmanlarının arasından bana yalvarıyor. O bayağı, hayvansı sesle beni birdenbire kızdırdı; sanki şimdi az da olsa ayılmış olmasına rağmen biraz kendini toplayacak zarafete bile sahip değil.

"Buna nasıl cesaret edersin," diye hırlıyorum parmağımı kâğıt helvamsı zavallı kimsesiz çocuklar gibi zayıf suratına on santim mesafeden sallayarak. "JJ burada işi gücü bırakmış seninle uğraşıyor, seni sürtük, bu yüzden sen de oraya otur ve allahın cezası çe-

neni kapat, tamam mı?"

"Tamam, Bel," diye mırıldanıyor JJ, "Tamam, onu bırak."

Dönerek onunla yüz yüze geliyorum. "Hayır tamam değil! Gecemi mahvetti o!" Sesimin istediğimden daha yüksek çıktığının farkındayım ve kulaklarımda pek de hoşuma gitmeyen bir uğuldama var. Hava ve denizin beyaz bir gürültü halinde kafamın içine doluştuğunu ve çevresini sardığını hissediyor ve bir an düşecek gibi oluyorum. Ama kendimi topluyor, omuzlarımı silkiyor, kollarımı sallayarak Damien'in ateşinin yanına gidiyorum. JJ giysileri denizde yıkamak üzere seğirtiyor.

Damien bana doğru yürüyor –ya da sendeliyor– bir anlığına orada durarak kendine özel bir şakaya gülümsüyor. Bunu yapmak gibi sinir bozucu bir âdeti var, sanki bir saniye önce şiddetle onayladığı bir şey söylemişsin de kendin bile ne olduğunu çıkarmaya çalışıyormuşsun gibi. Her zamanki gibi sigarasından da bir nefes çekiyor. Her zaman biten sigarayla yenisini yakıyor, ucunu havai fişek gibi ışıldatıyor ve emebildiği kadar kötülük emmek istermişçesine dudaklarını büzüyor.

JJ'nin sol elinde zar gibi sarı bir elbise ve kızıl bir kadının sırılsıklam kızıl çamaşırını sallanarak suyun kenarına doğru kayboluşunu izliyoruz.

"İyi çocuk," diye öne sürüyor Damien, "Değil mi?"

JJ öfkeyle bezi çitilerken köpüklü suların kollarını yıkamasını seyrederek başımı sallıyorum. "Evet, fena değil."

Damien'i lise yıllarından beri tanımama rağmen ondan hiçbir zaman hoşlandığımı söyleyemem ama tanıdığım insanların çoğu bu bok çukurundan taşındığı için –aferin onlara– beraber takılıyoruz. Marcie benden çok onun arkadaşı ve aramıza yeni katıldı. Hiçbir allahın cezası mazereti yok, çünkü burada doğmamış bile, buraya ta-

şınmış. Bunu ilk duyduğumda kafamdan atamadım bir türlü. Birileri gerçekten başka bir yerden kalkıp buraya gelmiş.

Damien'den acıklı öykünün bir kısmını dinledim ve Marcie'nin hikâyesinin geri kalanını hakikat ipliklerinin bir arada tuttuğu rengârenk kumaş parçalarından oluşan bir dedikodu yumağında bir araya getirdim.

Marcie'nin annesi Southampton'da küçük bir iş girişiminde bulunmuştu; yabancı öğrencileri yerel bir talebi karşılamak adına işe alıyordu. (Damien'in tabirini yorumsuz aktarıyorum: Bettina ve Conchita'ların paraya, gemicilerin ve mühendislik öğrencilerinin de karıya ihtiyacı vardı.) Bu daha Marcie'nin annesinin kucağında agu bugu dediği zamandan beri bu şekilde devam etmekteydi. Bu bizim çalıntı arabalarımıza karşılık geliyor demek ki.

Günlerden bir gün Madam Hales, kızlardan birkaç tanesinin aldığı komisyona bozulup kendisini aradan kaldırmaya karar verdiğini öğrendi. Kazançlarının bir bölümünü birleştirip sadece iş için kullanacakları bir daire tutmuş, müşterileri kendi hesaplarına Madam'a bir şey söylemek zorunda kalmadan oraya götürüyorlardı. Bu şekilde satış fiyatı üçte bir oranında düşmüş kızların aldıkları para bir o kadar artmıştı. Bu, kızları sevilen insanlar haline getirmedi. Aslında korkulacak bir kadın olan İhtiyar Hales Ana beş yıl intikamını planladı. Marce on beş yaşına geldiğinde fahişe kılığına sokup işin içindeymiş gibi davranmasını sağladı –kızların arasına sızması için– kızlar onu tanımıyorlar en azından ne hale geldiğini bilmiyorlardı. Küçük Marcella'yı en son gördüklerinde ağzına çikolata bulaşmış çiçekli elbisesi içinde gamzeli, küçük bir şeydi. Artık elmacık kemikleri ve bir 'tavrı' –ne demekse– olan bir kadındı. Benim gördüğüm kadarıyla bu tavır dünyanın sahibiymişsin gibi et-

rafa caka satmak ve insanlara bok gibi davranmaktan ibaret.

Marcie zamanla kızların güvenini kazandı ve bir ağustos günü anneciğinin bedeli ödenmiş talimatlarıyla o işi dairede yaptı. Köpeğe en sevdiği yemeği, birkaç tane müshilli çikolataya karıştırarak yedirdi. Kızların tüm parfümlerini lavaboya döküp yerine ilaç şişeleri içinde getirdiği sardalye yağını doldurdu. Ve bütün bunların üzerine kızlar dışarıdayken gece boyunca telefonda paralı seks hatlarını aradı. Ertesi gün Marcie annesine geri döndü –kızlara halıya pisleyip duran hasta bir köpek, pis kokulu parfüm şişeleri ve bir ay sonra da cehennemden gelen bir telefon faturası bırakarak.

Marcie'nin annesine geri döndüğünü söyledim –böyle düşünülmüştü. Tepeden tırnağa temizlenmiş bir eve döndü. Marcie'nin kendi eşyaları iki çay sandığına doldurulmuş olarak mutfak karolarının üzerinde boş ampul yuvasının altında durmaktaydı. Sonraları –sanırım iki ay sonra– annesinin Nakliye İşleri Üst Düzey Yöneticisi Derek'le Kuzey'e gittiğini, da adama ve adamın arkadaşlarına kızının yoldan çıktığını, artık onunla görüşmek istemediğini söylediğini öğrendi.

Böylece Marcie elindeki tüm parayı aldı. Trene binerek son durağa, dünyanın sonuna kadar geldi. Soğuk, soğuk denize bakan bu kasabaya, parıltılı Kuzey'in çamurlu penceresine. Ve buraya vardıktan ve bir otelde iki gece geçirdikten sonra alışveriş işini her zaman annesinin halletmiş olduğunu, ama artık bu işi kendisinin yapması gerektiğini fark etti. Safeway'e giderek bir alışveriş arabasını ağzına kadar ıvır zıvırla doldurdu. Gülünç şeyler: Aile boyu donmuş sosisler, pembe cerrahi tavuk dilimleri ve bir yığın brokoli; zira annesinin her zaman bunları aldığını görmüştü ve ona mantıklı geliyordu. Kasaya geldiğinde annesinin her zaman yaptığını gördüğü şeyi yaptı: Bir kart uzattı. Marcie'nin kendi kartı vardı ama ilk

sürülüşte kart tuhaf bir şekilde öttü, ikinci defada da... Kasadaki kız ona nakiti olup olmadığını sordu ve Marcie ona aptalmış gibi baktı.

Böylece her şeyi orada bırakmak zorunda kaldı, buzdan hasat edilen tüm o ekonomik boy paketleri. Cam kapının öteki tarafında durarak, diken saçlı mavi tulumlu, kızıl iskorbiti olan bir çocuğun elden geçirilmek üzere onları taşıdığını gördü. Hepsinin o video kasetler gibi boş kutulardan ibaret olmaması ne acı.

Sonra ne yaptı? Bu konuda rivayet muhtelif. Kanımca bankaya gitti en azından duvardaki delikten biraz nakit koparmaya çalıştı çünkü ben Marcie'nin kalın kafalı falan olduğuna inanmıyorum. Bankada bir şey elde edemedi ve bence Bay Pouni'den çikolatayı çalıp yakalanmadan kurtulması da bu sırada oldu. Bu olabilecek en kötü şeydi, çünkü Marcie'nin bir şeyleri para vermeden almanın kolay olduğunu kafasına soktu. Eğer Bay P onu yakalamış olsaydı –adamı tanırım– onu epeyi bir tartaklardı ama bunu neden yaptığını bilmek isterdi ve kalacak bir yeri ya da parası olmadığını anladığında yardım etmeye çalışırdı. Aynı öğleden sonra Woollorths mağazasındaki profesyonel mağaza detektifi tarafından yakalandı. Onu tanıyorum. Tam bir sürtüktür o.

Neticede Marcie polis kayıtlarına geçti. En sonunda bildiği tek yöntemle bir oda kiraladı. Deniz Manzarası Oteli'nde terli bir iş adamına kendini otuz sterlin karşılığında düzdürdü.

Ve Marcie et oldu. Kırmızı ve yumuşacık olana kadar çekiçle ezilecek bir biftek. Isırınca ağızda çıtır çıtır Bacon. Kıyma. Bazı günler haber ajansının oraya karanlıkta gizlice gelir, fazlasıyla hevesli bir müşterinin moranttığı gözünü saklamak için gölgelere sarınırdı. Ve tecavüze uğradığı ve rapor etmediği zamanlar olurdu, çünkü polisin tavrının ne olacağına karar vermişti: (Bu seferlik paranı

alamadınsa ne olmuş? Demek parasını vermek yerine çalan bir müşterin olmuş. Etini dükkânı soyarak alan.)

O şanslı olanlardan biriydi, çarkın tamamına dahil olmadan zamanında bırakmayı becerenlerden. Yabancı sperm sonsuza kadar üzerinde kurumadan ve onu onlardan biri haline getirmeden –sonsuza kadar yağlanmış prezervatif, karbolik sabun ve ucuz parfüm kokan kadınlardan biri. Bir şey –ne olduğunu bilmiyorum– onu boynundan yakaladı ve daha fazlası olabileceğini söyledi. Eğlence merkezinde bir iş buldu; tuvaletleri temizliyordu. Birkaç ay sonra onu sağlığa daha az zararlı olan büroları temizleme işine verdiler, bu da onu parası daha iyi olan sigorta binasındaki temizlik işine götürdü. Orada kısa bir zaman önce WEA dersine yazılmış olan Babs'la tanıştı, Babs onu da yanına aldı.

Yolun sonuna vardıktan sadece bir yıl sonra Marcie'nin durumu düzelmeye, eskileri geride bırakmaya başlamıştı. Onu sokakta ve barlarda tanıyan ve ortalıkta dolaşmasını artık aynı işi bedavaya ve isteyerek yaptığına dair bir işaret olarak yorumlayan adamlar hariç: Bir imajdan bir gecede kurtulamazsın.

Bulunduğumuz yer aşağı yukarı bu. Artık Ofis Becerilerine sahip olan Marce, iş bulabildiği zaman köle gibi çalışıyor ve yatıp kalkmayı, kendini adadığı bir hobi seviyesinde tutuyor. Diğer hobileri ise içki ve esrar, ama kitapları benim okuduğum gibi okumuyor. Benim cinsel olmayan fantezilerimden en iyisi kütüphaneye bir yıl yetecek kadar yiyecek ve içkiyle kilitlenmek. Ve bildiğiniz gibi bir yatak, banyo ve bunun gibi şeyler. Söylemeye gerek yok.

"Al, giy."

Deniz tuzlu bir tokatla Marcie'nin elbisesi yüzüne vuruyor ve JJ kollarını kavuşturarak ikimize kendisinden hoşnut bir biçimde ba-

kıyor. Asık suratımla ona bakarken, bugünkü iyiliğini yaptığını düşünüyorum ama aynı zamanda ona bunun için kızmıyorum, çünkü bunu içinden gelerek yaptığını biliyorum, bu da benim yapacağımdan fazlası. Marcie'nin rahatsız olmasını istemiyor; onun eve kusmuk yerine deniz suyuna batmış bir elbiseyle dönmesini tercih ediyor o kadar. Ne de olsa bu JJ.

Bu aslında Marcie'nin hatası olmadığı ve bizden biri onu hasta etmediği için kendimi biraz suçlu hissetmeye başlıyorum. JJ sanki benim katılığımı vurguluyor.

Damien iç geçirerek ateşi tekmeliyor. "Haydi. Gidelim."

JJ de arabaya doğru yürüyor. Bu gece benimle konuşmak istemiyor gibi görünüyor.

Marcie'nin kafası delikten beliriyor; denizkızı elbisesi artık üzerinde. Hâlâ asık suratlı ve sersemlemiş gözüküyor. Hevessiz bir şekilde göğüslerinin arasından elbiseyi çekiyor.

"Sırılsıklam olmuş," diyor kara kurban gözlerini beni suçlarcasına kocaman açarak.

"Senden de bir şey kaçmıyor." Kahretsin artık ona acıyorum değil mi? Sürtük. Ona elimi veriyorum. Bir an duraksadıktan sonra elini uzatarak kavrıyor.

Onu çekerken bileği ve eli çelimsiz geliyor ve elbisesinin içinde duruşu kocaman gözleriyle birlikte bana okyanusun derinliklerinden bir balıkkadını çektiğimi düşündürüyor. Bakışı benimkini yakalıyor ve yüzünde buz kesmeme yol açan beceriksizce bir gülümsemeyle bakıyor. Neden olduğunu bilmiyorum –belki de onun su dünyasından soğuk, lapamsı ve yosun bir sıvı kolundan kanıma geçti.

Buna kapılarak ve bayağılıkla arama tekrar mesafe koymayı arzu ederek onu âniden bırakıyorum. "Allahın belası yürüyebilirsin,

haydi. Allahın belası yürüyebilirsin."

Nova sıçrayıp dönerek kumun üzerinde hareketleniyor. Vitesleri gürültüyle değiştirirken dezenfektan kokusunu duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Damien "Sen sınavı ne zaman geçtin?" diye hırlıyor.

Ona dikiz aynasından ters bir bakış fırlatıyorum. "Sanırım yakında geçeceğim. Tamam mı?"

Araba öfkeyle hırıldıyor; işte plajı geride bırakarak bankaya doğru ilerliyoruz. Hepsine sıkı tutunmalarını söylüyorum, çünkü beton yokuş insanların tam da bunu yapmalarını engellemek için yerleştirilmiş kare şeklindeki kabarıklıklarla dolu. Bir an için Bayan Beck'in Brown Hareketi'ni anlatmakta kullandığı kavanozlardan birinin içindeki mercimekler oluyoruz. Sonra gaz pedalına şarkı söyleterek bizi gümbürdeme sesi eşliğinde tekrar yola çıkarıyorum. Bu Nova'ların süspansiyonu müthiş.

Saat iki buçuk ve yollarda bir allahın kulu yok. Tam da gülünecek haldeler hani –üzerinden sular damlayan sırılsıklam Marcie, Bay Alaycı-Mesafeli JJ ve Bay Umurumda Değil Damien. Batı Promenade'deki ışıklardan aceleyle geçiyoruz –ne de olsa bunlar hayalet ışıklar, gecenin içinde kırmızı ve yeşil hortlaklar. Ne yaptığımızı ve nereye gittiğimizi görecek hiç kimse yok.

"Ölüler kırmızı, kraliçeler yeşil!" Damien okul günlerinden kalan eski bir tekerleme söylüyor. İlkokulda erkek çocuklar iki takım oluşturmak için bu bantları tişörtlerine takardı. Biri bu salakça lafı ortaya çıkardıktan sonra kırmızı bantları alacağım diye birbirlerinin etini yolar oldular. Ölüler kırmızı, kraliçeler yeşil.

"Peki amber ne?" Direksiyona abanıyorum ve bir trafik adasının üzerine gümleyerek politikacılara yaraşır bir U dönüşü gerçekleşti-

riyoruz.

"Hı?" diye cevap veriyor Damien. Sadece o ve ben varız –Marcie hâlâ fazlasıyla sersem, JJ ise fazlasıyla havalı.

"Amber, onun kafiyesi neyle uyuyor?"

"Siktir. Dur bir dakika. Berber."

"Hey!" zevkle haykırıyorum. "Amberle Berber. Başlarken de bir on."

Arabayı otellerin insanın nefesini kesen çöp tenekelerinin bulunduğu arka tarafları arasından Alexandra Caddesi'ne sürüyorum. Ses tüm kasabada yankılanıyor –hovercraftin bizi duymasını istiyorum. Âniden duyulmak, görülmek, hissedilmek ve bu şekilde Marcie'nin içini dışarı çıkarmasını seyretmenin ve plaja inip bir arabaya dezenfektan dökmenin salaklığından kaçmak isteği beni kasıp kavuruyor. Haydi kendimizi hissettirelim.

Gaz pedalına basarak "Bu kasabadan nefret ediyorum!" diye haykırıyorum.

"Yavaş ol Bel."

Bu JJ. Yine terbiyeli ve titiz davranıyor! Aman tanrım, yoksa onu endişelendirdim mi? İyi öyleyse.

Caddenin sonunda Goodman Giyim mağazasının hâlâ bin dokuz yüz yirmilerden kalan vitrini var; topuzlar, tek camlı gözlükler ve kolyelerle donanmış kaskatı insan karikatürleri.

Şimdi daha yakındayız. Tamamen hayal ürünü, *Muhteşem Gatsby*'den fırlamış gibi, sanki bırak Amerikan rüyasını İngiliz rüyasının bile var olmadığı Dünyanın Sonundaki Kasabada tıkılıp kaldığımız için bize kahkahalarla gülüyor gibi. İşe yaramaz.

Böylece yavaşlamıyorum. Dümdüz içeri dalıyoruz.

Kesmek için iyi bir yer.

5
Suçlama Oyunu

Kate "Hep birlikte dışarı çıkabileceğimizi düşünmüştüm," diyor.

Bir şeyler söylemem gerektiğini fark ediyorum. Tostum ağzıma doğru yarı yolda kalakalırken çiğnemekte olduğum parça da birdenbire tatsız tuzsuz bir hal alıyor, yutmakta zorlanıyorum. Tostumun kenarından sızan bir marmelat küreciği gazetenin üzerine damlayarak, John Prescott'a, akmakta olan büyük bir burun kazandırıyor.

Kate'in yüzü yuvarlak, kırmızı ve pudralı. Babamınki ise keskin görünüşlü gözlükleri ile şahin suratına benziyor. Bence bunları hakikat filtrelerine benzedikleri için takıyor.

Bu sabah polisler kasaba merkezindeki (mahvolmuş) bir mağaza vitrininden bir Vauxhall Nova'yı (az hasarlı) çıkarmakla meşguldü. Etrafta bir sürü beden vardı. Kopmuş kafalar, kollar, bacaklar ve saç parçaları. Gövdelerden biri arabanın tam altındaydı ve darbeye tam olarak maruz kalmıştı. Polis uzuvlarını kaybetmiş bu kişileri ve parçalarını toplayarak siyah çöp torbalarına dolduruyordu. Diğerlerine kıyasla daha genç olan bir tanesi kopmuş kafalardan

birini yerden aldı ve üstüne atlayacak gibi arkadaşına çevirdi. Ben bütün bunları seyrederken tüm bu maketler kaza testinde başarısız oldu demek ki diye düşündüm. Ve Goodman'lar iğrenç giysilerini sergilemek için yenilerini satın almak zorunda kalacak.

Sabah güneşinde bir sokak lambasına sırtımı dayadım, sessizce sigaramı içerek, denizin nefes alıp verişini ve başımın üzerinde çığlık atan, onları duyamayacak kadar cahil olan polislere benim ismimi haykıran martıları dinleyerek.

Az önce buradan uyuz köpeğiyle bir adam geçti. Kayışına –aslında ipine– asılıyor ve temizlik timine adımı havlıyordu, onlar bunu da duymazdan geldiler! Almancada Bellen havlamak anlamına gelir. Ben zeki olduğum için bunu biliyorum ve polis bilmiyor, çünkü onlar aptal; işte her şey bundan ibaret. Her neyse köpek ben seyrederken uzaklaştırıldı; hâlâ havlıyordu. Saçları çitişmiş, paltosu üç yerinden yarılmış, pençelerinin fırçalanması gereken çirkin, çılgın görünüşlü hayvan.

Sanırım arabanın içinde kuvvetli bir dezenfektan kokusu, belki de boş bir şişe bulacaklar, ama şişenin üzerinde JJ'in parmak izleri olsa bile bir şeyle eşleştiremezler. (O –Damien ne diyordu?– bâkirenin bacak arasından bile temiz. Bu küçük Damien ifadeleri kafamda belirip duruyor; onları kafamdan çıkarmalıyım.) Başka ne olabilir? Belki biraz kum. Plajda bir yürüyüşe çıkar ve belki de ateşimizin kalıntılarını bulurlar. Küller arasında parmak izi aramak biraz zordur.

Temelde umurlarında değil. Bu gibi şeylerin kasabada olduğunu ve bunu yapanın 'çocuklar' olduğunu biliyorlar ve kimse bizim olduğumuzu düşünmüyor. Orta sınıf saygıdeğer çocuklar. Fallowdale Sitesi'nden birkaç çete olduğunu kabul ediyor gibiler. Faliler.

Bu site kasabanın üzerinde yükseklerde uzanan bir canavar. Fal-

lowdale'den ilk geçişimizde Damien'in bana yaptığı bir espri vardı ben de zaman zaman kullandım. "Bir türlü hatırlayamıyorum," diyordu. "Uydu antenlerinin arkasındaki o küçük kutulara ne diyorlardı?" Ve bunu ilk defa duyan kişi kaşlarını çatarak cevabı çıkarmaya çalışırdı: Transformatör müydü? Ya da alıcı mı? "Hayır," diyordu. "Ben hatırlıyorum. Bunlara konsey evleri deniyor."

Fallowdale'de polisin bile uğramadığı yerler, kendi haline bırakılmış alt kültürler bulunur. Bu yüzden kimse bizden yani Canterbury ve Maidstone tarafındaki büyük evlerde yaşayan terbiyeli çocuklardan şüphelenmiyor. Ne de olsa keyif gezintilerini orada icat etmişler ve bu konudaki tüm şakaları okuldan biliyoruz.

Bunun gibi:

Takım elbise giyen bir Faliye ne denir? Sanık.

Neden bir Fali kızı Kit Kat'e benzer? Yirmi beş kuruşa dört parmak alabildiğin için.

Neden Fallowdale'de hiç seçim posteri yok? Çünkü onlar posterleri söküp arkalarındaki tutkalı koklarlar.

Üç odalı bir evdeki Faliye ne denir? Hırsız.

Anafikri kavramışsınızdır.

Marcie şehre ilk geldiğinde bir Fali kızı olmalıydı. Sanırım kenara yakın bir dairesi vardı. İşe başladıktan sonra kendisine Churchill Caddesi'nde tek odalı bir yer bularak aramıza katıldı. Marcie'de çatlaklar var; her ne kadar boyanmış olsalar da. Eğer bizi ele verecek biri varsa o da Marcie'dir. Aptal inek.

Belki onu görmeliyim.

Bana bir bahane gerekiyor, onun nasıl olduğunu görmek istiyorum değil mi? Çünkü ben umursayan, paylaşan bir tipim ve arkadaşlarımla ilgilenmekten hoşlanıyorum. (Tabii ya, Papa bile prezervatif reklamına çıkıyor.)

Kate'e deneme amacıyla "Marcie'yi görmek istiyorum," diyorum ve bunu söylerken sesimin sonlara doğru alçaldığının ve kulağa pek ikna edici gelmediğinin farkındayım. Kate bile Marcie'yi görmenin Damien ve JJ ile çıkmak istediğim zaman kaçınılmaz olarak yaptığım bir şey olduğunu biliyor. Bu çoğu zaman isteyerek yaptığım bir şey değil.

Zorlama bir el hafifliğiyle mavi cam tabaklarını dolaba kaldırıyor.

"O kızdan gerçekten hoşlanıyor musun Berlinda?" diye soruyor. Herhangi bir isim telaffuz etme zahmetine girdiği zamanlarda ismimi bu salakça şekilde söylüyor. Bu durumda Berlinda oluyorum. (İki dünyayı da idare ediyorum ve duvarım yıkılıyor. İyi öyleyse.)

İnsanların bir şey düşünürken, diplomatik bir cevap vermeye çalışırken yaptığı gibi altdudağımı dışarı itiyorum. Gördüğünüz gibi ben bir şeyi sadece yapmam. Seyreder, düşünür ve sonra yaparım. İnsan davranışını doğru dürüst izleme zahmetini gösterirseniz birine tamamen yanıltıcı bir izlenim vermek mümkün olur. Eğer bir insandan nefret ediyor ve onu öldürmek istiyorsanız yapabileceğiniz en kötü şey bunu belli etmektir.

"Onun için gerçekten bir şeyler yapabileceğimi hissediyorum Kate," diyorum samimi bir şekilde, mümkün olduğunca Kate'in kahve arkadaşları gibi konuşmaya çalışarak. "O, o kadar şanssız bir kız ki; etrafında onu çekip çıkaracak daha iyi sınıftan arkadaşlara ihtiyacı var."

"Dikkatli ol Bel. Bu kızağa binmeye benziyor. Yorulmadan ama çok ileri götürüp kaza yapmadan sürmeye devam etmen gerekiyor."

En sonunda Marcie'yi görmeye gitmiyorum. İlk önce ne düşündüğünü sormak için JJ'e yollanıyorum.

Evet bu onun kendi yeri. Domingo'dan ilk çıktığımızda bundan bana bahsetmek istememişti. Ona arabası olup olmadığını sormuştum o da yok demişti ve bu doğruydu. O zaman allahın cezası bir bodrum katı olduğundan bahsetmemişti. İşe yarayabilirdi. Imelda Halası, anne babası öldüğü için burayı ona almış. Buraya "benim alanım" diyor.

Teknik olarak Imelda Halasıyla yaşıyor. Kadın son derece formda gözüken, zengin kahverengi kolları ve bacakları, *haute couture* kıyafetleri ve simsiyah *kd Lang* türü saçları olan bir otuz beşlik. Sanırım lezbiyen. Beni rahatsız etmiyor. Canterbury tarafında büyük bir ev var ve ona Dünyanın Sonundaki bu yeri kelepir bulduğu için almış. Buraya sadece bir ziyarette bulunmuştum, bu da ikincisi olacak.

Deniz kenarı boyunca ilerliyorum. Gri denizin üzerinde dünyamızın sınırlarını belirleyerek asılı duran bir sis var. Ölü panayır alanından geçerken hafifçe ürperiyorum. Unutulmuş bir karnavalın ışıklarıyla süslenmiş kocaman metal bir kaleye benziyor. Sağ tarafımda dükkânlar var; bazıları açık, bazıları da vitrinlerinin üzerinde sarı tahtalar olan birer hayalet. Bu ölü isimlerin izlerini bırakması ne kadar tuhaf. Neredeyse insana duvarlardan fısıldayarak bir zamanlar var olanı hatırlatıyorlar.

Paltoma büzüşerek petrollü, tuzlu havanın içinden aceleyle geçiyorum. Sağ tarafımdan kocaman kamyonlar geçiyor, üzerlerinde Norbert Dentressangle ve Christian Bergansson gibi kocaman isimler var. Bunun gibi ismi Avrupa'nın dört tarafında dolaştırmak için bayağı büyük mafsallı tırlar gerekir herhalde.

JJ'in dairesi bodrum katında. Daha üst katta da olabilirdi ama o bodrum katı istedi. Neden olduğunu biliyorum. Duvardaki mazgaldan kadınların eteklerinin altına bakıyor.

Ben içeri girdiğimde, terapi koltuğunda yatarken bir taraftan da dürbünle yukarıya bakıyordu. Koltuğa böyle diyor. Bilgisayarda ona güzel kocaman harflerle bir levha yapmak istedim. TERAPİ KOLTUĞU. Ama bilinçaltının araya bir boşluk ekleyip burayı JJ'in kızların çiçeklerini ellerinden almak için getirdiği bir yer haline sokabileceğini düşündüm. Bunu yaptığını sanmıyorum. Aslında çok utangaç. Bir eteği çıkarmaktansa her zaman altından bakmayı tercih eder.

"Merhaba," diyorum; o da cevap olarak dalgın bir şekilde el sallıyor. Titremeyen bir elle kavradığı dürbününe odaklanmış durumda.

Ona doğru yürürken ayağımın altında döşeme gıcırdıyor. Yerdeki parkeler şeritler halinde kesilip verniklenmiş çam ağacından, ama görünen o ki fazla yeni değil. Aşağıda bir kiler olup olmadığını merak ediyorum. Deri kanatlı koltuğuna yerleşip ayak ayak üzerine atıyorum (bugünkü kıyafetim şarap rengi bir etek ve onunla takım bir ceketten ibaret) ve memnuniyetle içimi çekip dairenin aromasını soluyarak kendi etrafımda dönüyorum. Verniksi, odunsu, biraz bakımsız ve biraz kütüphane kokusuna benziyor. Kütüphane kokularını iyi bilirim; annem alışverişteyken bazen saatler boyu kendimi kitap raflarının arasına saklayıp okurdum.

Ona "Bunun iğrenç bir şey olduğunu biliyorsun değil mi?" diyorum ama sesimin belirsiz ve içtenlikten uzak olduğunu biliyorum. Bir sigara çıkarıp yakıyor ve keskin tadını rahatlayarak içime çekiyorum.

"O da öyle," diyor gözlerini dürbünden ayırmadan.

Üç metre yukarıda, kaldırımda ayaklar gümbürdeyip takırdıyor, giysiler şüphesiz yumurta kadar pürüzsüz ya da selülit yüzünden portakal kabuğuna dönmüş kalçalara sürünerek hışırdıyor. JJ'nin

gerçekte bundan rahatsız olmadığını keşfettim. Onun için herhangi bir şeyin görüntüsü bile büyüleyici; nasır yakısı dokusuna sahip en basit iç çamaşırı bile olsa.

Bana bir hikâye anlattı. Bir zamanlar ayakkabısının burnuna ayna yapıştırıp kütüphanelerde dolaşarak kadınların eteklerinin altına bakan bir adam hakkında bir şeyler okumuş. JJ bunun harika bir fikir olduğunu düşünerek çağlar boyunca rugby botlarından birine küçük bir makyaj aynası yapıştırmaya uğraşmış. En sonunda botu giymeye çalıştığı zaman topallamış ve otobüsten de atılmış.

O beni dehşete düşürmeli; bu nedenden dolayı onu hayatımdan atmalıyım, ama bunu yapmak istemiyorum. Görüyorsunuz ya o bana iyi davranıyor, her zaman benimle ilgileniyor ve ilişkimizi tamamen eşit bir temele oturtuyor. Geleneksel konularda fikirlerimi paylaşıyor –çalışma hayatında kadınların hakları, mütecavizlerin kısırlaştırılması, fahişeliğin legalize edilmesi. Sadece bundan ibaret değil –bundan tamamen farklı– yabancıların başka türlü göremeyeceği parçalarına bakmaktan hoşlanıyor. Bu yaptığını bir bakımdan etkileyici buluyorum; bu da beni bir anlamda röntgencilik olgusunu röntgenlemekten hoşlanan biri yapıyor. Bununla bir problemim yok. Bunu gerçekten de klinik bir biçimde yapıyor; neredeyse deneysel bile denilebilir; sanki yaptığı şey başka türlü öğrenemeyeceğimiz gerçekleri ortaya çıkarmakmış gibi. Demek istediğim şey, yabancıların külotunu ne kadar sık görebilirsin ki? İnsanları geçerken ışıkları yanan pencerelere bakmaya, almaya hiç niyetleri olmayan evleri gezmek için randevu istemeye ya da garaj satışlarından bir şeyler almaya iten zihniyetle aynı.

Yine de bu konuda ona çatmam gerekiyor. Kız kardeşler ve buna benzer şeyler. Odaya bir duman sütunu üflüyorum. "Pasif içicilik hakkında şikâyet etmeye mi başlayacaksın? Hem de orada aktif

Kesik-1.4

zamparalığını icra ederken."

"Evet," diyor, dalgın dalgın.

Gülerek onun bulunduğu yöne doğru daha fazla duman üflüyorum. "Kimin günahı daha kötü odun kafalı? İnsanların bu pasif içicilik konusuna neden bu kadar taktığını anlamıyorum; demek istediğim ben pasif –tanrı bilir– ne tür bir sürü boka tahammül etmek zorunda kalıyorum? Otobüslerde kafa şişiren çenesi düşüklere ne demeli? Onların pasif geri zekâlı konuşmalarına tahammül etmek zorunda değil miyim? Ve pasif kötü dilbilgisi; apostrofun yanlış yere konduğu her tabelanın önünden geçtiğimde?"

Bu benim kişisel takıntılarımdan biri. Geçen hafta bunlardan birini gördüm –Jone'un Kırtasiye Malzemeleri diyordu. Şimdi, iki ve üçüncü kelimelerle bir sorunum yok çünkü buranın kırtasiye malzemesi satın alınacak bir yer oluşunu ifade etmenin yanı sıra kelimenin çoğul olduğunu da belirtebilir. Buraya kadar beni takip edebildiniz mi? Ama ya adamın adı Bay Jone ya da tabelayı kalın kafalı biri yapmış. Hangi olasılığı seçerdim bilmiyorum.

Ve sonra benim favori ifadelerimden biri var, "İsa bok" –bu da bir başka problem. Acaba bunu olduğu gibi mi almalı– İsa'nın dışkısı olarak? (Bu şüphesiz Kutsal Kâse'den bile kıymetli olmalı –demek istediğim son akşam yemeği sonunda neye dönüştü?) Yoksa emir kipi olarak mı değerlendirilmeli. Ya da sadece bir sıfat mı –İsa sandaletleri gibi. Bu konu müzakereye son derece açık. Kilise hemen bu konuya el atsın.

JJ beni gerçekten dinlemiyor. Bir an için görülen donlardan mürekkep kendi kişisel realitesinde kaybolmuş.

Birkaç dakika sonra dürbünü bir tarafa koyup, hoş geldin diyen bir bakışla bana dönüyor.

Bakışına karşılık vermediğim gibi izmaritimi bilinçli olarak ya-

nımdaki terk edilmiş çay fincanında söndürüyorum. "İstiyorsan kendi kendini rahatlatabilirsin. Ben burada yokmuşum farzet."

"Ne?" Dirseğinin üzerinde yuvarlanıyor; biraz şok olmuş bir hali var.

"Bilirsin, kendini tatmin etmek. Ben bakmam."

JJ pis bir koku almış gibi burnunu kırıştırıyor. "Özür dilerim ama ben onu yapmam."

Bu benim için yeni bir haber! Tüm genç erkeklerin bunu yaptığını sanıyordum. Her zaman ergenlik çağındaki bir erkek çocuğunun ana babası olmanın korkunç bir şey olduğunu düşünmüşümdür, mastürbasyon ve gece ereksiyonları hakkında bir şey bilmiyormuş gibi davranmak. Demek istediğim, çocuk normal bir şeyse çoğu gece çekiştirip durur ve sen hiçbir şey söyleyemezsin. Ve işte karşımızda JJ kendisinin istisna olduğunu iddia ediyor.

"Katolik papazlar da yapmıyor," diye fikir beyan ediyor; yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade var. "Onlara pek zararı olmuyor."

"Bok, hayır prostat kanseri patlaması hariç. Gelecekte seni bu bekliyor işte." Acıklı bir ifade takınıyorum. "Evet beklerdi, eğer beni becermiyor olsaydın. Ne kadar da kullanışlıyım."

Bu imayı anlamadığını sanmıyorum –bu çok nadiren olur– ama çoğu zaman yaptığı gibi abartılı bir şekilde göz ardı ediyor. "Evet, oldukça kullanışlı olduğunu söyleyebilirim."

Ellerimi yayıyor, âdeta itham edercesine ona yönelttiğim gözlerimi kocaman açıyorum. "Ama neden? Yani –normal değil mi? Sağlıklı bir şey?"

Kaşlarının birbirine neredeyse bitişik olduğu noktayı beceriksizce kaşıyor. "Sanırım öyle. Yine de insanlar sabahları sağlıklı olduğu için koşmuyorlar mı? Ya da yulaf ezmesi gibi şeyler yemiyorlar mı?"

Zorunda kaldığımdan, bu dünyada bu tür şeyleri yapmaktan zevk alan bazı tuhaf varlıklar olduğunu kabulleniyorum.

"İyi öyleyse. Ben de bunu pek cazip bulduğumu söyleyemem."

"Peki ama..." Koltuğun kenarını sinirli sinirli yumrukluyorum. "Ama JJ bu kendi kendini tatmin etmek, ülkedeki her boş erkeğin en favori meşguliyeti. Yani sen bilmiyorum bir moda dergisine baktığında ve orada en son *haute couture PVC* iç çamaşırları içinde poz verdiğini gördüğünde ne yaparsın? Ne düşünürsün?" Koltuktan neredeyse fırlamış muhtemelen havayı tükürüğümle doldurmaktayım. Umurumda değil; vereceği cevabı duymak istiyorum.

Bir an için düşünceye dalıyor. "Uzun bir süre bu şekilde poz vermek zorunda kaldığını ve bu tür şeyleri giymenin ne kadar rahatsızlık verici olduğunu düşünürüm."

İçimi çekerek melodramatik bir şekilde koltuğuma yığılıyorum. "Vazgeçtim. Sen bir uzaylısın."

Aslında bunu tahmin etmem gerekirdi. Demek istediğim bu benim biraz önce söylediğim şeyi kanıtlamıyor mu? Röntgenciliğinde hiçbir cinsel unsur yok; sadece çocukça bir meraktan ibaret.

Nazik burnunun üzerinde silik çillerden oluşan bir çizgiyle, kahramanları on beş yaşlarında olan bir aşk hikâyesinden fırlamış yaz tatilindeki bir liseli kıza benziyor. Belki bu her şeyi büyük oranda açıklıyor.

"Buraya," diyor yorgun bir sesle uzaktan kumandayla televizyonu açarken, "bana mastürbasyon dersi mi vermeye geldin? Yoksa bir şey mi istiyordun?"

"Beni tanıman gerekirdi. Ben her zaman bir şeyler isterim." Kanallar arasında geziyor. Burada kablolu televizyonu bile var. *The Bill* dizisinin seksenlerin ortasında çekilen bölümleri tekrar gösteriliyor; birçok tanıdık yüz üniformalar içinde ortalıkta dolaşıyor. La-

zer bıçak reklamı yapan öldürücü Tank-Toplar giyen acınası yank tipleri var –bunlar çoğu zaman bıçağı keskin yüzü yukarı gelecek şekilde yerleştirmek ve üzerine bir sirk numarasındaki gibi ortadan düzgün bir biçimde ikiye ayrılacak domatesler atmaktan ibaret. İnsanı tuhaf bir şekilde büyülüyor. Domateslerin tüylerimi diken diken etmesi boşuna değilmiş.

"Sana Marcie'yi sormak istemiştim. Nasıl başa çıktığını."

"Başa çıkmak mı?" JJ bana kısa bir bakış atıyor; koyu renkli gözlerinde belki de bir rahatsızlık var. Bu sözcükten hoşlanmamış gibi bir hali var.

"Bence o bize gerçekten ayak uyduramıyor JJ. Bize uyum sağladığını sanmıyorum. Bence onu bırakmalıyız."

Bunu bir kez söylemiş bulunduğumu fak ediyorum; artık geriye dönüş olamaz. Bunun doğru olmadığını bile iddia etsem, içindeki niyetten kendimi soyutlasam bile, söylenmemiş gibi olması mümkün değil.

JJ parmağını kulağının kıvrımları üzerinde gezdiriyor. Kendini terapi koltuğuna atıp kollarını ölüyü andıran bir biçimde göğsünde kavuşturarak düşünüyor.

Bir zaman sonra "Onu nereye bırakacağız?" diyerek fikir beyan ediyor. "Marcie gibi insanlar..."

"Hayır öyle değil," diye karşı çıkıyorum.

"Bitirmeme izin vermedin. Marcie gibi insanlar yüzeyde kalamaz diyecektim. Batarlar. Hiçliğe. Altlarına dubalar sıkıştırmazsan bu böyle olur."

Kikirdiyorum ve gülüşüm burnumdan sümük ve dumanlı keskin bir hırıldama olarak çıkıyor. "Üzgünüm," diyorum kahkahadan kırılarak, "Sadece Marcie'nin altına sıkıştırılan bütün o dubaları düşünüyordum." İç geçirerek gözlerimi kapatıyorum. "Ne demek iste-

diğini biliyorum ama biz o küçük aptal fahişeden sosyal anlamda sorumlu değiliz, öyle değil mi?"

JJ hoşgörüyle gülümsüyor. "Bak," diyor. "O mağaza vitrinini hatırlıyor musun?"

Hatırlattığı için ona kızıyorum. "Ne olmuş ona?"

"Marcie onu kırma suçunu üzerine almak istiyor."

Birkaç saniyeliğine bana yeni bir şaka yaptığını ve lafı bir yere getirmeye çalıştığını düşünüyorum. Bekliyorum. Dumanımın ve tozun havada dans edişini izliyorum. Üzerimizdeki uzak sesleri dinliyorum. Ayakların kaldırıma çarpması, oldukça yakında ve suyun üzerindeki uzak yolculukların vapur düdükleri. Kasabanın üzerinde yükseklerde martılar bebekler gibi haykırıyor. Ama hepsi tuhaf bir şekilde kendi kendini tekrarlıyor gibi; sanki zaman benim bu olağanüstü gerçeği sindirmem için askıya alınmış. Bir cevap oluşturmaya çalışıyorum.

"Neden?"

Pek iyi değil ama elimden ancak bu kadarı geliyor.

"Sana, sadece ona bunu yapması için izin vermekle ilgilendiğin taktirde söylerim." JJ dağınık kâküllerinin altından büyük, geniş ve beyaz bir sırıtışla yüzüme bakıyor. Bu onun benden çok şey bildiğini söylüyor.

Kendimi huzursuz hissediyorum. Mihrabın üzerinde birlikte olduktan sonra utangaç bir şekilde giyinmemizi, kontrolünü nasıl tamamen elimde tuttuğumu hissettiğimi, onu kendime çekmek ve etim ve kokumla sarmalamaktan ne kadar zevk aldığımı ve bir okul çocuğu, aşk suyuyla ilk defa vaftiz edilen ergenlik çağındaki bir çocuk gibi karşılık verdiğini düşünüyorum. Öğretmen olarak bundan zevk almıştım, bu çocuğa annelik eden tecrübeli Bel olarak. O benden sadece birkaç hafta küçük olsa bile. Ve şimdi halıyı altımdan

çekti ve beni içine sarıyor.

O Marcie hakkında ne biliyor? Onunla neden bensiz konuşmuş?

"Pekâlâ, öyleyse ilgilenebilirim. Anlat bana."

"Sadece, Damien'le konuşuyordum ki..." diye açıklıyor. "Olanlar hakkında."

İşte şimdi oldu. JJ ve Damien bensiz takılıyorlar.

"Marcie'nin paraya ihtiyacı olduğundan bahsediyordu. Ne için olduğunu söylemedi. Ama Marcie senden biraz alabileceğini düşünüyor –o gece arabayı kullanan kişinin kendisi olduğunu söylemek karşılığında."

İnanmadığımı belli eden bir ses tonuyla gülüyorum. "Eski alışkanlıklarına geri dönüyor öyle mi?"

"Sorun tam olarak bu," diyor JJ ve işte sesinde aynı orta yaşlı sitem dolu ton var. "Eski alışkanlıklarına geri dönmek istemiyor. Parayı bu öğleden sonra kendini satarak elde edebilir, değil mi? İsa aşkına, kasabadaki adamların yarısı bunu hâlâ yaptığını düşünüyor."

Ve tekrar kanallar arasında gezmeye başlıyor. Krom parlak tavaları gösteren ışık saçan Amerikalı kadınlar. Barney, iğrenç mor dinozor. Paula Abdul bir çizgi karakterle dans ediyor. Bu video klip en az on yıllık olmalı. Ve kısacık kesilmiş siyah saçları olan bir kadının başka bir kadının bronz, titreyen sırtında öperek yukarıya çıkmasının yakın plan çekimi. Seyretmek üzere oturan JJ'in gözleri aydınlanıyor.

Bir inilti çıkarıyorum. Lezbiyenlerin seks yapmasını seyretmekten hoşlandığını söylemeyin bana. Ne kadar sıkıcı, aptalca bir fantezi. Ama yüzünü seyrediyorum. Donları gözetlerken olduğu gibi. Pis bir bakış değil, sadece samimi fütursuz bir merak. Röntgencilik onu utandırmıyor ama kanlı, keskin sıvılı, ateşli, sarılmalı, pratik, insanın ellerini kullandığı gerçek şey karşısında ne yapacağını şaşı-

rıyor. Bu şirin. Hoşuma gitti.

"Yani demek istediğin," diye araya giriyorum (iki kadının melodram ve bir sürü gereksiz titreme ile birbirlerinin ağzına doğru yönelmesini boş boş seyrederken) "Marcie'nin ona parayı vermem koşuluya birine bu işi kendi yaptığını söyleyeceği?"

"Aşağı yukarı."

"Adam sen de. Neden rahatımı bozayım ki? Daha önce yakalanmadık. Hiç kimse bizden şüphelenmiyor. Bana göre ne var? Eğer Marcie'nin işi üzerine almasına izin verirsem muhtemelen hepimizi işin içine katar hem de hepimiz mis kokulu ve saygıdeğerken."

Ve bu doğru. Kimse edepli elbiseleri ve eğitim fonları olan çocuklardan şüphelenmez. Plajda ateş yaktığımız ya da zevk için egzozları tıkadığımız tüm o zamanlar... Ya da gün batımında dağlık burunda kendimizden geçtiğimiz zaman (Damien'in annesinin arkadaşının, Glasgow'da eline geçirdiği nefes açıcı bir şeyin içindeki tuhaf mavi bir bokla). Ve şimdi cüret gösterileri, karanlık bastıktan sonra oynanan oyunlar; tam da bunlar gittikçe büyüyüp, daha da cesur ve sorumsuz bir hal aldığında polis hepsini Fallowdaleli çocuklara yükledi, çünkü her gece Falilerden biri bir araba çalıyor ve çoğu zaman da kodese atılıyor. Hahha. Onlar için en iyi yer.

"Fazla ileri gittin Bel," diyor JJ neredeyse ilgisiz bir tonla ve koltukta oturur bir pozisyon alacak şekilde kalkarak bacaklarını aşağı sallandırıyor. Ona karşı çıkmam için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyor. "Arabayı kasabadaki belli başlı mağaza vitrinlerinden birine soktun. Çok yakında birileri plajdaki tekerlek izleri, dezenfektan, ev, tüm o küçük ipuçları hakkında ve kimlerin karanlık bastıktan sonra hep piyasada olduğuna dair sorular sormaya başlayacak."

Kalkıp çay yapmaya başlıyor. Çaydanlığı ocağın üzerine gürül-

tüyle yerleştirdikten sonra, çayı tenekesinden çıkararak çaydanlığı indiriyor.

Bir şey benim koltuğumda dik oturup dikkat kesilmeme yol açıyor, JJ'in neden bütün bunlardan bu kadar rahatsız olduğunu anlamamı sağlayacak bir ipucu verebilecek bir şey.

Konuşmayı kafamda geri sarıyorum. "Dezenfektan." İşte bu, ben kazandım. "Dezenfektandan yola çıkarak seni bulacaklarından endişe ediyorsun."

JJ gözlerime bakmıyor. Gergin ve oldukça beceriksiz bir hareketle çayı çaydanlığın içine tıkıyor.

Gülüyor, bacaklarımı uzatıp ayakkabılarımı ayağımdan fırlatarak koltuğu döndürüyorum. "Ooo, zavallı JJ! Planını mahvettim değil mi? Konu bundan ibaret değil mi? Beni boka battığıma ikna edecek ve Marcie'ye para vermemi sağlayacaktın! Gerçekten de etkilendim. Yani demek istiyorum ki eğer benim erkek arkadaşım olmasaydın ve az önce bir piçkurusuna yakışır bir hareket yapmamış olsaydın etkilenebilirdim."

Çay yapraklarını kaşığı çaydanlığa çarparak kaynayan suya karıştırıyor. Suratı asık. Gülüyor ve arkadan yaklaşarak beline sarılıyorum.

"Eczanede tek bir kız vardı," diyor sonunda. "Gece vardiyasındaydı."

"Ve hangi eczane, JJ hayatım?"

"Eastbroome Rise'daki. Katolik kilisesinin yanında. İçeri girdim, dezenfekte ediciyi raftan aldım ve parasını ödedim. Pek bir şey konuşmadık. Sarışındı, yirmi yaşında falan. Gülümsedi sanırım. Evet, gülümsedi."

"Onu daha önce görmüş müydün?"

"Hayır. Senin okuluna gitmiş olabilir. Kesinlikle benimkine de-

ğil. Bana pek bakmadı."

"İyi o zaman, rahatlayabilirsin."

"Pek değil," diyor suçlu suçlu.

"Neden?"

Kapağı çaydanlığa çarpıyor. "Kredi kartıyla ödedim."

Bunu sindirmem birkaç saniye sürüyor. "Ooh. Onların kopyalarına geçecek. Adın ve numaran ve satın aldığın şey. Mükemmel."

Arkasını dönüyor. Yumuşak, kadınsı kirpikleri titriyor. Earl Grey kendisini suya salarken odayı bergamot kokusu sarıyor ve bana bir bardak çaya ne kadar ihtiyacım olduğunu hatırlatıyor. Uzanıp onu usulca öpüyorum. "Bak, eğer bu kendini iyi hissetmeni sağlayacaksa onu buluruz." Kendimi bedenine yaslayarak kikirdiyor, dudaklarımı öne çıkarıyorum. "Bir şey söylediği taktirde onu posasını çıkarmakla tehdit edebiliriz. Her zaman bunu yapmak istemişimdir."

"Bel, yapma."

"Ya da onu senin için öldürebilirim. Demek istediğim senin öldürmen daha anlamlı olur ama o zaman seni kolaylıkla bulurlar. Cinayetleri değişebiliriz, sen inek karı Kate'i alırsın ben de senin için eczacı kızın işini bitiririm.

Biliyorsunuz bu düşünce beni heyecanlandırıyor. Bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama hâlâ Kesiği düşünüyorum.

"Şaka yapma Bel. Bu ortaya çıkarsa başımız belaya girebilir. İkimiz de hiçbir zaman üniversiteye giremeyiz. Imelda beni reddeder, senin ana babanın kafaları tavana vurur."

"Imelda gerçekten senin neler karıştırdığınla ilgileniyor mu?"

Omuz silkiyor. "Belki."

İçimi çekiyorum. Seçenekler daralıyor.

Ve Marcie'nin yapmak istediği şey en azından ilginç. Aptal kü-

çük sürtüğün gerçekten ne istediğini öğrenmek istiyorum.

JJ'e "Marcie'yle konuşalım," diyorum.

Neden olmasın? Zaten oraya gidecektim.

Televizyonda kamera ten üzerinde gezinerek iki boyutlu Sappho'ya özgü kucaklaşmanın bol haykırışlı ve darbeli bir sona bağlanışına tanıklık ediyor. Parlak çaydanlığın üzerinde çerçeveler titreyip çarpılıyor. Sırıtarak JJ'e yaklaşıyorum ve ona uzanıp, usul ama sağlam bir biçimde öpüyorum, ellerim boynunda geziniyor.

Beynimin gözünde kızlardan biri, alttaki Marcie ve ben elimde haşlanmış çayla dolu bir çaydanlıkla başlarının üzerinde duruyorum.

6
Bahçe Dünyası

Daha önce de söylemiş olduğum gibi zaman zaman Belinda hikâyeyi ele alıyor. Bazen onun tamamen faklı bir insan olduğunu hissediyorum.

1990 yılında, Belinda dokuz yaşındayken ailesi banliyöden şehir merkezindeki büyük eve taşındı.

Belinda evi ilk gördüğü gün okulda harika bir kelime öğrendi. Anne ve babası birkaç fit yukarıda yankı yapan odalara önemli açıklamalar yapmakta iken o, dokuz yaşındaki bacaklarının üzerinde dolaşıp dururken bir taraftan da bu sözcüğü kendi kendine tekrarlayıp duruyordu. Kulağa iyi bir kelime gibi geliyordu, sesi tarif ettiği şey gibiydi; rüzgârda tahta bir kapının çarpılması, çatıdaki kiremitlerin kayışı ve süpürgeliğin üzerinde seğirten böceklerin sesi *–yıkık yıkık yıkık.*

Evde çok fazla boş alan var gibiydi. Nasıl olup da hepsini birden doldurabileceklerini bir türlü hayalinde canlandıramıyordu. Yeni boyanmış ve lekesiz camları olan kocaman pencereler ve ağaç renkli, düğümler ve dalgalı desenlerle dolu yer döşemelerinin bolluğu karşısında hayrete kapılıyordu. Birkaç odada ahşabı koklamak

için yere eğildi; ev sanki orada büyümüşçesine doğanın bir parçası gibi kokuyordu.

Dışarıdan kamufle edilmiş, ağaçlarla sarmalanmış ev ayaklanıp bahçede etrafa toprak ve kiremit saçıp *yıkık, yıkık* diye söylenerek yürüyecekmiş gibi görünüyordu. Kısık panjuru ve kocaman üçgen duvarı ile göz kırpıyor, gel oynayalım diyor gibiydi.

Ev dolmaya başladığında sanki evin karakteri halı ve hazır boya katmanları arasında boğulup ağır tahta sandıklar, saatler, vazolar ve dev çamaşır sepetleri altında kapana kısılmıştı. Belinda bunlardan bazılarının içeri taşınmasına yardım etti ve biri bir köşeye her çarptığında ya da bir şeyi gerektiğinden daha şiddetli bir şekilde yere koyduğunda "Affedersin, ev," demekten kendini alamıyordu.

Bir süre sonra –özellikle yer döşemesi beyaza boyandıktan sonra– ev onunla konuşmayı kesti. Bir yıl boyunca bahçe onun mabedi, kişisel oyun bahçesi oldu. Anne babası bahçeyle pek ilgilenmiyordu. Jonathan Archard kasabada bir gayrimenkul geliştirme ofisinde çalışıyordu ve saatler boyu fazla mesai yapıyordu; serbest çalışan bir grafiker olan Emma ise günün gece dahil çeşitli saatlerinde çalışıyordu. Doğayı iki boyuta –kitap kapakları, dergiler, arada sırada boyadığı birkaç tabak çanak– doğru bir şekilde aktarmakla o kadar meşguldü ki gerçek hayatta onu kendi isteklerine göre eğip bükmeyi hiç düşünmüyordu bile.

Bu Belinda'ya çok iyi uyuyordu. Bu onun bahçenin kenarındaki sık ve uzun çimler arasında saatler boyu sürünebilmesi ve tatlı bir saman kokusu üzerine sinmiş olduğu halde ortaya çıkabilmesi anlamına geliyordu. Çimen öbeğinin üzerinde oturarak terasta olanları izler ve inatçı küçük kozalakların kendi kişisel cephaneliği olduğunu hayal ederdi, komando giysisinin (siyah kot pantolon ve 'Sit *Down' sweatshirtü ile –sınıf arkadaşlarının çoğunun aksine– Ja-*

mes'in New Kids'den çok daha havalı olduğunu biliyordu) her yerine sıralanmış küçük akıllı bombacıklar. Yıkılmakta olan eski kuyuya taşlar atar ve bunların kuyunun karanlık derinliklerinde yaşayan düşmanları püskürtmek için zaman ayarlı el bombaları olduğunu hayal ederdi. En azından Jonathan kuyunun ne kadar derin olduğunu öğrenince endişeye kapılarak üzerini kalın bir tel örgüyle kaplatana dek.

Belinda popüler bir çocuk olmasına rağmen, okuldaki kızların çoğuna tahammül edemiyordu. Hepsinin David Hasselhoff benzerlerine umutsuz, kikirdek takıntıları vardı. Bazıları Marc Almond'u bile beğeniyordu ve Belinda onu babasına bir dergide küçümseyerek gösterdiğinde babası gülmüş ve "O mu? Hayatım o diğer takımda oynuyor!" demişti. Bu söz Belinda'nın hoşuna gitmişti –anlamından tam olarak emin olmamasına rağmen kantinde onu tekrarlayarak üçüncü sınıfa giden kızların aptal küçük sınıf arkadaşlarına çığlıklar atarak gülmesini sağladı ve ona okulun kaymak tabakasında yeni edinilmiş bir saygınlık kazandırdı. Aslında bu onun için pek de önemli değildi ya...

Belinda on dört yaşına geldiğinde sigaraya başladı, ama diğer kızların çoğunluğunun aksine naneli şeker emip ellerini yıkayarak bunu anne babasından gizlemeyi başardı.

Geriye bakarak tam olarak onaylamasalar bile tepkilerinin geleneksel bir öfke nöbeti olmayacağını görebiliyor. Jonathan ve Emma genç bir anne babaydı. Bel'in York'taki kampüste içkili bir final sonrası kutlaması sayesinde dünyaya geldiği 1981 yılında yirmi bir yaşındaydılar. AIDS öncesi seksenlerin keskin elektro ritimleri arasında tedbiri elden bırakmışlardı. Liberal olduklarını düşünmekten hoşlanıyorlardı; belki öyleydiler de.

Bahçe onun olarak kaldı. Başka hiçbir kız hakimiyet alanına ayak basmadı ve anne babası istemediği sürece onu oyunlarını başkalarıyla paylaşmaya mecbur etmedi. Dengeli ve mutlu gözüküyordu; beraber resim kursuna, koroya ve jimnastiğe gittiği, zaman zaman da eve çay içmeye gelen arkadaşları vardı.

Yine de anne babası Belinda'nın küçük kızların nasıl davranması gerektiğini bir yerlerde okuyup sadece onları mutlu etmek için bazı göstermelik davranışlarda bulunduğu hissini üzerlerinden atamıyorlardı. Onun akıllı ve yaratıcı olduğunu biliyorlardı ve onu şımartacak kadar paraları olduğu için, istekleri ne kadar tuhaf görünürse görünsün bunları karşılıyorlardı. On yaşında bile Robert Westhall, Point Horror ve birkaç yıl sonra da Virginia Andrews için Malory Towers ve Calet School'u bir kenara fırlatıyordu. Ve 'trajik' ve 'mukadderat' gibi kelimeler kullanıyordu.

1990 yılında babası onu divana kıvrılmış Yurttaş Kane'i seyreder buldu. Bu Bel için bile biraz fazla görünüyordu. Eğer seyrettiği Matkaplı Katil gibi bir şey olsaydı onu kararlı bir biçimde uzaklaştırırdı ama dokuz yaşındaki kızını sinemaya yeni ufuklar açan bir klasiği seyrederken bulması durumunda ne yapması gerektiğine tam olarak emin değildi. Bu yüzden oturup filmin sonunu onunla birlikte izledi. Umutla "İyiydi, değil mi?" diye sordu. Evet, diye cevap verdi kız başını sallayarak. Dokümanter tekniğini beğendim ama Rosebud'ı tahmin etmiştim.

Kaset almak istediği çok nadirdi –aslında anne babasının koleksiyonundan Pink Floyd, Gary Numan ve Gen X benzerlerini dikkatlice dinliyordu– ama kendi için bir şey aldığında bu tam olarak Smash Hits'in sayfalarında yer alan bir şey olmazdı. 1992 yılında bir gün bahçede oturup resim yapmakta olan Emma geçen birkaç saat içinde beşinci defa olarak inanılması güç bir biçimde 'Smells

Like Teen Spirit' dendiğini keşfettiği bir şeyin mekanik temalarını duydu. Kocasına kızlarının on beş yıl geç ya da beş yıl erken olmakla birlikte punk olduğunu belirtti. Kocası gülümsedi ve telefon defterini karıştırırken ona endişelenmemesini söyledi. Buna grunge deniyordu ve isyanının boyutları kocaman botlar ve karmakarışık saçlarla sınırlıydı. Son günlerde *Q* dergisini dikkatle okuyordu.

Büyüdükçe bahçe daha küçük ve daha az yasaklayıcı bir hal aldı. Nirvana dinleyen on bir yaşındaki Bel için burası artık bir cangıl olamazdı ama, o burayı farklı biçimlerde algılamanın yolunu bulmuştu –taşların üzerindeki yosunların dokunuşu kadife yastıklar gibi tinselliği çağrıştırıyor, çimenlerin bazıları da seks kokuyordu.

Bu koku sonraki yıllarda ona geri dönecekti. Sürünerek ona yaklaşacak ve onu çocukluğuna sürükleyecekti.

Bahçede başka bir şey daha oldu ve dolaylı olarak yaşamını değiştirmesini sağladı. Ama bu daha sonraydı.

Kesik-f.5

7
Bir Hayalet Şehrin Topolojisi

Ev bir içki partisinin negatif enerjisiyle çatırdıyor.

Kate içki partileri düzenliyor. Bu onun birincil varoluş nedeni. Sanırım bu ve bir de seks. Babam doğal olarak onunla birlikte gitmeli çünkü onu sevdiğini iddia ediyor ve onun dediğini yapmadığı taktirde çatlaklar görünmeye başlayabilir.

Kate her şeyi birbirine uydurmayı özellikle seven türden biri. Servis peçeteleri ve örtüler. Perdeler ve halı. Giysiler ve makyaj. Tüm arkadaşları da kendisi gibi psikolojik gelişimin anal devresinde takılıp kalmış. Hepsi yağlı boyaları ve modaya uygun elbiselerinin arkasına saklanıyor, çünkü onlar da geçmişlerinde saklanacak bir şeyleri olan kadınlar: İsimlerinin başındaki Bayan'da yankılanan dedikodu vızıltısından saklanan. Posası çıkarılmış kocalardan, solarak sadece bir çek üzerindeki bir isme indirgenmiş eskiden kalma erkeklerden saklanan. Belki bu düzen merakı, birbirine uyan pastel tonlara gösterilen bu ilgi; belki kendi kendilerini yaşamlarında bir yapı olduğuna ve kilise piknikleri, akşam yemeği ve Harrods Mağazası'na yapılan seyahatlerden (bu küçük fazlalık da Tommy'nin okul ücreti için Çocuk Destekleme Kurumu'ndan geliyor) mükerrer sonsuz bir kısır döngü olmadığına ikna etmek için.

Onlara bir bakın: Pasta süslemesine benzeyen fondötenler sürmüş, kiraz kırmızısı rujlarla sıvanmış; saçlar spreyle heykel kıvamına getirilmiş. Belki de bir adamın kamışına giden yolun midesinden geçtiğini biliyorlardır (bu yüzden bıçak devamlı aşağıya, hah ha). Ve kendilerini yenilebilecek kıvama getiriyorlar. Bunlar E vitamini katkılı zencefilli çörek kadınlar. Bunlar pudra şekerinden yapılmış pasta süslemeleri.

Yemek olmadıkları zaman kukla oluyorlar. Bir fikir beyan etmek istediklerinde Beaujolais kadehlerini havada sallıyorlar. Bundan içtikçe daha da kızarıyor, seslerini yükseltiyorlar. Etrafta en tatlı gülümsemeyle bunu dağıtıyorum çünkü onlara aptallık cephanesi vermek hoşuma gidiyor.

"Kocanızın gayrimenkul işinin içinde olduğunu duydum," diyor sünger sarısı saçları ve şekerleme küpeleri olan bir kadın. Kate hoşgörüyle gülümsüyor.

'İçinde' olabileceğin sadece birkaç tür iş var değil mi? Hiç kimse süpermarket kasiyerliği, ya da çöpçülük işi 'içinde' olmaktan bahsetmiyor. Hayır bu tırnak işaretlerine yalnızca işiniz içe dönük ve baygın ise sahip olabilirsiniz. Off, def ol buradan Bel, yine bir sosyal vicdan haline geliyorsun.

Damien'in babası Jeff de gayrimenkul işi 'içinde'. Ve benim babam gibi geliştirme ve istihdam yaratılması işi içinde. (Oo, Bel'e bakın? Son derece ironik tırnak işaretlerini kaybediyor mu ne? Bu onun kurum tarafından emildiğini, hiyerarşi hizmetine alındığını mı gösteriyor? Hayır ben ironiyi okunduğu gibi almayı seviyorum, en doğru ve gerçek haliyle.)

İstihdam yaratımı işinde olmak ilginç bir şey. Çok azı, insanları bir işe yeleştirmekle ilgili olan; birçok şey ile ilgisi var. Bunların

çoğu para kazanmak ile ilgili. Benim için bir sakıncası yok. Ben babamın parasını seviyorum. Onun parasını harcıyorum. Kendimi suçlu hissetmiyorum. Bu serbest bir pazar. Tabii ki konsey evlerinde yaşayan Faliler, var bunların hepsi uydu antenleri alıyor, publardan çıkmıyor; ve sigara, içki ve piyangoya haftada on papel harcıyor ve hamburger ve patates kızartmasının gurme yiyeceği olduğunu düşünen, allahın cezası Sun gazetesini okuyup her kelimesine inanan ve *East Enders* dizisindeki o salaklar sürüsünün başına ne geldiğini umursayan, evet umursayan çocuklar yetiştiriyorlar. Öyleyse ben neden param olduğu için suçluluk duyacakmışım?

Ne diyordum?... Evet istihdam yaratımı işinde olmak ilginç. İstihdam yaratmanın yolları var, hızlı yollar. Devamlı olarak yenilenme gerektiren bir döngü yaratırsınız. Diş macunu gibi? Takip ediyor musun? Diş macunu, evet doğru. Herkes mükemmel diş macununun yıllar önce üretildiğini bilir –bu dişlerinizi ömür boyu koruyabilirdi. Eğer piyasaya çıkmasına izin verilseydi. Ve endüstri yüzünden hiç çıkamayacak. Soğuk algınlığı konusu da aynı. Tabii ki çaresini buldular, ama araştırmanın sponsoru soğuk algınlığı ilaçları ve limonlu içecekleri ve pastilleri bir gecede gereksiz hale gelebilecek belli başlı ilaç şirketlerinden biri idi. Bu o kadar açık ki neden şimdiye kadar çıkıp da birinin bunu halkın önünde söylemediğine şaşıyorum.

Başka bir yöntem de ucuz yol malzemeleri kullanmak. Bugünlerde Almanya'da harika bir malzeme kullanıyorlar, çatlamadan genleşip kasılan elastik bir asfalt. Bay Henson bize Almanca derslerinde bunun hakkındaki her şeyi anlattı, onu dinlediğim birkaç defadan birinde. Ve Almanya'da bunu kullanmaktan oldukça memnunlar, çünkü değişiklikten korkmuyorlar. Burada çatlamak üzere döşenen malzemeler kullanıyoruz çünkü eğer böyle yapmasak bin-

lerce yol işçisi ortada kalacak.

Anlatmaya çalıştığım şeyi anlıyorsunuz. İstihdam yaratımı. Hepsi çalışan adam için iş icat ediyorlar.

Her neyse. Damien'in babası. Jeff. Babamla çalışıyor. Yeni ve önemli bir projeyi tartıştıkları bir akşam kendimi onlarla beraber buldum.

Beni protestolar eşliğinde kasabaya götürüyorlar. İlk önce başka bir yere uğramamız gerekiyor. Babamın arabasındayız ve ben koltuğa büzüşmüş bisikletçi ceketimin içinde klapa ve fermuarların altında saklanıyorum. Görülmemeye çalışıyorum. Yapışkan deriyle kaplıyım, koltuğun üzerinde ve ceketimin içinde.

Arabayı çöplüğün arasından metal iskeletin önüne getiriyorlar: Burası koni ve çitlerle çevrelenmiş, atılmış ambalaj malzemeleri ve paketlerle dolu bir çamur deryası.

Şimdi kasabanın hayli üzerinde tırmanıyoruz. Jeff Toplam Kalite Yönetimi hedeflerinden bahsediyor. Babam zahmetsizce jargonuna girmiş ve kendi şifreli dillerinde mutlu mesut sohbet ediyorlar.

Uçurumlar ya da pub ve kebapçı dükkânlarının arasından kahverengi yollarda ilerliyoruz. Aşağımızda şehir parlıyor, hayalin boş kuleleri hâlâ sağlam. Ama burada, sınırlar, tuğla duvarlar, cam ve çelik yerine çerçöpten aceleyle inşa edilmiş bölmelerle belirlenmeye başlamış. Manzarayı süzen zincir bağlantılı parmaklıklar var. Sıra sıra koniler. Parmaklıkları kapalı, tahtalar çakılmış dükkânlar. Kemikleri sayılan bir köpek, ayağını sürüyerek arabanın önüne çıkıyor, kendi hayatını umursamıyor gibi. Arkamı dönüp baktığımda şortlu bir çocuğun köpeğin peşinden koştuğunu ve ona sarılmak için yola oturduğunu görüyorum.

Işık soluyor ve biz Fallowdale'in kalbine doğru ilerliyoruz.

Arabayı bir köşede durduruyoruz. Aşağı iniyorlar.

Babam güneş kasabanın üzerine son bir sarı patlama sıkarken güneş gözlüklerini takıyor. Elleri belinde, önümüzde duran çalılığa karşı bilgece başını sallıyor. Arazi kasabaya doğru iniyor, safra yeşili ve yanık kahverengi.

"İdeal," diyor Jeff'e.

Jeff mimari planlara benzeyen birkaç rulo kâğıt açıyor. O ve babam yarım saate yakın bir süreyi birbirlerine danışarak, işaret ederek, bir şeyler çiziktirerek çöplüğe doğru el işaretleri yaparak geçiriyorlar. Güneş parlak kırmızı bir ışıkla şişiyor ve ufukta daha da alçalıyor.

Arabaya yaslanarak iç geçiriyorum. Onları bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu anlayamıyorum. Bütün bunlar, muhtemelen benim daha önce gördüğüm ama hiçbir zaman özel olarak bakmak istemediğim şeyler. İşte orada uzanan çöplük ve ötesinde vadide demiryolu rayları ve fabrika binalarından oluşan bir karmaşa. Bu iki manzaranın arasında, tepelerin kenarında bizden yaklaşık üç yüz yarda uzaklıkta bir çift ölü ve lanetlenmiş apartman bloğu var. Kirli sarı bir renkteler –gri delikleri olan peynir kalıpları. Üzerlerinde gökyüzü Albert Hall'deki akustik mantarlar gibi baş aşağı dururmuş gibi gözüken yumuşak bulutlarla bezenmiş.

Buraya gelen bir şair eskiyen dairelerdeki tekinsiz bir güzelliği olan bakımsızlık büyüsünden, batan güneşin onlara zamanı uyandıran ve oynaşan aşk desenleri çizen, çökmekte olan bir asalet verişini tasvir ederdi. Bense onların allahın cezası konsey evlerinden başka bir şey olmadıklarını düşünüyorum.

Bir süre sonra başlarını sallıyorlar ve Jeff planları katlayarak kaldırıyor. Jon bir not defterine bir şeyler yazarken Jeff benimle

sohbet ediyor.

"Daha şimdiden yeniden yapılanma işlemi için görüşme aşamasına geldik," diyor Jeff elindeki dosyayla işaretler yaparak, sanki ilgilenirmişim gibi.

Omuz silkiyorum. "Hepsi çirkin," diye yorum yapıyorum.

"Mükemmel, harika," diyor Jeff ve bana parlak beyaz bir sırıtışla bakıyor. "En ideal kullanıcı gözlemi."

Yapıların arkasında yollar bizden uzağa doğru yayılarak uzaklaşıyor. Bir yerlerde bu tuzağın bir şehir planlamacısının aptallığından çıktığını okuduğumu hatırlıyorum. Bir Fali aptallığı. İnsanların birbirini umursadığı, komşuluğun gelişmesine imkân verecek bir atmosfer yaratmak için bir tekerlek gibi inşa edilmişlerdi ancak, bunun yerine olabilecek en mükemmel kabus tuzağı haline geldiler. Pahalı rıhtımlarda geçen savaş oyunlarının tasarımcılarından biri bile daha iyisini yapamazdı. Birazdan gece inecek ve motosikletler prefabrik bir çocuk bahçesini defalarca yırtıp ilerlerken benzin ve toz kokuları havayı dolduracak. Yalnız kadınlar ellerinde spreylerle bir sokak lambasından diğerine seğirterek, salyalı bir sevgili tarafından eşek sudan gelene dek dövülecekleri evlerine koşacak.

"Görüyorsun ya Bel," diye devam ediyor, "Kamu hizmeti edinme programımızı elverişli bir hale getiriyorum."

"Bu senin için eğlenceli olmalı."

Gülümsüyor ama gözleriyle değil. Onda Damien'den bir parça görüyorum –birbirinden ayrık gözler ve koyu renkli belirgin kaşlar, yassı bir burun ve ukala bir surat ile birlikte. Ama belki de Jeff daha zayıf ve kütük gibi. Onda Damien'in parlak, rahat havası yok.

"Beni tam olarak ciddiye almıyorsun, değil mi Bel?" diye soruyor daha yakınıma gelerek. Çenesini biraz üstünlük taslar gibi bir havayla kaldırıyor. Tıraş losyonunun kokusunu alıyorum; kadınları

becermene yardımcı oluyor diye reklamı yapılan cinsten.

Bakışına soğuk bir bakışla karşılık veriyorum; bahse girerim bu çoğu kadının yapmadığı bir şey. "Ben öyle söylemezdim," diyorum. "Ama kişiler arası ilişki marjinlerini en üst seviyeye getirmeyi öğrenip öğrenmediğini merak ediyorum."

Bana bu konuda daha önce düşünmediğini söyleyecekmiş gibi gözlerini kocaman kocaman açarak suratıma bakıyor.

Gülümsüyorum. "Boşver. Kafa buluyorum."

Bu konuşma boyunca babam evde yaptığı gibi araya girmemek yoluyla tarafsızlığını korudu. Her an düşüverecek gibi duran duvara dayanarak çöplüğe doğru baktı. Bir şeye karar vermiş gibi başını sallıyor.

Esneyip gerinerek ona doğru yürüyorum.

Ona "Bu gerçekten de sıkıcı," diyorum "beni buraya bir sürü berbat daire görmem için mi getirdin?"

"İyi bak," diyor sessizce. "Gidiyorlar."

"Gidiyorlar mı?"

Başını sallıyor. "Yıkım emri üç ay içinde çıkıyor. Fallowdale kompleksi için hareket emrini almayı başardık."

Elimde olmadan kahkahadan horulduyorum. "Burada 'kompleks' gibi kelimeler kullanma. Basit kelimeler seç."

Ama babamın son derece ciddi olduğunu fark ediyorum. Yüzü gayrimenkulden konuştuğunda gelen o tuhaf parlaklıkla dolu. Bu onun dışında sadece yeniden doğmuş Hıristiyanlarda gördüğüm gözleri camlaşmış bir şevk.

Böylece orada duruyor ve yakında yok olacak olanlara bakıyoruz. Bulutlar bir önseziye kapılmış gibi parçalanmaya başlıyor. Turuncu kenarlarla bezenmiş, kayıyor, kenarlarda parçalara ayrılıyor; Tv ekranında bölünen resimler.

"Demek dairelerin gitmesi gerekiyor, öyle mi?"

Günbatımı babamın gözlüklerinde. Dönüp bana bakmadan şiddetle kafa sallıyor. "Bu kasabanın değişikliğe ihtiyacı var. Buradaki tüm şu çıkmazlara baksana. Dover. Herne Bay. Felaket yerler. Değişiklik. İhtiyacı olan şey bu."

"Bu dairelerdeki insanlar bu konuda ne hissediyor?" diye soruyorum.

Seslerin örtüşmesiyle dolan uzun bir ara, bir akşam arası var –uzaktaki trafiğin üzerinde martılar ve belki de her zaman olduğu gibi duyma alanımızın tam sınırındaki deniz.

"Daha bilmiyorlar," diyor kısaca ve arkasını dönüp arabaya doğru yöneliyor.

Saçları akşam esintisinde uçuşan Jeff bana cep telefonu büyüklüğünde bir sırıtış ve suç ortaklığı ifade eden bir göz kırpışıyla bakıyor.

Ona cevaben acıklı bir şekilde gülümsüyorum. "Bu işten hoşlanmayacaklar."

Jeff planları arka koltuğa tıkarken omuz silkiyor. "Hoşlanmaları gerekmiyor," diyor. "Pek bir seçenekleri yok. Bazıları başka evlere yerleştirilecek. Aslında konseyin bir tasarısı var."

"Yaa, diyorum. İçinde idam da var mı?"

Gülerek burnunu ovuşturuyor. Evet aslında tam da o anda onda Damien'de bir parça gördüm. "Tam olarak değil. En kötüleri özel evlere yerleştirmeyi düşünüyorlar. Bilirsin, güçlendirilmiş betondan evler, korunmuş pencereler ve güvenlik kameraları olan. Geçmişinde problemler olan ailelerin izlenmesi ile ilgili bir proje. Bilirsin ya, onları daha iyi anlamaya çalışmak gibi."

"Tabii. Bu evler kiradan muaf olacak, öyle değil mi? Başka bir deyişle kiraları normal insanlar tarafından ödenecek?"

Jeff bir kez daha sırıtıyor ve pek de umrunda olmadığını belirten bir şekilde omuz silkiyor. "Bu yenilikçi bir fikir," diyor. "Konsey yenilikçi fikirleri sever."

"Tabii ya, yeterince **PC** oldukları sürece."

Kendi kendime bunun geçen yıl kütüphaneye yeni kitap alacak paraları olmadığını ilan edip. sonra da nasıl olduysa üyelerini Taunton'da dört yıldızlı bir otelde yapılan *Cinsel Farklılık Bilincinin Arttırılması* kursuna gönderecek birkaç bin doları bulabilmiş konseyle aynı olduğunu hatırlatıyorum.

Demek işler böyle halledilecek. Yasaya uyan vatandaşların çoğu gecelerini rutubetli duvarlara kâğıt kaplamaya çalışarak, sobanın ayarını biraz daha açabilecek kadar paraları olup olmadığı hesaplayarak ve yerel yönetimin yetersizliği (ve dört yıldızlı Somerset otellerine yapılan geziler) yüzünden kabaran konsey vergisi faturaları altında ezilerek geçiriyor. Ve öte tarafta –burunları pek de temiz olmayan bazıları– sonunda her şeyin onlar hesabına halledildiğini görecek.

Falilerin kötü bir itibar ve konsey yardımı arasındaki bağlantıyı anlamaları ne kadar sürecek merak ediyorum. Eğer yeterince uyanık iseler sadece pastadan bir dilim kapmak için çocuklarını eğlence, gezintiler ve soygunlara gönderebilirler. Hep aynı hikâye tekrarlanacak. Ayaklanmalar gibi. Hiç kimse varoşlara para vermiyordu, ta ki onlar esaslı bir ayaklanma çıkarıp kendi mahallelerini ezene dek. Öyle görünüyor ki birilerinin ilgisini çekebilmenin tek yolu kendi arka bahçene pislemek.

Ben bardaklara şarap doldururken JJ de bisküvileri alıyor. Kate etrafımızda cıvıldıyor. "Teşekkürler Joshua," diye mırıldanıyor. "Çok yardımcı oldun."

Eğer onu tanıyorsam ne yardımcı olmak istiyor ne de Joshua. Ama şu an için ikisini de olması son derece faydalı.

Bahçedeki duvara yaslanarak kapıların arasından yüzen şapka ve kadeh alayını seyrediyoruz. JJ arada sırada portakal suyundan bir yudum alıyor.

"Jon onu nereden buldu?" diye soruyor bardağını eve doğru eğerek. Soru küstahlık ya da eleştiri amacı taşımıyor –JJ öğleden sonrayı altın çocuğu oynayarak geçirdi ve bunun sadece bir kısmı roldü. O İyi Aile Terbiyesi almış. Sadece sorunun cevabını merak ediyor.

"Gerçekten bilmiyorum." Bana hadi canım sen de diyen bir ifadeyle bakıyor, ama ben omuz silkiyorum. "Gerçekten. Bir gün onu eve getirdi. Sanırım kadın iş ortağını filan beceriyordu ve babamın daha fazla parası olduğuna karar verdi. Daha önce üç adamla evlendiğini biliyor muydun? Hepsi de küçük birer altın madeni üstelik. O ne yaptığını biliyor."

"Onu öldürmek istediğin oluyor mu?" diye soruyor rastgele.

"Sık sık," diyorum içtenlikle. "Çok, çok sık."

Omuz silkiyor. "Öyleyse neden yapmıyorsun? Babana bir iyilik yapmış olurdun."

Ona eczacıdaki kız hakkında söylediklerimi hatırlayarak sırıtıyorum. "Bu günlerde cinayet kimsenin yanına kalmıyor. DNA, parmak izi falan kullanıyorlar."

En iyi cevap en somut olandır.

İçeride Kate yeni gelen birine daha sarılırken neşeyle viyaklıyor.

"Buradan çok kolay," diye mırıldanıyorum. "Çuv, çuv, çuv." Parmağım kalabalığa dalarak hayali mermilerle deliyor.

"Birini öldürebilir miydin?" diye soruyor. "Sadece canın istedi-

ği için?"

"İnsanlar bunu yapıyor, sırf canları istediği için. Kişisel ya da toplumsal çıkarlar doğrultusunda." Kıkırdıyorum. "Bilemezsin ki. Kate de şu anda içerde babam için zehirli bitki karışımı hazırlıyor olabilir."

Soruyu cevaplamaktan kaçındım. JJ sadece iç geçirerek ellerini ceplerine sokuyor. "Haydi," diyor. "Şehre inelim."

Otobüsün üst katında sidik ve ter kokuyor ve her köşeyi dönüşümüzde yere fırlatılmış teneke kutular çıngırdıyor. Ona babam ve Jeff'in Fali konutları ile ilgili planlarından bahsediyorum.

JJ'in kafası karışmış gibi gözüküyor. Otobüs biletiyle oynayarak tırnağıyla bilette bir delik açıyor. "Ve Fallowdale'den hiç kimse daha bunu bilmiyor mu?"

"Hayır. Sanırım onlara itiraz edemeyecekleri kadar geç söyleyecekler." Acıklı bir ifadeyle sırıtıyorum. "Oldukça iyi, değil mi?"

Bu konuda daha fazla konuşmuyoruz. İkimizin de gerçekte umurunda değil.

Kasabada ana cadde üzerinde bir karton kutuyu sırayla tekmeleyerek ilerliyoruz, ta ki benim sabrım taşıp onu bir arabaya doğru sektirerek yollayana kadar. Tanınmış zincir mağazalardan birinin önünde duruyoruz.

JJ'e "Yeni bir ceket istiyorum," diyorum. "Haydi gel."

Kadın reyonunda travesti sanılmaktan korkarmış gibi birkaç adım arkamda duruyor. Deri ceketlerin hepsi birbirine bisiklet zincirine benzer bir şeyle bağlanmış, demek o konuda şansımız yok. Ama siyah kot ciddi bir olasılık.

JJ, "Hiç paran yok," diye gözlemini ifade ediyor.

Ona "Kimin paraya ihtiyacı var?" diye soruyorum tiksintiyle. 12

beden bir ceket seçiyor ve üzerinde barkod olan etiketi döndürerek koparıyorum. Sonra ceketi askıdan alıp ıslık çalarak yürüyorum.

Ben yürüyerek uzaklaşırken JJ endişeyle yakınımda yürüyor. Ceketi askısında son derece belirgin bir şekilde sallandırıyorum. Cumartesi akşam kalabalıklarının arasından ite kaka yol açarken bana "Pek tedbirli sayılmazsın," diye hırlıyor.

Bir kasada dururken acıyarak ona başımı sallıyorum "Bunu daha önce yapmamıştın, değil mi?"

"Merhaba!" diyorum gülümseyerek. Bir anda konuşması düzgün, dimdik, yetişkin biri oluyorum. Ceketi, tel çerçeveli bir gözlükleri olan ve birinin iyi yürekli ninesine benzeyen orta yaşlı kasiyerin önünde tezgâha çarpıyorum. Gülümsemem geri gelmiş, bu iyi bir başlangıç. "Bunu değiştirmem mümkün mü acaba? Geçen hafta buradan almıştım ama bedeni yanlış."

"Bunu senin için hallederim hayatım," diyor sakin, cana yakın bir sesle gözlerini yakaya dikerek. "Hangi beden istemiştin?"

Ona "Aslında şimdi 10 beden giyiyorum," diyorum pişmiş kelle gibi sırıtmayı ihmal etmeden. "Rejimden olmalı. Harfiyen uyuyorum da."

Bir dakika sonra mağazadan elimde parmaklarımın arasında sallanan yeşil bir torba ile çıkıyorum 10 beden bir siyah kot ceketin gururlu sahibi olarak. Sersemlemiş bir JJ peşimden geliyor.

Başımı kaldırıp gökyüzüne bakıyorum. "Yağmur yok. Neyse."

"Yağmur mu?" diye soruyor aklı karışmış bir halde.

"Yağmur yağdıktan hemen sonra –mağazadan bir şeyler çalmak için en iyi zamandır. Neden, biliyor musun?"

JJ omuz silkiyor. "Söyle bana."

"Mağaza detektiflerini daha kolay bulabilirsin. Ayakkabıları kuru olan bir tek onlardır."

"Başka numaraların da var mı?" diye soruyor. Şimdi ceketi üzerime geçiriyor ve torbayı belediyeye ait bir çiçek saksısına bırakıyorum.

Ona sırıtıyorum. "Deneyebiliriz." Başımla mağazaya girmesini işaret ediyorum.

Umut vadeden yerel mağazalardan biri; adı Bright. Burada kapıya yerleştirilmiş havaalanlarındakilere benzeyen bir bariyer ve tüm giysilerin üzerinde kalın plastikten güvenlik etiketleri var.

Aşağı katta dükkânın kapanmasına az kaldığından hesapları çıkarıyorlar. Üst katta yeşil tırnaklı ayaklarını tezgâha dayamış dergi okuyan salak bir sürtükten başka hiç kimse yok.

Küçük kırmızı bir elbise alıp kabine giriyor disk üzerinde çalışmaya başlıyorum. Bir yıl kadar uzun gelen bir süre sonunda bana kocaman bir gürültü gibi gelen bir sesle elbise yırtılıyor. Doğal olarak elbise yırtıldı ama bu ödemen gereken bir bedel, üstelik bunu evde kolayca halledebilirim. Elbiseyi cebime tıkarak kendine güvenen bir edayla dışarı çıkıyorum.

Bu süre zarfında burnunu deriyi yolabilecek kadar sert bir şekilde kaşımakta olan JJ, kızın dikkatini dağıtması gerektiği fikrine kapılmış olsa gerek –muhtemelen okuldayken çok fazla polisiye film seyretmiş. Kıza şal desenli kravatlar hakkında bir şeyler soruyor. Kız ona dik dik bakarak "Biz erkek kıyafeti satmıyoruz," ya da ona benzer bir şey söylüyor, ama bu arada ben küçük ipek elbise ceket cebime sıkıştırılmış olduğu halde merdivenleri yarıladım bile.

Dışarıda JJ'i bir deneme yapmaya ikna etmek için çok uğraşmam gerekiyor ama en sonunda başarıyorum en kolay seçeneği denemesine izin vererek –çift kat manevrası. Hâlâ bunu kavrayabilen çok az mağaza var. Klobber (ögh!) adında şehir merkezinin yakınında tekno müzikle inleyen bir yerde deniyoruz.

Dışarıda durarak birbirinin eşi iki tane damalı kırmızı gömleği bir eline alarak kabine yönelmesini seyrediyorum. Ona etiketi çıkardığına emin ol, diyorum. Öyle gözükmese de üzerlerinde daima etiket vardır. Allahtan bugün üzerinde oldukça bol bir gömlek var. Yaklaşık on dakika sonra son derece kırmızı bir şekilde ortaya çıkıyor –İsa aşkına daha çok pratik yapmamız gerekecek– ve gömleklerden birini askıya asıyor. Bundan sonra işin püf noktası hemen sıvışmamak. Biraz daha kalarak birkaç benzer şeye bakıp fiyat etiketlerini dikkatlice inceleyeceksin. JJ bu durumdan pek hoşnut değil, bunu görebiliyorum. En sonunda mağazadan çıkıyoruz. Her an alarmların çalmasını bekler gibi gözlerini kapatmış.

Caddede zıplayarak, kahkahalar atıyor ve onu öpüyorum, ama mutlu gözükmüyor. Ancak o an damalı gömleğin yakasının kendi gömleğinin altından gözüktüğünü fark ediyorum. Ve hiç kimse fark etmedi bile.

8
Tekin Olmayan Dalgalar

Hayaletler var.

Belinda Archard hayaletlerin olduğunu söylüyor.
Hafızamın oyuklarında annemin gözleri kocaman açılıyor.
Onun hafızasının.
O Belinda Archard. Ben Bel'im. Bunu hatırlamam gerek.

Burada, dünyanın sonunda tabii ki hayaletler var.

Bataklık kiliselerindeki düğünlerine hiç gelmeyen ve şimdilerde içinde hiç kilise sırası olmayan kabuklarını taciz eden tayf kızlar var.

Sonra kasabanın üzerinde yükseklerde, turist kurulundaki şakacı bir kimsenin şato demeye karar verdiği taş yıkıntılarının arasında yıkılmış duvarlarda devriye gezen bir kadın var. Çoğu zaman kararmakta olan bir eylül gecesinde siyahlığın üzerine sodyum turuncusu ve civa mavisi tozların serpildiği, liman duvarı boyunca arabaların cayırdayarak ilerlediği ve tüten büyük ışık bulutlarının hovercraftin Dover ve Folkestone'a doğru gök gürültüsüne benzer sesiyle yol alışı eşliğinde ufukta gezdiği kasaba hakkında ne düşün-

Kesik-1.6

düğünü merak ederim. İğneler. Çamurlu, ölü prezervatifler.

JJ bana, onun yüzünü gören birini tanıdığını söyledi. Onun sapları olmayan kalın koyu renkli, beyaz yüzüne –böcek gözleri– yapışık gözlükleri olduğunu ve gri pelerininin gümüş folyo gibi parlak olduğunu söyledi. Bana hayaletlerin sadece geçmişten değil gelecekten de yansıma yapabildiği ve onun geçmişten değil gelecekten bir hayalet olabileceği teorisinden bahsetti. AIDS katliamından artakalan, soykırım sonrası dünyasının bir zamanlar neye benzediğini görmeye gelen ve gözlerinin koyu renkli kameralarıyla her şeyi kaydeden biri olabilirdi. Bunu pek düşünmemeye çalıştım.

Burası hayatına son vermek için meşhur bir yer. İnsanların hayatlarına Batının en büyük bok çukuru yerine, yüksek bir yerde son vermek isteyeceğini sanırsın ama boşver. Ve işte iskelenin ilerisinde, suyun çürümekte olan arabalarla dolu olduğu bugünlerde kimsenin gitmediği koy var.

Bazıları şüphesiz enkazların içindeki kaygan kurbağa gözlü cesetlerden korkuyor. Beni endişelendiren ise arabaların kendisi. Yosunlarla kaplı, kauçuk bacaklarından artakalanların üzerinde şahlanan çelik iblisleri gözümde canlandırıyorum. Metal dişlerini ortaya çıkarıp, yosun dolu gözlerini yakıp söndürerek hazırlıksız yakalanan yolculara saldırıyorlar.

Gece. Geceye ait olan nedir ki hepimizin içindeki karanlığı ortaya çıkarıyor?

Gece radyo dinliyorum. Bazen kulaklarımı acıtıyor, bu üç boyutlu resimlerin –bir renk denizinden beliren sihirli karton çıkartmalar– gözlerimi acıttığı gibi.

Şehir ışıkları lolipop turuncusu ve buz mavisi renginde. Parıltı-

lı bir doku halinde burası ile Dünyanın Sonu arasına yayılmış bir haldeler.

Anlamsız sözler sıralayan sesler, tepelerin üzerinden bir yerden yayılarak denize olan yolculukları arasında üzerimizden akıp geçiyor.

"Bu programı gördüm ve M1'i yeraltına atmaktan bahsediyorlardı. Bu Milyum fonunu bunun için kullanacaklar. Motosiklet yolunu yeraltına gömmek için."

"Ben... anlıyorum."

"Üstüne bir sürü ağaç filan koyacak ve yeraltına gömeceklermiş ve kimse onun bir zamanlar orada olduğunu bilemeyecekmiş."

"Evet gerçekten de öyle. Evet. Kelly, sence de burada biraz ironi söz konusu, öyle değil mi?"

"İroni."

"Evet, evet doğru."

"İroni ne?"

"Tam olarak söylemek istemediğin bir şey söylemek. Tam anlamıyla ciddi olmayarak arana mesafe koymak."

"Haa. Tamam." Sessizlik, nefes alma sesi. *"Neyse ben aslında bunun için aramamıştım çünkü evlilik ve şey hakkında konuşmak istiyorum."*

"Ve? Pardon ne hakkında?"

"Evlilik ve şey. Dinlemiyosun di mi? Sevgilim ve ben beraber bu daireye taşınacaktık, tamam mı? Ama anne babam bizim aptal olduğumuzu söylediler."

"Anlıyorum. Sanırım onlar evlilik ve şeye inanıyorlar değil mi?"

"Öyle. Geçen gün babama dedim ki, birini öldürsen bile şimdiye çıkardın."

"Pardon, anlayamadım?"

"Otuzuncu evlilik yıldönümleri vardı, ben de babama dedim ki birini öldürmüş olsan bile şimdiye çıkmıştın."

"Jeton düştü Kelly. Ne demek istediğini anladım. Sen o eski atasözüne gönderme yapıyorsun --evlilik bir kelime değil bir hükümdür."

"...?"

"Kelly ?"

"Evet. İşte benim ana babam bizim aptal olduğumuzu söyledi."

"Ne kadar da acımasız bir davranış. Peki bu iddialarını kanıtlayacak nitelikte bir delil sunabildiler mi?"

"....Hıı?"

"Yani bunu neden dediler? Sana ve sevgiline?"

"Bilmiyorum. Artık o benim sevgilim değil. Aslında benim sevgilim de değildi. Aslında ondan hoşlanmıyordum. Ben zengin biriyle evlenmek istiyorum. Zengin ve yakışıklı, tamam mı?"

"Anlıyorum. Ve etrafta aranıyorsun, Chatham'da?"

"Evet Cha'am'da yaşıyorum."

"Ben şunu demek istiyordum. Görüyorsun ya Kelly –üzgünüm bu ironi konusu, gerçekten de kavramı tam olarak açıklayamamış olmam benim hatam–, ben sadece senin ufkunu biraz olsun geliştirmenin iyi olacağını söylemeye çalışıyordum."

"Tamam."

"Pekâlâ Kelly, sana bu yolda iyi şanslar. Aradığın için sağ ol. Yakında tekrar görüşürüz."

Şunu açıkça belirtmek isterim ki gerçekten dinlemiyorum. Sunucu sansüre karşı kişisel yaklaşımı ile sinirlerimi bozuyor. Bir defasında onları aradım ama telefonları alan kişi benim pedofillerin*

(çocuklara karşı sapık cinsel bir dürtü besleyenlerin Ç.N.)

hadım edilmesini savunacağımı öğrenince beni yayına çıkarmadı. Bunun fazlaca mütecaviz olacağını söyledi. Peki de neyin mütecaviz olduğuna kim karar veriyor? Geri zekâlıların yayına çıkıp düşük IQ'larıyla mütecaviz konuşmalar yapmalarına izin vermiyorlar mı? Kesinlikle pasif-geri zekâlı-dinletilerine karşı bir kampanya başlatacağım.

Geçen hafta BNP'yi desteklediğini söyleyen birinin görüşmesini kestiler. Bu onun sansür edilecek kadar önemli gözükmesine neden oldu. Eğer onun konuşmaya devam etmesine izin verselerdi, çaba göstermeden nasıl bir et kafalı olduğu ortaya çıkacaktı.

Tabii ki saygınlık kazanmak istiyorsa BNP'nin yapması gereken; mesela üç ay boyunca kimseyi dövmemek, sonra da bir 'ateşkes' ilan etmek (öyle silahları falan teslim etmeden) ve birkaç hafta içinde başkan ve devlet bakanları ile el sıkışıyor olmak. Ve silah fonları tükenmekte ise yeni dostları onlara bu konuda yardımcı olacaktır.

Her neyse, dediğim gibi dinlemiyorum. Marcie'yi görmeye gittiğim bu sabahı düşünüyorum.

Şimdilerde sonbahar günleri mantarla kaplı ve çiseleyen yağmurla perdelenmiş. Işıkta ebedi alacakaranlığın griliği var. Şehir boyunca aceleyle mantomun içinde titreyerek ilerlerken arabalar hızla yanımdan geçiyor ve ışıklar öğleden sonra saat üç buçukta su birikintilerinde saçılıyor. Güneş ışığı bizim uydurduğumuz bir kavram. Bizler kışa doğru sıkışırken günler de dev karalık bulutları arasında sıkışıyor.

Duyduğuma göre Marcie'nin tepesi atmış. Aslında onu doğru dürüst mutlu gördüğümü sanmıyorum –sadece sarhoş olabiliyor. Tabii ki kızmanın Amerikancası 'tepesi atmak' oluyor ki, bu da

şüphesiz karışıklıklara sebebiyet veriyordur. ("Hey, çocuklar, lise mezuniyetimden eve sarhoş geldim. Annemin tepesi tam atmıştı.")

Konudan uzaklaşıyorum. İnsanın felaketine yoldaş aradığını söylerler –bu benim durumuma pek uygun değil. Yoldaşlar tamamen konunun eğitimini almış, bir *quango* tarafından idare edilen ve ev yapımı depresyon kitleri hazırlayan bir grup olmadığı sürece tabii. Şikâyetleri azdırarak sızlanmalara sebebiyet veren kişiler.

Yoo, mecbur olmasaydım burada bulunmazdım. Dövecek başka balıklarım var. Fransa'da 'kırbaçlayacak başka kediler' dediklerini biliyor muydunuz? Akıllarının nerede olduğu hakkında size bir fikir verebilir.

Dairesine çıkan metal merdivenler tozlu. Toz havada da asılı duruyor. Havanın kalın, kumlu bir niteliği var.

Marcie kapıya hemen gelmiyor. Kapının öte tarafından bir sürü patırtı ve tırmalama sesi geliyor ve bir hayvan pençesinden çıkıyormuş izlenimi veren bir pıtırdama. Meraklanıyorum. Kulağımı kapıya yaslayarak, ılık boya kokusunu içime çekiyorum. Derken kapı klik ediyor ve ben açılırken tam da zamanında düzeliyorum.

O yumruk yemiş gibi duran gözler karşımda beni aşağıdan yukarıya doğru süzüyor.

"Ah," diyor. "Demek sensin."

Omuz silkiyorum. Buna verilecek pek bir cevap yok, değil mi? "Bu durumda içeri girebiliyor muyum?"

Marcie'nin gözleri bir anlığına dairedeki birini kontrol edercesine omzunun üzerinden geriye bir göz atıyor.

Ona "Daha sonra da gelebilirim," derken kalbim bu görüşmeyi erteleyebilme ihtimali karşısında heyecanlanarak küt küt atıyor.

"Dekorasyon yapıyorum," diyor Marcie. "Boyaya dikkat et."

Hole adımımı atıyorum. Etrafta kuvvetli bir boya ve macun ko-

kusu var. Bu geçici bir koku ama aynı zamanda da biraz balığa, sperme benzeyen bir koku.

Holün hemen içinde, yatak odasının yanında halının üzerinde bir öbek halinde pembemsi kürecikler duruyor. Üzerlerine basmaktan son anda kurtuluyorum. Birkaç saniye sonra bunların bir kırmızı şarap lekesini emmekte olan bir tuz yığınından ibaret olduğunu fark ediyorum.

Üzerinde gümüş rengi bir sabahlık olan Marcie iki elinde de birer sigarayla holde ilerliyor. Sabahlığın parlak kumaşı üzerinde yer yer küçük boya lekeleri var. Dumanının keskinliğini duyarak onu takip ediyorum; nereye gitmekte olduğumdan pek emin değilim.

Bir kapıya yaslanarak yerime çakılmama neden oluyor ve odanın içindeki birine tembel tembel "Başının çaresine bak. Misafirim var," diyor.

Bayıltıcı boya kokusunun en kuvvetli olduğu odanın içine göz atmayı beceriyorum. Oda örtülerle kaplı ve duvarlar yılan gömleğine benzeyen yeşil duvar kâğıdı şeritleriyle kaplanmış, ve bir merdivenin üzerinde tünemiş çıplak bir adam var.

Ya da en azından Marcie'nin sözleri "Misafirim var," odada yankılanana ve benim sorgulayıcı küçük kafam kapının arasından belirene kadar öyle. Şimdi birdenbire olabilecek en erkeksi olmayan çığlıkla yılan gömleği duvar kâğıtlarından birini kapıyor. Bana bakmamaya çalışarak kendini buna sarmaya çalışıyor.

Ona gülüyorum. "Merhaba."

Duvara karışmaya çalışarak kızarıyor.

Alaycı bir hayret ifadesi takınarak "Onu bedavaya mı aldın?" diyorum. "Stoklar eriyene dek tadını çıkar."

Kelly'den sonra Kuzey İrlanda'da askerlik yapan Andy arıyor.

Silahlı kuvvetlerdeki homoseksüellerden bahsediyor. Onu dinlerken bir taraftan da kurşun kalemimi yontuyorum. Parçalar ahşap bir meyvenin kabuğuna benzeyen mükemmel incecik bir tahta rulo oluşturuyor.

"Şimdi, Andy, bunun önemi var mı? Hepiniz bu işte berabersiniz, silah arkadaşlığı falan. Bu neden sorun oluyor ki?"

"Ya, evet, hep berabersin ama diğerlerine güvenmen gerek. Bazen dışarıda antreman yaparken birbirine sokulursun şey gibi, bilirsin bunda bir tuhaflık yoktur, çünkü sadece sıcaklık falan içindir. Gece olduğu zaman."

"Ve sokulduğun biri sonradan sana homoseksüel olduğunu itiraf etse bu konuda rahatsızlık mı duyardın?"

"Şüphesiz evet."

"Bu durumda ne yapardın?"

"Muhtemelen onu bir yumrukla yere sererdim."

Kalemimi yontma işini bitiriyorum. Zevk için ucunu kolumun etine batırmaya başlıyorum. "Sivri uçlu bir kurşun kalemle evde dövme yapabilir misin acaba?"

Sözcüklerle oynanan bu pinpon maçını dinlerken kafamda JJ'nin Imelda Halasının bir komando ceketi içinde, kısa saçlarının üzerinde bir bere ve mükemmel mermer suratında çamur renkli fondötenle bir siperde yatıp, hedefinin tepenin üzerinden belirmesini bekler görüntüsü canlanıyor. Aslına bakarsanız asker kıyafetlerinin içinde iyi duracağını düşünüyorum.

"Tamam da ben demek istediğimde ciddiyim. Diğer heriflere güvenmen gerek."

"Ve sadece senden farklı ilişkilerden zevk alıyor diye bir insana güvenemeyeceğini mi hissediyorsun? Geçmişte silahlı kuvvetlerde hiç eşcinsel olmadı mı sanıyorsun? T.E. Lawrence eşcinseldi. Bunu

biliyor muydun?"

"Evet... ama o allahın cezası bir sapıktı öyle değil mi? Okulda onun kitaplarından birini işlemiştik. Kafayı seksle bozmuştu."

"Şey, evet –Andy sanırım sen onu *D.H. Lawrence* ile karıştırıyorsun ki o tamamen başka bir hikâye. Neyse boşver."

Bu sadece ben miyim yoksa herkes kafayı buna mı takmış durumda? Yeni tanıştığın birine alışmak bakımından yani. Genel olarak bu yeni tanıştığım bir insan hakkında bilmem gereken en son şeydir. Tabii ki ondan hoşlanmadıysam. Doğal olarak JJ erkekleri tercih etseydi bu önem taşırdı çünkü, ondan hoşlanmıştım.

Ama gerçekte Imelda Halasının seçimleri hakkında bilgi sahibi olmam gerekmiyor, yine de onunla tanışır tanışmaz kadın bunu açık seçik ortaya koyma ihtiyacı hissetti. (Neden acaba? Canım onun üzerine atlamak isterse diye mi yoksa?) Bu işi yapacaksan yap –bu konuda övünerek zaman harcama. Aksi halde korkarım yakın bir gelecekte bir partide tanıştığım bir yabancıya gidip "Merhaba, benim adım Bel. Ben çarmıha gerilme fantezileri kuruyorum. Bu seni ilgilendiriyor mu yoksa sadece beni tanıdığına memnun mu oldun?" demek gibi sapık bir gereksinim duyacağım.

Kurşun kalemden sıkılıyorum. Derimi delmek sandığım kadar kolay değil.

Her neyse Marcie ile geçen bu sabahtan sonra vermem gereken önemli bir karar var.

Marcie mutfakta. Bir eliyle boyaya bulanmış saçlarını geriye iterken diğeriyle de bir kahve makinesinin musluğunu itiyor.

Ne kadar da tazeleyici bir orta sınıf alışkanlığı. Evet ironi. Çok değil, bir yıl önce Marcie kahveyi kırık dökük bir kupanın içindeki Happy Shopper granüllerinin üzerine musluğun sıcak tarafından su

doldurarak yapardı. Ne kadar da değişmiş. Sosyal merdivende tırmananların en acıklı türü bu olmalı. Burjuva olmaya çalışan bir insan. Orta sınıfa ait olmayı her zaman insanın elinde olmayan bir şey olarak düşünmüşümdür, havuç renkli saçlara ya da tavşan dişlere sahip olmak gibi.

Ne yazık ki yarattığı etkiyi mutfak tezgâhının üzerindeki bir cam macunu birikintisine kondurulmuş sigaraları mahvediyor.

Sütü almak için buzdolabını açtığında gözüme tuhaf bir şey takılıyor. Orada tereyağı, bira, peynir ve bir lahana arasına gizlenmiş bir halde yaklaşık bir düzine kadar kapaklı şişe var; hepsi de etiketli. Okulda pastörizasyon deneyini yaparken kullandığımız süt şişelerine benziyorlar. Evde sterilize edilmiş süt hakkında kendimi fazla rahat hissetmem ama hayır, Marcie'nin çıkardığı sıradan bir süpermarket kartonu. O zaman buzdolabındaki tüm bu şişeler ne? Kapıyı kapatıyor. Böylece başka bir şey sormak zorunda kalıyorum.

"O adam...?" diye sormaya cesaret ediyorum, koridora doğru ellerimden birini sallarken.

Başını kaldırıp bana, daha doğrusu başımın üzerinden arkaya bakıyor. Günün bu kadar erken bir saati olmasına rağmen kafayı bulmuş olduğunu fark ediyorum. "Allahın belası dekoratör. Fena değildi. Ben de dedim ki, boşver ne olacak."

Bu konuda rahatsız edici bir şeyler hissediyorum. "Bunun bedel ödemeyle bir ilgisi yok değil mi?"

Kahveyi dökerken başını kaldırıp bakıyor. Bu kafayı bulmuş insan ifadesinden nefret ediyorum; bakışları kör dilencinin gözleri gibi beni delip geçiyor.

"Salon için," diyor.

Kalın, kara kahve şelaleleri mutfak tezgâhından süzülerek dolaplara ve yere dökülüyor. Birazı Marcie'nin çıplak bacağına geli-

yor ve görünüşe göre bunun farkında bile değil –ama ne, yanığını gördüğünde çığlık atıyor. Elinden düşürdüğü kahve makinesi tezgâhın kenarına kadar yuvarlanıp paramparça oluyor. Marcie ellerini yüzüne götürürken ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor.

"Sorun değil," diyorum. "Üzülme." Dökülenleri bir bezle silmeye başlıyorum –buna inanabiliyor musunuz? Etrafı temizliyor, kontrolü elime alıyorum. Cam parçalarını eski bir gazetenin içine toplayarak çöp tenekesine atıyorum. Durmadan "Üzülme," diyorum. "Sorun değil."

Bunu söylemem gerekiyor, çünkü biliyorum ki eğer uyuşturucu almışsan bu önem taşır; bu tür bir şeyin önemi büyüktür, bunu son derece komik bulmadığın zamanlarda tabii. Örneğin bütün gece çektikten sonra karnın acıkır ve yiyecek bir şeyler almak için bara gidersin de, barmene ne yaptığını bildiğini, hiçbir işe yaramayan uyuşturucu çekmiş bir aptal olmadığını bozuk paraları kuruşuna kadar doğru hesaplayarak kanıtlamak hayati önem taşır. Ve bakır para yığınları ve Mickey Mouse beşlik ve onluklarının altını üstüne getirir ve ihtiyarcıkların bugünlerde bozuk paraların ne kadar da küçüldüğünü söylerken ne demek istediklerini anlamaya başlarsın.

Marcie'yi mutfak masasına oturtuyor, onu omuzlarından kavrayarak sarsıyorum. Sarı saçları derin koyu renkli gözlerinin üzerine düzensiz bir kâkül halinde düşüyor.

"Dinle beni, Marcie," diyorum; sesim artık ciddi. Sesim anneminkine benziyor. Bir Harley Davidson üzerinde İsa Mesih. "Demek istediğim, salonunu dekore etmesi karşılığında seni becermesine izin mi veriyorsun?"

Dudağını ısırıyor ve cevabı mutfağın ıslak karolarında arar gibi gözlerini kaçırıyor. Derken omuz silkiyor. Ve başını sallıyor.

Derin bir nefes alarak arkama yaslanıyorum. O kadar salak bir

sürtük ki. Bunu her zaman söylemişimdir. Onu bu pislikten çıkarmak neden bana düşsün ki? İsa aşkına onu doğru dürüst tanımıyorum bile.

Damien neden burada değil? Buna cevap vermek istemiyorum.

"Bana yapmak istediğin şeyden bahset." Bir kere ona sormuş bulunduğumu ve artık dönüş olmadığını fark ediyorum. "Bana mağaza vitrini ile ilgili suçu üzerine almak istemenden bahset."

Bana o hayalet gözleriyle bakıyor. "Paraya ihtiyacım var, değil mi? Fena halde ihtiyacım var."

"Neden paraya ihtiyacın var Marcie? Senin bir işin var."

Sessizlik. Dudağını ısırıyor; sigaralardan birini cam macunundan çekerek dumanını derin derin içine çekiyor. İçten içe yanan külün uçtan sallanmasını seyrediyor, düşüp düşmeyeceğini merak ediyorum. Ne olduğunu anlıyorum.

"Sen... artık bir işin yok mu? Var mı Marcie?"

Bana bakmıyor. "Zaten boktan bir işti. Daha iyi bir şey bulurum."

"Evet tabii. Mutlaka bulursun." Sandalyemde geriye yaslanıyorum. Evet bu benim satış stratejimi tepe taklak etmiş bulunuyor. "Ne oldu Marcie?"

"İşe gitmedim. Hastaydım. Bir gün." Saçını arkaya atıyor ve ben beyaz boya lekeleriyle bezenmiş tırnaklarını görüyorum. "Sadece bir gün."

"Hasta mı? Ne zaman?"

"Şey, akşamdan kalma. Hasta olmakla aynı şey, değil mi? Her neyse geçici birini işe almışlar." Şimdi diğer sigaraya uzanarak ikisini birden içiyor. (Bayağı etkilendim. Daha önce bunu yapacak kadar çaresiz birini görmemiştim.) "Bu Canterbury'deki sekreterlik kolejinden yeni çıkmış bir sürtük işte. Onu tutmaya karar verdiler.

Benim yerime."

Şok geçiriyorum. Marcie'nin çıkışta olduğunu sanıyordum, ya da en azından öyle sandığını. Şimdiyse yılanlar ve merdivenler ekonomisinde tepe taklak düşüşe geçiyor.

"Kızın bu kadar iyi becerdiği şey neydi?" Soruyu sorarken aklımdan birkaç şey geçiyor. Dakikada daha fazla kelime, ya da steno hiyerogliflerini daha iyi bilmek ya da dosyalama departmanında huzursuzluk çıkaran biri.

"Doğruyu söylemek," diyor Marcie dalgın dalgın bana bakmadan, sandalyesinde arkaya yaslanarak. İki kül spreyi çıkartarak omuz silkiyor. "Onlara benden bahsetmiş. Geçmişimden."

"O zaman onlar... bilmiyorlardı demek."

"Bir ya da iki kişi biliyordu. Ama bir şey söylemediler, çünkü bunu kanıtlayamazlardı. Ama onun umurunda değildi, ortaya çıkıp açıkça söyledi." Marcie öne doğru eğiliyor; nefesi düzensiz. "Paraya ihtiyacım var, Bel. Hemen şimdi ihtiyacım var."

"Pekâlâ, pekâlâ." Ellerimi kaldırıyorum. "Bu konuda dikkatlice bir düşünelim. O an paramparça olmakla meşgul olduğun için farkına varmamış olabilirsin ama şu an bizim o arabayı Goodman'ların vitrinine geçirme olayıyla bağlantılı olduğumuzu gösteren hiçbir şey yok. Tamam mı?"

"JJ ve dezenfektanı dışında," diyor.

Sakin bir biçimde sigaralarının ikisini birlikte söndürüyor ve duman izleri yüzünü bir V halinde çerçeveliyor. Bazen ona inanamıyorum. Belki de Marcie her zaman gözüktüğü kadar aptal değil.

"Pekâlâ. Diyelim ki arabanın dezenfektan koktuğunu anladılar –eklemek isterim ki bu senin içine kusmandan dolayı oldu. O zaman ne yaparlar? Tüm eczacıları tek tek gezip cumartesi gecesinin ilk saatlerinde onlardan dezenfektan alırken görülen biri olup olma-

dığını mı soracaklar?"

Marcie omuz silkiyor. Basitçe "Evet," diyor.

"Ne?" sesim istediğimden daha aksi çıkıyor. Muhtemelen âni ve yıkıcı bir açıklıkla onun haklı olduğunu anladığım için.

Tekrar omuz silkiyor. "Polisi bilirim," diyor. "Bu şekilde çalışırlar." Eğilerek derin bir ısrarla gözlerimin içine bakıyor. "Bak, Bel. Ben hepten salak değilim, tamam mı? Durup dururken insanlara ötmem, tamam mı? Güvenliğin için bana para ödersin. Eğer biri sorular sormaya ve olayın bizimle bağlantısını kurmaya başlarsa arabayı sürenin ben olduğumu söylerim. Elli papel karşılığında."

"Elli. Pekâlâ." Sonunda ortaya bir meblâğ koydu. Gerçeğin bedeli bu, öyle mi? Kısa bir süre merak ediyorum –ve sormamak için dilimi ısırmam gerekiyor– bunun daha önceleri Marcie'den ne satın aldığı. İşin tamamını satın alabilir miydi yoksa sadece benim 'el rahatlaması' dediğim şeye mi yeterdi? Dürüst olmak gerekirse onun isteyebileceğini düşündüğüm kadar çok değil.

"Ve tabii ki masraflar," diyor.

"Masraflar mı?"

"Ceza ve bedeller, eğer varsa. İş oraya gelirse ödemeyi kabul edeceksin. Olaydan kendini soyutlamanın bedelinin bir parçası."

Anlamaya başlıyorum. "Sadece arabayı sürdüğünü söylemekle kalmayacaksın. JJ ve beni işin içinden tamamen çıkaracaksın, öyle mi?"

Omuz silkiyor. Çakmağıyla oynuyor. Çiviye benzer küçük bir şey; ağaç süsü filan gibi. Benim çakmak diyeceğim bir şey değil.

"Evet," diyor. "Tamamen."

Gözleri beni baştan aşağı süzüyor. Sandalyemde geriye yaslanarak onu yakından izliyorum.

"Tam olarak emin değilim, Marcie." Ona karşı dürüst olmaya

çalışıyorum.

"Lütfen Bel," diyor.

Bunun muhtemelen gitmek için iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum, zira ona parayı vermem için yalvarmaya başlayabilir. Ona "Sana haber veririm," diyorum.

Dışarıya çıkarken kafamı bir kez daha salon kapısından içeri uzatıyorum. "Fırçanı ortaya çıkar dostum. Mutlu macunlamalar."

Otobüste bile boya kokusunu burun deliklerimden atamıyorum.

Kasabadan uzaklaşırken arkamda, limanın üzerinde dev bir bulut salınıyor. Bana dumanla yazılan kocaman bir V işareti gibi geliyor. Sanki Dünyanın Sonundaki Kasaba bana Canın Cehenneme diyor.

Radyo dinliyor, ışıkları seyrediyor ve derin düşüncelere dalıyorum. Aşağılarda kasabanın ötesinde uzaklarda bir hoverkraft dünyanın kenarından aşağı düşmek üzere ilerlerken düdüğünü öttürüyor. Dürbünümle bakıyorum ama sadece aşağıda derindeki kasabanın ışıklarını görebiliyorum.

"Bu korkunç, dinle beni. Çocukluğumdakinden çok daha kötü. Sen genç bir adamsın, değil mi?"

"Aslına bakarsan Alan, benim yaşımın bu konuyla ne ilgisi olabileceğini göremiyorum, ama ben ve Sahil FM dinleyicileri senin fikirlerini duymaktan çok memnun olurlardı. Ne yönden daha kötü?"

"Tüm bu soygunlar, şiddet, ayaklanmalar filan. Bir yerlere saldıran gençler."

Ha. Mükemmel. Radyonun yanına oturup genç nesilden şikâyet etmekten başka yapacak bir şeyi olmayan zavallı bir bunak. Bana tek bir şeyi açıklasana: Eğer o eski güzel günler o kadar iyiyse ne-

den sürmedi?

"Alan, bu bir algılama sorunu, değil mi? Tablonun oldukça vahşi göründüğünü biliyorum. Ama suçun kendisi yerine toplumun suçu algılaması artmış olamaz mı?"

"Ne yani? Sen bütün bu soygunların zararsız olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, kesinlikle değil. Sanırım beni tam olarak anlamadın. Görüyorsun ya, bilgiyi yayma yöntemleri gitgide daha sofistike bir hal alıyor ve muhtemelen bugünlerde, yani doksanlı yıllarda gençliğinizde bihaber olduğunuz şeyleri duyuyorsunuz. Sizce de öyle değil mi?"

"Bana cahil mi diyorsun, genç adam? Bazen yeise kapılıyorum. Benim yaşıma geldiğinde anlarsın."

"Anlıyorum. Belki de Alan, bilgeliğini bizimle paylaşarak bu süreci az da olsa hızlandırabilirsin."

"Öğrenirsin. Benim yaşıma geldiğinde. Her şeyi bildiğini sanıp orada radyo koltuğunda oturduğun yerden dünya üzerinde senden kırk yıl daha fazla yaşamış insanlara cahil diyorsun."

Birden üşüdüğümü hissediyorum. Çalışma masamın çekmecesini açıyorum. Bıçak orada doğranmış fotoğraf parçaları ve kâğıt mendillerin üzerinde duruyor.

Heyecan verici bir rüyadan birdenbire uyanıyorum; terliyim ve bacaklarımın arası nemli.

İki tane yüzü olmayan kız var; ikisi de pembe ve etli; bir çaydanlığın içinde yüzüyorlar. Bedenleri kahverengi sıvı ve sonbahar yaprakları kadar büyük pullarla kaplanıyor. Birbirlerine doğru yüzdüler, güldüler, sarıldılar ve pulları birbirlerinin bedeninden yalamaya başladılar. Nasılsa bunlardan birinin JJ'in Imelda Halası ve

diğerinin de derin, morarmış gözleriyle Marcie olabileceğini biliyorum.

Biri, Imelda olması muhtemel olan, çaydan uzun ve kaygan yosunlar çekmeye ve bunları diğer kızın başının etrafına sarmaya başlıyor. Önce çene, sonra ağız, burun ve gözler kaybolana dek sarıyor da sarıyor. Kızın suratı yosundan, uzaylı bir canavar suratı. Sonra kızı çayın içine batırıp aşağıda tutuyor.

Bir an yatağımda oturup titriyorum. Kırmızı ipek sabahlığımı –inekkarından bir suçluluk hediyesi, reddedecek halim yoktu herhalde?– üzerime geçiriyorum. Dikkatlice aşağı kata iniyorum. Holde lambalar yanıyor ve bataklık kadar derin olan halı adımlarımı emiyor. Kate ve babamın derin uykuda olduğunu düşünüyorum.

İçerideki uzun möbleli saate göre, saat ikiyi on geçiyor. Geç ama mantıksız değil. Salonda telefonu maun masasından kaldırıp altı rakamlı bir sayı tuşluyorum. Telefon otuz altı defa –sayıyorum– çaldıktan sonra bir adam telefona bakıyor.

"Evet?"

Sadece kısa bir an için duraklıyorum. "Şey, merhaba. Sanırım siz Bay Deluxe Gloss olmalısınız?"

"Ne?... Hı... Marcie'yi mi istiyorsun?"

"Çok naziksiniz efendim."

Hattın öbür tarafında bir hareket var. Sesi uyku ya da uyuşturucudan kısılmış bir Marcie telefona geliyor. *"Hmm. Ne var?"*

"İşi aldın," diyorum ona. "Elli sterlin, nakit. Yarın."

Ahizeyi yerine koyuyorum. Sonra ürperiyor, sabahlığıma sıkı sıkı sarılıyor ve aceleyle yatağa dönüyorum.

Sonraki gün, kahvaltıdan sonra, bankamatiğe gidiyor, biriktirdiğim paradan elli sterlin çekiyor, bir torbaya koyup Marcie'nin evi-

ne götürüyorum. Evde kimse yok. Ya da en azından kapıya kimse bakmıyor. Sanırım hâlâ biraz iç dekorasyon yapıyor. Zarfı mektup deliğinden atıp arka tarafa yumuşak bir iniş yaptığını duyuyorum; ses holde yankılanıyor.

Pekâlâ, buna haklı bir gerekçe bulmak istiyorum. Ben huzur satın aldım.

Eve döndükten sonra bir kez daha radyoyu açıp kendimi yatağıma atıyorum. Sheernes'ten Ken telefonda izleyicilere görüşüyor. Ölüm cezasının gerekli olduğunu, çünkü bunun bir deterjan görevi gördüğünü söylüyor. ***Sic.***

Beyazdan bile beyaz cübbeleri içinde cellatları düşünerek uykuya dalıyorum.

9
Alışveriş Listesi

"Bu Cumartesi," diyor Damien, Dianti'nin kafesindeki masada otururken. "Şansımızı deneyelim."

Kutusunu bitirip en yakındaki çöp kutusuna atıyor. Kutu zıplayıp kaldırım taşlarına gürültüyle çarpıyor. Tacizkâr bir alışveriş arabasına sahip bir kadın Dotty-P'nin önünde, âniden fren yaparak bize dik dik bakıyor. Ben tatlı tatlı gülümsüyorum. JJ ellerini cebinin derinliklerine sokarak önümüzden yürürken bizimle beraber değilmiş gibi yapıyor.

JJ, Damien ve ben Park Alışveriş merkezindeyiz. Marcie bizimle beraber değil. Sanırım o şu anda iş ve işçi bulma kurumunda olmalı.

Park alışveriş merkezi yakınlarında bir yerde ve alışveriş merkezinden çok duvarları ve tavanı olan bir caddeye benziyor. Aslına bakarsanız burası bu kasabanın belli başlı espri konularından biri. Şehir kanserinin üzerine yapıştırılmış bir yara bandı. Jile elbiseler, tahta süs eşyaları ve tebrik kartları ve bunlar gibi Fali ya da aşağı tabakadan herhangi birinin alabileceğini hayal edemediğim şeylerle dolu. Taze kahve ve çiçek kokuyor ve dükkânların pürüzsüz par-

ke kaplanmış zeminleri var. Öylesine gerçeklikten uzak, ama yine de hayret verici bir biçimde halen varlığını sürdürüyor –hem de her tarafta dükkânlar; kepenkleri kapalı, duvarları yazılın keskin sidik ve bira kokusuna bulanmış yerler haline gelirken.

Dianti'nin kafesinin krom ve formikası arasında oturuyoruz. JJ küçük bir fincanda sütsüz kahve içiyor. Sanırım bugün işadamı gibi davranıyor. Ben capuccino ve bir *pain au chocolat* alıyorum; bugün kendisini oldukça uçarı hissettiği açık olan Damien ise kenarına kadar yeşil, beyaz bir köpük ve kocaman nane ve çikolatalı dondurma küreleriyle dolu buzlu camdan yapılmış devasa bir koni alıyor. Kaşığını içine daldırmaya hazırlanırken şeytani bir şekilde sırıtıyor. Çarpık ön dişleri tüm sırıtışlarını şehvani gösteriyor.

Aslına bakarsanız şu an bir şehvet düşkünü gibi davranıyor. Yan masadaki iki okullu kızı seyrediyor. JJ bunu fark etmiş olacak ki kahvesini sinirli bir biçimde yudumluyor.

Gördüğünüz gibi bu onların birbirinden ayrıldığı noktalardan biri. Size daha önce JJ ve onun çocukça merakından söz etmiştim. Damien ise bu işi neden yaptığını tam olarak biliyor. Gerçekten kızlarının külotlarının içine girmek istiyor. Bazı erkekler partilerde on dörtlüklerle öylesine konuşurlar ama Damien böyle şeyleri ciddiye alıyor; hatta profesyonelce düşündüğü bile söylenebilir. Hangilerinin becerilecek kadar şirin ama kendini beğenmiş (sanırım bu anlayışı güçlü anlamına geliyor) olacak kadar güzel olmadığını kafasında tartıyor. Onları kendilerinden geçirecek, ama aciz kılmayacak alkol oranını hesaplayıp onlara uyguluyor. Bazı hilelerini benimle paylaştı –yoo, benim üzerimde hiçbir şey denemedi, bir kez bile. Mesela kızla votka portakal içerken kendi bardağını devamlı portakal suyuyla, kızınkini de devamlı votkayla doldurması. Kız çok nadiren fark ediyor.

Damien kadınlar konusunda tam anlamıyla liberal değil. Okulda bir müzik grubu vardı; şimdilerde bu grupta yenilikler yapmaya çalışıyor. 'O Bir Sürtük' adında bir şarkı kaydetmişler. Niteliği hakkında bir ölçüt başlıktan sonra ilk önce 'hiçbir zaman önü kesilemez' sonra da ebedi 'Tek eksiği bir şapka ve bir kedi/ Haloween cadısı olmak için' dizelerinin gelişi olabilir.

Ona bakarak gözlerimi kıstığımı görüyor ve Damien'in büyük vecizelerinden bir başkası geliyor. "Eğer kanayacak kadar büyüklerse, üreyecek kadar da büyüktürler." Ve tıraşsız yüzünde bir taraftan bir tarafa yayılan çarpık dişleriyle sırıtıyor.

JJ teatral bir biçimde içini çekiyor, Damien'e yalandan ciddi bir surat yapıyor ve elleri arkasında olduğu halde geriye yaslanıyor.

"Teorimi duymak ister misiniz?" diye başlıyor, tembel tembel.

Damien kaşığını sallıyor. "Benimkini hiçbir zaman duymak istemezsiniz," diyerek nane karışımına bir kez daha dalış yapıyor.

JJ bunun kendisini engellemesine izin vermeden devam ediyor.

Size özetleyeyim. tamam mı? Çünkü temelde onunla aynı fikirdeyim.

Sanayi kasabada tamamen gerilemiş durumda. Yani geleneksel anlamda sanayi. İnsanların kullanacağı somut şeyler üreten sanayi. Soğuk çelik. Sert plastik. Ama diğer küçük endüstriler çatlakların arasından kayıp onların yerini almak üzere gölgelerden çıktılar. Ve insanların hiçliğini kullanarak para kazanmanın bir yolunu buldular.

Eğer kafanı kullanırsan fakir insanları da birer müşteri haline getirebilirsin. Çünkü eğer umut satıyorsan her zaman talep bulursun. Sadece allahın belası lotaryaya bak. OptiMystic Meg, bir sürü top ve kıyamete mahkûm bir ülke için Ulusal Anthea.

Tabii ki kasabada yaşamını sürdüren yasal işler de var, çünkü bunlar ekonomik durum ne olursa olsun iyi iş yapıyorlar. Bunlar suç ve mahrumiyetten besleniyorlar. Ama başkaları da var. Hiç kimse bir şey kanıtlayamıyor –JJ bütün bunları sadece publarda duyup ağlarımızdan topladıklarımızdan çıkarıyor. Sitelere gidip evlerin camlarını kırmaları için çocuk orduları kiralayan camcılar. Piyasada talep yaratmak için; tahta ve karoları parçalamak için kaya ve sapanlarla donanmış benzer çeteler tutan çatı ustaları. Ve şüphesiz bu firmalara bu tür şeylerin olmayacağını garanti etmek üzere her ay sigorta primi ödeyenler var. Bunlar yeni yeni serpilen sanayiler.

Aşağı yukarı birkaç ay önce Dünyanın En Son Noktası'ndaki mağaza vitrinlerinde bazı küçük kartlar belirmeye başladı. "Evde mektuplara adres yazarak her 100 sterlin başına 30 £ kazanın. Daktilo şart değildir." Ve bir adres. Kolay para, diye bağırıyordu. Kasabanın her tarafından insanlar detayları öğrenmek üzere mektup yazıp çöp kutularını adres yazılacak bir lüzumsuz mektup seline hazırlıyor olmalıydılar.

Ama hayır, bundan da iyiydi. Siz adrese yazınca onlar sizden bir bilgi paketi göndermeleri karşılığında 10 sterlin istiyorlardı. Bunu gönderdikten sonra gönderecek hiç lüzumsuz mektup olmadığını fark ediyordunuz: yapacağınız iş insanları sizden bilgi almak için mektup göndermeye davet eden bu kartların yüzlercesinin üzerine kendi adresinizi yazıp bunları gazete satan yerlere asmaktı. Başka bir 10 sterlin karşılığında size bu kartları ve nereye asabileceğinize dair ipuçlarını yolluyorlardı. Sonra siz bir tedarikçi oluyordunuz. Ne kadar da dâhiane bir basitlik değil mi? Her zaman bunun kontrol edilmeden yayılması halinde tamamen yeni bir alt kültür ve daha da fazlasını yaratabileceğini düşünmüşümdür. En sonunda belki de bu işten para kazananların sayısı kullanılanları aşar. Tuhaf ta-

hayyüllerim beni gelecekte hiç kimsenin çalışmadığı, herkesin birbiriyle kart ve para alışverişinde bulunduğu bir topluma götürdü.

Dünya bu yöne doğru gidiyor. Ve aslına bakarsanız JJ ve ben bunu oldukça komik buluyoruz.

"Bu cumartesi," diyor Damien. "Şansımızı deneyelim."

JJ ve ben birbirimize bakıyoruz. Dilimi kahvenin sertleştirdiği dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Kaşığımı elime alıp fincanın etrafında gezdirirken ona "Tam olarak ne demek istiyorsun?" diyorum.

Damien arkasına yaslanıyor; yaramaz gözleri ikimizi birden tartıyor. "Yeni ve güzel bir şey. Yıkıcı, yaratıcı."

Çenesini eline alan JJ önce birimize sonra diğerimize bakıyor. "Imelda ve Des'le kulübe gitmem gerekiyor. Üzgünüm."

Biraz sinirleniyor ve aynı anda bunu belli etmeme çabasına girişiyorum. Bu arada Des, Desiree oluyor, yani Imelda'nın son birkaç aydır becermekte olduğu hatun –bu onları Imelda'nın ölçütlerine göre neredeyse evli yapıyor. JJ'i götürmek istediği bir batakhaneden bahsettiğini hatırlıyorum. Muhtemelen onu canlı canlı yerler.

"Pekâlâ." diyorum JJ'e; "eğer halan arkadaşlarından daha önemliyse biz anlayış gösteririz."

Yüzünde acılı bir ifadeyle ağzını açıyor. "Kadın pek dışarı çıkmıyor," diye itiraz ediyor.

Damien pis pis gülüyor. "Dışarı geliyor ama."

Bilmediğim bir sebepten dolayı ben de sırıtarak ona katılıyorum. "Gardırop bomboş ve onun giyecek hiçbir şeyi yok. Bütün küçük kızlar oynamaya dışarı geliyor mu?"

Bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Tamam mı? Normalde onunla birlikte Damien'e karşı cephe alırım. Tabii ki öyle. Ama bu-

gün JJ'e kızgınım. Bazen onun eskilerle aynı telden çaldığını düşünüyorum. Imelda otuzlarında, gerçekten iyi anlaşıyorlar ve ne olursa olsun sabahları halasının yatak odasından çıkan çeşitli kirpi saçlı, delik dudak ve kulaklı kızlara nazik davranıyor.

JJ konusunda endişeleniyorum. O değişken biri; bense hâlâ onu tartamadım.

Bir gün bize ihanet etmesinden korkuyorum.

Damien'e "Peki ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum dikkatlice.

Ellerini başının arkasında kavuşturarak bize sırıtıyor. "Kasabanın hemen dışında özel olarak hazırlanmış bir oyun bahçesi var. Ashwell Heights."

Gülümsemenin yüzüme yayılışını ve tenimin hevesle titreyişini hissedebiliyorum. Evet bu kulağa iyi geliyor. Eğer bir rengi olsaydı bu kırmızı olurdu.

Görüyorsunuz ya, Ashwell Heights babam ve Jeff'in kapatacağı yer.

Burası geçmişte, inşa edildiği gerileme sonrası günlerde, iyi bir fikir gibi görünen bir alışveriş kompleksi. Ana yoldan uzakta Maidstone tarafında altın gümüş ve camdan bir şato, aptallığa bir anıt olarak duruyor. Birisi insanları sadece araya birkaç süper market ve elektrikçi dükkânı serpiştirerek, kurutulmuş çiçek ve dünyanın her tarafından gelen çaylar satan pahalı kafelere çekebileceği düşüncesine kapılmış. Yeterince yumurta, kanyak ve fındık ekleyerek kurbanının arseniği yutmasını sağlayabileceğini düşündüğün bir kek karışımına benziyor.

Ve her şey korkunç bir şekilde ters gitti. İnsanların istediği şey dibe vuran fiyatlarla satılan mallar –Fallowdale Merkezi tam da böyle olacak; sadece kalitenin de dibe vurduğunu fark etmeyecek-

ler. Onlar konserve kutusu ve paketlerle dolu karton kutuların tavana kadar yığıldığı dükkânlar istiyorlar. Az da olsa patates püresine benzeyen beyaz bir macun yapabilecekleri toz haline getirilmiş patates püresi karışımı. Damağına takılan yapışkan beyaz ekmek. Tanesi on pense fasulyeler; eline alıp bakarken saydam kavanozlarından sızan portakal renkli sos içinde. Her renkten gazozlar, ne kadar parlak ve buzlu olursa o kadar iyi. Çocuklar için dondurulmuş bir şeyler –hamburgercilerde yediklerine benzeyen gerçek yiyecekler– yaygara çıkarmadan yiyecekleri tek yiyecek türü.

Tanrım, anarşi ve şehirsel çürüme için daha iyi bir üreme ortamı bulunamazdı –bol bol tartrazine almış çığlıklar atan çocukların hâkim olduğu evler. Bizim evde işler böyle değildi; ben çocuk sahibi olduğum zaman da böyle olmayacak. Bunu söylemek pek modaya uygun olmayabilir, ama ben anne babamın beni yetiştirme tarzını onaylıyorum. Eğer senin için iyi olanı yemezsen ertesi gün soğuk olarak tekrar önüne gelirdi. Babamın bana kabak ve soğanlı bir şeyleri son kaşığına kadar yedirdiğini hatırlıyorum. Tadı benim sabahki nefesim gibiydi ama bana bir sürü vitamin pompalıyordu. Ve sonra domatesler vardı; kaygan etleri ve keskin küçük tohumları olan bir sürü domates –onlardan temelde sınıfımdaki Petra Renwick adındaki bir kız bana bir seferinde bir ağız dolusu çiğnenmiş domates tükürdüğü için nefret ediyordum. Kokusu günlerce çıkmadı ama sanırım artık atlatmış olmalıyım, zira şimdi domates seviyorum.

Benim babamı takdir etmeniz gerekir; piyasada bir boşluk görüp onu dolduruşunu. Bugünlerde kapitalizmi yenmek imkânsız. Benim için alternatifin anlamı sadece komünizm, çocukluğumdan artakalan görüntüler –Çinli öğrencileri ezen tanklar, karda ölü yatan Çavuşesku ve Berlin'de etrafa kirlilik kusarak dolaşan kadim Trab-

bie'ler. Bu nedenle hayattaki başarın, kapitalizmi kontrol edebilme derecene bağlı. Başka türlüsünü söyleyen biri ya aptaldır ya da fakir. Belki ikisi de.

Her neyse; onlara Ashwell Heights'ın hiçbir zaman veremediğini verecek. İstedikleri şeylerle dolu kocaman bir alışveriş merkezi. Onların gerçek mallar satan dükkânlar istemediklerini biliyor. Tek yapman gerekenin bir konserve açmak ya da su eklemek olduğu yiyecekler istiyorlar. Arnie, Sly ve Jean-Claude'ın kötü adamları havaya uçurduğu ve Sharon, Demi ve Winona'nın iç çamaşırlarını çıkardığı filmleri satan parlak video kaset dükkânları istiyorlar. Portakal rengi plastik masaları ve çocuk oyun köşeleri ve neşeli Muzakları olan hamburgerciler istiyorlar. Yaşamın öncelikli unsurlarıyla –sigara, şekerleme ve magazin gazeteleri– dolu gazete satıcıları istiyorlar. Ve köşede –yepyeni, pırıl pırıl, lânetlenmişlerin umuduyla ışıldayan– lotarya makinesi. Bu bokun bu kadar yaygın olmasının tek nedeni bu. Bu insanların hoşlandığı şey. Bunu bir anlığına düşünün. Sadece 'tercih' ya da 'tahammül' ettikleri şey değil. Hoşlandıkları şey. Meryem'i bir bisikletin üzerinde beceren İsa. Bu ülke.

Ashwell Heights, bu dünyadan solmakta olan hayalet bir şehir gibidir. Mücevherciler, çiçekçi ve restoranlar teker teker pof diye kayboluveriyor. Pof. Pof. Pof. Rüzgârdaki baloncuklar gibi. İşlevine devam eden yegâne mağazalar dev arenalara benziyor. Buzdolabı merkezinde kocaman beyaz koridorlar var; çevreden kopuk bir uzay istasyonuna benzeyen bir mağaza. Kasalarından yükselen hayalet bipleri her gece metal raflarına çarpıp yankılanan süpermarketler. Robotik terminalleri ve pembe uzay çağı arabalarıyla dolu çarşılar. Aptal kutuların doldurduğu sayısız raflara sahip audio-video dükkânları.

Eskiden, orada, gece vakti güvenlik ekipleri dolaşırdı, ama babamdan öğrendiğime göre burası artık yaşanacak bir yer olmaktan çıkmış. Bir kez lânetlendiği için artık kimsenin para harcayacak kadar umurunda değil. Böylece orada gece kapılar kilitlendikten sonra sadece yarı yarıya insan olan varlıklar sıçanlar gibi toplanıyor ve ateşlerle tutkal torbaları etrafında kümeleniyorlar.

"Evet," diyorum Damien'e. "Bir araba bulmamız gerekecek."

"O işi ayarlarız."

"Ama atılabilir cinsten olmalı," diyorum. JJ işe karışmadan her şeyi önceden düşünüyorum. Bunun yanı sıra o kollarını kavuşturmuş bir halde yüzünde biraz küçümsemeyle bize bakıyor.

"Sorun değil," Damien'in gülümsemesi silinmiyor. "Onu kasabanın bir tarafından alır diğer tarafında parçalarız. Yani tam olarak parçalarız demek istiyorum."

Kalbim uyuşturucunun etkisi altındaymış gibi küt küt atıyor ve gözlerimin sızlayıp sulandığını hissedebiliyorum. Kahve fincanını kavrayan ellerim yapış yapış. Bu benim çağlar boyunca yaşadığım en eğlenceli şey olacak.

İşin özü bir şey çalmak ya da parçalamak değil; işin özü sadece oraya gitmek ve kendini iyi hissettiren şeyi yapmak. Oraya kadar gitmeden sınırın nerede olduğunu bilemezsin. İşte Damien'deki problem burada karşıma çıkıyor –o her şeyi kendi çıkarı doğrultusunda değerlendiriyor. CD gibi şeyler çalmak isteyecektir. Yine de bununla başa çıkabilirim.

JJ yine ilgisiz surat ifadesini takındı. Merak ediyorum. bu sefer ne oldu?

Damien burunlarımız arasında sadece birkaç santimetre kalana kadar öne eğiliyor. "Bir şartım var." diyor sessizce.

"Bilmek istediğimi sanmıyorum. Bitlerle ilgisi var mı?"

"Bir ön koşul tamam mı?" Arkaya yaslanarak dişlerinin arasından bir nefes alıyor. "Marcie gelecek."

"Sen onu unutsana." Adrenalin akımı içimde krampa dönüşüyor. Koltuğumda pozisyon değiştirerek tiksintiyle ona arkamı dönüyorum. Kahveme uzanıyorum, ama fincanın dibinde donmuş kahverengi bir balçık oluşmuş bile.

JJ kendi kendine sessizce kıkırdıyor.

"Ve sen de çeneni kapatabilirsin," diye tersleniyorum. "Bak," diyorum Damien'e öne eğilip parmağımı ona doğru uzatarak. "Geçen sefer her şeyin içine etti. Marcie baştan aşağı yanlış; yanlış zamanda yanlış yerde. Yanlış hayatta. O kendini olmadığı bir şey sanıyor."

Damien kollarını kavuşturarak kaşlarını kaldırıyor. "Onu pek sevmediğini itiraf eden biri için onu iyi tanıyor gibi görünüyorsun."

"Yeterince iyi." Birdenbire üşüyor ve geriliyorum, çünkü ikisi de Marcie'ye yaptığım küçük ziyareti ve onunla yaptığım anlaşmayı bilmiyor. JJ hâlâ kıkırdıyor. Ona vahşi bir bakış fırlatıyorum ama o fark etmemiş gibi davranıyor.

"Marcie gelecek," diyor Damien. "Son sözüm bu."

"Neden?" Yumruklarımın sıkılmış bir halde masada kahve fincanımın iki yanında durduğunun farkındayım.

Damien içini çekiyor. Benden ve benim etrafımda yer alan dünyanın geriye kalan kısmından bıkıp usanmış gibi başını sallıyor. Neyse ki bu beni etkilemiyor. "Çünkü ona gelebileceğine dair söz verdim. Morali bozuk. Dışarı çıkmaya ihtiyacı var."

"Oh, ne kadar da harika. Şimdi Damien de Marcie'nin yaşamında dekoratör rolü üstlenerek varlığındaki çatlakların üzerini boyayla kapatıyor. Mat mı parlak mı, hayatım? Rulo mu fırça mı?"

JJ öne eğiliyor. "Ben hâlâ Imelda'yla çıkıyorum bu arada di-

yor," hınzırca. "Üzgünüm. Kızlara benimle tanıştıracağına dair söz vermiş."

Kendimi kötü hissettiğim için ona dik dik bakıyorum. "Bu biraz bir Vegalıyı kebapçıya götürme sözü vermeye benzemiyor mu?"

Sırıtıyor. "Belki bazıları part time'cıdır."

"Aynanı unutma," diye tersleniyorum.

"Merak etme unutmam." Küçük sırrını Damien'in önünde açıklamak üzere olabilme ihtimalim karşısında, hiç de rahatsız olmuş bir hali yok.

"Hâlâ gelmek istiyor musun?" diye soruyor Damien gülümseyerek.

"Tabii ki geliyorum. Beni durduramazsın." Tekrar öne eğiliyorum. "Ama köpeğini kontrol altında tut, yoksa onu vurmak zorunda kalabilirim."

Benim bile fazla ileri gitmiş olabileceğimi anladığım uzun, soğuk bir sessizlik oluyor. Damien zekice bir karşılık vermek üzere ağzını açıyor, sonra kapatıyor ve çenesini sıkıyor. Şu an kesinlikle mutlu olmadığını anladığımdan bağırsaklarım hareketleniyor. Bana sözlü bir cevap vermeyecek, böyle yapması benim için güvenli olurdu. Bana temelini bizim küçük oyunumuzdan değil gerçek hayattan alan bir cevap verecek.

Damien burnundan soluyor.

Hadi durma. Bana vur. Bir kadına vur. Senin için ilk olmadığından eminim. Acaba JJ beni kurtarmak için öne atılır mı?

Yumruğunu avucuna vuruyor.

"Öyle olsun," diyor. "Cumartesi görüşürüz. Star'da mı?"

"Evet. Öyle." Sarsılmadım. Sarsılmam. Nasıl olsa belli etmeyeceğim. Adrenalinimi özel bir olaya saklayacağım.

10
Oyun Zamanı

"Geleceğini biliyordum," diyor Marcie; gözleri gece mavisi kabuklarının içindeki istiridyeler gibi. Denizkızı yeşili elbisesinin içinde pozisyon değiştirip oturmam için bana elini uzatıyor.

Biraz geriye gidelim.

"Sen misin Bel?"

"Evet, ne? Kimsiniz?"

Bu her kimse beni sabahın 9:30'unda aradı. Babam gitti, Kate ise kilise kermesi gibi bir şeye gitti ve hafta arası günlerde normal olduğu üzre kuş tüyü yorganın altında Hits Hour'u dinliyorum. Biraz önce Big Dish'ten 'Miss America'yı kaçırdığım için üç puan kaybettim ve tam da şu anda İsa aşkına birinin telefon etmesi gerekiyor.

"Benim, Marcie. Sadece para için teşekkür etmek istedim."

"Hıı. İyi, tamam." Gözlerim birbirine yapışmış gibi geliyor. Kenarlarını bastırınca elime yeşilimsi sarı granüller geliyor. Aslında ilginç. Bazen bunları baharat olarak kullanmayı düşünüyorum. Ağzıma atıp çiğniyor, tuzlu çıtırdaklığının tadına varıyorum.

Marcie konuşmaya devam ediyor. *"Sadece, şey, belki de beni tam olarak anlamadın."*

"Ne?" Bunun için saat daha çok erken.

"Yüz diye anlaşmıştık, Bel. Olabilecek potansiyel harcamaları karşılayabilmem için. Yüz."

Konuşan sanki Marcie değil. Sanki biri Marcie'nin sesini kullanarak konuşuyor, onu kendi çıkarları için kullanıyor. Artık tam olarak uyanmış bir halde terli bedenimi saran kuştüyü yorganın içinde oturuyorum. Sabahki kafein dozunu almış biri gibi tamamen dikkat kesilmiş bir haldeyim ve birdenbire radyo eskisi kadar önemli gelmiyor.

"Elli demiştin. Suçu elli sterlin karşılığında üzerine alacağını söylemiştin!" Sesimin istediğimden daha yüksek çıktığının farkındayım. Kendini toparla Bel. Sen bunu yapmazsın. Kendini kaybedip kredi kartının bile ne olduğunu bilmeyen aptal küçük bir sürtüğün seni sinirlendirmesine izin vermezsin.

"İlk önce elli, ben öyle demiştim. Sadece suçun karşılığında. Harcamalar için saklayacak bir şey istedim. Dediğim gibi."

"Birileri soru mu soruyor?"

"Hayır. Tabii ki değil."

"O zaman derdin de Marcie?" diye tıslıyorum.

"Para, tamam mı? Konsey vergisi ve artan ev kirası gibi senin düşünmen gerekmeyen şeyler."

Sesi oldukça çaresiz geliyor. Geri adım atmasını sağladığımı umuyorum. "Bak, Marcie. Benim hiç param yok."

"Bana martaval okuma. Hepinizde bok gibi para var. En azından rahatınız yerinde. Damien, JJ, sen."

"Konu bu işte." Sesim artık acılı çıkıyor. Bu doğru değil mi? *"Kendime ait hiç param yok. Nakit olarak bir harçlık alıyorum ve*

gerisine yirmi bir yaşına gelene kadar dokunmama izin yok.

Kısa ve tiksinti dolu bir sessizlik var.

"Evet, Marcie," diyorum ona sorulmayan soruya cevap vererek. "Bir eğitim fonum var. Ama eğer elimde sıcak para istiyorsam bunun için yapman gereken para istemek. Neden Damien'den istemiyorsun?"

Hattın öteki yanında tuhaf bir tırmalama sesi var. Bir an için hattın kesildiğini düşünüyorum.

"Alo? Marcie?"

"Hâlâ buradayım. Merak etme." Derin derin nefes alıyor. "Damien bana hiçbir şey vermez. Biraz daha para bulmalıyım, Bel. Bu gün almalıyım. Lütfen!"

"Buraya bak," didiniyorum. Öyle görünüyor ki gerçeğin ta kendisi bile onu yolundan çeviremedi. İsa aşkına onu başımdan nasıl atacağım? "Bak Marcie, paniğe kapılma. Bulacağım. Sana parayı bulacağım, tamam mı?"

Bunu neden söyledim ki? Neden durup dururken gidip de bu lafı etmem gerekiyordu ki? En kolay yol bu olduğu için tabii ki.

Bir süre daha nefes sesleri geliyor; derken sadece bir an için bir adamın bir şey söylemeye başladığını duyuyorum. Sonra telefonu kapatıyor.

Oturup telefonu yarım dakika kadar elimde tutuyorum; düşünerek, merak ederek.

Onu arıyor ve meşgul sinyaliyle karşılaşıyorum.

Hasiktir. Şimdi ne yapacağım.

Büyük gecemize sadece otuz altı saat var ve hâlâ aklıma bir fikir gelmiyor. Sanırım para istemem gerekecek. Geçmişte bunu birçok kez yaptım nasıl olsa.

Küçük bir zihinsel omuz silkişiyle beraber mutfağa seğirtiyorum –yer karoları ayağımın altında soğuk– ve Kate'in gülünç cam kâselerinden birinin içine biraz corn flakes boşaltıyorum. Bana defalarca bunları özel olaylar için sakladığını söyledi; kahvaltımı mümkün olduğunca bunların içinde yapmaya çalışmamın nedeni bu. Le Creuset sos tavalarıyla da övünüyor, bu nedenle onları çirkin kara yanık yulaf ezmesi loplarıyla lekelemeye çalışıyorum elimden geldiğince. Bunun yararı yok, çünkü Kate hiçbir zaman elini sabunlu suya sokmaz; bunun yerine Jon'un parasından biraz daha tırtıklayıp komünden Bunu Yapan Bir Kadın satın alıyor. Kadının adı Liza Witherzedd (adı bu değil, sadece kendini her zaman böyle tanıtıyor). Kolunda bir sürü bilezik dolu ve en hayret verici küpeleri takıyor. İnandığı tüm o Yeni Çağ salaklığı haricinde Liza fena biri değil, bu yüzden zaman zaman kendimi yulaf ezmesi hakkında kötü hissediyorum. Ona sos tavalarıyla uğraşmamasını söylemek istiyorum, ama o her zaman uğraşıyor.

Corn flakesimi mekanik bir şekilde çiğniyorum.

Düşünüyorum.

Merhaba, benim adım Bel.

Cebimde bir bıçak var.

Bir sonbahar gecesinde saat on buçuk, ben Canterbury High Street'te yürüyorum. Giysilerim –kayda geçmesi için–; siyah yün bir kazak, deri bisikletçi ceketi, siyah kot, siyah çizmeler. Tuhaf Blackman stili değil –bu kalın tabanlı koşu ayakkabıları anlamına geliyor. Ve etkiyi tamamlamak için kara gözlükler.

Bunu insanların beni tanıdığı bir yerde denememe imkân yoktu. JJ'e evde oturacağımı, babama ise JJ ile birlikte dışarı çıkacağımı söyledim. Ana yola çıkıp otostop yaptım. Böyle giyinmişken beni

beş dakika içinde alacaklarını biliyordum. Öyle de oldu. Penny Theater'daki bir konsere giden eski püskü bir Metro'nun içindeki üç herif beni Westgate yakınlarında bıraktılar. İçlerinden biri inerken kıçıma bir çimcik attı; ben de ona bağırarak küfür ettim ve araba hareket ederken kapılarını tekmeledim. Etrafta bir tuğla aranıyordum ama onlar yolu yarılamıştı bile ve etrafımda bana tiksintiyle bakan birkaç kişi vardı.

Ayağım hâlâ ağrıyor ama buna değerdi.

Caddede geziniyorum. Gözlükler kapkara görünüyor ama bu bir yanıltmaca. Onlarla etrafı oldukça iyi görebiliyorsun. Sokak lambalarının ışığını, değil, parlaklığını kesmek için tasarlanmışlar.

İki saattir, katedral kapısının yakınlarında, Olive Branc adında bir barın dışında oturuyorum. Yılın bu zamanında masa ve şemsiyeleri içeri almaya cesaret edememişler, çünkü hâlâ arada sırada ılık bir gece oluyor ve müşterilerin hoşuna gidiyor. Altınla bezeli katedral, bu küçük şehrin üzerinde parıldıyor ve gümüşten kapısı sihirli bir diyara açılan kapı misali önünde duruyor.

Şimdi caddede yürüyorum. Birkaç grup serseri Our Price'ın önünde gülüşüp sigara içiyor. Dönüp bana bakıyorlar; ben de bakışlarına karşılık veriyorum. Caddenin şehrin duvarlarında ring yoluyla birleştiği en uzak ucuna doğru ilerliyorum. Duvarın üzerine çıkıp yürüyebiliyorsun ve bahçelere dik olarak inen bir set var –küçükken buradan yuvarlandığımı hayal meyal hatırlıyorum. Bu tarafta otobüs durağı var. Kalabalığın arasından yürüyerek geçiyorum –hâlâ hayalet gibi sadece kendi kendine hırıldayan birkaç adet çift katlı otobüs. Kalabalığın öte tarafında taksiler bekliyor, tabut karası ve kefen beyazı.

Para çekme makinesinin bir kenarı, otobüs durağının yakınındaki bir mağazaya yaslanmış. Zamanlamam iyi; daha bekleyen kimse

yok. Duvara oturuyor, bacak bacak üstüne atarak bekliyorum.

Çok geçmeden biri geliyor. Bunlar kikirdeyip dedikodu yapan, eksik etekleri yağlı kalçalarında gerilmiş bir halde duran iki sarışın kız. Burnumu tiksintiyle kırıştırıyorum. Paralarını alıp lame beyaz el çantalarına tıkmalarını ve taksilere yönelmelerini izliyorum; selülitleri sokak ışıklarının altında keskin hatlı kabartmalar gibi. Muhtemelen Herne Bay'deki Luigis'e gidiyorlar. Tam bir çöplük, ama aşağı tabaka mensuplarına yönelik birçok atraksiyon var –herkesi içeri alıyorlar; gecenin büyük bir kısmında açıklar ve pub fiyatlarında kokteyl satıyorlar.

İşte şimdi daha iyi bir aday yaklaşıyor. Genç, erkek, kansız bir hali var. On sekiz yaşlarında, tek başına ve üzerinde kirli bir kot ceket var. Kartını çıkarmadan önce etrafa birkaç endişeli bakış atıyor –iyi, iyi, bu hoşuma gitti.

Gölgelerin içinden belirmeden önce numarasını tuşlamasını bekliyorum. Elim bıçağın sapını sıkıca kavrıyor. Gece etrafımızda toplanıyor. Eski şehrin içinde derinlerde bir yerde bir siren ötüyor. Bağırışlar kadim şehirde yankılanıyor.

Ona sırıtıyorum. "Merhaba, hayatım."

O da sırıtıyor, heyecanlı bir halde. Elini tuşların üzerine kapamak üzere. Bu hoşuma gitti. Bu birçok erkeğin yumurtalıkları hakkında beslediği duygulara benziyor.

"Merak ediyorum da," diye soruyorum ona, tam anlamıyla ona bakmadan geriye yaslanarak, "bana küçük bir iyilik yapar mıydın? Sadece acil olarak elli papele ihtiyacım var da."

Beni yukarıdan aşağı süzüyor. Ne yaptığını biliyorum. Pahalı güneş gözlüklerime, ceketimin pürüzsüzlüğüne bakıyor. Bir el işaretiyle onu aşağıya bakmaya davet ediyorum.

Bıçağım nazikçe kemerinin üzerinde bekliyor.

"Zahmet olmazsa," diye ekliyorum kibarca.

Dünyanın En Son Noktası'nda bugün cumartesi. Evler ve apartman daireleri hayallerini, gençlerini, umudunu yitirmiş ve savaşı kaybetmişlerini kusuyor. Yüzleri Anthea Turner'ın sırıtışı gibi bembeyaz. Pub ve gece kulüplerine akın edecek, kolay kazanılmış paralarını keskin kabarcıklı biralara harcayacak ve kıymetli lotarya paralarının –doğal olarak onların harcamaları gereken– bir kısmının daha Londra Opera Binası'na dökülmekte olduğundan şikâyet edecekler. Hepsinin şu şekilde itiraz edeceklerine eminim: *Biz Filistinli değiliz, yoo, parkta Pavarotti'yi görmeye gittik, ama en nihayetinde işte yabancı bir şey değil mi? Dostum, benim için bir şey fark etmez ama gelecek hafta onu kazanacağım. Buraya dört bira verir misin canım?*

Evden ona çeyrek kala çıkıyorum. Gözleri beş saatlik uykuyla geçen gecelerden kara halkalar kazanmış ve gece mavisi rimele bulanmış olan Marcie, Bull'un penceresinde cintoniğini yudumluyor. Onunla onda, diğerleri gelmeden yarım saat önce buluşmak üzere sözleşmiştim ve ona açıkça geç kalmamasını bildirdim, öyle görünüyor ki en azından sözümü dinlemiş. Beni görünce endişe verecek kadar sofistike bir biçimde gülüyor.

"Geleceğini biliyordum," diyor. "Bir içki alır mısın?"

Orada, ellerim kalçalarımda toplayabildiğim kadar küçümseme toplamaya çalışırken bir taraftan da ateşte yansan senin üzerine bile işemezdim ama işte buradayım, senin isteğin üzerine, diye düşünüyorum. Ve inanabiliyor musunuz, o ayağa kalktı. Ve gülümsedi, ve giymekte olduğu yeşil ipek elbiseyi düzeltti. Normalde böyle bir şey eline verilse idi Marcie bununla birlikte zümrüt yeşili ruj ve yeşim küpeler takardı. Ama bu gece daha doğal tonlarda hafif, nere-

deyse mükemmel bir makyaj yapmış. Bunun çok değil bir hafta önce plajda top gibi kıvrılmış safra ve bira kokarak, sızlanarak ve balık kadar soluk bir halde yatan aptal sürtükle aynı insan olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor.

Belki de o artık eskisi kadar acemi değil.

Oturuyorum. "Kalmayacağım."

"Biliyorum. Diğerleriyle Arcade'de buluşacağız, değil mi?" Gülümsüyor. Kendinden emin ve mutlu. Sesi de farklı sanki aksanı cilalanmış.

Toplamda dezavantajlı bir durumda hissediyorum. Zarfı önünde masanın üzerine çarpıyorum. "Burada. Al."

"Sağ ol," diyor Marcie mahcup olmadan. "Saysam bozulur musun?"

On adet beş sterlini sayman ne kadar sürer. Bakalım sekreterlik okulunda öğrettikleri matematik bu işe yetecek mi?

Aramızdaki masanın üzerine bir bira gürültüyle iniyor ve Marcie parayı çantasına ustalıkla yerleştiriyor. Gözlerim zayıf bir kadın eli ve kahverengi süetle sarmalanmış bir kol üzerinde geziniyor. Peçete büyüklüğünde küpeler loş pub ışığında parlayıp dönüyor. Kolalı beyaz bir gömlek yakası üzerinde düzgün ve çingene esmeri bir yüzde bir kulaktan diğerine bir sırıtış yayılıyor. Kıvırcık, siyah saçlar ve Manchester'da aşağı yukarı 1990 yılında moda olan kâküllerle çevrelenmiş.

"Imelda," diyorum yorgun bir sesle şaşkınlığımı göstermemeye çalışarak. "Bize katılman ne kadar hoş."

"Henüz katılmadım," diyor saçı kadar iğneli bir sesle ve yanımıza otururken uzun siyah bir sigara yakıyor. Süpermarketlerde satılan tıraş losyonlarından birini sürmüş ve misk kokuyor.

"Marcie'yi tanıyorsun, değil mi?" Nedense bunu söyleme gere-

ği hissediyorum ve İncil'de bulunan anlamlar ile ilgili bir laf etmemesini umuyorum.

Allahtan etmiyor. "Ününü duydum," diyor, iri kahverengi gizleri bir an için kıza kayarken. "Imelda McCann," diyor elini uzatarak. "Tanıştığımız memnun oldum."

"Ya, evet." Marcie uzatılan eli beceriksizce alıyor ve Imelda'nın elinin sıkı kavrayışının, gözlerinin de elleri gibi kavramaya çabalamasının onun sinirlerini bozduğunu görerek memnun oluyorum.

Elleri birbirinden açıkça duyulabilen bir sesle ayrılıyor. Marcie oturduğu yerde huzursuzca yer değiştiriyor ve bir kez daha kendini elbisesini düzeltmeye veriyor. Bu beni eğlendiriyor.

"Ne oldu? Bu gece dykes- R-us'a gideceğini sanıyordum."

Yaptığım imayı gözardı etmeyi seçiyor ve sigarasını aşağı yukarı sallamaya konsantre oluyor. Sigarasında farklı bir aroma var; baharat ve kül gibi. "Beni," diyor belirsizce, "sizlerle bir akşamın çok daha eğlenceli bir seçenek olduğuna ikna etti canlarım."

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum. "Biliyorsun burada hepimiz birer cinsel klişeyiz."

Imelda'nın ağzında bir an için bir ağız dolusu fildişi ortaya çıkıyor. Belki de o piyasanın hasıraltı ettiği o mucize diş macununu keşfetmiştir. Bize kaşlarını kaldırıyor ve kâkülleri Marcie'yi görmemi engelleyecek şekilde biraz öne eğiliyor. "Marcie, hayatım."

"Marcie," diye tersleniyor –biraz tersçe kollarını dar göğüs kafesinin önünde bir engel oluşturacak şekilde kavuşturarak. Onun bu kadar rahatsız olduğunu görünce kikirdemelerimi zor zaptediyorum.

"Marcie, sen burada sevgili Bel ile berabersin, öyle mi?"

'Beraber'in ne anlama geldiğinden pek emin değilim. Allahtan Marcie de değil ve cevap olarak sadece öfkeli bir hırıldamayla ye-

tiniyor.

"Anlıyorum," diyor Imelda kırmızı dudakları sigarası olan siyah tüpün etrafında kapanırken. Gözlerini neredeyse hipnotize edici bir yavaşlıkla kapatıyor, sonra onları birdenbire açıyor, büyük, geniş, tek renkli gözler; otuzlarda çevrilen bir filmden fırlamış gibiler ve hayat dolu bir parıltıları var. "Çok genç gözüküyorsun, hayatım. Anne ve babana nereye gideceğini söylemiş miydin?"

Aman Tanrım. Söylenecek doğru şey değil.

Cevap verirken Marcie soğuk ve mesafeli. "Annem bir kamyon şoförü ile birlikte Barnsley'e yerleşti. Babam da öldü. Birkaç yıl önce."

"Aaah." Hiç de hazırlıksız yakalanmışa benzemeyen Imelda bilgece kafasını sallayıp omuz silkiyor. "Bunu duyduğuma gerçekten de çok üzüldüm," diyor.

"Yaa, evet. Ben de üzülmüştüm. Yani demek istediğim allahın belası Barnsley. Tam bir çöplük."

Imelda yorgun bir biçimde gülümsüyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor, sakin, havalı ve yaşını kestirmek âdeta imkânsız. Sanırım otuz iki yaşında ama beş yıllık bir hata payı olabilir. JJ'in büyük babası ölmüş ama her koşulda alçak herifin tekiymiş ve Imelda'yı JJ'in babasından epeyi sonra peydahlamış –bu durumda kadın pek yaşlı olamaz.

JJ'e göre halasına kendi babasından oldukça yüklü bir miras kalmış. O babasının en sevdiği çocuğuymuş ve servetin büyük bölümü ona gitmiş ama bunu ailenin diğer fertleriyle paylaşmak onun için sorun yaratmamış. Bugünlerde büyük oranda faiz geliriyle geçiniyor –bir işi de olabilir, tam olarak bilmiyorum.

Babası kayıplarını tam zamanında önleyip birkaç kurnazca satıştan sonra maddi durumunu düzeltmiş. Ama sonunda rakiplerin-

den biri, işi bırakmasına neden olmuş. JJ'in bana anlattığına göre ailelerinde kulaktan kulağa dolaşan bir söylentiye göre, Imelda bunun öcünü almış. Maddi bakımdan kendini güvenceye alıp yaklaşık iki yıl sonra rakip firmada işe girmiş. Birkaç aylık bir süre zarfında firmaya kaos teorisini uygulamaya koyulmuş. Orada burada unutulan bir ondalık işareti. Birkaç şanssız bilgisayar virüsü. En sonunda bunu fazlasıyla sık yapmaya başlayınca enselenip işten atılmış. Imelda masasını zevk dolu bir kahkahayla toplamış ve arkasında deliklerle dolu bir firma bırakarak ayrılmış. P45'ini alırken kikirdemelerini zor zaptediyormuş. Tabii ki bütün bunlar rivayete dayanıyor.

"Adamın kendisi nerede?" Etrafıma bakıyor ama onu göremiyorum.

"O Arcade'de. Beni buraya sizi bulmam için gönderdi." Hâlâ serinkanlı ve sakin olan Imelda kaşlarını kaldırıyor ve birasını yudumluyor.

Demek JJ onu bizi bulması için gönderdi. Bu onun kararlaştırılan saatten önce çıktığını ve benim nerede olabileceğime dair bir fikre sahip olduğunu gösteriyor.

Bu beni endişelendiriyor.

Bu aynı zamanda eğer dikkatli olmazsak gecenin geri kalan kısmında Imelda'yla takılıp kalacağımızı anlamamı sağlıyor.

Bir şey belli etmemeye çalışarak dışarıya doğru yönelirken ekstra güçlü bir nane şekeri emiyorum.

11
Dıştaki Çember

Rüzgâr deniz boyunca çığlıklar atarak iskeleyi sallayıp sırılsıklam ediyor. Dev spreyler yıllardan beri olduğu gibi deniz duvarını eritiyor. Eski püskü duvarlar titreyip inildiyor ama yıkılmıyor. Titreyen portakal renkli ışıkların altında çiftler spreyin altından geçiyor. Deri ceketli çocuklardan oluşan gruplar kaldırımlarda devriye geziyor ve yanlarından geçen mini etekli kız gruplarına laf atıp takılacak bir yer arıyorlar. Balık ve kızartma satan dükkânlar, hayalet gemileri gecenin sisi içinden çağıran işaret kuleleri gibi yanıyor.

Pub ve çarşılar dizisi boyunca iskelet düzeyinde bir çeşit yaşam devam ediyor. Hâlâ atan bir kalbi var. Çarşı.

On buçuk. Bir cumartesi gecesinde Çarşı'yı tanımlamakta sözcükler yetersiz kalıyor. Öncelikle bu sadece bir oyun çarşısı değil. Bir ambar büyüklüğünde, sağda solda dans pistleri ve kokteyl barları ve uyuşturucu satıcılarının yarattıkları dehşet ve mor takım elbiseler içinde dolaştığı gölgeli köşeleri var. Başarısızlığa uğramış bu yerde geçen bir başka başarı öyküsü.

Kasabanın tek canlı yeri burası. Aslına bakarsanız çoğu zaman çizgi film parlaklığındaki ekranları ve çok boyutlu dünyalarının et-

rafında kocaman fantastik, çürüyen balıkların bile ölmeye geldiği sahil kasabası canlandırması ile çevrelenen bir balonun içindeki gerçeğin ta kendisi olduğunu düşünüyorum.

Marcie kendini bardaki bazı kişilerle zincirlemiş. JJ'i ararken ellendiğimi ve cehennemin yedi katından geçtiğimi hissediyorum.

Size çarpan ilk şey ısı duvarı; sonrasında ise koku geliyor –bira, vücut kokusu, sidik ve seks kokularından izler. Nane şekerini dişlerimin arasına sıkıştırıp kendimi onun tadına odaklamaya çalışıyorum.

Bu baskın koku, ter ve bira ile karışık bölgesel işemeler, bugünün lasciate ogni speranza voi ch'entrate'si oluyor –bunu burada söyleyecek olsam karşılaşacağım ağzı açık boş bakışları tahmin edebiliyorum.

Gri duman ve dans eden öfkeli ateşböceklerine benzeyen küller, beni dört taraftan bombardımana tutuyor. Sıcak makinelerden her biri genç erkek avcılarla çevrelenmiş. Hepsi küpeli; saçları ya kulaklarının arkasına itilmiş ya da buruşuk, kemirgeni kafalarını ortaya serecek kadar kısa. Ekranlarda yansıyan dünyayı seyrederken, ılık bira bardakları üzerinde yağlı parmak izleri bırakıyorlar.

Bu dünyanın her tarafındaki ses evlerinde üretilen her biri farklı ve özel olmaya çalışan, ama diğerlerinin klank, bip ve takırdama seslerinin bir çeşitlemesi olmaktan öteye gidemeyen, yapay seslerden oluşan bir kâbus dünyası. Ekranda dans eden hayaletler bol pikselli bir zarafetle tek parmak üzerinde dönüşler yapıyor, labirentlerden geçiyor, asteroidler arasındaki boşluktan taşlara basarmışçasına atlıyor, kendilerini dallardan zıplama platformlarına atıyor ve çöl güneşi altında birbirlerini öldüresiye tekmelerken kısa süreli beyaz gürültü patlamaları halinde homurdanıyorlar. Buradaki mağaralarda daha derinlere inerken dünyalar yanımdan vızıldayarak geçi-

yor.

İki erkek çocuk gülerek elinde birasını tutan arkadaşlarını iterken ayaklarım ıslanıyor. Onu iterek yolumdan uzaklaştırıyor ve öfkeyle yoluma devam ediyorum; saçım terden alnıma yapışmış bir halde.

Her bakımdan hayret uyandıran kızlar (Imelda ile ortak noktaları bu) yolumu kesiyor. Gösterişli sarı saçlar, gümüş rengi mini elbiseler. Parlak kremalı kokteyller. Yapış yapış. fazlasıyla süslü bir yaşama dair birer canlı tablo.

Bir kol beni kavrıyor ve ben kendimi kurtarmaya çabalıyorum. "Siktir git! Sik-tir-git!"

"Benim! Tanrı Bel, benim!"

Orada mavi ışıkla titreşen karanlıkta yüzen hiçbir şeyin önemi yokmuşçasına sırıtan geniş suratına bir bakın. Onu öpsem mi yoksa ona vursam mı karar veremiyorum; ben de ikisini birden yapıyorum. Elma ve tarçın tadında. Onu en yakındaki makineye doğru iterken kendini benden çekmeye çalıştığını hissediyorum.

Kendini benden çekerken heyecanlı ama kafası karışık görünüyor. "Bel, sen iyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Sanırım bu delikte iyi vakit geçiriyorsun?"

"Evet." Biraz utanmış bir hali var. "Damien ve ben bu yeni oyunu keşfettik."

Arkasında mor gölgeler arasında Damien hipnotize olmuş bir halde konsola yaslanmış duruyor.

Ona "Hoşuma gidecek bir şey mi?" diye soruyorum yorgun bir sesle. Her nasılsa ne tür bir şey beklemem gerektiğini biliyorum.

JJ'nin yüzü ergenlik benzeri bir hevesle aydınlanıyor. "Buna Düşmanı Püskürtme diyorlar. Karşı binadan rakip dikizcilerini se-

çerken bir taraftan da bu kızı soyman gerekiyor."

"Anafikrini kavradım." Onu elimi kaldırarak engelliyorum. "Ben buradan gidiyorum. Dışarıda görüşürüz."

Arkamı dönüp bir hışımla ilerlerken folyoyla kaplı kızlardan ikisini yolumdan iterek uzaklaştırıyorum. Bana küfür ediyorlar; ben de kocaman, şekerli bir balgam toplayıp bulundukları yöne doğru fırlatıyorum. Patlayan bir meyveye benziyor.

Daha bara ulaşamadan ağır bir şey sağ göğsüme çarpıyor, sert ve acı verici bir şekilde. Acının tarifi mümkün değil, üste ve sağdan sola yayılıyor. Bir tuzlu su perdesinin arasından daha önce ittiğim dağınık saçlı çocuğu görüyorum.

"Yoluma çıktın sen," diye hırlıyor ve bir tarafta onun mide bulandırıcı bira kokulu çarpık ağzı, öte tarafta ise metal duvarın olduğunu fark ediyorum.

Hayır, duvar arkamdan yıkılıyor.

Bu bir duvar değil, bir kapı. Ancak cilayla boyanmış duvarlara doğru sendelediğim ve dezenfekte etmeye çalışılmış sidik kokusunun burada her yerden güçlü olduğunu fark ettiğim zaman, hangi kapı olduğunu anlıyorum. Yer karolarının üzerine yıkılırken dünya etrafımda sallanıp dönüyor, ama kapının üzerinde bacakları ayrık bir şekilde duran o karga karası kürdan adam figürü var; herkesin uyduğu cinsiyet sembolü. Nane şekerim ağzımdan fırlamış ve hâlâ yer karolarının üzerinde kabarcıklar çıkarıyor.

Kendimi bunlardan birinin içinde bulduğum hiç olmamıştı. Gözyaşı damlası şeklindeki pisuarlar duvarın üzerinde fazlasıyla yüksekte duruyor –Tanrı aşkına ne yapıyorlar acaba, beş metreden işeme turnuvaları mı düzenliyorlar?– ama şimdi manzarayı takdir etme zamanı değil.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum –fazlasıyla çabuk. Bir şey ona çar-

parken omuzum acıyla yanıyor. Lavabo. Nefesimin kulaklarımda yankılandığını duyabiliyorum.

Kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin. Kendini bundan kurtar Bel.

Beni itiyor. İtiyor ve göğüslerimi mıncıklıyor. Hoş çocuk saçı ve yanık ten insanı yanlış yönlendiriyor. Yakından bakılınca bronz tenin altında eski bir taş gibi çiçek bozuğu çirkin bir yüzü var. Gözleri koyu renkli birer yarık; burnu ise kocaman bir kanca. Ve saçı da oldukça iğrenç: Aşağı sarkan sarı renkli salkımlar. Sararan domuz yağı. Canterbury Hikâyeleri'ndeki Katoliklerin günahlarını parayla satın almaya çalışan papaza benziyor. Tuhaf bir düşünce. Yeni içilmiş bira ve üzerinden saatler geçmiş tıraş losyonu kokuyor; terin yemeye başladığı mide bulandırıcı tatlı bir parfüm.

"Sürtük beni itip kakabileceğini sanıyor," diyor Papaz sessizce ve içeride kabinlerden birine yaslanmış başka bir adam olduğunu fark ediyorum. Üstelik tam bir piç. Yapıştırılarak geriye toplanmış saçlar; siyah bir atkuyruğu halinde. Ezilmiş bir boksör burnu ve her kolunda bir ejderha dövmesi.

İkisi de pek kaslı sayılmaz ama enerjiyle dolu; patlamaya hazır birer bombaya benziyorlar.

"Bana sorarsan prick-tease derim, bunun gibi kızlar. Bunu görmek için sadece elbiselerine bakmak yeterli."

Kollarımı kavuşturuyor, kafamı bir yana yaslıyor ve ona küçümseyerek bakıyorum. Ama içten içe titriyorum.

İsa aşkına, insanın kendisini içine sokabileceği en aptal durum bu olsa gerek. Beynim çıkış yolları ararken neredeyse delirmek üzere. Çarpışma bu. Araba kazası. Eğer arabalar o anda o yerde olmasa bomlama da olmaz. On buçukta bu yerde olmamalıydım. Hepsi bir hata.

Bravado işe yaramayacak. Gülümsüyor, ellerimi açıyorum. Ağzımı açıklamak için açıyorum.

Papaz tam arkamda, eli çıplak sırtımda. Arkama dönüyorum ama o kemerimden yakalamış beni geriye çekiyor. Kemerim yanarak belimi kesiyor ve çığlık atıyorum. Dengemi kaybettiğimi hissedebiliyorum.

Onu buraya sok, diyor Atkuyruk, parmağıyla kabini göstererek.

Gerçeklik zihnimi parçalıyor. Çılgınca etrafa bakınıyorum. Ağzım kupkuru. Mide bulandırıcı bir sidik kokusu ve nane tadı karışımı duyuyorum.

Papaz öteki eliyle saçımı yakalıyor. Ağırlığını denemekte olduğu bir terzi mankeniymişim gibi beni kavramış. Kafa derim acıyla yanıyor.

Çığlıklarımın yer karolarından yankılandığını duyuyorum. Şimdi onu çekiştiriyor, pis kokulu zemine kayıyor ve çoraplarımın yırtıldığını duyuyorum. Topuklarımı batıracak hiçbir şey yok. Papaz bağırarak verdiği bir kararı bildiriyor ve beni Atkuyruk'a atıyor. O sert. Çarparak geri dönüyorum.

Ve bir şey zihnimi talan ediyor, sinapslara adrenalin pompalıyor ve bana bağırarak bir şeyler yapmamı bildiriyor.

Kesik kesik kesik *Kesik*–

Bıçak orada, cebimde–

Kayıyorum.

Klozet kafatasımı parçalıyor. Bedenimin zayıfladığını hissediyorum. Kollar bileklerimi kavrayıp onları geriye kıvırıyor. Kollar tiksinti verici kıllarla kaplı –Atkuyruk'a ait. Çığlık atıyorum. Ağzım porselene çarpıyor –acı– bir şeyin ağzımda parçalandığını hissediyorum, porselen parçaları saçılıyor ve kan ılık ılık akıyor. Eteğim yırtılıyor. Kanımın donduğunu hissediyorum. Tam arkamda

kesik kesik bira kokulu bir nefes ve bir fermuvarın açılma sesi var.

Derken bir çatırtı, gümbürtü ve cıyaklama duyuyorum. Ben kendimi kaldırarak arkamda ne olup bittiğini görmeye çalışırken ağzımdan saçılanlar beyaz kapağa yayılıyor.

Bir sis arasından Papaz'ın uçuşa geçtiğini görüyorum. Yerdeki karolara çarparken tepesine bir çizme iniyor. Salıverdiği çığlık hayvani, ilkel ve bu yaşamda daha önce duyulmamış bir çirkinlik.

Damien Papaz'ın tepesinde, kollarını arkasına kıvırıyor, başını yer karolarına kilitliyor.

JJ de orada. O Atkuyruk'a vurmuş; yağlı kütle aynaya ve prezervatif makinesine çarpıyor. JJ onu bir kez daha yumruklayarak lavaboların altına gönderiyor; orada sürünmeye. Atkuyruk'un fermuvarı açık ve elleri, düşmekte olan bir ereksiyonun üzerine koruyucu bir şekilde kilitlenmiş.

Bok. Benden kan fışkırıyor. Yüzümde ıslak ve ılık. Hareket edemiyorum, kanı durduramıyorum; tuzlu akıntılar yüzümden bir gözyaşı seli gibi akıyor. Çivilerin saplandığı İsa-becerme fantezilerimden birindeyim âdeta.

JJ orada beni kendisine çekiyor. Eteğimi kaybettiğimin ve kabinde bulunan ıslak bir havuzda yatmakta olduğunun hayal meyal farkındayım.

Ağlayıp çığlık atmam söz konusu bile olamaz. Kanı siliyorum. Bir kez daha. Bir kez daha. Bir kez daha. Gömleğimde kocaman çizgiler halinde lekeler bırakıyor. Ağzımı doldurdukça öksürüyorum; ılık ve paslı bir tadı var. Tanrı aşkına; bu oluyor ve bu durumla ilgilenmem gerekiyor.

Damien tutsağa derin ve balgamlı bir zırıltı çıkarmasına yol açan bir şey yapıyor. Papazın bronz yüzü ortaçağda yapılan, ıstırabı simgeleyen bir tahtadan oyma heykel gibi acıyla çarpılmış.

Haydi, kontrolü elime almam gerekiyor. İyi. Ezilen göğsümün zonklaması azaldığına ve ayağa kalkıp, ellerim belimde durumu ele aldığıma göre, burada kesinlikle bir eğlence potansiyeli mevcut olabilir.

Kovalarca terleyip, derin derin nefes alıyorum. Bir kez daha burnumda biriken kanı siliyorum.

"Dışarıda kim var?" diye soruyorum JJ'e nefesim kesilerek.

Kuyruğunu arkasına kıstırıp, dört ayak üzerine çökmüş, başını korumaya çalışan Atkuyruk'tan gözünü ayırmadan sırıtıyor. "Imelda Hala," diyor JJ. "Eğer onları dışarıda tutamazsa, kimse tutamaz demektir."

Aşılamaz bir set. Neyse, ona ihtiyacımız olabilir.

"Pekâlâ." Çıplak bacaklarımın ve en iyi ve en yeni krem rengi külotumun birdenbire meydana çıktığının farkındayım. Damien gözlerini ayırmaya çalışıyor. "Buraya kimsenin girmesine izin vermeyin."

"Bel." JJ'in eli kolumda. "Buraya iyi olduğundan emin olmak için geldik. Haydi dışarı çıkıp bu pislikleri burada bırakalım." Bana sudan sırılsıklam olmuş mendilini veriyor ve mendili şükran duyarak kan fışkıran burnuma bastırıyorum.

"Ben hazır olduğum zaman," diyorum ona kayıtsızca.

Bunu görmen gerek, JJ.

Damien'e "Onun yüzünü tut," diye talimat veriyorum. Burnunun yarısına kadar kanlı bir mendil tıkılmış bir halde otoriter bir tonda konuşmak zor, ama elimden geleni yapıyorum.

Damien sırıtarak ona söyleneni yapıyor.

Mendile tedbirli bir bakış atıyorum. Kan şimdilik durmuşa benziyor. Devrilmiş prezervatif makinesine doğru sendeleyip elimle ağırlığını tartıyorum. Oldukça ağır bir metal yığını.

"Bel," diyor JJ bir kez daha elini uzatarak. "Haydi gidelim. Buradan çıkalım." Küçük oğlanın gözleri panikle dolu.

Allahtan Damien uygulayacağım ceza için tutsağını tutmaktan memnun görünüyor. Yüzü sarfettiği çabadan ötürü kıpkırmızı ve bir zevk bakışıyla gerilmiş dudaklarıyla bana çarpık bir gülümseme yolluyor.

Kesik kesik solumayı bıraktım ve iki dakika önce olduğu gibi öfkeden titremiyorum. Benim adım Belinda Archard ve ben son derece sakinim; Çarşıdaki erkekler tuvaletinde yarı çıplak bir halde, ağzım kanla dolu duruyor elimde bir prezervatif makinesini tartıyorum.

Ve onu sert bir şekilde Papaz'ın dizine indiriyorum. Çığlığı tatmin edici ve darbe kollarımı sarsıyor; ellerimi neredeyse hissizleştiriyor.

"Bel." JJ'in eli kolumun üzerinde.

"Hayır." Onu itiyorum. "Onu tutmaya devam et," diye emrediyorum Damien'e. Prezervatif makinesini kapısı açık olan kabine fırlatıyorum. Bir çatırtı ve şapırtıyla tuvalete düşüyor. Gürültülü bir çatlama sesi duyuluyor ve bir fokurdamayla tuvalet sızdırmaya başlıyor.

Bu durumu görmezden gelerek bacağımı arkaya alıyor ve çizmeli ayağımı tam da Papaz'ın takımlarına geçiriyorum. Yumuşak bir yastık gibi kendini bırakıyor. Bu sefer çıkardığı ses önceki kadar tatmin edici değil, çünkü bir çığlıktan çok bir sızlamaya benziyor. Damien gülerek Papaz'ı birkaç kez tokatlıyor.

JJ çıldırmak üzere; elleriyle saçını çekiştiriyor. "Bel –biz istedik ki– gelip yardım etmek zorundaydık. Bu delilik –tam bir delilik– haydi."

Ellerimi yüzüne koyup, gözlerimi kocaman açarak ona gülüm-

süyorum. Öne eğilip onu hafifçe öpüyorum. Ağzı ılık ve ıslak, ama bana cevap vermiyor. Dudaklarına kan bulaştırdım.

"Çeneni kapat," diyorum ona. Kafamı, lavaboya tutunarak ayağa kalkmaya çalışan Atkuyruk'a doğru çeviriyorum. "Bunu iyi tepelemişsin," diyorum takdir belirten bir tonla. "Aferin. Onu ayağa kaldır."

JJ "Onu sen ayağa kaldır!" diye haykırıyor.

"Öyle olsun." Atkuyruğu yakasından tutup yüzü bana dönük olarak aynaya çarpıyorum. Yüzü öfkeyle çarpılıyor ama bir hamle yapmaya fırsat bulamadan dizim kasığına iniyor ve iki büklüm oluyor. Yumruğumu alnına indiriyorum ve çöküyor.

Allahım, canım yanıyor. Yüzümü buruşturuyor, parmak boğumlarımı emiyorum. Cezanın, cezayı verene de, cezaya maruz kalan kadar acı verdiğini hiç fark etmemiştim.

Kesiğin özleminin zihnimde patladığını, her şeyi yeşil bir sise bulayıp beni mecbur etmeye çalıştığını hissediyorum. Sert ve keskin, cebimde neredeyse alev alev yanıyor.

Papaz olup biteni görmek için kafasını kaldırmaya çalışıyor, ama Damien öfkeyle böğürerek onu tekrar ıslak zemine çarpıyor.

Atkuyruk önümde hâlâ kasıklarını tutuyor. Alnı kanıyor. Ona sırıtıyorum.

"Bu gece yulafını istiyordun ha, Atkuyruk?" diyorum hitab edilenin kendisi olduğunu anlaması için, onu ayakkabımla dürterek. "Evet, bir damlasını bile ziyan edemeyiz. Prostat kanseri olmanı istemeyiz." JJ'in kaburgalarını dürtüyorum. "Bunu seyret aşkım. Bir şeyler kapabilirsin." Atkuyruğu tekmeliyorum. "Dizlerinin üzerinde dur ve yüzünü bana çevir."

İnanılmaz bir şekilde bana itaat ediyor. Robotlaşmış gözüküyor; ya da böyle titreyip terlemese öyle denebilirdi. Dehşetli bir biçim-

de utanmış görünüyor ve gözümün içine bakmaya cesaret edemiyor. Kan yüzünden ağzına doğru süzülüyor. Kanı silmek için uzanıyor.

"Hayır." Sesim yumuşak ama hükmedici; ellerine vuruyorum. "Bırak." Ellerimi kalçalarıma koyuyorum. Ağzımdaki kurumuş kana rağmen, kendi kendime küçük bir gülümsemelik izin veriyorum. "Az önce kocaman kazık gibi bir şey vardı sende değil mi, Atkuyruk? Ona ne oldu bakalım?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bel, sen ne yapıyorsun?" diye tıslıyor JJ.

"Onu küçük düşürüyorum. Haydi, Atkuyruk, ihtiyar kazığa biraz hayat ver bakalım. Yapman gereken bir iş var."

Utançla kızaran Atkuyruk organını dışarı çıkarıyor. İnanması zor ama hâlâ yarı yarıya sert. Biz seyrederken derisi gerilip kırışıkları düzeltiyor.

"Haydi, çek onu. Kendi kendini hallet."

"Ben." Kafasını kaldırıp bana bakıyor; kan gözlerine süzülüyor; gözlerini kırpıştırıyor. İtiraz etmeye çalışıyor.

Bir avcı gibi yer değiştiriyorum. JJ'in arkamda gergin bir biçimde beklediğini hissedebiliyorum. Bir an için Damien hayretten Papaz'ı bırakacak gibi duruyor ama kısa bir süre sonra kendini toparlıyor.

Bıçağım Atkuyruk'un terli kamışından iki santim ötede açılıyor.

"Haydi," diye fısıldıyorum ona. Sesim damlayan suyla karışıyor, yeraltından gelen baştan çıkarıcı bir ruh gibi. "Biraz önce pek bir hevesliydin. Dolup taşıyordun, değil mi? Alev alev yanıyordun. Hepsi nereye gitti?"

Bıçağın ucunu sünnet derisine değdiriyorum. Şimdi korkudan yere çöküyor; büyük, aşağılanmış bir et yığını.

Erkekler tuvaletinde zaman akmıyor sanki ve tüm duyabildiğim

JJ ve Damien'in kesik kesik ve heyecanlı nefesi, suyun fokurdaması ve Papaz'dan ara sıra gelen iniltiler.

Atkuyruk yapması gerekeni anlamış gibi gözüküyor. Kamışını eline alıyor, onu dört parmağıyla sıkıp başparmağıyla başını tepesinde ateşleme düğmesi olan bir joystick kullanıyormuş gibi okşuyor. Kahkahadan kırılıyorum. Bunu yaptıklarını fark etmemiştim.

Bana bakmıyor. Bıçak hâlâ organdan birkaç santim ötede saf bir beyaz ışık çizgisi gibi duruyor. Ağzım beklentiyle kurumuş; gözlerim onları kırpmaya cesaret edemediğim için acıyor.

"Devam et," diyorum Atkuyruk'a. "Eğer sonunu getirmezsen seni şişlerim."

Damien'den üzerinde ne kadar düşünürsen o kadar zorlaştığını duyduğumu hatırlıyorum.

Atkuyruk çekiştirip duruyor; eli hızından görünmüyor. Erkeklerin kendi başlarına ne kadar süratli olabileceğini hiç fark etmemiştim. Nefesimi tutuyorum; elim bıçağımın sapında gergin ve terli.

JJ'in parlak, kocaman açılmış gözerinin beni deldiğini hissedebiliyorum; onu dehşete düşürdüm. Damien ise bu seyirden hoşlanmış gibi; kendi kendine kikirdiyor ve ara sıra zevk için Papaz'ın parmaklarını arkaya kıvırıyor. Evet, iyi bir şey. Papaz'ı Damien'in sorumluluğuna bıraktığıma seviniyorum, çünkü JJ tutsakla ilgilenmezdi. JJ'nin Atkuyruk'u tepeleyen türden hızlı ve haklı bir öfkeye kapılacağına güvenebilirim, ama o hiçbir zaman sebepsiz şiddete tenezzül etmez ve şu an gereken ise tam olarak bu: Biraz tenezzül. Damien'in oldukça neşeli bir biçimde uygulayabileceği bir parça temkinli, uygulamalı sadizm.

Atkuyruk'un nefesi kesiliyor. Sırtını büküyor, kamışı patlarken kayıp tek elinin üstüne düşüyor. Bir! İki! Üç! Meni saçıntıları eline ve bileğine dökülüp pantolonuna sızıyor. Bana bakmaya cesaret

edemeden kıvrılırken bir eliyle kasıklarını diğeriyle de yüzünü tutuyor.

"İşte," diyorum yumuşak bir sesle. "Bu sana ders olsun." Kudret duygusu tam anlamıyla sihir gibi; seks gibi benliğime yayılıyor. Sanki işleri tersine çevirip de ona tecavüz etmişim gibi.

Ayağa kalkıp bıçağı kapatıyor ve bluzumun cebine itiyorum.

Saçımı geriye itiyor JJ'e göz kırpıyor ve Damien'e Papaz'ı bırakmasını işaret ediyorum.

"Tamam. Onları bırakın. Bir boka yaramazlar."

Arkamda Papaz, Damien onu serbest bırakırken öksürüp tıksırıyor ve sidiğin arasından emekleyerek destek alacak bir şeyler arıyor. Atkuyruk hızlı hızlı nefes alırken yapışkan bir elle yüzüğümün alnında yaptığı yarayı tutuyor.

Birdenbire tuvalete gitmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ediyorum.

"Onları dışarı çıkarabilir misin?" diye soruyorum JJ'e.

Kabinden çıkarken adamın biri sendeleyerek içeri giriyor; fermuvarını açıyor ve tam zamanında pisuara nişan alıyor. Kafasını arkaya atıyor; gözleri zevkten kapalı. Yalnız olmadığını fark ediyor, ama benim onunla aynı tür cinsel organa sahip olmadığımı anlayamayacak kadar sarhoş.

"Aman allahım. Bu harika. Müthiş değil mi, dostum?"

Bitmeyecek gibi gözüken koyu altın renkli bir sidik nehri işerken sırtı zevkten bükülüyor ve her ne sebepten ise işemesinin mutluluğunu benimle paylaşma gereği hissediyor.

"Tanrı aşkına. Musluk mübarek."

Kaşlarımı çatıyor, burnumu kırıştırıyor ve onun bulunduğu yöne bakmamaya çalışarak kapıya doğru ilerliyorum. Ama tuhaf bir

ilgi beni kapıda tutuyor.

İşemesini yüzen izmaritlerin pike yapmasına neden olan orgazmik bir patlamayla bitiriyor. Neşeyle tezahürat yaptıktan sonra sendeleyerek çıkıyor; beni görmüyor gibi. Kamışı hâlâ açık fermuvarından cansız sallanıyor.

Sallanan organının ucuna bir bira şişesi takıp arkadaşları ile birlikte eve doğru yuvarlanırken kızlara imkânsız laflar atacaklar. Balık ve patates kızartması da yiyebilir; bunların kokusu bana erkekler tuvaleti kadar rahatsız edici geliyor.

Sanırım sonra, divanda derin bir uykuya dalmadan önce kapısının önüne ya da bir başkasınınkine asitli ve pütürlü bir çorba kusacak ve öğlen vakti güneş ışığı gözlerine batarken ve ağzı kül gibi ve leş kokarken uyanacak.

Kadınlar tuvaletinde lavaboyu önce kırmızı, sonra pembe, sonraysa pembemsi suyla dolduruyorum. Yüzümü buz gibi bir serinlikle acıtıyor. Ağzımdaki keskin acı azalıp siliniyor.

Kızlar gelip gidiyor, gülüp dedikodu yapıyor, işiyor ve sifonu çekiyor ve beni görmezden geliyorlar. Belki de bu gündelik bir olay.

Aynada bir parçası kırılan dişime yakından bakıyorum. Çok daha kötüsü olabilirdi. Ama kan bulaşmış bluzum ve ufacık donumla bir sokak çocuğuna benziyorum. Giysilerimle ilgili bir şey yapma zamanı geldi.

Imelda siyah sigarasından derin nefesler çekerek içeri giriyor. Orada durup onu bakışımın sertliğiyle dize getirmeye çalışırken kahkahalara boğuluyor.

Nihayet "Üzgünüm," diyor, sırıtışı kahverengi yüzünde kocaman ve bembeyaz. "Sadece, bu bir anlamda son derece komik."

"Ben şimdi kabaredeyim öyle mi?"

Imelda ceketini çıkarıp bana fırlatıyor. "Yıllardır böyle sıkı bir kavga görmemiştim. Aferin sana kızım. Onları iyi becerdin."

"Ya, evet." Omuz silkiyorum. "Bunu hak ettiler." Bluzumdan artakalan kanlı paçavraları yırtıp ağır süet ceketini sutyenimin üzerine geçiriyorum. Sıcaklayacağım ama bunun için minnettarım. Ona bakıyor ve tek topuğunun üzerinde dönerek liseli bir kız gibi sırıttığını görüyorum. Peki, tadını çıkar bakalım, çünkü görüp göreceğin bundan ibaret. Her nasılsa ona "Sağ ol," diye mırıldanmayı beceriyorum.

"Sorun değil." Gülerek lavabolara yaslanıyor. Üzerinde siyah kolsuz penye bir bluz var. Üst tarafta pek bir şey olmadığını, ama düzgün kahverengi kolları olduğunu gösteriyor; kaslı ama hâlâ kadınsı. "Bu durumda, sen ve sevgili yeğenim ile her dışarı çıktığımda bu eğlence düzeyini yakalamayı umabilir miyim?"

"Sadece içinde –c olan günlerde."

Imelda sırıtıp başını sallıyor. "Bacakların güzelmiş. Gidelim mi?"

Süet ceketin altından gözüken bol miktarda bacağı düşünerek birdenbire yüzümün kızardığını hissediyorum.

"İyi o zaman." Imelda'ya bakmadan kapıya doğru sendeliyorum ama arkamdan kıkırdadığını duyabiliyorum.

JJ'in bu gece bizimle birlikte olmayı seçmesine seviniyorum. Imelda ile birlikte neden bir gay kulübüne gitmek isteyebileceğini düşünemiyordum, ta ki önceki gece oturma odamızda ben ve Damien'e ilginç küçük fantezisinden bahsedene dek.

Dünyayı Kate'in buzlu cam meyve kâsesinden izleyip parmaklarını kâsenin kenarında gezdirirken, gözlerinde uzak bir bakış var.

"Her zaman," diyor, "bir kadının bedenini birkaç günlüğüne ödünç alabilmek istemişimdir. Sadece nasıl olduğunu anlamak için."

"Eee? Ne yapardın? Bunun bir aybaşı haftası olmamasına dikkat etmek dışında tabii. Bunu söylemeye gerek yok."

JJ bir kez daha o sevimli kaş çatışını gösteriyor, onaylamamakla anlamamak arasında bir şey.

Damien pis pis gülüyor. "Arkadaşım Tom'u biliyor musun? Bir yıl Rusya'da kaldı. Orada hijyenik ped yerine ekmek dilimleri kullanıyorlar." Damien hiçbir zaman vücut salgılarını bir sohbet konusu yapma fırsatını kaçırmaz. Sanırım beni şaşırtacağını filan sanıyor, ama her seferinde sümük, kulak kiri ve pamukçuk hakkında en az onun kadar mutlu bir şekilde konuşabildiğimi görerek gafil avlanıyor. "Sonrasında ekmekle ne yaptıklarını merak ediyorum. Kahvaltı için kızartmak, ben böyle yapardım. Bir parça bacon ve böbrekle iyi olurdu. Kara puding gibi."

"Sadece daha çıtır çıtır," diye onaylıyorum.

Bunun bir lezzet olarak benimsenmesini hayalimde canlandırıyorum, dünyanın her tarafında tüketilen koyu kırmızı tost dilimleri. Damien'e bunun gerçekte kalın bir kan, mukoza ve rahim salgısı çorbası olduğunu söylemeli miyim acaba? Ama bu bir ayrıntı.

JJ bizi metanetle görmezden geliyor. "Bedeni evin içinde bir süre giyerdim," diyor. "Değişik elbiseler falan denerdim."

"Tv JJ. Bundan her zaman şüphelenmiştim zaten!" Damien iki büklüm olmuş, koltuğunda geriye yaslanıp JJ'e cahilce bir zevkle bileğini sallıyor.

"Sonra ne yapardın, hayatım? Ve onu boşver." Öne eğilip beklentiyle gülümsüyor; çenemi ellerimim içine alıyorum.

"Gerçekten orospu işi bir şeyler giyerdim, bilirsin, sadece nasıl

olduğunu görmek için. Dar etek, file çoraplar."

"Zevksiz!" Çok hoşuma gitti. "Bayıldım. Sen özünde ucuz küçük bir orospusun. Bana ne yapacağını söyle."

"Her tür kulübe giderdim. Bana ait olmadığı için bedenle ne yaptığımın önemi olmazdı." Utangaç utangaç gülümsüyor ama Damien'in kıkırdamaları onu rahatsız ediyor. "Onun burada olması gerekiyor mu?"

"Doğa da aynı şeyi söyledi aşkım, ama yine de yaşamasına izin verdi. Devam et."

"İçerdim. Küp gibi. Yeni uyuşturucuları denerdim. Bedenin tahammül edebileceği ve edemeyeceği şeylere alışırdım." Öne eğiliyor, yüzüne şimdi kan hücum etmiş; gözleri parlıyor. Kendi zihnine bakıyor ve görünüşe göre oturma odasını unutmaya başlıyor. Bu iyi. "Flört ederdim. Erkekleri sadece eğlence için peşime takardım, ne olduğunu görürdüm."

Damien hafifçe ıslık çalarak başını sallıyor.

"Eee?" diyorum, JJ'i destekleme gereği hissederek. "Bizim nasıl düşündüğümüzü bilmek istiyor. Nasıl işlediğimizi bilmek istiyor."

"Ve kızlarla yatardım. Çeşit olsun diye. Belki adımı çıkarırdım. Ve sahibi bedeni geri aldığında hiçbir şeyden haberi olmazdı..." Sırıtıyor.

"Onu temizlemen gerekir," diyor Damien zoraki bir gülümsemeyle; sigarasını yakarken.

"Ne?" JJ vecd halinden çıkıp onu ilk defa görüyormuş gibi başını Damien'den yana çeviriyor.

"Bilirsin ya, evi sahibine geri vermek gibi. Halıları süpürüp tuvaleti temizlemek falan." Balgamlı bir öksürüğe dönüşen büyük ve derin bir kahkaha koyuveriyor.

"Buzdolabının arkasını silmek," diye onay veriyorum arkama yaslanarak. "Bunu kabul etmekten nefret ediyorum aşkım, ama Mağara Adamı'nın dediğinde bir doğruluk payı var. Kiralık bir arabayı çamurluğunda toz toprak ve koltuğunda ekmek kırıntıları ile birlikte geri vermezsin."

Acaba düşündüğü benim bedenim miydi?

Bu gecede havada bir şey var, o kadar parlak ki.

O pis herifleri kendi sahalarında tepelemiş olmak kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Yırtık bir dudak ve kırık bir dişim varsa ne olmuş? Eğleniyorum.

Havada bir şey var.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Sanırım.

–ve beynimin içindeki mağaralarda en son çanlar çalarken düşünce yüzeye çıkıyor, çılgınca tekmeleyip sayıklıyor–

Sanırım öldürmeye ihtiyacım var.

12
Kesinlikle Mümkün

On biri yirmi geçiyor.

"Evet! Evet! Haydi bir tane daha!"

Alkış ve tezahürat sesleri sahilde yankılanıyor. Damien ve Imelda Southgate Caddesi'nde kıyıya paralel olarak park edilmiş arabaların tepelerinde gezen JJ'i alkışlıyorlar. Burası tüm pub ve kulüp müdavimlerinin arabalarını park ettikleri yer ve bir uçtan diğer uca arabalarla dolu. Tüm arabalar sokak ışıklarının altında mor ya da beyaz görünüyor.

Oyun oldukça basit. Damien bir torba dolusu şişe ve kutu toplamış ve önden koşup bunları arabaların tepesine yerleştiriyor –her arabanın üzerinde boş bir bira şişesi ile şişenin üzerine yerleştirilmiş bir kutu. (Kutuların sözde boş olması gerekiyor ama hepsi boş değil.) Oyuncunun yere değmesi yasak ve bir arabadan diğerine zıplayarak geçmesi ve şişeyi düşürmeden kutuyu tekmelemesi gerekiyor. JJ ortalama altı tanede birini becerdi; ben ve Marcie ise arkadan gelerek kahverengi cam kırıklarını tekmeleyip duruyoruz.

JJ güç sarfederek tekmeliyor. Kutulardan biri caddenin öteki tarafına uçuyor. Bir sigorta şirketinin camına çarpıp çılgın bir alarmı çalıştırıyor. JJ havayı yumrukluyor, Damien alkışlayıp tezahürat

yapıyor ve yüzünde endişenin izi ilk defa görülen Imelda, omzunun üzerinden dönüp bana ve Marcie'ye bakıyor.

"Bakın," diyor. "Gitmem gerekiyor. Gerçekten. Bir taksi bulurum."

"Emin misin?" Artık gitmesini istediğimden pek emin değilim.

"Evet, sadece." Biraz ürperiyor. "Ona iyi bak. Onu eve getir."

"Bunu istiyor musun?" Süet cekete asılıyorum.

"Sende kalsın, Bel. Bende düzinelerce var." Caddeden sahile ve taksilere doğru gidiyor ve gözden kaybolana kadar el sallamaya devam ediyor.

"Evet! Ve işte gol!" JJ başka bir teneke kutuyu tekmeliyor ve bir Vauxhall Astra'nın motor kapağına atlıyor. Onun bu arabayla öndekinin bagaj kapağı arasındaki mesafeyi tayin etmeye çalıştığını görebiliyorum. Bu bir Rover Coupé, hemen tanıdığım sayılı arabalardan biri, çünkü babamda bunlardan bir tane vardı. JJ motor kapağının üzerinde duraksıyor. Bir şekilde başarıyor ama pek zarif değil ve henüz arabanın tavanında olmadığını unutuyor ve ayağı Rover'ın arka camından içeri giriyor. Cam küçük karelere ayrılarak tuzla buz oluyor; cam parçaları çıngırdayarak, zemine donmuş bir şelale gibi çarpıyor.

Damien'in tezahüratını yutup bir çeşit bastırılmış kikirdeme sesi çıkarması beni memnun ediyor. Damien'i şaşırmış görmek beni her zaman keyiflendirir.

İşte, ona gösteriyor ve JJ'i ayağı takılıp cam küpleri arasına düşerken omzundan yakalamak için öne atılıyorum. Kocaman bir zevk çığlığı atıyorum. Cam kırmanın gerçekten sevdiğim bir yanı var; taze karda yürümeye benziyor. "Evet! İşte böyle sevgilim!"

Ayağa kalkmasına yardım ederken JJ'in gözleri çılgınca caddeyi bir aşağı bir yukarı tarıyor. Ne olup bittiğinden tam olarak emin

olmayan Marcie, teneke kutusunu bir tarafa bırakıp Damien'in üstüne yığılıyor.

Birdenbire "Bunu alalım," dediğimi duyuyorum.

Hepsi ses çıkarmadan birbirlerine bakıyorlar. Yolun aşağısındaki sigorta şirketinin alarmı hâlâ ötüyor.

"Hey, haydi! Şimdi bunu kimse aramaya gelmez. Ashwell'e gidiyor muyuz gitmiyor muyuz?"

"Gidiyorduk," diyor JJ kararsızca, bir eli omzumda. "İki içkiden sonra iyi bir fikir gibi gelmişti." Huzursuzca kıkırdıyor ve burnunun köpüklendiğini duyuyorum.

"Tanrı aşkına. Hepiniz sıkıcısınız. Haydi." Tek bir çevik hareket ile ve yaralanmayı artık pek umursamadan arka camdan içeri ılık deri koltuklara kayıyorum. Zarafetimi kaybetmeden bacaklarımı toparlıyor ve onların girebilmesi için kapıların kilitlerini açıyorum.

Gece yarısı –vahada değil ama yolda. Bu sıcak gecede olabilecek en iyi havalandırma sistemine sahibiz; başka bir deyişle olmayan bir arka cama.

Şimdilik gerçekten ağırdan alıyorum; arabayı anayola girmekten kaçınarak arka yollardan Ashwell Heights'a getirdim. Şimdi enselenerek eğlenceyi mahvetmenin bir anlamı yok. Ve özellikle yayalara çarpmak istemiyorum –bu çok fazla gürültü koparır.

İşte orada, yukarıda, gece semasında siluetleri görünen piramit biçimli çatılar.

Damien benimle birlikte önde oturuyor ve yüzünde geniş ve aptalca bir gülümsemeyle devamlı olarak sigara içiyor. JJ arkamda tırnaklarını yiyerek saçını çekiştiriyor. Bunu yapmaktan vazgeçmesini isterdim. Böyle fareye benziyor.

Ağzı ve gözleri görünmez kirişlerle açık tutulan Marcie sağa so-

la sallanıyor. Sonuçta o yetişkin kadın elbisesi ve yapay tavırlar bir işe yaramadı, zira o üç martini ve kadınlar tuvaletinde çektiği şeyden sonra, her zaman eski haline dönüyor. Imelda'nın gözbebeklerine kadar kokain dolu olduğunu biliyorum –JJ'e bakılırsa bu pek de olağandışı bir şey değil– ama onun durumunda yıkıcı bir gerçeklik saldırısı, başka bir deyişle şişenin terk edişi hali doğurmuşa benziyor. Bu bir anlamda iyi oldu.

Otopark alanının ilerisindeki çöplükte birkaç ateş parlıyor. Bunun dışında her taraf karanlık. Arabayı saatte yirmi mil hızla sürüyorum. Kendimi zeki ve uyanık hissediyor, kontrolün elimde olduğunu ve adrenalinin damarlarımda gezindiğini duyumsuyorum. Gecenin yardımı oluyor –âdeta manzaranın bir kısmı sadece ana elementleri kapsayacak şekilde ayrılmış: Karanlık. Ateş. Toprak.

Arabayı terk edilmiş otopark alanına getiriyorum. Arabayı kepenkleri indirilmiş satış kulübeleri ve neon ışıkları ile aydınlanan benzin istasyonunun yakınından geçerek, ta kapıların yanına dek sürüyoruz. Kalbim bir an için delice çarpıyor, ama mağaza ve tezgâh karanlık ve terk edilmiş. Sırıtışım yüzümü baştan başa kaplıyor; öyle ki canım acıyor.

"Sıkı tutunun, çocuklar," diyorum onlara.

Arabayı gürültüyle geri vitese takarak otoparkta beş, on, on beş metre geri sürüyorum.

"Sakin ol. Bel." diyor JJ. Sanırım yapmak üzere olduğum şeyin farkına vardı ve arabadan inmek üzere olabileceği düşüncesi bana dehşet vererek harekete geçmemi sağlıyor.

Pedalların altında birikmekte olan gücü hissedebiliyorum. Bu Rover'a işkence ediyorum, ona yapmasını istediğim şeyi yaptırıyorum. Bir arabada ne kadar güç olduğunu her zaman unuturuz. Her zaman dizginleri ele alıp bedenini sarstığını ve pedalların üzerinde-

ki ayaklarını titrettiğini unuturuz. Yularını çekiştirdiğini hissedebiliyorum. İlerde, yukarıda bölme duvarının üzerinde ışıklar parlıyor.

Marcie kafasını kaldırıp sızlanıyor.

JJ'in eli omzumda. Öfkeliyim. Beni durdurmaya çalışıyor. İşi onun yöntemiyle yapmamı sağlamaya çalışıyor.

"Bel," demeye cesaret ediyor. "Sanırım başka birinin kullanmasına izin versen iyi olacak."

Evet, çabuk ayılmışa benziyor.

Ona dikiz aynasından sırıttıktan sonra ayağımı debriyajdan çekiyorum. "Hiç şansın yok sevgilim."

Otopark boyunca gazlıyoruz. Kendi farlarımın küreleri bana doğru yaklaşarak büyüyor. Dişlerimi gıcırdatıyor ve arabayı tam ortasına sürüyorum.

Çarpma, bölmenin paramparça oluşu saniyenin binde biri kadar sürüyor –sonrasında ise önümüzde bir geçit var. Pürüzsüz.

Neredeyse suyun içinden geçmek gibi. Camın güçlendirilmiş olacağını sanırdım, ama sanki bizi geçirmek için tasarlanmış gibi arabanın etrafında dalgalanıyor. Darbeyi hissediyorum, arabayı yoldan çıkarıyor ama ben düzeltiyorum.

Şimdi kaygan bir zemin üzerinde hızla dönüyoruz, yalancı mermer. Ağzına kadar yeşillikle dolu bir çanağa sürtünürken mor gece ışıkları bizi yıkıyor –bir an için dikiz aynasından gözleri dehşetle anlamsızlaşan Marcie'yi görüyorum. Geri vitese takıyor ve bir gıcırdama ve boğucu bir duman patlamasıyla arabayı kurtarıyorum.

Her iki tarafımızda cam duvar ve balkonlar yükseliyor, tüketimin mezarları gibi. Buz gibi bir sessizlik var.

"İyi araba," diyor Damien.

Haklı, tabii ki ve ne düşündüğünü biliyorum. Aklı fikri yağmalamakta ve arabanın kuvvetli bir tamponu var, tamponun arkasında

hatırı sayılır bir güç olduğunu söylemek istiyor.

Yüzümün sert ve ifadesiz olmasına özen göstererek ona dönüyorum. "Sadece dolaşmak için."

Damien sadece kahkahayla horulduyor ve yeni bir sigara yakıyor.

"Ciddiyim Damien."

JJ'in bütün o masumluğu ile Damien'in buraya gelmek konusunda ciddi olduğunu ve pahalı şeyleri yağmalamaya olan düşkünlüğünü bilip bilmediğini merak ediyorum. Yo, JJ bunu fark etmemiş olması beni hiç şaşırtmaz. O tepesindeki ızgaradan geçen kızların bacak aralarına bakmak için Meccano heykeller inşa etmekle daha fazla ilgileniyor.

"Bak," diyorum Damien'e, sesimin tonunu muhafaza ederek. "Bir şeyler aşırmaya başlarsak dikkati üzerimize çekeriz."

"Ya, evet," diyor alayla. "Ve binanın yanında kocaman lânet olası bir delik hiç de dikkat çekmiyor."

"Burası her gece berbat ediliyor. Çocuklar sadece atış talimi yapmak için tuğlalarla geliyor, Damien. Kasabadaki söylentileri hiç dinlemiyor musun?"

Bir an için Rover'ın ön camına duman üfleyerek sessiz kalıyor. Sonra da "Buraya gelişimizin bir işe yaramasını istiyorum."

"Senin ne istediğinin bok kadar önemi yok." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ama söyledim bile. Ağzımdan çıktı artık.

"Çenenizi kapayın," diyor Marcie arka koltuktan. "ve bana başka bir içki bulun." Gürültülü bir şekilde geğiriyor ve bu gürültüyü bastırmaya neredeyse muvaffak olduğu şüphe uyandırıcı ıslak bir guruldama çıkarıyor.

"Bak, buraya gelmek kimin fikriydi?" diye hırlıyor Damien. "Ben olmasam şu an evde video seyredip kahve içiyor olurdunuz."

Demek kendisini bizi özgürlüğe kavuşturan kişi olarak görüyor. Bir nefes almalıyım.

"Hava almaya ihtiyacım var," diyor JJ ve kendini arabadan dışarı atıyor. Cam duvarda araba büyüklüğündeki deliği incelerken ayaklarının altında camlar çatırdıyor.

İçimi çekerek, ona bakmak için arabadan çıkıyorum. Ellerini saçına geçiriyor; bana baktığında gözleri çılgın ve çerçeveleri kırmızı.

"Ben bunu yapmamamız gerektiğini düşünüyorum," diyor endişeli endişeli.

"Artık bunun için biraz geç." Sürücü tarafındaki kapıyı arkamda çarparak omzuna elimi koymak için yanına geliyorum. "Bak, burada fazla kalmayız. Hiç kimse bizim burada olduğumuzu bilmeyecek. *Crustieler* ve *uhucular* dışarıda ateşleriyle birlikte takılıyorlar. Hiç kimse içeri girmiyor. Ve hiç kimse bu yeri umursamıyor. Burası neredeyse lânetlenmiş bir yer. Alarmı bile yok."

Ellerini ceplerinin derinliklerine sokarak delikten gelen serin gece havasını içine çekiyor. "Buraya neden geldik?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. Bunu tam anlamıyla düşünmüş değilim, en azından düşünmemi istediği şekilde. Bu yapılacak bir şey, değil mi? Benim gördüğüme göre her şeyin suçu bizim yaşımızdaki insanlara atılıyor; öyleyse biz de bir parçasını yapmaya başlasak iyi olur.

Bu benim bulduğum doğru dürüst bir cevaba en fazla benzeyen şey ve işte orada, ölü alışveriş merkezinin morumsu yankı yapan salonlarında yüzüme bir tokat gibi çarpıyor: Aptalların yaptıklarından dolayı her zaman acı çekmiş olduğum ve acı çekmeye devam edeceğim ve bu nedenle kendi kendimi eğlendirmenin iyi olacağı düşüncesi.

Örneğin –okul hayatım boyunca elekten geçmeyi becerebilmiş birkaç Fali'nin maskaralıkları yüzünden hepimize kara çalınırdı. Onlar yani GCSE alma umudu olmayan kaybedenler, üç kimya laboratuarını da bek alevleri ve asitle yaktılar; bunun anlamı ise bizim deney yapmak için otobüsle Canterbury'ye gitmek zorunda kalmamızdı. Sınıftaki en iyilerin çoğunun C'den yüksek not alamamalarına şaşmamak gerek. Sonra motosikletlerin kriket sahasında yakıldığı zaman. Zeminden sorumlu adamlar çimleri zamanında tamir edemediler ve sezon iptal edildi –ve suçlarını hiçbir şekilde kabul etmeye yanaşmadıkları için bütün öğrencilerin evine durumu anlatan ve daha fazla Okul Fonu için yalvaran mektuplar yollandı. İlk defa bir kızlar kriket takımı kurmuştum, ama her şey boşa gitti.

Hep suçlandık, hep cezalandırıldık. Orada senin dehşet verici olduğunu düşünen biri yoksa genç olmanın bir anlamı yok –ve bunu nasıl olsa düşüneceklerse onlardan önce davranma avantajını kullansan iyi olur.

Motor sesinin tonu âniden değişiyor. Marcie'den bir çığlık ve JJ'den kısa ve yürekten gelen "Ah, lanet olsun!"u duyuyorum.

Öne koşuyorum. Yumruğumu bizden hızla uzaklaşmakta olan bir tonluk metale indiriyorum.

Damien ana bölme boyunca ilerlerken sürücü tarafındaki kapı açılıyor. Hareketsiz yürüyen merdivenin köşesine çarpıyor ve kapı bir metal çığlığıyla yırtılıyor. Mucize kabilinden bir menteşe üzerinde duruyor ve arabanın arkasında kırılmış bir kanat gibi sürükleniyor ve sürüklenme geçici bir süre için arabayı yavaşlatıyor.

JJ ve ben takipteyiz, ama Rover bir kez daha hızlanıyor. Tek duyabildiğim vitesler zorlanarak değiştirilirken motorun çıkardığı acı dolu böğürmeler. Marcie çığlık üzerine çığlık atıyor. Boğucu egzoz dumanları çarşıya yayılıyor.

Duyulabilen bir zevk çığlığı atan Damien Rover'ı Boots'un köşesinden çevirirken, arkasından koşuyoruz; ayaklarımız mermere benzer yüzey üzerinde kayarken. Ayakkabılarım bunun için yapılmamış ve fazlasıyla küçük olan süet mantoyu etrafıma sarmak zorunda kalmak hızımı kesiyor.

Araba Woolworths'ün ön cephesine geçiyor. Kapılar bombalanmışçasına sarsılıyor. İnanılmaz bir şekilde fazla hasar yok –bu cam duvarlar çok sert.

JJ ve ben bölme duvarı boyunca ilerliyoruz ve arka farların nereye döndüğünü görmek için tam zamanında on metre gerisine geliyoruz. JJ, Rover geri vitese geçip bir kez daha öne fırlarken beni yoldan çekiyor –bunu öyle sert bir şekilde yapıyor ki, manto yırtılıyor. Kocaman, metal bir koç başı gibi, mağaza girişini yumurta kabuğu gibi parçalıyor. Binadaki her salon ve balkonda duyulan bir çarpma sesiyle bir CD standına çarpıyor.

JJ ve ben ayağımızın altındaki çatırtılarla mağazaya giriyoruz. Girişin üzerinde yanıp sönen kırmızı bir ışık var. Bir şey bana bunun sessiz bir alarm olarak tasarlanmadığını söylüyor; buraya bizden önce de biri girmiş.

Hiç de sarsılmış görünmeyen Damien arabadan çıkıp kapıyı deliğine geri sokmayı beceriyor. Ellerini açıyor. "Yüklenin çocuklar."

JJ öne atılıyor ama onu tutuyorum. Düşmüş bir video kaset standını yana tekmeliyor ve arabanın camına bakıyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, ama hâlâ arka koltuğa iki büklüm yıkılmış Marcie'ye bakıyorum.

"İyi misin?"

Bana kendi dünyasının derinliklerinden bir yerden kafasını kaldırıp bakıyor. "Evet. İyiyim," diyor küçük bir ses.

"Haydi." Ona elimi uzatıyorum. JJ'in bana tereddütle Dami-

en'in ise sadece küçümsemeyle baktığının farkındayım. Marcie'nin kaygan elini yakalayıp onu çekiyorum.

Damien son derece rahat bir şekilde çeşitli ceplerine CD'ler dolduruyor. Çoğu zaman ne olduklarına bakmaya bile zahmet etmiyor.

"Damien."

"Siktir git, Bel." Bir CD'yi kutusundan alıp bana doğru fırlatıyor. Kulağımın yakınında vızıldıyor.

"Beni dinle!" Artık öfkeliyim ve ısının ağrıyan başıma yükseldiğini hissedebiliyorum. "Arabayı ben seçtim. Arabayı ben kullanıyorum. Bu gece benim dediğim olacak."

Alçaktan uçan bir başka CD kafamın yanından vızıldayarak geçiyor.

"Otoriteni kurmaya çalış, Bel," diyor. "Eğlenceli oluyor." Bana doğru hışımla yaklaşıyor, beni plak tezgâhına çarpıp Imelda'nın ceketinin yakasına yapışıyor.

Gözleri kahverengi, derin, oldukça soyut ve kaygan yüzü doğal olmayan bir vahşilikle parlıyor. "Dinle beni. Bu gece senin hayatını kurtardım. Bunun farkında mısın? Senin için işleri yoluna koydum."

"Yaa, evet. İşi de ağırdan aldın." Sesimin artık sabit olmadığını fark ediyorum. "Birkaç saniye daha geçseydi."

"Düzülecektin. Her anlamda. Biliyorum." Damien sırıtıyor. Çarpık dişleri yanıp sönen ışığın altında kocaman ve çirkin gözüküyor. "Bana borçlusun, Bel. Bana hayatını borçlusun."

Şimdi JJ ilerliyor ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. "Onu rahat bırak," diyor sessizce. Bunu bir emirden çok bir rica gibi söylüyor. Öyle görünüyor ki ona hiçbir şey öğretememişim.

Damien'in göğsüne hafif bir şaplak atıyor, sanki onu itmek iste-

miş de yeteri kadar cesareti yokmuş gibi. Lanet olasıca, bu tam ölçüde bir itmeden bile daha kötü.

"Peki sana ne oluyor?" diye hırlıyor Damien. Nefesini tutuyor, bir şey söylemek üzereymiş gibi, sonra söyleyiveriyor. "Bu gece senin neden bu kadar huysuz olduğunu biliyoruz."

JJ ona doğru bir adım atıyor.

Bir an için kaşlarımı çatıyorum. Damien'in söylediği şeyde zihnimdeki tozlu çekmecelerden birinin dibinde, derinlerdeki bir şeyi rahatsız eden bir şey var. Sanki söylemeye cesaret edip edemeyeceğine emin değildi. Yine de şu an için başka kaygılarım var.

Tehditleri, potansiyel şiddet buharlaşıp karanlık, mor renkli bir bulut halinde raflar ve Buraya Ödeyin işaretlerinin arasında havada asılı duruyor gibi. Marcie koluma asılıyor ama uzaklarda bir kaynaşma duyabildiğime eminim; geceleyin bir barın dışındaki sesler gibi.

"Haydi," diyor Marcie. "Bir içki istiyorum. Bir şeyler içelim."

Kesinlikle haklıyım. Dışarıdaki holde ayak sesleri ve boğuk bağırışlar yankılanıyor. Birilerinin acılı bir şekilde tekrar tekrar öksürdüğünü duyduğumdan eminim. Açıkça bir cam kırılması sesi duyuluyor.

Ve şimdi yüzlerimiz, telaffuz edilmeyen bir birlik içinde mağazanın parçalanmış girişine doğru yöneliyor.

Gölgelerden yükselen bir karanlık ordusuna benziyor. Sadece üzerimizden geliyor.

Şimdi Damien bile bakıyor, elleri ganimetlerinin üzerinde donmuş. Ağzı kocaman açılıyor.

Kapı girişindeki yanıp sönen kırmızı alana ilerledik. Bir sonraki seviyenin balkonlarında örümceksi bitkiler ve diğer yeşillik kalıntılarının arkasına yarım yamalak saklanmış gölgeler görüyorum.

Çınlama ve bağırışlar gittikçe yükseliyor; öksürükler de öyle.

Donup kalmış yürüyen merdivenlerin tepesinde gölgeler kendilerini insan figürleri olarak belli etmeye başlıyorlar. Mor ışıklar altında bir komando ceketi, beyaz bukleler, dönen bir batik görüyorum. Birkaç deri ceketin arkasında.

Öksürüğün hiç de öksürük olmadığını fark ediyorum. Bu devamlı havlayan iki aç görünüşlü köpeğin sesi.

Gözlerinde yabancı robot ışıklar gibi parlayan güvenlik neonlarıyla yürüyen merdivenlerden inen yaklaşık beş ya da altı çift ayak görebiliyorum.

Damien arkamda sessizce nefes alıyor.

"Bunlar ne?" diye soruyor JJ.

Damien'in boşluğu çiğnerken çıkardığı hafif klik sesini duyuyorum, ağzını cevap vermek için toparlarken.

"Faliler," diyor ciddiyetle.

13
Force Majeure

Pazar sabahı saat üç ve ben çok küçük bir odada yüzümde parlayan bir ışık ve yanımda çalışan bir ses kayıt cihazı ile oturuyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum. Yağmuru dinliyorum.

Sadece üç saat önce Ashwell Heights'taydım.

"Bu ne anlama geliyor? Mağaranın Azizi'ni mi arıyorsunuz?"

Liderleri asker ceketi kirli, tıraşsız, uzun boylu, sarışın bir adam. Saçı zencefil köklerini hatırlatan kütüğe benzeyen çitişmiş bukleler halinde sarılmış. Sert köşeli bir kasaba aksanıyla kelimeleri uzatarak konuşuyor; Fali sesiyle.

"Hayır," diyorum ona, kollarımı kavuşturup gözlerimi geleneksel meydan okuma duruşu dahilinde kocaman açarak. "Onu geçen sene görmüştüm. ondan bir hayat istedim. Bir tane aldım mı? Almadım tabii ki." Sesimin hafif çıkmasına, yüzümde arkadaş canlısı ve ukala olmayan bir sırıtış bulunmasına dikkat ediyorum. Bilemezsin ki, pohpohlanmak bu herifi çözebilir.

Bizi Woolworths ile yürüyen merdivenin tam ortasında yakaladılar. Neyse, arada birkaç kez gülümsediler. Üzerlerinde tuhaf ko-

kular taşıyorlar; keskin bir koku, belki de benzin ya da meths; kokulu duman; köpeğin etimsi ıslaklığı.

İşte seğiren elleri ve asker elbiseleriyle Bukle önde duruyor. Arkasında iki deri ceketli parlak kafa; biri çiğniyor diğeri sırıtıyor. Sırıtan deri bir kayışla besili görünen bir Alsas çoban köpeği tutuyor.

Çiğneyen ve Sırıtan'ın arkasında kot ve mor renkli batik gömlekli bir çocuk var. Yağlı siyah saçlarının arasından görünen mala kadar ince bir yüzü var. Öteki köpeği tutuyor –kürküne beyaz garip şekillerde yaralar açılmış iskeletimsi bir yaratık ve ipine asılı duruyor.

Onun arkasında ise, yürüyen merdivende daha yüksekte topluluk içindeki yegâne kız var. Kafasının bir yanı sıfıra vurulmuş, aradan benekler görünüyor; diğer yanı ise Frenk üzümü rengi bakımlı saçtan oluşan bir çağlayan. Kolları, renkleri birbiriyle çarpışan bir patchwork mantonun üzerinde kavuşmuş. Yüzü üç nedenden dolayı çarpıcı: Her şeyden önce parlak gözlerini dolduran hayretle bizim gruba bakıyor. İkincisi dudağında kraliyet mavisi ruj ve üçüncüsü yüzünün sağ tarafını tamamen kaplayan parlak, kiremit rengi bir doğum lekesi var.

En azından görünürde herhangi bir silaha işaret eden bir şey yok. Ellerim Imelda'nın ceketinin ceplerinde ve elim bıçağın çevresinde kilitlenmiş durumda. Her halükârda gerekli olursa diye.

Bukle paramparça olmuş mağazanın içindeki kaosun ortasında duran Rover'ı görüyor. Ölü alarmın yanıp sönen ışığını görerek sırıtıyor. "Elinizi boş tutmamışsınız anlaşılan. Terbiyeli küçük çocukların zamanlarını geçirmesi için ne kadar iyi bir yol."

En azından kendi kendimi sözcü tayin etmiş gibi gözüktüğümün bilincinde omuz silkiyorum. Damien neden şimdi bu kadar sessiz?

"Eee," diyorum sessizce, "televizyonda bir şey yok, tiyatrolar

kapanıyor, İngiliz romanı öldü. Sizin mazeretiniz ne?"

Bukle bu sefer sırıtmıyor. Bizim yakınımıza gelerek beni aşağıdan yukarıya süzüyor. Bizim kim olduğumuz çıkarmaya çalışıyor; bunu görebiliyorum. Üzerimdeki mantonun pahalı bir şey olduğu açık olmalı ama mantonun neden yırtık olduğunu ve altımda neden bir şey olmadığını merak ediyor olmalı. Gözleri grubumuzun diğer elemanlarını tarıyor. Hepimize dikkatle baktığını gözümde canlandırabiliyorum: Ekose gömleği (bu da Imelda'dan ödünç alınmış) içinde son derece havalı olan JJ. Boş ve denizkızına benzeyen gözleriyle titreyen Marcie. Damien, şık ve kibirli, özel detektif mantosunun içinde karanlık bir gölge.

"Bunu haftalardık planlıyorduk," diyor Bukle sessizce. "Haftalardır." Bastırılmış bir öfkeyle titriyor.

"Bak," diyorum ona, "siz bizim yolumuzdan çekilin, biz de sizinkinden çekiliriz. Anlaştık mı?"

Doğumizi öne bir adım atarak elini Bukle'nin omzuna koyuyor. Tırnakları uzun ve siyah; ve sol elinin işaretparmağında parlak bir mücevher var. Otoriteye sahip gözüküyor.

"Neden eve dönmüyorsunuz?" diyor. Birkaç kenarı düşmüş derin ve yuvarlak bir sesi var. "Anne babacığınıza ve şirin evlerinize."

Damien öne atılacak oluyor ama kolum yolunu kesiyor.

"Hey, biz bela aramıyoruz," diyorum sessizce. Doğumizinin uyanık mavi gözlerinin –lens olabilir– Marcie'ye odaklandığının farkındayım. Ona, bana çok çok uzun gelen bir süre boyunca bakmaya devam ediyor.

Arkamızda kırmızı ışık hepimizin etine doğum izi tonları veren kan gibi tekrar tekrar yanıp sönüyor.

Köpekler sessizce hırıldıyor.

Doğumizi, Bukle'ye başını sallıyor ve ikisi yürüyen merdiven-

lerin arkasındaki gölgelere bir konferans yapmak üzere çekiliyor.

Sırıtan ve Batik köpeklerinin kayışlarını biraz daha uzatıyorlar ve ucube itler iplerine asılarak öne atılıyor. Kalbimin küt küt attığını hissediyorum. O etli ağızlı sarı dişli Alsas itine yaklaşmak istemiyorum.

Çiğneyen sakızını atıyor. Yere düşüp orada mutasyon geçirmiş bir deniz kabuğu gibi bir tükürük havuzunun içinde yapışıveriyor.

"Sanırım," diyor JJ kulağıma usulca, "arabayı almak isteyecekler."

Ona kısa bir an takdir ederek bakıyorum. Bu benim de aklıma gelen bir fikir. "Bu sorun yaratır mı?"

"Damien'in aynı fikirde olduğunu sanmıyorum," diyor sessizce.

"Gerçeğin ta kendisi."

Tekrar bize doğru yürüyorlar, kız kabile işareti süslemesiyle tuhaf bir şekilde asil görünüyor; Bukle ise sadece sinirli görünüyor.

Doğumizi gözlerini kısıyor. "Seni tanıyor muyum?" diyor Marcie'ye.

Marcie kafasını o kadar şiddetle sallıyor ki düşeceğini sanıyorum.

Evet ya, bu onu mutlaka ikna eder, diye düşünüyorum acımasızca. Ağzımın içi bira yüzünden kupkuru, o pıhtılaşmış kabaksı tat gelmeye başlıyor. Yutmak istiyor ama cesaret edemiyorum.

"Hayır," diyor Doğumizi sessizce. "Belki de tanımıyorumdur." Gözlerini Marcie'den çekerken. Bukle bakışını tereddütle izliyor. Doğumizi'nin eli buklenin omzundan sarkıyor.

Bana bakıyor. Zorlukla yutkunuyorum. Canım yanıyor.

"Seni de tanımıyorum," diyor Doğumizi. Öfkeli bakışları JJ'i delip geçiyor. "Seni de," diye ekliyor düşünceli bir şekilde. Elini yavaşça Bukle'nin omzundan kaldırıyor ve mücevherli parmağında

Damien'e doğru uzanırken kırmızı bir ışık çakıyor.

Yoo, olamaz.

"Ama seni tanıyorum," usulca nefes alıyor.

Ve sonra Damien'e onu tanıdığını söyledi.

Işık gözlerimin içinde eskisinden de parlak, gözlerimin batmasına ve yüzümün terden parlamasına yol açıyor.

Her şey başka bir dünyaya benziyor. Dışarıda karanlığın ortasında, kimyasal renkli ışığın içinde.

Varlığın kıyısında denizin sessizce hışırdadığını hayal meyal duyabiliyorum. Gümüş renkli pelerini içindeki gelecek hayaletinin de oralarda bir yerlerde düşüncelerimi zihinsel planında toplayıp toplamadığını merak ediyorum.

Damien geri çekiliyor.

Bu gülünç. "Aptal olma," diyorum ona. "Onu tanıyorsan ne olmuş?"

"Onu tanıyorum." Artık bana bakıyor. Sesi cam kadar sert, mavi boyalı dudakları kelimeleri tükürüyor. "Onu sitenin içinde gördüm. Babasıyla birlikte."

O anda Falilerin düşmanları hakkında bizim farkında olduğumuzdan daha fazla şey bildikleri gerçeği yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Jeff Ash'i haftalardır izliyor olmalılar. O ve Jon Archard'ın –kahretsin– Ferris Courts'da yaşayan herkesi evlerinden çıkartıp binaların hepsini havaya uçurmaya hazır olduklarını biliyor olmalılar.

Arkamızda gürültülü bir çarpışma ve tekerlek gıcırtısı var. Rover dönmüş ve direksiyonda Damien var.

Marcie dehşetle titriyor ve JJ tereddüt içinde görünüyor. Birile-

rinin hareket etmesi gerekiyor.

Önümüzde Batik ve Sırıtan ne yapmaları gerektiğini tam olarak kestiremeden etrafa bakınıyorlar.

Öfkeli Doğumizi ve Bukle bize doğru koşmaya başlarken Marcie'yi yakalayıp JJ'e bağırıyorum. Nasıl olduysa arabaya doluştuk.

"Git, Damien, git!" diye bağırıyorum ona.

Bize iyi bir hız kazandırmak için gazı topukluyor. Dumanlar parçalanmış camdan içeri doluyor ve debriyaj yanmaya başlarken keskin bir koku çıkıyor.

Bir refleks bana emniyet kemerimi taktırıyor: Şüphesiz yıllardan beri toplum içinde iyi küçük bir kız olmaktan gelen bir şartlandırma. Ya da bunun daha güvenli olduğunu mu düşünüyorum acaba?

Rover yürüyen merdivene doğru atılırken Faliler dağılıyor. Saniyenin onda biri kadar bir süre hırıldayıp salyalarını saçan Alsas köpeği camımı tırmalıyor sonra araba dönüyor ve köpek artık orada değil. Bölme boyunca çığlık çığlığa ilerliyor ve masalarla dolu açık bir plazaya bindirmeden önce yürüyen merdivenin kenarına sürtünüyoruz.

Şimdi arkalarda bir yerde bir alarm çalıyor. Arkamızda bağırış çağırış ve havlamalar duyuyorum. Faliler takipte.

Mor ışıkta mağazalar yanımızdan vınlayarak geçiyor. İnanılmaz derecede sakin olan JJ arka koltuktan ter içindeki Damien'i yönlendiriyor. "Oradan değil, orası merdiven. Düz gitmeye devam et. Kenardan dön. Masalara çarpma."

Beni Kristal nerede? diye bağırmaya iten bir kıkırdama içgüdüsünü bastırmak zorunda kalıyorum.

Damien yavaşlıyor çünkü plazadan bir çıkış bulamıyoruz. Arabayı kenarlardan sürmek zorundayız çünkü masalar dev mantarlar

gibi ortada toplanmış ve aralarından yol yok.

(a) merdivenler: Buradan yol yok.

(b) geldiğimiz yön: Faliler tarafından tutuluyor.

İsa... bok.

Gözlerimi ışığa dikiyorum, bant yanımda dönüyor.

Tam olarak nasıl olduğunu hatırlamam hayati önem taşıyor.

Damien arabayı döndürürken biraz fazla zaman harcıyor.

Plaza boyunca masaların üzerinden atlayarak yaklaşıyorlar. Sırıtan, Çiğneyen ve Batik bazılarını devirerek yolumuzu kesiyor. Köpekleri salarlarken havlamalar her duvardan yankılanıyor.

Damien dışarıya koşuyor ve motoru direksiyonda hiç kimse olmadan işler halde bırakıyor. Piç. Büyük bir manto hışırdamasıyla masalardan birinin üzerinden atlıyor, *Interceptor*'daki herif gibi.

"Gitti!" JJ zıvanadan çıkmış durumda. "Bel, direksiyona geç!"

"Bunu kaldıramam," diye sızlanıyor Marcie. "Geri gitmek istiyorum."

"Marcie, hayır!" JJ onun üzerine atılıyor ama çok geç --dar yeşil elbisesinin içinde Falileri atlatıyor ve merdivenlerin gölgeleri onu yutuyor.

Emniyet kemerimden kurtulamıyorum. "Bok. Bok. Bok." Hâlâ yaklaşık saatte on mille ilerlemekte olan araba bir çöp tenekesini deviriyor ve Sırıtan ve Çiğneyen kendilerini korumak için sırıtıyorlar. Kemere asılıyorum. Başparmağım tekrar tekrar kırmızı düğmeye basıyor, ama hiçbir etkisi olmuyor.

Vahşi ve öfkeli bir şey motor kapağına iniyor. Bu uyuz köpek, boyayı çağlayanlar halinde kazıyor ve bir zebani gibi havlıyor. Gözleri şaşı, farklı yönlere bakıyor. Daha önce böyle kemikleri sa-

yılan bir hayvandan hiç bu kadar korkmamıştım. Çılgın ve aç gözüküyor.

Ön cama tutunmaya çalışarak kayıyor. Araba her şeye rağmen sertçe bir hamburger standına yandan bindiriyor. Bu sefer farların tuzla buz olduğunu duyuyorum. Köpek kayıyor ama dengesini tekrar buluyor.

JJ çığlık atıyor –yaratığın pis çenesi ön camımıza yapışmış camı ısırmaya çalışıyor; onun iğrenç nefesi ve salyalarıyla buğulandırıyor.

Yaratığın arka camın olmadığını anlaması uzun sürmez.

Arkamızda Faliler koşarak yaklaşıyor, Doğumizi hariç, kibirli fahişe –o masalardan birinin üzerinde kollarını kavuşturmuş gülümseyerek dikiliyor.

Alsas köpeği uzaktaki köşede. Ne yöne doğru kaçacağına karar veremeyen Damien'i izliyor. Bukle ve Batik köpeğin tam arkasındalar. Bukle'nin elinde kırık bir şişe var.

O pençelerle başka bir darbe daha ve köpek buraya içeri girecek.

En sonunda kemerimden kurtuluyorum. Boynumu kesiyor ve kararlı bir şekilde silecekleri çalıştıran düğmeye yumruğumu indiriyorum.

İlk yüksek hızlı silme hareketi itin kafasının bir kenarını parçalıyor. Dehşet verici bir havlayış koyuveriyor; neredeyse bir insan çığlığına benziyor. Dişleri sileceği ısırmaya çalışırken parlıyor ve bu sırada silecek tasmasından içeri dalıyor. Silecek motor kapağının üzerine fırlayarak öfkeli köpeği de birlikte götürüyor.

JJ ve ben dehşet içinde öne arkaya kayıp duran ve ayaklarıyla motor kapağına tutunmaya çalışan iti seyrediyoruz: Bükülen tasmanın gittikçe sıkılaştığı ve köpeğin çaresizlik içinde debelendiği açık. İki çenesinin arasından köpük ve kan fışkırıyor.

Faliler görünüşte JJ ve beni unutmuşa benziyorlar. Köşede Damien'in etrafında bir yarım ay oluşturmuşlar. Belki de daha köpeğin durumunu fark etmediler.

"Çıkar bizi buradan, Bel," diye tersleniyor JJ. "Şimdi!"

Batik yumruğunu Damien'in midesine gömüyor. İki büklüm olan Damien kıpkırmızı suratıyla haykırarak duvara yapışıyor.

Ben sürücü koltuğunda tekrar tekrar tellerle uğraşıyorum.

"Yapamıyorum!"

"Çekil kenara," diyor JJ öne geçerek. Kaportanın üzerinde gidip gelen kilolarca köpeği görmezden gelmeye çalışıyorum. Yana eski yerime geçerken o da sürücü koltuğuna oturuyor.

Bukle Damien'i saçından tutup çekiyor. Bunu şaşırtıcı derecede az çaba sarfederek beceriyor. Bir iskeletin bir ölü kaldırıcıyı kaldırmasına benziyor. Bukle Damien'e tükürüp yüzünün yakınında şişeyle havayı kesiyor.

Motor öksürüp tıksırıyor.

Sinirlerimin gerildiğini hissediyorum. "JJ, haydi!"

"Pekâlâ, elimden geleni yapıyorum!"

Omzumun üzerinden bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Damien'in yanağındaki geniş kırmızı bir çizgiden kan akıyor. Batik onu bir kez daha duvara çarpıyor ve midesinin tam ortasına tekmesini geçiriyor. Şimdi Damien yerde ve Bukle başının üzerinde şişeyle dikiliyor.

Motor çalışıyor. JJ arabayı geri vitese takıyor. Kırılan silecek boğulan köpeği de beraberinde sürükleyerek kopuyor. Mide bulandırıcı bir çarpma sesi duyuyorum.

Arkamızdaki bir masaya çarparken bedenim tekrar sarsılıyor. Başka masalar dominolar gibi düşerken Doğumizi'nin dengesini kaybedip yere çakılmasına neden oluyor. Adrenalin içime yayılır-

ken kendimi bir zevk çığlığı atmaktan alıkoyamıyorum ve tavanı yumrukluyorum. "Haydi! Haydi!"

Bunun JJ'in hoşuna gitmediği açık. Arabayı gerisin geri çevirirken terliyor ve dişlerini gıcırdatıyor.

Hazırız. JJ'in elleri direksiyonu sağlam tutuyor.

"Dışarı çıkabiliriz," diyor. Bana bakmıyor. Tek görebildiğimiz haykırarak şişeyi savuran Bukle ve Damien'i yakasından tutup ayağa kaldıran Çiğneyen ve Sırıtan.

Batik bizim bulunduğumuz yöne bakıyor. Gözleri kocaman açılıyor ve parmağının bizi göstermek için havalandığını görebiliyorum.

"Hayır." JJ'in koluna sertçe yapışıyorum. "Onu bırakmıyoruz."

"O zaman ölürüz."

"Onu al JJ. Yoksa biteriz."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Çok değil bir saniyeliğine. Soğuk, kararlı gözüküyor; benim JJ'imden o kadar farklı ki neredeyse kendimi geri çekiyorum. Onun gerçekten de Damien'i bırakmaya hazır olduğunu anlıyorum. Ve kendi kendime benim de hazır olup olmadığımı sormam gerekiyor.

Derken JJ gaza basıp arabayı Falilerin tam ortasına sürüyor.

İçimi çekerek arkama yaslanıyorum, çünkü hatırlaması en zor bölüm bu.

Bant durmayacak. Gözlerimi spot ışığının keskinliğinden kaçırmak için kapatıyorum. Artakalan öfkeli, yeşilimsi bir şekil görüyorum. Ölü bir köpeğin ağzından fışkıran köpüğü görebiliyorum. Köpük ve kan.

Köpeğin kızarmakta olan etinin bergamot ve portakalla karışan kokusunu duyabiliyorum.

Hayır, bu doğru değil, kesinlikle, öyle değil mi?

JJ beni öne arkaya savurarak frene asılıyor. Faliler Damien'i yere düşürerek dağılıyor. JJ bundan sonra âni hareketlerle öne atılarak onları parmaklarının ucunda tutarken, arka camı açan düğmeyi buluyor.

Arkamızda Doğumizi'nin kendini güvenceye almak için merdivenlere doğru koştuğunu görüyorum.

Bir an için Marcie'yi düşünüyorum.

Başı kanayan Damien benim kapımın koluna yaslanıyor.

"İçeri geleceksen elini çabuk tut!" diye bağırıyorum ona ve onu açık olan yan camdan içeri çekiyorum. Bir küt sesi ve guruldamayla arka koltuğa düşüyor, bacakları tam olarak arabaya giremeden JJ arabayı hareket ettiriyor. Ön camın üstünde –köpek kanının üzerinde– hâlâ faydasızca gidip gelen tek sağlam silecekle Rover sağa sola saçılmış masaların arasından önüne geleni ezip geçerek kendine bir yol açıyor.

Çarşıya varmamız sadece birkaç saniye sürüyor. Arka koltukta başını elleri arasına almış olan Damien yaralı bir hayvan gibi inliyor.

JJ arabayı bir profesyonel gibi idare ediyor. Anlaşılan benim küçük JJ'im oldukça karanlık biri.

Ona "Marcie'yi almadık," diyorum.

"Biliyorum. Nasılsa dışarı çıkmıştır. Onu yoldan alırız."

Tekrar yürüyen merdivenin ve paramparça olmuş Woolworths mağazası girişinin yanındayız.

Yaklaşık kırk metre kaldı.

Kırmızı ışık hâlâ yanıp sönüyor. Cehennemden gelen polis, diye düşünüyorum âni bir ürpermeyle. Arka koltuğa göz atıyorum.

Keskin bir safra kokusu var. Ağır kanaması olan Damien kusmuş. Başı dizlerinin arasında ama hâlâ nefes alıyor.

–Otuz metre–

Araba hızlanıyor. Gözlerimi sıkı sıkı kapatıyorum ve tek görebildiğim balık beyazı bir surat üzerinde bir çift opak lens.

–Yirmi metre–

ile çentikli-zig zag-Stardust-bir doğumizi çizgisi.

Aman Tanrım –Hayır!–

Orada önümüzde, beyaz bacaklarını açmış, çıkışımız olan camlı boşluğun ortasında dikiliyor.

Doğumizi. Yüzü öfkeden çarpılmış.

–On beş–

Ellerindeki bir şey beyaz bulutlar kusuyor, etrafındaki duvarlara ve yere kürecikler saçıyor.

–On metre–

Ağza alınmayacak küfürler haykıran Doğumizi, yangın söndürücüyü bir silah gibi ateşleyerek ön camımızı ve tekerleklerimizi köpüğe buluyor.

"JJ, yavaşla!" Haykırıyorum.

Frene asılıyor. Araba, köpüğe bir yürüme bandındaymış gibi yakalanıyor. JJ ya da benim yapabileceğimiz herhangi bir şey yok. Ön cam neredeyse tamamen kaplanmış. Yumuşak bir ete çarpma sesi geliyor.

"Tanrım"

Bu bir beyaz kâbus, her şey beyaz ve parlak, olduğumuz yere çakılmış, o klozet gibi beyaz, (o kadar zaman geçti ki) ve kırmızı, karın üzerine saçılmış kan, al palyaço yüzlü bir şeytanın kırmızısını görmekten korktuğum için bakmak istemiyorum. "İsa. İsa. İsa." İsim ağzımdan çıkarken bir isimden çok fazla bir şey oluyor, ne

söylemekte olduğumu fark ediyor ve yüzünü görüyorum; zihnimin gözünde Turin kefeninin beyazlığı ve onun müşfik yüzünün beni öpmek için eğildiğini görüyorum, çivilerin tenime geçtiğini, elimdeki bıçağın etini kestiğini, bileklerini açtığını hissediyor, ruhunun beyaz bulutlarının üzerime doğru fışkırmasını ve beni aşmasını izliyorum.

"Bel."

Bir şeye odaklan. Berraklığa odaklan, beyaz ve kırmızı gibi. Bir kez daha ilkokulda şöyle diyorum: *Our father in Heaven. Harold be thy name, the king don' come. Di will be done.* Aynen böyle söylerdik. Gerçekten de tanrının duasının Galler Prensesi ile bir bağlantısı olduğunu düşünüyordum.

"Bel, allah aşkına!"

Beni kolumdan tutup sarsan bir çocuk var. Büyük, sevecen gözleri ve karmakarışık bir kâkülü var ve yüzü panikle dolu. Adı Joshua James McCann.

Adı JJ.

"Bel! Haydi, onu içeri sokmalıyız." Arabanın kapısını açmış.

"Ne?" Kafam karışık.

"Kızı. Haydi!"

Önümde kurumakta olan bir köpük bulutu arasında tek bir silecek arabanın motor kapağı üzerinde gidip geliyor. Sileceğe takılmış bir şey var. Kana bulanmış bir öbek saça benziyor.

Koltuğumda dönüyorum. Damien'in kafası hâlâ aşağıda, zorlukla nefes alıyor, tekrar kusacak gibi bir hali var.

Bir defasında birinin de söylediği gibi, felaketin ilk kuralı bir defada bir şey için paniğe kapılmaktır.

Peki, sonra ne oldu?

İçimi çekerek ışığa karşı gözlerimi kapatıyorum.

Biz –JJ ve ben– dışarı çıkıyoruz. O, yangın söndürücünün yanında yerde iki büklüm yatıyordu.

Ve kötü mü yaralanmıştı?

Evet. Yo, aslında değil. En azından öyle gözükmüyordu. Kan man yoktu ve nefes alıyordu filan. Ağlayarak bacağı hakkında bir şeyler geveliyordu.

Ve JJ onu...

Arabaya koymayı önerdi, evet. (Omuz silkiş.) Bunu yapmamız gerekiyordu. Yapabileceğimiz başka hiçbir şey yoktu. Onu Damien'in yanına atıp en iyisinin olmasını umduk.

Ve sonra?

Ve sonra geldiğimiz yönden dışarı çıktık. Marcie'yi otoparkta oturup salyaları elbisesine akar bir halde bulduk. Kucağında buruşuk folyo ve burnunda bir kamış vardı. Hiçbir şey söylemedik. Sadece onu alıp diğerlerinin yanına arkaya ittik.

Ve... işte o andan itibaren işler endişe verici bir hal almaya başladı. Tamam mı?

Tamam.

Ön camı temizleyip sileceği yerine yarım yamalak takmayı becerdik. Kontrolünü kaybetmeyen bir tek JJ ve ben varız.

Yol etrafımızdan kayıyor. Artık daha da soğuk olan gece havası arka camdan içeri doluyor. Koyu mavi semalar üzerinde tartrazine turuncusu ışıklar. Eylülde bile bu saatte gökyüzü tam olarak karanlık değil. Kocaman yekpare uzay gemilerine benzeyen, hareket eden bulutlar var.

JJ ve ben birbirimize bakmıyoruz. Sessiziz, araba da sessiz. Pas, motor dumanı ve sirkemsi safra kokuyor.

Balık gözlü Marcie kendi dünyasında bir sır keşfetmişçesine kendi kendine gülümsüyor. Ekstra yolcuyu fark ettiğinden şüpheliyim.

Damien yarasına bir mendil bastırıyor. Bayağı pis olmasına rağmen o kadar da derin değildi –yumruk ve tekmeler ona daha fazla acı veriyor. O kocaman bir herif –ilk 15'te ilk sıradaydı– ve onu yere yıkmak o kadar da kolay değil.

Arkaya dönmeden ve çok da umursamadığımı gösteren bir sesle "Arkada nasılsın?" diye soruyorum.

"Çok... kötü değil." Damien öksürüp tıksırarak özellikle görmek istemediğim bir şey üretiyor. "Ne oldu? Bu kadının burada işi ne?"

Bilinci yarı açık olan ve üzerine doğru sallanan Doğumizi'ni dürtüyor. Aynaya bir göz atıyorum. O grimsi beyaz, mantar gibi. Doğumizi dev bir kan lekesi gibi, ağzı sarkık ve parlıyor.

"Bana sorma." Dikkatini yola vermekte olan JJ'e doğru başımı sallıyorum. "Kızı arabaya o aldı. Ne kadar çatlak olduğunu henüz kavrayabilmiş değilim, ama eminim bu konuda beni aydınlatacaktır."

Bir sınır işareti yaklaşıyor, gecenin içinde keskin açılı bir hayalet: Teysham.

"Sen eve gidiyorsun, Damien," diyorum ona. "Ve Bayan Denizkızını da yanında oraya götürüyorsun."

Başını tutarak inliyor. "Ama –bekle– ben... önce temizlenmeliyim."

"Banyon var, değil mi?"

Bir savaş anıtı ve telefon kulübesinden iki sessiz gardiyanı olan bir köy meydanına geldik. Çok da uzak olmayan bir yerde bir dişi tilki endişe verici derecede insan sesine benzeyen bir çığlık koparıyor.

"İyi öyleyse, dışarı çık. Sen de, Marcie."

"Ben de, Marcie," diyor uzaklardan gelen bir sesle. "Bendee Marcie. Bendee." Kikirdiyor, kapıyı açıp bana dalgın dalgın el sallıyor. "Hoşça kal o zaman." Arabadan telefon kulübesinin yanındaki eşiğe düşüyor.

Biraz sendeleyen Damien onu kaldırıyor. Ay ışığında bir çift kayıp ruh gibiler. Onlara sırıtıyorum.

"Haydi," diyorum. "Bu arabadan kurtulmalıyız."

Tek umudum ne Marcie ne de Damien'in bu gece olanları tam olarak hatırlayamaması.

Karanlığın içinde hızlanıyoruz. Parçalanmış camdan dünyada kalan en son insanlar gibi birbirlerine sarıldıklarını görebiliyorum.

Marsh Caddesi'nde yavaşlıyoruz, burası büyük modern bir yerleşim birimi. İnce bir zevke göre inşa edilmiş, beş yatak odalı, arpa özü şekeri çubuklarına benzeyen, burma veranda sütunları olan evler. Kendileri birer küçük ev olabilecek genişlikte garajlar. Mıcır kaplı ve düzenli çimenlikler. Benim yaşadığım yerden pek de farklı değil.

Bir an için duruyoruz.

"Dinle," diyor JJ.

Aşağıda, vadide yankılanan motor sesine benzeyen bir uğultu var ve hafif bir cam şangırtısı. Görmek için aşağıya tepenin dibine bakıyorum. Kare şeklinde bir ışık, kıyı yoluna doğru gözden kayboluyor.

Sütçü buraya uğramış. Ağzımdaki kuru, bira tortusu tadını temizlemem gerekiyor. En önce taze gece havasından derin yudumlar alıyorum. Sonra JJ geride kalıp, ben birkaç bahçe kapısını aşıp Marsh Caddesi kapı eşiklerinden (girişlerden birinde duran bir kediyi bertaraf ederek) birkaç tombul beyaz şişe kaparken, Doğumi-

zi'ne göz kulak oluyor. O kadar pürüzsüzler ki, küçük süt bombaları gibi. Vadiye doğru giderken onları mideye indiriyoruz. Kır yolları arasından kasaba ve taşocaklarına doğru.

Doğumizi arka koltukta sessizce sallanıyor, arada sırada hafif bir inleme sesi çıkarıyor. Onunla ne yapacağımızdan tam olarak emin değilim. Arkaya yaslanıp ona biraz süt içirmeye çalışıyorum ama dudaklarını şişeye uzatmıyor.

Bir noktada bir B yolunu geçmemiz gerekiyor ve gök gürültüsüne benzer bir ses çıkaran parlak bir yolcu otobüsünün ardından, bir petrol tankeri ve üç araba geçiyor. Küt küt atan yüreklerimizle karşıdaki yola; kimsenin geçtiğimizi görmeyeceği karanlık ve tepemizden sarkan ağaçlarla dolu bir dünyaya geçiyoruz.

Çam iğneleri ve pislik ve yanan benzin kokan gece arabayı yıkıyor.

Ölüm sessizliği içinde ilerliyoruz.

Damien ve Marcie'den kurtulmak akıllıca bir hareketti. Birçok yönden onlar bir işe yaramazlar. Bir tanesi kendi zararına olacak kadar küstah, kendini kanıtlamak için fazlasıyla hevesli, diğeri ise sadece aptal sızlanıp duran bir sürtük.

Doğumizi'nin yaşadığı yeri bulup, onu eve götürüp, arabadan kurtulup her şeyi unutabilirdik. Durmadan aynadan ona bakıyordum, o tuhaf bölgelere ayrılmış palyaço suratına ve ürpererek yürüyen merdivenden inen Falileri ve Rover'ın ön camına pençelerini geçirmeye çalışan çılgın köpeği düşündüm.

Görünüşü ve kokusu bir Fali gibi değildi. Daha fazla bir Trav'a benziyordu. Aslına bakarsan Bukle de öyle. Asker ceketleri içinde Canterbury'de takılan, esrarlı sigaralar içen ve para için yoldan gelip geçene havlayan cinsten. Sonradan içkiye yatıracakları bir harç-

lık koparabilmek için uyuz köpekler besleyip hayvana artık verirler.

İlerlemeye devam ettik. Her şey böyle oldu.

Gözlerinin artık kapalı olduğunu fark ediyorum.

JJ'e arabayı durdurmasını söylüyorum, ama o bunu yapmıyor.

Ona bağırarak arabayı durdurmasını söylüyorum. Yüzümde korkutucu bir şey olmalı, zira bana bir bakış attıktan sonra kenara çekiyor.

Vadide etraf karanlık ve sessiz.

Doğumizi'ne bakıyorum.

Yüzü kalbimin küt küt atmasına yol açarak bana doğru kayıyor. Ağzı âniden bir berrak, beyaz, bir köpüklü bir sıvı dalgasıyla boğuluyor. Sıvı yükseliyor, yüzünü ıslatıp doğum izini parlatıyor. Deriyi gergin bırakıyor, parıl parıl; streç filmle kaplanmış ete benziyor. Gecenin içinde arabanın zeminine düşen damlaların sesi silah sesi kadar gürültü yapıyor. Gözleri hâlâ kapalı.

"Haydi," diyorum JJ'e. "Onu dışarı çıkarmama yardım et."

Onu arabadan çıkardın mı?

Evet yaptığımız buydu. Etraf tamamen karanlık ve sessizdi ve miller boyunca tek bir ev ışığı göremiyorduk. Yolun bir tarafında aşağı meyleden bir ağaçlık arazi vardı.

Ve ceket? Cekete ne oldu?

Biz –ben–, şey, ben bilmiyorum. Biz şey yaparken çıkmış olmalı...

Evet?

Onu sürüklerken.

Onu sürüklerken. Evet. Onun ölü mü diri mi olduğunu bilmiyordunuz ve emin olmak için durmadınız. Ve sonra ne yaptınız?

Onu meyilden aşağı yuvarladık.
Sonra arabaya binip uzaklaştık.

En son cezalarından birine –eski taşocağına inen eski yola katlanırken araba sarsılıp itiraz ediyor.

Biraz havaya ihtiyacım var, bu yüzden dışarıda, arabanın önünde, ellerim Imelda'nın ceketinin ceplerinde, arkaya, motor kapağına yaslanıyorum. Sütün en son yudumunu da mideye indirip şişeyi çalılıklara fırlatıyorum.

Ay eski çukurun bazı detaylarını ortaya sererek, bulutların arasından belirmiş. Birkaç eski ağaç kütüğü var, düğüm düğüm ve deforme olmuş, trollere benziyorlar: Şekilsiz metal yığınları, neredeyse geceye uzanan doğal pas heykeller, onları tekrar toprağa katmaya çalışan yeşil yapraklarla. Tam önümüzdeki bir tepeciğin üzerinde dağılmakta olan kahverengi bir araba iskeleti var –görünüşe bakılırsa zamanında eski bir *hatchback*miş.

Hafif bir hışırtı ve çalılıkların arasına kaçışan ve tırmalayan bir şeyler var. Bunların dışında her şey sakin.

Ne gece ama. Bitkinliğim artık üzerime çökmeye başladı ve başımdaki o kesiğin acısı geri geliyor. Biraz başım dönüyor ve elimi alnıma koyuyorum ama Rover beni kendime getiriyor.

Belinda Archard ve JJ, çizilmiş ve paralanmış arabanın üzerinden birbirlerine bakıyorlar.

Belinda Archard *Arabadan kurtulmamız gerek*, diyor.

Belinda Archard JJ'e geri çekilmesini söylüyor.

Belinda Archard Imelda'nın ceketinin cebinden bıçağı alıyor.

"Sadece geri çekil, JJ. Ne yaptığımı biliyorum ben."

Ay ışığı bıçağımın üzerinde parlak ve soğuk. Bir annenin gururu gibi beyaz bir ışık dilimi. Buzdan kesilmiş, saf ve soğuk; Armstong ve Aldrin'in altın başlıklarında yansıyan öğle ışığı. Kulelerin alevlerinde İfijenya ve Klitemestra'nın üzerine düşen parlaklık.

Ve JJ donup kalmış, en iyi becerdiği şeyi yapıyor, seyrediyor. Dizlerini kendine çekmiş, boş bir yüzle yassı bir kayanın üzerinde oturuyor. Hiçbir zaman gerçekten bunun bir parçası olmak istemedi; hiçbir zaman gerçekten bizimle gelmek istemedi.

Doğumizi'nin patchwork ceketini lime lime ettim. İplikleri koparak parçalanıyor; gökkuşağı renkli bir paçavra ve onu çekerek arabadan kurtarıyorum.

JJ kayanın üzerinde otururak çöplüğün ötesine bakıyor. Önce bir tarafta, sonra diğerinde, sonra tekrar önceki tarafta kesikler oluşturarak ceketi paramparça ediyorum, ta ki çözülerek uzun bir yün şerit haline gelene dek. JJ sessizce titriyor.

Paralanmış yün ipliğe pürüzsüz ve ağır bir taş bağlıyorum. Benzin kapağını açıp, nesneyi bir şeye çarpana dek aşağı indiriyorum. Kesik kesik, asit kadar keskin nefesler alıyorum ve yüreğim göğsümde çekiç gibi vuruyor.

Sonra karışmış ipliği çözüp oradan buradan çıkan kol oyuğu parçalarıyla kendime iyi bir mesafe kazandırıyorum.

JJ'i yanıma çağırıyorum. Rüyada gibi yanıma gelip yakınımda çömeliyor.

"Biri onu bulur," diyor. "Biri onu mutlaka bulur."

"Burada mı?" Başımı sallıyorum. "Hurdalar devamlı buraya gelir."

Çakmağımı bir klik sesiyle harekete geçiriyorum. Bir an için yüzlerimiz karanlıkta turuncu bir ışıkla parlıyor.

Gözlerimi açarak "Buraya hiç kimse gelmez," diyorum ona.

"Biz geldik," diyor.

Çakmağımı uzun yün ipliğe değdirirken sözleri havada asılı kalıyor.

Sonra ışık patlıyor, bir yol bularak cehenneme giden bir izi aydınlatıyor. Aşağıya doğru yanarak iniyor; arabaya yönelen sıcak turuncu ışık. JJ'i benimle birlikte yere çekiyorum.

Hayalimle canlandırdığım kadar görülmeye değer bir şey değil. Arabaya vardığında hafif bir huuf sesi ve benzinin geri kalan kısmı alev alırken portakal renkli bir ışık çakması oluyor.

Camların keskin çatırtılarla patladığını duyuyorum, derken arabayı içten ele geçiren ve yiyip bitiren daha büyük bir alev patlaması oluyor. Bir kalabalık gibi kükreyen alevler, gece semasına doğru yükseliyor; iki, üç, altı metre. Kara duman yıldızları ve bulutları saklıyor.

Alevlerin ortasına bakmamaya çalışarak başımı kaldırıyorum. Kauçuk ve metalle karışık kuvvetli bir yanan benzin kokusu var. Öksürmeye başlıyorum. Yanımda duran JJ trans halinde, cehennemin tam ortasına bakıyor.

Usulca koluna dokunuyorum. "Haydi, gidelim artık. Her şey bitti."

Başıma soğuk ve ıslak bir şey çarpıyor. Yukarı bakıyorum. İki yağmur damlası daha yüzüme düşüyor.

"Ah, lanet olsun."

JJ kendini toparlamışa benziyor. Ayakta durup kalkmama yardım ediyor. Yağmur Imelda'nın ceketine düşerek onu büyük karanlık lekelerle beziyor. El ele tutuşup yolun kenarına koşarken yağmur hızlanıyor ve ayaklarımın altındaki tozu çamura dönüştürüyor. Bir kez arkama bakıyor, ama hiç duman ya da alev göremiyorum.

Toprak sete ve ana yola ulaştığımızda, yağmur bir ritim kazanıp

asfalta çarparak yumuşak sokak ışıklarının altında zift gibi parlatıyor.

Eve nasıl döneceğimiz konusunu hiç düşünmemiş olduğumu fark ediyorum. Şimdi, yağmurun altında JJ'e bakıyorum, yüzlerimiz sodyum ışığı ve yağmurun altında pırıl pırıl parlıyor ve görünüşe bakılırsa ikimiz de âniden aynı anda aynı şeyi düşünüyoruz. Otostop yaparak dikkat çekmeyi göze alamayız, özellikle de görünüşüm düşünülürse.

Böylece bankete çıkıp kaygan çimler üzerinde yanımızdan her araba geçişinde gölgelere gizlenerek elimizden geldiğince hızlı yürüyoruz. Allahtan yaklaşan farlar bizi yeteri kadar uyarıyor.

Sefil ve burun çekişleriyle dolu yaklaşık on beş dakikalık bir yürüyüşten sonra, kasaba merkezine bir mil olduğunu gösteren işaretinin bulunduğu dönemece varıyoruz.

Buradan tarlalardan geçen yolu biliyorum ve bizim caddemize giden yolu bulmadan önce, bir on dakika daha geçiyor.

Benim yolumun başında yağmurun altında dikiliyoruz, ikimiz de sırılsıklamız ve birdenbire sanki her şey bana koskoca bir *juggernaut* gibi çarpıyor ve bedenimin içindeki her şey titremeye ve zayıflık, dehşet, kendi kendinden nefret selleri salıvermeye başlıyor.

JJ beni kendine çekip sırılsıklam saçlarımı öpüyor.

"İçeri gel." demeyi beceriyorum en sonunda. Burnumdaki sümüğü geri çekip yüzümdeki yağmur suyu ve tuzlu suyun bir kısmını silmeye çalışıyorum. "Divanda uyu. Babam kızmaz ve Kate'in de cehenneme kadar yolu var."

"Pek emin değilim..."

"Senin evine daha millerce yol var. Imelda'yı sabah arayabiliriz."

"Pekâlâ," diyor.

İçeri giriyoruz; banyoyu önce JJ'e bırakarak ona havalandırma dolabından tüylü bir havlu, bir sweatshirt ve benim kotlarımdan birini veriyorum. Islak süet içinde üzerimden sular damlayarak koridorda yürüyor ve babamla Kate'in yatak odasının kapısını dinliyorum. Derin ve düzenli nefeslerini duyuyorum.

JJ banyodan çıktığı zaman ben aşağıda, salondayım ama bana hiçbir şey söylemiyor. Sadece divanın üzerine kıvrılıyor. Üzerine babamın paltolarından birini örtüyor ve en sonunda sırılsıklam süet ceketi üzerimden çıkarıp havalandırma dolabına atıyorum. Gidip kendimi duşa atıyorum, beni ılık ve zindelik veren sıvı çamur gibi kamçılıyor. Sonra bir havluya sarınıp yatak odama gidiyor ve Anglepoise lambamı yakıyorum.

Biraz ısınmama rağmen hâlâ titriyorum ve nefes alışım inanılmaz derecede gürültülü geliyor. Birkaç aspirin alıp suyla yutuyorum.

Sessizce teybimi açıp arka planda Albinoni çalıyorum. Perdelerim hâlâ açık, ben de onları öylece bırakıp yağmurun camdaki desenleri eğip bükmesini ve uzaktaki ışıkları bulandırmasını izliyorum.

Oturuyor da oturuyor ve saatler kadar uzun gelen bir süre boyunca yağmuru dinliyorum. Işık yüzümde parlıyor ve kendimi her şeyi hatırlamaya zorluyorum.

Kaset bir klik sesi çıkararak sona geliyor.

Işığın tahammül edilemeyecek derecede parlak olduğunu daha yeni anlayarak göz kırpıyorum.

Bu yüzden ışığı kapatıp, bir iç çekişle arkaya yaslanıyorum, yağmur etrafımda patırdarken, evin ve bahçenin etrafında ve aşağı-

da Dünyanın En Son Noktasındaki Kasaba'da.

Yağmurun terk edilmiş gezi yolunu kamçıladığını ve bunu duyacak deniz tayfları ve iskelenin altındaki hayaletlerden başka hiç kimse olmadığını düşünüyorum. Gri ve köpüklü denizi düşünüyorum, karayı yiyip iskele ve deniz duvarına çarpmasını.

Ve denizin Ashwell Heights kompleksinin yanındaki deliğe doğru haykırışını düşünüyorum, kırmızı ışık hâlâ orada sessiz sinyalini vadi boyunca her yere göndererek yanıp sönüyor olmalı.

Ve yağmurun, kasabanın ötesindeki terk edilmiş taş ocağındaki kararmış bir araba enkazına çarptığını düşünüyorum; metalin soğurken çıkardığı tıslama ve buharı.

Ve yağmuru düşünüyorum:

Soğuk. hareketsiz et üzerindeki.

Koltukta uykuya dalarken.

14
Rüyalar Yeterli Değil

Uzun ve soğuk kilise koridoru boyunca, çarmıha gerilmeyi resmeden vitraya doğru yürüyorum. İsa kendisini haçından ve parlak renk fragmanlarından ayırarak, altın kanatlarla beni kucaklamaya uçuyor.

Tam ağızlarımız birleşecekken başını arkaya atıp gülüyor ve patlayıp dumana karışmadan önce, yüzünde beliren ve yüzünde su toplamış bir iz bırakan kocaman kırmızı doğum izini görüyorum. Yüzünden alevler fışkırıyor. Eti erimiş mum gibi kilisenin zeminine damlıyor ve ben kendi yüzümü saklıyor, haykırmaya, kurşun gibi ağır ayaklarımı sürüklemeye çalışıyorum.

Hıçkırarak, tavanı ayakta tutan yağmur sütunlarından kaçarak arkama dönüyorum. Arkada kilise koridorunda, asker ceketi içinde Bukle var, gözleri beyaz ve kör. Bir çekici tekrar tekrar eline çarpıyor. Arkasında dehşet içindeki yüzümü yansıtan güneş gözlüklerinin arkasında Çiğneyen. Sırıtan ve Batik var, köpekleri zincirlerini şakırdatıp kocaman kan bulutları havlıyor. Yağmur çatıda gürüldüyor.

Çiğneyen, Sırıtan ve Batik ağızlarını açarak çakmak taşı kadar keskin dişlerini ortaya seriyorlar. Aynı anda nefes veriyorlar. Ses-

leri bir fırtınaya benziyor, rüzgârın uluması gibi.

Omzumda bir gölge var.

Bu JJ.

Onunla ilgili pek doğru olmayan bir şey var –tuhaf bir şey. Dönüp bana bakıyor, gözleri parlak ve alev alev –ama bakışları beni delip geçiyor ve bakışını kilisenin kapısına parlak bir ışığın yanıp söndüğü yere kadar izliyorum. Araba sinyaline benziyor, portakal rengi. Yanıp sönüyor. Yanıp sönüyor. Israrlı bir bipleme kilisenin kemerlerine doluyor. Bip bip bip bip.

Manzarayı bir bıçak gibi kesen alarmım, yüksek perdeden haykırıyor. Düğmeye basarak yatakta öte tarafa dönüyorum.

Titriyorum.

15
Herkes Acı Çeker

Ve Belinda Archard on altı yaşındayken annesi öldü.

Yanlış biyografik verileri göm gitsin: Hayali ışık altında hayalet harfler ile yazılan. Bahsettiğimiz insan benim. Bu benim. Her zaman da bendim.

Sonraları bunun için ondan nefret ettim: Bizi terk ettiği ve taşradan taşınmak zorunda bıraktığı için ondan nefret ettim.

Tabii ki bunun sorumlusu direkt olarak o değildi, bunu şimdi görebiliyorum. Ama babam kendini işine gömdü ve kendi işini kurmasına yol açan bütün o büyük atılımları gerçekleştirdi. Tamı tamına doğru. İşleri halletti. Paracıklar akmaya başladı.

Öyle görünüyor ki bizden artakalan tek şey para. Daha önce de durumumuz tam olarak kötü değildi ama şimdi? Şimdi borçlarını ödeyebilmenin beyaz sularında geziniyoruz. Hem de ülkedeki en büyük gerileme döneminin tam ortasında.

Jon bana bu tür şeye izin veren bir devletin yönetimi altında doğduğum için ne kadar şanslı olduğumu söyleyip duruyordu. Ona tam olarak inandığımdan emin değilim. Bir tarafta temel ahlak değerlerini savunan ve öte tarafta sekreterlerini beceren herhangi bir partiye karşı sağlıklı bir şüpheciliğe sahibim. Ama o bunu ciddiye

aldı. Bana grevler hakkında her şeyi anlattı, Leicester Meydanı'nda sandıkları sıralayanlarla ilgili tüm video kasetleri gösterdi. Peki peki, tamam. Demek bütün bunlar oldu, gürültülüydü, boktu ve ben doğmadan hemen önceydi. Punk da öyle. Peki bütün bunların anlamı ne?

Tüm bu paraya sahiptik ve o bir yerlere varmak üzereydi ve bizim o andan itibaren hiçbir şeyin eksikliğini duymayacağımızı söyledi. Ve benden hiçbir zaman bir şeyi esirgemeyeceğini.

Onun başka biriyle tanışmak isteyip istemediğini hiç bilmiyorum. Ona hiç sormadım.

1992'de başka bir altın renkli öğleden sonra: Yaz bunlardan oluşan tek bir uzun pekmezli bir ip gibiydi. Hepsi birbiriyle birleşiyordu, bahçedeki savaş sonsuza dek devam etmiş gibi.

Yapraklardan oluşan zırhı içindeki Belinda, karnı üzerinde kayıyor ve elinde fındık ağacı tahtasından yapılmış ince bir silah tutuyordu. Bahçenin şeytanları ondan kaçıyordu –iğneli gözleri ve açıp kapanan ağızlarıyla ejderha başlı rododendronlar, testere dişli yaprakları olan ısırganotu canavarları. Hedeflerine doğru giden yolda, her zaman tohum dolu kâğıt beyazı yuvarlaklar saçan bir çalı vardı. Onları toplardı, çünkü bunların para yerine geçtiği diyarı biliyordu. Özel birlikleri izlemek için bir gözünü devamlı açık tutardı, siyah noktalı kırmızı ya da sarı siyah çizgili zırhı olan küçük devriyeler. Toprağın üzerinde, koku ve dokunma duyularının yardımıyla hareket ediyordu.

Çimler sarı ve kahverengiye dönmüştü. Bundan önce Belinda o renk çimleri sadece kamp tatillerinde görmüştü, birkaç gün boyunca bir çadırın durduğu bir yerden artakalan düzenli dikdörtgen bir uygarlık / yıkım alanı.

Başının üzerinde, bir uçak insan sesine benzeyen bir inilti çıkardı, sonra sesi kesildi. Belinda bunun paraşüt anlamına geldiğini biliyordu ve normal koşullar altında gökyüzünü tarayıp renkli küçük mantarlara küçük sopasıyla nişan alıyor olurdu. Bugün değil. Bugün oturup kendi nefes alışını dinledi, toprağı ve otların kokusunu içine çekti.

Biraz daha büyüdüğümde, diye düşündü, bir bıçak almak istiyorum. Okuldaki kızlardan bazılarında var. Sınıf sorumlularından bazılarında bile var. Bunlardan bulundurmaları gerek, çünkü bela çıkaranlarda bunlardan var. Öğle tatillerinde ambarlara gidiyor ve onuncu sınıftaki kızlara sigara içmekten vazgeçmelerini söylüyorlar ve içlerinden biri, bir sınıf sorumlusuna bıçak çekerse karşılık verebilmeliler. Başka türlü kimse onlara saygı göstermez. Her şey yerle bir olur. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Ölmek kolay. Herkes yapabilir. Silahlar, bıçaklar ya da zehir gibi kişisel bir donanıma ihtiyacın yok. Sadece oturup işi bitirecek sessiz bir yere ihtiyacın var. Ve zayıf bir kalbin de yardımı olabilir.

Başka bir yazdı. 1997 Ağustos'u. Yıllardan beri en sıcak gün. Onu bahçede oturur buldum –orada uzamış çimenlerin tam ortasında– şovalesinin yanında.

Resim görünürdeki bir şeyi göstermiyordu. Onu o zaman fark ettiğimi hatırlıyorum. Hafızasından resim yapıyor olmalıydı. Bir köprü resmiydi, bir nehir üzerinde büyük bir metal eğrisi. O günden bu güne düşündüğümde resimdeki yerin York Üniversitesi'ne gitmeden önce bir yıl yaşadığı Newcastle olması gerektiğini anladım. Resimde uzakta kiremit kırmızısı bir şey vardı –belki bir evin çatısı ya da ona benzer bir şey– ve bu şey şekilsiz bir lekeye dönüşmüştü. Fırçası çimenlerin üzerinde yatıyordu ve başı bir tarafa kaykıl-

mıştı. Dışarıda güneşin altında resim yaparken genelde bir şapka giyerdi. Şapkası ayaklarının dibinde para toplamaya hazırlanır gibi ters dönmüş duruyordu.

Gözleri kapalıydı, hatırlıyorum. Ona dokunduğumda halsizleştim ve bacaklarımın beni taşımayacağını hissettim. Sadece onun ölü olduğunu bildiğimden değil. İki saat önce üst kattaki pencerelerden birinden bakıp onu aynen bu pozda geriye yaslanmış gördüğüm için. Hareket etmemişti.

Ve yüzünün –normalde solgun, narin yüzünün– sağ tarafı ıstakoz kırmızısı renginde yanmıştı.

Başına dokundum. Ağır geliyordu. Güneş kafatasıma çarpıyordu. Işığın ortasında kör olabileceğin ve sadece annenin ölümüne ağlayamadığın için birini vurabileceğin cinsten bir havaydı.

Yüzünü soluk, soğuk tarafından tuttum. Kırmızı beyaz bir palyaçoya benziyordu. Sağ göz kapağı sırılsıklam bir kuru erik gibi şişmişti.

Ve sonra onu bırakmak zorunda kaldım ve her şey bir sisin ardında şekilsiz bir hal aldı ve ben koşuyordum, her adım toprağa ve başıma ve hayatıma küt küt çarparak, eve doğru gerisin geriye koşuyordum.

Siyah bana uyuyordu. Yas Belinda'ya yakıştı. Dürüst olmak gerekirse bu benim yaşamım boyunca giydiğim en şık elbiseydi.

Jon hayret verici görünüyordu, gerçekten sakin ve serinkanlıydı; ve o ucuz kiralık takım elbiselerden de giymiyordu. Onunki Savile Row'dandı, çift göğüslü. Bir sonraki sefer için saklanabilecek bir takım elbise.

Benden dersi okumamı rica etti. Okumamayı tercih edeceğimi söyledim. Bunun sorun olmadığını söyledi. Ona sebebini bilmek is-

teyip istemediğini sordum, ama o bilmek istemiyordu. En sonunda bunu Graham Dayı yaptı ve Jon hiçbir zaman neden reddettiğimi sormadı.

Ama ne düşündüğünü biliyorum ve onun öyle düşünmesine izin verdim: Ergenlik çağındaki başkaldırı. Tanrı Var Olamaz ya da Eğer Varsa Tam Bir Bok Olmalı fazından geçtiğimi düşündü. Aslında bunun gerçek hikâyeyle yakından uzaktan ilgisi yoktu, üzgünüm. Sıfır puan. Hey, Etiyopya ve Tiananmen Meydanı ve Körfezle ilgili tüm haberler boyunca İncil'e inanmaya devam ettim, Bosna sırasında bile sadakatimi muhafaza ettim ve Bay Blobby'nin varlığı bile beni sarsamadı. Bu durumda bahçedeki tek bir sessiz ölüm beni göklere sövüp saymaya ve buraya bak Tanrı sen bokun tekisin tamam mı? dedirtecek değildi herhalde. Gerçekten, benim bundan daha fazla perspektifim var.

Aslına bakılırsa ben her zaman derinden derine ruhani bir insan olmuşumdur. Bilgisayarımdaki ekran koruyucuya kadar –Turin kefeninin internetten çekilmiş bir resmi. Tabii ki birkaç rötuş yapılarak daha az hayaletimsi bir hale getirilmiş. Ve bunu kefenin sahte olduğu kanıtlanmadan önce yaptım. Ama sahte olması ne fark eder ki? Hıristiyanlığın süslerinin çoğu da İngiliz kolundakiler kesinlikle öyle– sahte. En önemli meseleler çiçek nöbetini kimin alacağı gibi konular. Ama bunların hiçbir önemi yok çünkü onların etrafına ne kadar geçici şey inşa edersen et, gerçekler baki kalıyor.

İnsanlar, onlara kalabalıklarda İsa'yı gördüğümü söylediğimde bana hiçbir zaman inanmadılar, bu yüzden bir süre sonra onlara söylemekten vazgeçtim. Bu korkunç paradoksta boğuluyordum. Hıristiyanlardan nefret ediyor ama İsa'yı seviyordum. Tanıdığım Hıristiyanlardan hiçbiri doğru ya da dürüst değil –tek yaptıkları Tanrıyla olan ilişkilerinin günlük yaşamda yaptıkları şeylerin önün-

de bir engel haline gelmesine izin vermek; nasıl olduğunu bilirsin ve hepsi bunun sonunda cennete gideceklerini düşünüyorlar. Benim ise nereye gittiğim hakkında en ufak bir fikrim yok, her şeyin sonunda atomlarıma ayrışarak bir boşluğa da karışabilirim, ve ortalama bir Yeniden Doğan için bu benim zındık ya da uçuk biri olduğum anlamına gelir. Yine de eğer gerçekten İsa'yı durdurup zamanından bir an alsam ve ona hepsini anlatsam onun sözde 'takipçilerinden' daha anlayışlı olacağını biliyorum. Muhtemelen "Evet, ya bu oldukça normal bir şey aslına bakarsan," derdi.

Eskiden Yehova Şahitleri kapıya gelip "İsa'yı evinize alır mısınız?" dediğinde, "Onu tabii ki alırım, ama siz dışarıda kalın," derdim.

Törenin kendisine gelince; zihnimde kesintisiz bir film yerine bir fotoğraflar dizisi olarak kaldı.

Sıcaklık. Güneşin maden eritme ocağına benzeyen, her şeyi sarı ve beyaz yapan; karaların tam altında bedenimi yapışkan bir tabakayla kaplayan ısısı. Mezarın yanındaki toprak, milk shake yaparken kullandığın toz gibi kuru ve topak topak.

Tabut tahtasının rengi; Çok güzeldi. Koyu, koyu bir meşe, cilalanmış ve serin görünümlü, âdeta güneşi yakınına yaklaştırmayacak gibi. Etkilenmiştim. Onu okşamak istiyordum.

Arabaya döndüğümüzde Jon güneş gözlüklerini taktı, dirseğime kısa bir süre dokundu ve ben ona baktığımda bakışını benden kaçırdı. Elini kolumun üzerinde hissettiğimde terim iki katına çıktı. Hiçbir zaman gerçekten fiziksel temasta bulunmadık. Bu konuda kendimizi rahat hissetmiyoruz. Buna hiç gerek yok. Sanki bizden çok diğerlerinin işine yarıyor gibiydi.

Eve dönüş yolunda şişesinden çabuk çabuk içtiğimiz birer ağız

dolusu viskinin kokusunu bastırmak için emdiğimiz ekstra kuvvetli nane şekerinin tadı. Ölüm bile suç ortaklığımızı bozamazdı.

Ve sonra, çok sonra, o yattıktan sonra ben tek başıma salonda dört yanımda ayrılmış dostların arkalarında bıraktığı yıkıntı, yanımda bir tabak sosis ve bir sürahi limonata ve bangır bangır çalan evi yerle bir eden MTV, karanlığın içinde fiziksel dünyayı yok ederek çakan hayalet ışıklar. Bel alaşağı olmuş, kafayı bulmuştu; bir noktada uyumuş olmalıydı ama ne zaman olduğunu bilmiyor. Geri çekilip duruyordu, televizyonun pişmanlıktan uzak ritmi onu devamlı kavrıyordu. Onu kapatmıyor, kapatamıyordu ve en sonunda birkaç saatliğine şuurunu kaybetmek için tükenmekte olan bir esrarlı sigara stokunun dibini içti.

Bir süre için uzaklaştım. Birkaç günden fazla değil. Banka hesabımdaki tüm parayı aldım ve Jon'a tam olarak nereye gittiğimi ve ne zaman geriye döneceğimi belirten bir not bıraktım, çünkü onun merak ettiğini bilmek midemi yakar ve her şeyi cehenneme çevirirdi.

Calais'e varınca onu aradım. Konuşmayı kısa tutmak zorunda kaldım, çünkü paramı idareli kullanmak istiyordum –faiz oranı pek benim lehime çalışmamıştı. İlk önce kafası karıştı ama ona birkaç gün içinde geri döneceğime dair güvence verdiğimde rahatladı.

Ve döndüm. Onu hiçbir zaman yüzüstü bırakmadım. Lille'e yaptığım tren yolculuğu paramın büyük bölümünü tüketti. Yatacak yer sorununu barda birini bularak hallettim –ama ancak üç saat boyunca radyatöre dayanıp şişeden Kronenburg içip takılmak için hangisinin en güvenli olduğuna karar vermeye çalıştıktan sonra. Benim yanıma gelip şansını deneyenler şanslarını baştan kaybediyordu ve bunlardan da bolca vardı.

En sonunda bir grup öğrenciyle beraber bir kulübe gittim. Karışık bir gruptu, o yüzden kendimi hiç rahatsız hissetmedim. Hatıralar bulanık ama bir noktada Luc'ün kulağına yüksek sesle, yarım yamalak bir Fransızca ile ve bir Eoro-pop şarkısının nameleri arasından annemin yeni öldüğünü söylediğimi hatırlıyorum. Oradan kolay geliyordu.

Luc'ü gündoğumunda bıraktım –hâlâ uyuyordu ve onu uyandırmadım. İyi biriydi ve muhteşem bir partnerdi ama horluyordu.

Lille'den ayrılmadan önce yaşamımın arka sokaklardan geri kalan kısmını hazırlayacağım bir dükkân seçtim.

Artık savunmasızdım. Kendimi yalnız ve korunmasız hissediyordum. Bu küçük yeri bırakıp gitmenin ne kadar kolay olduğunu görmüş ve annemin ölümünden beri geçen iki gün içinde birdenbire dünyanın acımasız, dikenli ve zehirli doğasını daha yüksek bir seviyede algılayarak acı çekiyordum. Ve büyümekte olan bir fikir zihnimde yanıyordu: Bu konuda bir şeyler yapabileceğim bilgisi. Yıllardır beynimin arkasında olan bir şey.

Yaşamımın ilk yıllarını yaşadığım seksenli yıllar boyunca dünya devletleri birbirlerini haritadan silmeye hazır bir halde bekliyorlardı. Basit bir korku –ve eminim ki diğer tarafın ne yapabileceğinden karşılıklı olarak bihaber olmalarından dolayı– bunu yapmamışlardı. Hayatta kalmışlardı. Bizler hayatta kalmıştık.

Ölmek kolay. Herkes yapabilir. Benim için kolay olmayacaktı. Kendime bir geciktirici bulmanın vakti gelmişti.

Cilalanmış metal, deri ve tahta kokan dükkânın içinde bana bir çift yarım ay gözlük ve *Le Figaro* gazetesi üstünden bakan ilgisiz yaşlı bir adam buldum. Ve sustalı bıçaklarla dolu bir tezgâh.

Rasgele birini işaret ettim.

"C'est combien?" diye sordum.

16
Kedinin Pençesi

Kasaba bugün gökyüzüyle dolu. Bu ince bir kasaba, dünyanın yüzeyinde yüzen bir fragman. Üzerinde ise bu kadar gökyüzü var. Bulutlara ulaşmadan büyük boş bir alan var, güneşin olması gereken yerde solgun bir delik.

Huzursuz bir rüzgâr iskelenin üzerinden seğirtirken, plastik bir tepsi, cips kâğıdı ve bir içki kartonunu itiyor. Keskin sirke ve yağ havayı bulaştırıp kokularını burun ve ağzına itiyor.

Gri ve beyaz renkte çalkalanan boş denizi seyrediyorum. Saçım deniz yosunu gibi düğümleniyor: Eve vardığımda tuzdan yapışmış ölü denizkızı saçı topaklarından yapılmışa benzeyen bir düzensizlik heykeline dönüşecek.

Bir sigara emiyorum ve sıcak, lezzetli keskinliği Dünyanın En Son Noktası'nın ağır kokusunu bastırıyor. Bazen burada, iskelenin ucunda, özellikle de yaz ve sonbahar arasındaki gri bölgede ölüm kokuyor. Sanki kumun altında ıspanaksı bir yosun çamuru halinde çürüyen cesetler var.

Ama hiçbir şey buranın yakınına gelmez; bu kasaba bir işadamı değil. Daha çok ihtiyar bir orospuya benziyor, zevk için inşa edilmiş ama artık zevk vermekten âciz. Etteki nem sıkılmış, cilt çürü-

müş ve –bir zamanlar denizciler, öğrenciler, ayyaş ve ressamlar için bir tuzak olan– bereketli tatlılığı kokmuş balığa dönmüş.

Parmaklığa yaslanarak, saçımı yakmamaya çalışarak sigara içiyorum. Burada bu tuzlu ve soğuk karmaşanın ortasında daha ne kadar kalabileceğimi merak ediyorum. İskelenin sonuna, hareketsiz kemerler ve solmuş kabinlerin olduğu yere göz atıyorum. Orada rüzgâra karşı telaşla yürüyen küçük sarışın bir şekil var.

Beni görebildiğini bildiğimden saklanmaya çalışmıyorum ama bana yaklaşırken, on penslik bir teleskoptan bakıyormuş gibi yapıyorum.

"Merhaba," diyor karga sesiyle.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Merhaba." Tiksinti verici pembe ve mor renklerde çiçekler haline getirilmiş ucuz plastik küpeler taktığını görünce elimde olmadan burnumu kırıştırıyorum. Bunlar ahırdan bozma adi bir lunaparkta kazanıp alaycı bir şaka olarak takacağın türden şeyler.

"Kate burada olduğunu söyledi."

"Yaa, evet. Aferin medyum Kate'e." Rüzgâra bir duman çizgisi üflüyorum ve bana geri geliyor, iğneli bir bulut olarak.

Marcie yanı başımda parmaklıklara dayanıyor. Ona bir kez daha bakıyorum ve bir an için ne kadar berbat göründüğünü görerek hayrete düşüyorum. Yüzü bir hayalet kadar beyaz, yanakları ve burnunun üzerinde ateş kırmızısı lekeler var ve gözlerinin etrafı yorgunluk ve rimelle boyanmış, çerçeveleri o kadar derin ki deriye kazınmış gibi bir halleri var. Sarı topuzu yoluk yoluk, o korkunç küpelerin üzerinde yıpranmış bir halde duruyor, boş bir ev usulü kuaförlük deneyimi dahilinde yontulmuş. Bir ördek kıçından yapılan bir domuz kulağı. Etrafında bir ucuz sabun sisi var.

Dudaklarını bana yamuk bir şekilde gülümsemek için çekiştiri-

yor ve eski uyuz bir yara başını beyaz makyajın altından merhaba demek için kaldırıyor.

"İşler nasıl gidiyor?" diye soruyorum ona. Onu birkaç haftadır görmemiş olduğumu fark ediyorum.

Omuz silkiyor. "Daha da kötü olabilirdi." Bana bakıyor, bense gözlerinin içine bakamıyorum –beni kemik beyazlığıyla neredeyse kör ettiğini hissediyorum. "Apartman dairesini kaybedeceğim. Kirayı ödeyemiyorum."

Başka insanların dertlerinin ürperten yükünü ve tuhaf bir suçluluk duygusu hissediyorum. "Ne oldu?"

"Dışarı çıkarken giydiğim o yeşil elbiseyi biliyor musun?"

Zihnimin içinde Marcie'nin lehçesini tercüme ediyorum. Onun elbiseyi doğal yaşamının sonuna dek kullanmadığı sonucunu çıkarıyorum.

"O gece mi?" diye soruyorum.

Üzerinde konuşulmayan bir şeyi onaylıyormuşuz gibi konuşmada bir duraksama oluyor.

"Evet. Bana yüz elliye maloldu." Başını kaldırarak bakıyor, kısa, utangaç, kaçamak bir bakış. "Onu giymek istedim çünkü iyiydi. Kendimi iyi hissettiriyordu."

Sigaram yanarak küçülüyor. Kıvılcımlar denize uçuyor. Kendi kendime sessizce baş sallıyorum. "Peki ya kokain?"

"Senin paran," diyor küçük bir sesle.

"Oo, anladım."

"Bence... yani, ben..." Parmaklarını şaklatıp, kollarına yaslanarak parmaklığa dayanıyor. "Bilmiyorum, beceremiyorum... Bu kasabadan ayrılmam gerekecek."

"Peki nereye gideceksin." İlk defa ona doğru dürüst bakıyorum. "Neden gitmek istiyorsun? Bana üzerinde düşündüğün bir şey söy-

le Marcie, bana tek bir defa üzerinde düşünmüş olduğun bir şey söyle. Benimle konuş, konuyu değiştirme. Allah aşkına kahrolası kontrolü biraz eline al!"

Patlamam karşısında tamamen duyarsız görünüyor; ben başımı başka yöne çeviriyorum, yüzüm öfkeden al al. Neden umursadığımı merak ediyorum.

"Damien o günden beri çıkmadı. CD'leri satmış. Yeni bir yağma planı yapıyor. Kolay para olduğunu düşünüyor."

"Ah, tabii."

"Siz ne yaptınız?" diye soruyor âniden.

"Ne zaman?"

"O gece. Ben..." Sesi mahcup. "Ben olup biteni hatırlamıyorum. Yani... Tüm o Falileri hatırlıyorum ve bir noktada ben otoparktaydım, öyle değil mi?"

"Otoparktaydın. Bedenen. Seni eve götürdük."

"Islak. Islandım. Damien'in evindeki misafir odasında uyandım." Ürperiyor. "Annesi bana o kadar iyi davrandı ki. Korkunçtu. Sanki, birinin yaptığı şeyi yapmasını rica etmekten fazlasını yapmıştım, anladın mı? Sanki kahvaltı vermek için beni sokaklardan toplamıştı."

Demek Marcie bizim ne yaptığımızı bilmek istiyor.

Ve ben kendi kendimi, salt yapmış olduğumuz şey konusunda kendi kendimi sorgulamamak, kendi kendime bunu yapmaya mecbur olduğumuzu söyleyerek toparlayabilmişken, kendi eylemlerim hakkında bir soruyla karşı karşıya kalıyorum. Başka bir alternatif yoktu.

JJ bir gecelik sakalını kaşıyarak ellerini kahve fincanının etrafına sarıyor.

Tam karşısındaki divanda portakal suyumu içiyorum. Saat kendi kendine tıklıyor; toprak sabah güneşi altında kuruyor.

"Bir kazaydı," diyor. Bunu neredeyse bir öneri olarak öne sürüyor, Chinese Whispers oyununa bir başlangıç gibi.

Ona katılıyorum, "Bir kazaydı. Yoldan çekilmedi ve bizim durmamıza olanak yoktu."

Sanki bu ortak noktada buluşmamız şart. Bunların söylenmesi gerekiyor. Gerçekten söylenmesi gerekenleri söylemiyoruz. Arabadan bahsediyoruz.

"Biz... onu bırakamazdık," diye mırıldanıyor. Yere bakıyor, kâkülleri düşerek gözlerini saklıyor. "Eğer onu bıraksaydık, biri görürdü."

"Ama kimse yeni yanmış bir hurdaya önem vermez."

"Hiç önem vermezler. Eğlence gezisine çıkanlar."

"Faliler," diye öneriyorum. Gözlerimiz karşılaşıyor. "Faliler," diyorum bir kez daha.

Ve o günden beri sessizliğe boğulduk.

Bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm. Haberlerde kızla ilgili herhangi bir şey. Ama sanırım onun bir *Trav* oluşu konusunda haklıydım. Kimse onun yokluğunu fark etmemiş olabilir mi? Allahım.

Olayı tekrar tekrar yaşadım, eminim JJ de yaşamıştır. Aynı sonuçlara varıp varmadığını bilmiyorum ama, kendi kendimi eylemlerin gerçekleştirilmesinin şart olduğuna ikna ettim, hem de hızlı ve kararlı bir şekilde.

Marcie'ye bir şey söylemeliyim.

Gerçeği. Ama gerçeğin tamamını değil.

"Arabayı eski taşocağına sürdük," diyorum Marcie'ye. "Etraf

sessiz, hareketsizdi. Ateşe verip yaktık."

Ateş kadar parlak o yüzün, beni tekrar dağladığını hissediyorum. Gerçekler arasındaki mesafeleri yakarak yok edebilecek mi?

"Ve ne..."

"Hiçbir şey. Yağmur yağmaya başladı, biz de koştuk. Bizim eve geldik."

"Ah, peki."

Temelde bu gerçek. Bir bölümü eksik olabilir, ama Marcie bakımından bu bölüm hayati bir önem taşımıyor. Ve aslına bakılırsa bunu kabullenmeye hazır görünüyor. Marcie olayın tamamını kaçırdı ve bizim arabadan kurtulmamız gerektiğini de biliyor.

"Bel," diyor küçük bir sesle. "Biraz daha paraya ihtiyacım var."

Demek sorun bu. Buraya, Dünyanın En Son Noktasındaki Kasaba'nın en uzak noktasına, benim ışıldayan dostluğum için gelmemiş. İskelede bile eğlendirici olamıyorum.

Ona kısa, boş bir kahkaha ve bir omuz silkişiyle cevap veriyorum. "Doğru yere geldiğini sanmıyorum. Neden bankayı denemiyorsun?"

"Bel, ben şaka yapmıyorum."

Tamam, demek ki Marcie şaka havasında değil. Yine de bu neyi değiştirir ki? Benden yeteri kadar çok şey aldı zaten, hem de hiçbir zaman somutlaşmayan bir suça karşılık, ihtiyacım olmayan bir güvenlik için.

"Aklıma bir fikir gelmişti," dedi. Yorgunluktan morarmış gözleri oyuklarında çaresizlik taşıyor. "Düşünüyordum da belki o gece arabayı ben kullanıyordum."

Saçlarımı öfkeyle gözümden iterek uzaklaştırıyorum. "Ama, Marcie," dediğimi duyuyorum, ayan beyan ortada olanı söyleme riskine atılarak, "Sen kullanmıyordun. Kullanmadığını ben biliyo-

rum. Ve sorun şu ki, hiç kimse kimin kullandığını bilmiyor. Herkesin bildiği kadarıyla biz kasabadaydık ve ben öyle kalmasını istiyorum." O solgun, çelimsiz bedeni delmek isteyerek ona bakıyorum. Onu gerçekle zıpkınlamak; parlak ve kaçınılmaz.

"Ama gelip bize o gece hakkında sorular sorabilirler. Faliler hakkında."

"Evet, sorabilirler. O durumda hiçbir şey bilmiyoruz." JJ ve ben bu konu üzerinde düşündük ve politikamızın bu olduğuna karar verdik.

"Ama eğer sorarlarsa?" diye atılıyor Marcie, "Birinin hurdası çıkmış araba için suçu üzerine alacağını bilme güvencesine sahip olmak istemez miydin?" Şimdi ikimiz de çırpıntılı denize bakıyoruz ama bana bakıyormuş gibi onu kuvvetli bir biçimde algılayabiliyorum. "Benim poliste kaydım zaten var, bu beni rahatsız etmez. Eğer sormaya gelirlerse suçu üzerime alabilirim. Eğer bir anlaşma yaparsak..."

Aptal değilim ve bütün bunların nereye yöneldiğini görebiliyorum.

Alevlerin gece semalarında yol aldığını görebiliyorum; turuncu yıldız girdapları. Eski bir ateş gibi dokununca parçalanan mısır kabuğu gibi bir araba.

Ve beyaz yağ kürecikleri görebiliyorum, ağaçlıklı bir eğimin altında toprağa kaynaşmış.

"Pekâlâ," dediğimi duyuyorum ona; sesim duman ve tuzdan sertleşmiş. "Sana parayı bulurum. Ne kadar, yine elli mi?"

"Elli işimi görür," diyor Marcie sessiz bir tatmin duygusuyla.

Neden? Bilmiyorum. Belki de Marcie'den öte bir şeye para ödediğimi hissediyorumdur.

Onun ötesindeki bir mekân ve zaman parçasında dolaşan bir ha-

Kesik-f.13

yalet: Yüzünün bir tarafı parlak kırmızı, diğeri de bâkir bir beyaz. Belki omzuna asılmış bir tırpan.

Ücretimi ödemeye çalışıyorum.

Ve Marcie tam olarak üzerine aldığı şeyin ne olduğunu bilmiyor.

JJ'in dairesine gidiyorum ama kapıya bakmıyor. Duyulan tek ses zilin yankısı ve spreylere bulanmış gezi yolundaki arabaların vınlaması. Röntgenci ızgarasının üzerinde dikilip içeri bakmayı bile deniyorum. Etraf normal gözüküyor –süzme tahtasının üzerinde çürümekte olan tabak çanak ve mavi halı ve Terapi Koltuğu'nun üzerine saçılmış kutusuz video kasetler.

Onu görmem gerekiyor. Tüm bu olanlar beni yiyip bitiriyor. Banliyöye tramvayla gidip Imelda'nın evinde olup olmadığına bakabilirim. Gezi yolunda, ölü ve ölmekte olan dükkânların yanından su birikintilerini sağa sola sıçratan çizmelerimle aceleyle ilerliyorum.

Her camda aksimi görüyorum; bazen berrak, bazen hayalet gibi. Bu yarı terk edilmiş dükkânlarda başka nesneler de var ve hepsi beni seyrediyor gibi. Üzerime atılmaya hazır, koyu renkli kabuklu bir hayvana benzeyen bir şey, sadece bir kaide üzerinde duran geniş ekran bir televizyon.

En ürkütücü dükkân vitrini tramvay durağının tam karşısında. İçinde metal bir iskelete benzer bir şey var, iki ayak uzunluğunda paslı çelikten yapılmış bir çöp adam. Aceleyle dükkânın önünden geçip tramvay durağına ulaşırken zamanında ne olduğunu fark ediyorum. O dükkân eskiden gözlükçüydü ve vitrinde öne arkaya sallanarak üzerinde bazı harfler olan bir tabelaya işaret eden küçük gözlüklü bir cüce vardı. Şimdi o gitmiş ve kasabada olduğu gibi,

geriye sadece kemikleri kalmış. Küçük iskeletin karanlık bir gecede hâlâ orada dans ettiğini düşününce ürperiyorum. Onun önünden yürüyen çiftlere, titreşen ayyaşlara ve sümüklü uyuşturucu müptelalarına bilgiç bilgiç başını sallayışını hayalimde canlandırıyorum. Gece kulüplerinden çıkan, Likrayla sarmalanmış gevezelik eden kaz sürüsüne benzer yaratıkların karşısında eğilişini görüyorum.

Şimdi etraf gri; bu yerin uyumsuz sonbahar grisi. Durakta benim dışımda sadece bir kişi var –yoluk siyah saçları ve kargaya benzer suratı olan, kamburu çıkmış, düşünceli, bir elinden sarkan eski püskü bir *Asda* taşıma çantası olan bir kız.

Diğer yönden East Bay'den bir tramvay yaklaşıyor. Bir saltanat kayığı edasıyla hareket ediyor. Bilmediğim bir sebepten dolayı istediğim tramvay olmamasına rağmen, gözlerim ona takılıp kalıyor. İçinde birçok yolcu var.

Tramvay ıslık çalıp çıngırdayarak yaklaşıyor. Pencereleri seyrediyorum. Arka koltuklarda oturan üç kişi var. Bir an için bir parça güneş ışığı kendini kurtarıp, pencereleri süpürüyor ve kara erik rengi bukleli ve gösterişli kırmızı bir doğum iziyle parlayan bir yüz görüyorum.

Geriye bir adım atarak neredeyse ruhsuz bir küfür savuran kıza çarpıyorum.

Tramvay yavaşlıyor. Yüzü gölgelere çekilmiş, ama o saçın pamuk şekeri çerçevesini görebiliyorum.

Gözlerimin dehşetle açıldığını ve kalbimin küt küt attığını hissediyorum.

Rayların üzerinden diğer platforma atlıyorum ama tramvay harekete geçmiş bile.

Yanında koşuyorum, geldiğim yöne doğru. Tramvayın hızına yetişmeye çalışıyorum; gerçeklik, bir el kamerasıyla koşuyormu-

şum gibi aşağı yukarı sallanıyor. Tramvay hızlanırken ıslığı yükseliyor.

Şimdi şekil dönüyor, dönüyor –teninin beyazlığı, saçın yüzen ışıkları.

Ve bana hayretle bakan kusursuz bir yüz.

Tramvay deniz kıyısı boyunca ilerliyor ve ben ayakta dikilip titreyerek uzakta bir oyuncak haline gelene kadar onu izliyorum. Terk edilmiş lunaparkın yanından sahile dönüyor. Banliyöye giriyor. Perspektif unutkanlığına karışıyor.

Para çekme noktasına giderek elli sterlin alıyorum.

17
Pantolon

Buraya çıkınca evleri, gökyüzünü ve birkaç parça yeşil alanı görebiliyoruz. Demem o ki, eğer deneyimle kösteklenmiş, üzerinde tüketilmiş ve üzerlerine kusulmuş sayısız kıskanç öğünle donatılmasalar idi, yeşil olacaklardı: Burada hiçbir yeşil sessiz değil, renk ve dokuyla capcanlıdır. Kaygan patates kızartması kartonlarıyla cıvıldar ve sarı plastikten Quaver ambalajlarıyla çatırdar, kırmızı ve beyaz kola kutularıyla çıngırdar ve zifte benzeyen köpek pisliğiyle vıcık vıcıktır. Yaşayan tarih. Yeşilin ötesinde bir sıra kepenkleri indirilmiş pencere var; bir tane de hâlâ faaliyette olan bir video kaset dükkânı, normal boyuttan büyük posterlerle kaplanmış.

"Merak ediyorum," diye mırıldanıyor JJ, "burası insanların Hayat Üniversitesi'ne geldim, dediklerinde kastettikleri türden bir yer mi?"

Yarım saat içinde Imelda'nın evindeyim. En sonunda saçları katran karası iğneler halinde ve limon yeşili bir havluyu omuzları etrafına gergince sarmış bir şekilde kapıya geliyor. İlk önce kaşlarını çatıyor, ben de huzursuzca gülümsüyorum, kıyafetlerini içime sindirerek –elma renkli bir elbise; uzun bir tişörtten biraz uzun, yer

yer buruşmuş ve esnemiş, sanki merdivenlerden inerken üzerine geçirmiş gibi.

"Ah, merhaba," diyor en sonunda. Beni gördüğüne biraz şaşırmış bir hali var ve bir şey saklamaya çalışıyormuş gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Hızlı hızlı "Seni uyandırdığım için üzgünüm," dediğimi duyuyorum. "Saat sadece öğleden sonra dört, ben daha sonra tekrar gelebilirim."

Imelda sırıtıyor. "Beni kendimde yakaladın. Çaydanlık daha yeni kaynadı."

Mutfağa yerleşiyorum, o da bir elle kısa saçlarını kurularken diğeriyle de su ısıtıcının düğmesine basıyor.

"O burada mı?" diye soruyorum rastgele. Nefesimi tutuyorum çünkü bir haftadır onunla temas kurmadım ve bildiğim kadarıyla beni görmek bile istemeyebilir.

"Evet, burada." Huzursuzca televizyonu açıyor, sanki bir eli diğeri saçını kurulamakla meşgulken yapacak bir şeye ihtiyaç duyuyormuş gibi.

"JJ!" diye bağırıyor üst kata ve cevap gelmeyince bir annenin emreden ses tonuyla "JJ! Yatağından çık ve Bel'i görmeye gel!"

"Onu hizada tutuyorsun." diyorum eğlenerek.

"Bunu birinin yapması gerek hayatım." Kaynayan suyu çaydanlığa boşaltıyor. "Duyduğuma göre geçen gece esaslı bir zaman geçirmişsiniz."

Ânında irkiliyorum, ama bunu göstermemeye çalışmam gerekiyor. "Yaa, evet. Bilirsin. Bizler genç aptal ve beyazız."

"Ne?" kısa süreli bir kaş çatışıyla başını kaldırıyor, sanki tam olarak yerine koyamadığı tuhaf bir şey söylemişim gibi.

"Boşver. Bu bir şarkı." (XC-NN'den. Bana Damien çalmıştı.)

JJ ayaklarını sürüyerek aşağı iniyor, üzerinde yarım yamalak içine sokulmuş damalı bir gömlek, saçları dimdik, gözlerinin altı çökmüş. Bana dalgın dalgın el salladıktan sonra esneyerek koltuğa çöküyor.

"Sopayı eline alamazsın, değil mi?" Imelda'ya iç geçiriyorum, geçen geceki faaliyetlerimiz üzerine geçen bu konuşmadan kurtulduğum için şükran duyarak.

Çayını karıştırmaya ara verip başını kaldırıyor ve kaşlarını kısa ve cilveli bir biçimde kaldırıyor. Sanırım bu Imelda'nın *hırr hırr* demek şekli.

İşte burada Fallowdale'deyiz. Bilinmez bir şey bizi çekiyor. Yo, burası Hayat Üniversitesi değil. Bu alt pazar versiyonu. Merkez Hayat Yöre Üniversitesi, daha önceleri Hayat Meslek Lisesi idi.

Cehennemin dibine, diyorum kendi kendime. Bu kurumda benim yaş grubum geri zekâlılarla dolu. Tercih ettiğim ders modüllerini okuyamıyorum. Ve yemekler, temizlik ve yatacak yerler Amerikalıların dediği gibi "kokmuş birer ölü tavşan".

Aslında bu kaçınılmaz, gerçekten –bu yıllardır süregeliyor, Bayan Thatcher ve onun başlattığı satınalma seçeneği politikası. Konseylere giren para gittikçe azaldı ve hiç kimse para getirmeyen mülklerin bakımını umursamıyor.

Ve bu tuğla işi dünyanın başka neyle dolu olduğunu biliyor musunuz? Otobüs durakları. Burada para otobüs duraklarında durur. Otobüsün durduğu yerde hayat da durur. Hayat iğrenç yosunlar gibi katman katman büyür. Türlerinin örnekleri burada bir araya gelir, dedikodu yapar, itişip kakışır ve içerler. Sanki keskin sidik kokuları, kan ve safra teknikolor duvar yazılarıyla otobüs durakları yaşamın yoğunluğunun yakıp geçtiği, onları ve etraftaki herkesi

dağladığı toplanma noktaları gibidir. Bunu bilmek için sadece seyretmen yeter.

Görüyorsunuz ya, burada yeşilin öteki tarafında bir otobüs durağı var ve şu anda orada fikrimi kanıtlayan birkaç numune bulunuyor.

Orada Zavallı İhtiyar Alçak Herif var, üzerinden dökülen bok renkli kıyafetleri ve muhtemelen kafasına yapılmış olan yassı kepinin altında, cesede benzeyen bir yüzü var.

Ve işte Bayan Blobby, tel saçlı ve çift çeneli, yamru yumru pembe bir kazak ve fıçıya benzer bir pantolon içinde yalpalıyor. Bu sözü tekrar tekrar söyle zehir ile *–pantolon–* ve tükürükle *–pantolon–* ve balgamla *–pantolon*! Üçüncü defadan sonra insanın gırtlağına yapışıyor değil mi? Pörsümüş beyaz bir göbeğin üzerindeki eski rüküş çaputu anlatan bir sözcük: Kaymakta olan bir dünyayı tasvir ediyor. Salyaları bir çene kemiğinin üzerine akan kütüğe benzer dişleri olan bir ağzı tasvir ediyor.

Cama kamburunu çıkararak yaslanmış bir şekilde duran kişi ise Bayan Grunge, saçları renkli ipliklerle örülmüş, aşınmış botlarının üzerinde kocaman bir etek, kulaklarına yapışmış walkman ile.

Arkasında ayakta duran kişi ise Bayan Konfeksiyon; sarı, arkaya yatırılmış saçlar, çizgili çoraplar, lacivert düz eteğin üzerinde plastik çiçek tokalı mavi plastik bir kemer takmış bir oyuncak bebek. Sırtına ancak bir ruj ve ayna alacak büyüklükte siyah plastikten bir sırt çantası asmış, boynuna doğru sürünen parlak bir böceğe benziyor.

"Hayatlarının yarısı otobüs bekleyerek geçiyor olmalı," diye mırıldanıyorum.

"Her zaman onları her şeyden uzaklaştıracak olanı beklerler," diye fikir yürütüyor JJ. Ama bunu tam olarak bana söylemiyor; dal-

gın. kasabanın bu kadar yukarısına çıkınca bulduğun tüy gibi bulutlarla dolu açık gökyüzünü seyrediyor. "Buranın neden bu kadar örselenmiş göründüğünü anlayabilirsin."

Tanıdık bir tartışmanın başlangıcını görebiliyorum. Fakirliğin suçu doğurduğu palavrasına hiçbir zaman inanmadım, aslına bakılırsa kendi mahallelerini yakıp yıkacak kadar moralleri bozuk insanları da anlamıyorum. Kendi arka bahçene pislemek –bu tarz bir şey aptallığın bile ötesinde.

"Eğer yaşamları o kadar boktansa," diye mırıldanıyorum, "neden bu konuda bir şey yapmıyorlar?"

JJ omuz silkiyor. "Belki de yapamıyorlardır."

"Geri zekâlılar. Herkes bir şey yapabilir."

Yolun karşısında Bayan Grunge esneyecekmiş gibi ağzını açıyor, hafifçe öne eğiliyor ve havaya parıldayan bir tükürük yayı fırlatıyor. Dudaklarını yalıyor, gözlerini kapatıyor ve bir kez daha walkman dünyasına çekiliyor. Bayan Blobby tiksintiyle arkasını dönerken Zavallı İhtiyar Alçak Herif sessizce çalışan çenesiyle ona bakıyor. Bayan Konfeksiyon şık, robotumsu bir hareketle saatini gözünün yanına getirdikten sonra, kolunu indirip beklemeye devam ediyor.

"Senin iyimser biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu ne oluyor şimdi, insan potansiyeline âniden ortaya çıkan yeni bir inanç mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye tersleniyorum saçımı öfkeyle arkaya iterek.

JJ'e bir bakış atıyorum, sessiz ve üstünlük taslayan bir havaya gülümsüyor. "Hiç kimsenin camları parçalayıp bir şeyler aşırmaya ihtiyacı yoktur."

"Bu tabii ki bizim hiç yapmadığımız bir şey."

"O başka. Ben bunun için haklı gerekçeler bulmaya çalışmıyo-

rum." Verdiğim cevaptan son derece memnunum, çünkü aklıma gelen en iyi cevap bu ve bunu bir süredir kullanmak istiyordum.

"Hiç kimse haklı gerekçeler bulmaya çalışmıyor. Sadece anlamaya çalışıyorlar."

Bu ne şimdi. Bunu bir kitaptan almış sanki. Ya da Fali havası aklını karıştırıp onu bana karşı çeviriyor olmalı. Ne demek istiyor, *anlamak* diyerek?

"İnsanların," diyor JJ, "neden bazı şeylere sahip olamadıkları için üzüldüklerini anlayabilirsin, özellikle mağaza vitrinlerinin dolu olduğu Noel zamanlarında. Tüm o pırıl pırıl stereo kaset çalarlar ve televizyonlar falan. Bunları vitrine koyarak alımgücü yetmeyen insanların gözüne sokuyorlar."

Bunları işittiğime inanamıyorum. "Ah, tabii ya, tüketime yönelik malların reklamının yapılmasına cesaret edilmesi toplumun suçu. Ne kadar da parlak bir düşünce bu JJ. Bu durumda hepimizin fakirmiş gibi yapması gerekiyor, aşağı tabakayı kızdırmamak için."

JJ'in savunduğu fikir tehlikeli. Vitrine malları koyan sen olduğun için suç da senin suçun mu oluyor? Benim fikrime göre tecavüz ve mini etekler hakkındaki bütün o saçmalıklara endişe verecek kadar yakın.

Eğer dikkatli olmazsam suça neo-Marksist mazeretler fışkırtan o can sıkıcı tiplerden biri olacak. Ben kendiminkini alırken para ödemek zorunda iken, bir vitrinden elektrikli aletler çalabileceğine inanan birine neden anlayış göstereyim? Yani demek istediğim, eğer ben yakalanmış olsaydım o 'ihtiyaç' içinde olduğu gerekçesiyle ondan daha fazla ceza yerdim. Tabii ya, herkesin yaşamak için videoya ihtiyacı vardır. Bu yaşamın temel ihtiyaçlarından biri.

Otobüs küçük kaybedenler kalabalığını yutuyor. Bayan Grunge koltuğa yayılıyor. Bayan Konfeksiyon hanım hanımcık bir cüzdan-

dan bozuk parasını çıkararak yalpalıyor. Bayan Blobby vinçle taşınan bir balina gibi kendini kaldırıyor. En son Zavallı İhtiyar Alçak Herif yalpalayarak harekete geçiyor ve o biletini alır almaz otobüsün hareket ettiğini görüyorum. O sendelerken kıkırdıyorum.

İşte burada öfkemi JJ'e karşı kelimelere dökmeye çalışıyorum. "Eğer hırsızlık yapacak kadar fakirsen, giyecek ve yiyecek çalmak daha mantıklı olmaz mıydı? Sen yanlış düşüncelere kapılmışsın."

Bir an için eğlenmiş gibi duruyor, ama bana baktığında yüzüne hâkim olan duygu daha çok tiksinti gibi. İçini çekip duvardan iniyor. "Yettin artık Bel. Yüzleşme havasından kurtulduğun zaman bana haber ver."

Buna inanamıyorum. Duvardan atlayıp onu tepeden aşağı takip ediyorum, ama omzunun üzerinden tek bir bakış atarak önden yürüyor.

"Senin neyin var?" Ona yetişebilmek için acele ediyorum. Etrafımdan Fali evleri kayıp geçiyor, toprak renkli, ekrandaki imleçler gibi sırayla açılıp kapanan farklı renkli kapılarıyla. "Yüzleşme havasında olduğumu söyleyerek ne kastediyorsun?"

"Ben istemiyorum."

"Bak, bilmem gerekiyor!"

"Yine eski hikâye. Bilmen gerekiyor. Tabii, tabii. Boşversene Bel."

Köşeden aceleyle geçiyoruz. Civarda ya da önümüzde uzanan caddede bizden başka birilerinin olduğunu gösteren herhangi bir işaret yok. Sadece çamaşır dolu bahçeler. Fallowdale'de insanlar evlerine çekilir. İnsanlar saklanır.

"Birbirimizi anladığımızı sanıyordum."

"Öyle mi? Ben de birbirimizi becerdiğimizi sanıyordum."

"Ama beraber güldüğümüz de oldu!" Nihayet önüne geçip bakı-

şını yakaladım ve aptal bir karga gibi kollarımı sallıyorum, o da beni aşıp geçmeye çalışıyor ama beceremiyor. "Derdin ne senin?"

İçini çekiyor. Bir lafa başlıyor, başka tarafa bakıyor sonra tekrar ağzını açıyor. Çabuk çabuk göz kırparken kirpikleri o küçük kız tavrıyla titriyor.

"Devam et!" Burada tam sınırda sallandığımı hissedebiliyorum. İki yöne de gidebilir. Bunu ondan söküp çıkarmalıyım. "Senin şeyin benim pek umurumda değil. "

"Evet? Evet, neyim?"

"Küçümsemelerin."

"Küçümsemelerim mi?" Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaşıyorum. "Benim tanrı vergisi zekâm ve entelektüel kinizmimi mi kastediyorsun?"

"Hayır, hayır, Kesinlikle değil." İçini çekip başını sallıyor. "Bak... Sen –biz– hiçbir zaman bu insanlar gibi yaşamadık. Neden onlar hakkında böylesine mağrur bir tonda konuşuyoruz ki? Onlar gibi yaşamanın nasıl bir şey olduğunu nasıl bilebiliriz ki? Bilebilmemizin imkânı var mı?"

Omuz silkiyorum. "Bilmek istiyor muyuz?"

"Babanla olduğu gibi," diyor.

Lanet olsun, ona bundan bahsetmiş miydim? Birdenbire nasıl onları gördüğün süre içinde kendini insanlara nasıl açtığını fark ediyorum. Onlara ne kadar çok cephane verdiğini: Onların eline bir bıçak verip seni kesmelerini söylemek gibi. Dikkatli olmam gerekecek.

"Bu en iyisi için." diyorum temkinlice. "Kompleks bölgeye istihdam sağlayacak. Altmışlarda dikilen birkaç berbat gökdeleni kaybetmeye değer."

Kolları hâlâ savunma halinde göğsünde kavuşturulmuş olan JJ,

başını sallıyor. "O sana böyle mi dedi? Demek istediğim, altmışların ne zaman olduğunu biliyor musun? Biz seksenlerde doğduk, Bel. Bunu kafana sok."

"Evet, biliyorum. Thatcher'in şişelenmiş spermi. Bununla bir sorunun mu var?"

"Tavrından hoşlanmıyorum Bel. Beyninin işleme şeklinden, varsayımlarından hoşlanmıyorum. Kalkıştığın tüm o işlerden."

"Tek başıma kalkıştığım işlerden mi?"

"Pekâlâ. Kalkıştığımız. Kalkıştığımız işler. Anlamı yok. Ve hiç adil değil. Hiç yardımcı olmuyor, bu insanlardan bahsetme şeklin."

"Yardımcı mı? JJ sen ne okudun?"

Cevap vermiyor. Etrafımdan dolaşıp tekrar yürümeye başlıyor. Beni orada, onu takip edip etmemekte kararsız bir halde bırakıyor.

O uzun ve ince bacaklar tepeden aşağı kasabaya doğru yürüyor ve o artık arkasına dönüp bakmıyor.

Orada duruyorum, ellerim belimde ve uzakta bir nokta olana kadar onu seyrediyorum.

18
Sigorta

JJ aramadı. Onu bir daha görüp görmeyeceğimi merak ediyorum.

Burası sonlar için uygun bir yer; dünyanın son noktasındaki bu kasaba. İnsanlar buraya yeni başlangıçlar için geldiklerini zannediyorlar ama hayır, bunun yerine bitişler, tamamlanışlar, zaman zaman ölüm bile buluyorlar. Gidecek hiçbir yer olmaması ile ilgili. Bir uçurumun kenarına gelirsen gideceğin tek yön aşağısıdır.

Burada, bu viran yerde nasıl olup da bir şeylerin başlayabileceğini hayal ettim bilemiyorum.

İnsanların iki tarafın rızası ile bir araya gelmelerine rağmen, ayrıldıkları zaman bunun neredeyse her zaman birinin isteği doğrultusunda olması ne kadar garip: İki taraf değil. İşini kaybetmek gibi. Bir gün kütüphaneye gidip, aradaki benzerlikleri üzerine yapılmış bir sosyolojik çalışma olup olmadığına bakacağım. İkisinin de yaşamında birbirine benzer yıkıcı, engelleyici bir etkisi oluyor.

Aradaki tek fark, iş söz konusu olduğunda genellikle önceden haberdar edilirsin. Aslında bu iyi olurdu. Bilgilendirme. Bavulunu topla. Seni iki ay içinde bırakacağım. Sana bu süreyi hayatını toparlaman ve yeni birini bulman için veriyorum, tamam mı?

Ama hayır. En son gün duyarsın. Ve Duygusal Gelir Yardımı gibi bir şey de yok.

Benim bir parçam diyor ki: Aklını başına topla, gerçekçi ol, dünya sen sona ermesini istemedikçe hiçbir zaman sona ermeyecek.

Bir diğer parçam diyor ki: Ama sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum ve işlerin hangi noktadan itibaren kötüye gitmeye başladığını.

Okuldayken, mesela İngilizce notun benim gibi A seviyesindeyse, her birkaç haftada bir senden daha yaşlı bir kadın ya da adamın seni kenara çekip: Bak bu iyi, B -diyebilirim ama eğer konuyu tam şurada bütün o boş lafların olduğu yerde kuvvetlendirirsen A– olabilirdi, burada ise birkaç tane daha konuyla ilgili örnek kullan, demesi gibi inanılmaz bir imkâna sahip olursun.

Hayata not gerek. Hayatta birkaç haftada bir kompozisyonunu vereceğin ve sana boşuna yer kapladığının söyleneceği bir güvercin deliğine ihtiyaç var. Zira en azından bu durumda bilirdin, değil mi? Eve götürülecek yaşam raporları. "Bel geçen sene oldukça başarılı olmasına rağmen, neo-dindar bir dejenerasyon iptilası ve şiddetli suç eylemleri sonucu vuku bulan, rahatsız edici suçluluk duygusu deneyimleri harmanlanarak yaşamının diğer alanlarında olumsuz etkiler meydana getirmekte. Kişisel ilişki stratejilerini olası en üst seviyeye çıkarmalı ve BİR İPUCU BULMALI. C artı."

Şimdi akşam karanlığı çökmekte ve ben kayalıklardayım.

Evden çıkmam gerekiyordu çünkü benim üzerime biraz fazla gelmeye başlamıştı.

Ama o cadı Kate'e söyledim. Ona söyledim. Bok, keşke babam onu boşayıp az da olsa insana benzeyen, kendi olmasına izin veren

ve benim üzerimde herhangi bir şekilde söz sahibi olmaya çalışmayan biriyle evlenseydi.

Sadece bir saat önce şöyle oldu.

"Cehenneme kadar yolu var," diyor babam başını sallayarak, yemek odasındaki masada vergi iadelerini incelerken. "Yazabildiğim kadarını yazdım. Oraya daha başka ne koyabilirim acaba?" Ucu ince ve çiğnenmiş –bu şekilde *Close Encounters*'daki insanların yapıp durduğu dağ şekillerine ya da az önce çiğnenmiş olan bir Brighton kayasına benzeyen bir *Biro*'yu dişlerine vuruyor.

Kanun. vergide kişisel beyan kuralını benimsediğinden beri Jon kendini biraz kayıp hissediyor: Saatleri kurduktan sonraki kaybolan saatten beri bir türlü kendini toparlayamamak gibi. Nisan ayında işi halletmişti –nakit akışının tamamı kendisi için avantajlı olacak şekilde kırpılmış ve şüphe uyandırmadan atlatabileceği sayıda konferans seyahatleri.

Geçen sene beni izleyicilerden biri olarak sayıp. tren biletim ve masraflarımı da vergiden düşebilmek için bunlardan birine götürdü, Bath'deki bir otelde düzenlenen bir Bağımsız Gelişimciler konvansiyonuna. Arabada bana neşeyle istediğim kadar içmemi söyledi, çünkü hepsi hesaba katılıyordu. Bundan sonra hepsi anlamsız gelmeye başladı. Jon'un teyit etmesinden, liberal ve havalı olmaya çalışmasından hoşlanmıyorum. Bazen keşke o da diğerlerinin babaları gibi ihtiyar bir moruk olsaydı diyorum.

Her neyse, güzel bir kasabaydı –bu çöplükten daha iyi olduğunu düşündüm. Etrafta gezinerek, Georgia hilallerine bakarak, kuytu kitapçı dükkânlarında dolaşarak bir sabah geçirdim. Öğle yemeği zamanında otele döndüğümde delegelerin çoğu bara doluşuyor, okul çocukları gibi birbirlerini işaret ederek parlayan içki kupaları

taşıyorlardı. Çay zamanında McDonald's'a kaçtım, ve karanlık çökmeye yüz tuttuğunda ana caddeden uzakta bir puba takılıp, bana yaklaşan erkekleri kafamda tarttım ve doğru adam gelene kadar hepsine yok olmalarını söyledim: Süet ceket, bol damalı gömlek, küpe –başka bir deyişle beni havaya sokabilecek türden birine benziyordu. Ve haklıydım. Bundan sonra Bath'de bir ışık ve karanlık denizinde, teknoyla sarmalanmış bir halde, farklı yaş ve cinsiyet gruplarından insanlar arasında sıkışarak oldukça iyi bir gece geçirdim. Bağımsız Gelişimcilik hakkında hiçbir şey öğrenmedim. Kahvaltıda babamın da öğrenmediğini öğrendim. Bunun yanı sıra o kadar akşamdan kalmaydı ki –hem de ben taptaze, pırıl pırıl ve dimdik ayakta iken– arabayı orada bırakıp eve trenle dönmek zorunda kaldık. Alkol mü uyuşturucu mu tartışması da burada son buluyor.

"Vergilendirilebilecek başka bir şey aklına geliyor mu, Bel?" Gözlüklerini elinden sallandırarak düşünceli düşünceli sapını emiyor.

Koltuğa yığılmış, uydu kanalları arasında geziniyorum. "Kırtasiye. Her zaman kırtasiye malzemelerini faturalara eklemeyi unutursun."

Çaresizlik içinde başını sallıyor. "Hayır, hayır, ben onların hepsini yazdım zaten. Başka bir şey düşün. Hatırlasana, Bel." Gözlükleriyle beni işaret ediyor; bense bundan sonra neyin geldiğini biliyorum. "İlk önce ekmek..."

"Sonra ahlak!" Bu alıntıyı ona kısa ve sevgi dolu bir sırıtışla tekrarlıyorum.

Bunu yapmak hoşuma gidiyor –yıl içinde bizi birleştiren ender olaylardan biri. Bir yönden Noel'den daha iyi, çünkü iki tarafın da kimsenin istemediği şeylere gülünç rakamlar ödemesindense, sistemden daha fazla para koparmak için bir suç ortaklığına giriyor-

sun. Ve bu yıl ek bir amaca da hizmet ediyor –benim mahvolmuş hayatımı unutmama yardımcı oluyor.

1988 yılında işi beraber kurduklarından beri, her yıl okulda ekonomi okumuş olan babam hesapları kendi tutar. Tüm o küçük kuruşlar ve şilinler toplanarak birikir, bize daha fazla paracık getirir. Babam hakkında hoşuma giden şey onun hiçbir zaman rol yapmaması. O sözü çok kullanır. "İlk önce ekmek, sonra ahlak." Bunu her duyuşumda içimde bir sancı hissederim, çünkü bu annemin şaka olarak söylediği bir şeydi. Üniversitede Almanca okumuştu; bu söz de bir Alman oyun yazarı olan Brecht'ten alınma. Sana prensiplere sahip olmanın çok iyi olduğunu, ama bunları pratiğe dökmek için canlı olman gerektiğini söylüyor –yani eğer önce kendine ve ailene bakmazsan, işin biter.

Jon üniversitede sosyal vicdana sahipmiş gibi davranan insanlar konusunda her zaman son derece acımasızdır. Bu tipler ellerinde afişler ve *Marksizm Güncesi* dergileriyle sendikanın önünde takılırlarmış. Bana oraya vardığımda bunlara dikkat etmemi söyledi, çünkü isimler değişmiş olsa bile tavırlar aynı kalırmış. Kirpimsi saçları, küpeleri ve yırtık kot pantolonları olurmuş. Her zaman yırtık kot, sanki sol görüşlü olmak, ne kadar fakir olduğunu göstererek övünmeyi gerektirirmiş gibi. Tatillerde eve anne ve babacıklarına döner ve anneciğin pişirdiği bütün o güzel yiyeceklerin hepsini Yerel Kurtuluş Ordusu Yurdu'na götürmek için içlerinde en ufak bir dürtü hissetmeden midelerine indirirler. Komik. Ve iki yıl içinde hepsinin şık takım elbiseleri, güzel arabaları ve cep telefonları olur. Parmaklarının *Sosyalist Emekçi* tarafından kirletilmesi düşüncesi akıllarına geldiğinde, yüzlerinin Tony Blair'in kravatı gibi kızarmasına neden olur. Ben ilkokuldayken bir şarkı vardı: Aşağı tabakayla yaşamak isteyen ve onların fakir olmanın havalı bir şey olduğu-

nu düşündüğü için kendisine güldüklerini fark etmeyen zengin bir öğrenci kızla ilgili. Aslına bakılırsa her şeyi özetliyor.

Babam ve Jeff Ash, kapitalizm moda olmadığında kapitalisttiler. Ve sonra bu düşüncenin alternatifi Romanya'nın karında ve Berlin'in gecesinde ve Saraybosna'nın boş kule gökdelenlerinde etkin bir biçimde patladığı zaman insanlar oturdukları yerde toparlandılar ve: Oh! Pekâlâ, belki de en nihayet düzgün bir şekilde idare edilen bir ekonomiye sahip olmak iyi bir fikirdir, hem ben o lap-topu nereye koymuştum? Ve babamla Jeff gülüyordu. Evet, tamam, başımızda yeni bir hükümet var –yaptıklarına bakılırsa eskisiyle aynı bokun soyu bile olabilir– ama işler yoluna girdi. Onların mükemmel bir biçimde refah içinde kalmalarına yardımcı olmak çıkarlarım doğrultusunda, zira bir Fali gibi olmak istemiyorum.

"Buldum," diyor Jon ve yazmaya başlıyor. "Pencere temizleyiciler; Onları her sene unutuyorum, çünkü neredeyse hiç gelmiyorlar."

"Onları iyi tanıyor musun?"

"Evet, ya, herkes tanır. Onlardan biri araba camlarını da temizliyor makul bir ücret karşılığında, eğer onu tanırsan tabii."

UK Gold'a atlayarak "Onlardan makbuz al," diyorum ona. "Üzerine birkaç papel ekleyerek tabii."

Başını kaldırırken gözlükleri bir saniyeliğine ışıkla doluyor. "Çok iyi bir fikir," diyor ve elektronik ajandasına bir şeyler giriyor.

Kendi kendime sırıtıyorum. Hey ben burada aylaklık ederek harcanıyorum. Ben aslında vergi danışmanı olmalıydım.

Kate her zamanki gibi görüntümü kapayarak salonun ortasından geçip televizyonun tozunu alır gibi yapıyor. Kate'in toz almasına gerek yok, aptalca olan şey şu ki; Liza Witherzedd'i her gün eve getirecek parayı kolayca gözden çıkarabilir, bunu yapma dürtüsüne

sahip. Sanırım dünyada daha tehlikeli sapkınlıklar da var. Babamın onu becerme düşüncesi o kadar tiksindirici ki, Kate'in küçük insan derisi parçaları ve çirkin küçük mikroplara olan eğilimi buna kıyasla hafif kalıyor.

"Umarım babana yardım ediyorsundur, Berlinda," diyor arkasını dönmeden; ve bu yüzden ben onun baş döndüren desenlere sahip taytının, şişko poposunun üzerinde kırılma noktasına yakın bir şekilde gerilmesi manzarasına tahammül etmek zorunda kalıyorum.

Sırıtıp Jon'la işbirlikçi bir sırıtış paylaşmaya çalışıyorum, ama artık onun başı önünde ve benim farkımda bile değil. İşte, İnek Karı bize bakmadan bile ilişkimizi yönlendiriyor. İsa aşkına, dilerim bir gün bu kadının göğsünün tam ortasına bir direksiyon geçer.

Toz bezini katlıyor, iç geçiriyor –her zaman yaptığı gibi–, televizyonun sesini kısıyor ("Baban çalışmaya çalşıyor," diye terslenıyor,) birkaç bibloyu düzenliyor (*Country Life* dergisindekilere daha fazla benzemeleri umuduyla), ve gelip yanıma oturuyor.

"Berlinda, son zamanlardaki eve geç gelmelerin ve geç vakte kadar dışarıda kalıp içtiğin geceler hakkında endişeleniyorum," diye başlıyor.

Kate'e tatlı tatlı gülümsüyorum. Yaptığım rolü sürdürmek artık çok fazla zahmet gerektirmeye başladı. Esneyip gerinerek kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum.

"Kate," diyorum bir iç çekişle, "eğer yaptıklarımın yarısını bilseydin senin lanet olası sıcacık dünyanı alt üst ederdi. Bu durumda, neden salak kahve sabahlarına dönüp hayatımdan uzak durmuyorsun?"

Çenesi düşmeye fırsat bile bulamadan kapıya giden yolu yarıladım bile. Dışarıda, holde havaya bir yumruk atıp kendime kilitlenmiş dişlerimle kocaman bir "Eveeet!" deme izni veriyorum.

Küçük bir zafer.
Bir muharebe, savaş değil.

Şimdi akşam karanlığı. Deniz aşağıda uzakta kendi kendine hışırdıyor. Burun ve gökyüzü karanlık bir teklik halinde birleşmeye başlarken, kasaba ışıkları solumda ve arkamda yıldıztozu gibi yayılıyor. Sol tarafımda, uzaklarda sahil biraz kıvrılıyor ve miller üzerinden bunun kadar berbat olmayan ve bütün gece açık olan bir lunaparkın olduğu komşu kasabayı ve uzak kıyıdaki dönen ışık külahlarını, parıldayan ağaçları ve renk arenalarını görebiliyorum.

Alacakaranlık bir geçiştir: O, dünyanın sınırlarının silikleşmeye başlayıp gölgelerin her şeye karıştığı, ışığı bir sülük gibi emdiği bir zamandır. Hava da farklı bir hal alır, kasabada geçecek bir geceye hazırlanmış, hayalet arabalara doluşan ve suyun yüzünde sekmek ve dalgaları köpüklendirmek için sahile giden hayaletlere sürtünmüş gibi damakta soğuk bir tat bırakır.

Güneş denizi kana bularken ışık bir doğum izi gibi yayılıyor.

Artık her zaman gerginim, her gün titriyor, bir bıçağın yüzeyinde ondan bir parça, ayaklı saatin yüzünde ya da bilgisayarımın ekranında ondan bir hayalet görmekten korkuyorum.

Dün gece onu yine rüyamda gördüm: Kilisede bana bakıyordu, vitraylı bir camdaki aksi gibi iri parçalara doğranmıştı, ama boynunun çevresinde köpüklenen sütten bir köpek tasmasıyla mihrabın üzerinde ayakta duruyordu. Yüzü büyüdü ve üzerimde asılı kaldı. Yara izi erimiş vitray camdandı ve yüzümü mumlu bir maskeyle kaplayıp küçülerek bir elma şekerinin parlak yüzeyine dönüşüyordu. Sonra çatlayıp korkunç bir basınç altındaymış gibi patladı. Bezelye çorbası ya da galonlarca cerehat gibi tutkalımsı bir kıvama sahip olan deniz yayıldı ve beni yutmak için bana doğru şahlandı.

Terden sırılsıklam bir halde uyandım. Birkaç saniye boyunca buz gibi soğuk havayı zımparakâğıdı gibi bir ağızla çiğneyip durduktan sonra, bir kez daha soğuk yastıklara gömüldüm.

Şimdi ise dik kayalıklarda oturuyorum. Denizin parlaklığını kaybettiği tek bir an olduğuna emimin, ama hiçbir zaman o ânı kesin olarak tayin edemiyorum. Sadece gümüşün tuhaf parlaklığının üzerine düştüğü, ürpertici karanlığın altında sessizce hışırdayan bir bez haline gelene kadar kararıyor da kararıyor.

Elektronik bir cıvıltı sessizliği paramparça ediyor. Bunun geceye ait bir yaratık olmadığını fark ediyorum –ötüş mantomun derinliklerinden geliyor.

İçimi çekerek cep telefonunu çıkarıyorum. Bu bir doğum günü hediyesiydi ama şimdiye kadar onu kullanma gereğini pek hissetmedim. Tüm bu fikir –hareket halindeyken ulaşılabilir olma– benim için başlı başına bir lanet olduğundan, neredeyse kimseye numarasını vermedim. Bu yüzden telefona bakarken sinirleniyorum.

"Evet?"

"Bel, konuşmamız gerekiyor."

Bu küçük ve ufak bir hançer gibi keskin kenarlı bir kız sesi. Sese bakılırsa bir insana monte edilmiş üstelik.

Gece havasını tadarak derin derin yutkunuyorum. "Merhaba, Marcie. Senin için ne yapabilirim?" Bir sigaraya ihtiyacım var. Şeker ambalajları, kül ve diğer tuhaflıklardan oluşan bir şelaleyi parıldayan çimlere yayarak ceplerimi talan etmeye başlıyorum.

"Benim için bir şey yapabileceğini sanıyorum, Bel."

Ya hat çok cızırtılı ya da paralelde biri derin nefes gösterisi yapıyor. Merak ediyorum, acaba bu seferki Marcie'nin yatak arkadaşlarından hangisi?

"Şimdi ne var, Marcie?" Belki de sesim istediğimden daha sinir-

li çıkıyor ama şu an o benim aklımdaki son insan.

"İşler kötü. Gerçekten kötü. Yakında elektriğimi kesecekler."

"Marcie, bebeğim, kalbim senin için âdet kanlarıyla çağıldıyor. Birkaç mum yakıp oturarak idare et, hayatım." Benim ne olduğumu sanıyor acaba, bir çeşit peri anası falan mı?

"Şaka yapmıyorum, Bel. Biraz daha nakit paraya ihtiyacım var."

Sanki uçurumun üzerindeki neşeli hortlaklardan biri insanı eriten kemikleriyle bana dokunmuş gibi, beni bir ürperti kapladı. Bu sözcüklere sığamayacak kadar fazla. Bunu yapamaz. Özellikle de şimdi değil. Benim de problemlerim olduğunun farkında değil mi?

"Marcie, beni dinle."

"–havagazını falan da."

"–bir anlaşmamız vardı, değil mi?"

"–ev sahibi dün geldi ve."

"–bende o tür bir para yok."

"–mecburum, Bel, lütfen!"

Gözlerimi kapatıp üçe kadar sayıyorum. Aptal sürtük muhtemelen ona en son verdiğimi sokağa attı. Parayı bankaya yatırmayı bile bilmiyor sanırım.

"Marcie, hâlâ iş bulamadın mı?" Gece etrafımda toplanıyor ve kararmakta olan ufuk çizgisinde bir hoverkraftın ışıkları limana doğru ilerliyor. Bastırılmış gök gürültüsü sesi körfez boyunca yankılanıyor.

"Deniyorum, tamam mı?"

Tabii, tabii, diye cevap verme isteğimi güçlükle zaptediyorum. "Bu durumda bununla yaşamayı öğrenmen gerekiyor. Ben paradan yapılmadım ve durmadan sana para verememem. Benim düşünceme göre sen bir, daha doğrusu iki şeyin suçunu üzerine alacağını söyledin. Ve inan bana Marcie, minnettarım. Gerçekten öyleyim."

"Evet, öyleyse minnettarlığını gösterebilirsin."

"Marcie, sorun şu ki bizi bir şeylerle bağlayacak hiçbir şey yok. Biz temiziz. Bu sıralarda muhtemelen Goodman'ların vitrini ve... diğer şey için olağan Fali şüphelileri tutuklamışlardır bile. Ashwell Heights ve araba. Kendi kendini bir çeşit sigorta hizmeti sunmuş biri olarak düşün. Yangın, sel ya da bir çeşit Tanrı gazabı meydana gelmediği için daha fazla para talep edemezsin. Edebilir misin?"

Sesimin onun kulağına da bana olduğu gibi çaresizlikle viyak viyak gelmediğini umuyorum.

"Buraya gel. Şimdi," diyor.

"Marcie, hayatına bir çeki düzen ver," diyorum.

O, *"Gel, yoksa konuşurum. Onlara her şeyi yapanın sen olduğunu söylerim. O plajdaki gece arabayı kullananın. Ve Ashwell Heights'da. Hepsini yapanın sen olduğunu söylerim. Seni içeri tıkarlar. Batarsın."* diyor.

Seni lanet olası kötü yürekli küçük şıllık. Seni iğrenç, bozulmuş, yavşak, küçük orospu bana ne yapacağımı söylüyorsun.

Seni öldüreceğim.

Aptalca düşünceler usumda şimşek gibi çakıyor.

Hayat Bilgisi dersinde postmodernizm okumuştuk. Umberto Eco postmodernizmin "Seni seviyorum" sözlerini her zaman tırnak işareti içinde söylemek zorunda olmak anlamına geldiğini söylemişti.

Aynı "seni öldüreceğim" gibi. Asi bir kıza bir ebeveynin söylediği bir şey. Evine düşkün bir kadının kocasına bile söyleyebileceği bir şey. "O halıya şarap dökme yoksa seni öldürürüm."

Birkaç yıl öncesinden yol güvenliği konusunda aptalca bir ilan. "Beni öldüreceksin," diyen bir velet. (Evet, arabamın önüne atladığın için, saman kafalı.)

Üzerinde düşünmeye başlayana dek her zaman tırnak işaretleri içindedir. Bunu Doğumizi. Bukle ya da o Fali piçlerinden birine söyleyebilirdim. Ve söylediklerimde samimi olmazdım. Onlardan biri şimdi ölü olabilirdi.

Ve Marcie, o aptal inek, birkaç papel uğruna ne yaptığını fark etmeden ipimi çekecek. Çünkü onu Ashwell Heights'ın dışında arabaya aldığımızda kendinde değil ve tutarsızdı ve JJ ile ben meseleyi bir sonraki safhasına, mantıklı ve kaçınılmaz sonucuna götürdüğümüzde ise –sanıyorum– derin uykudaydı.

"Bana yarım saat ver," diyerek telefonu kapatıyorum.

Marcie'nin evine giderken şehir merkezine ulaşmak için metroya binmek zorundayım. Burası kokuşmuş, çöplerle dolu. Uca doğru kamburu çıkmış bir şekil. Ona bakmaktan kaçınarak adımlarımı hızlandırıyorum. Ama ona yaklaşırken gözüm bulunduğu yöne kayıyor. Pis bir asker ceketi görünce kanım donuyor, gözleri bir an için gözlerimle karşılaşıyor ve tanıdığım bir yüz olmadığını anlıyorum.

"Bozuk paran var mı, hayatım?"

Her zaman yaptığım şeyi yapmaya, yani bir kez bile düşünmeden aceleyle yürüyüp geçmeye hazırım.

Metronun sonuna geldiğimde yavaşlıyorum. Neden olduğunu bilmesem de döndüğümü hissediyorum. İçimi çekerek kalın mantomun içinden derin bir nefes alıyorum. Gitmekte olduğum yeri ve içinde bulunduğum berbat durumu düşünüyorum. Artık dönmüş olduğumun farkındayım. Geriye, ona doğru yürüyorum.

Neden olmasın? Sadece bir seferliğine, neden olmasın? Bir fark yaratabilir.

Gözleri kocaman açılmış, kocaman akları karanlıkta parlıyor.

"Bozuk paran var mı, hayatım?" diye soruyor bir kez daha.

Ona "Sana para vermeyeceğim." diyorum ve sesim karanlık metroda kulağa gergin ve doğallıktan uzak geliyor. "Hepsi satıcına gidebilir. Ama en son ne zaman yemek yedin?"

Tıraşsız yüzü daha umutlu görünüyor. "Dün," diye itiraf ediyor. Elleri eski asker ceketinin kollarının içine çekilmiş.

"Pekâlâ. Biraz bekle."

Fikrimi değiştirmemek için kaldırım boyunca çabuk çabuk ilerleyerek Burger King'e gidiyorum. Bozuk paralarımı şıkırdatarak sırada sabırsızca bekliyorum. Bulabildiklerimden en büyüğünü ve büyük porsiyon bir patates kızartması alıyor ve bunun bana büyük bir paraya malolmadığını düşünüyorum.

Kahverengi bir torbaya doldurulmuş yiyecekleri elimde sıkı sıkı tutarak pislik içindeki metroya geri dönüyorum. Orada oturup titriyor ve umutlu gözüküyor. Ona torbayı uzatıyorum. Sadece ona verip uzaklaşmak istiyorum. Belki bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlar.

"İşte. Bunu al."

Torbayı bir çocuk gibi kapıp yırtıyor. Ambalajı içindeki hamburger kucağına düşüyor. Onu alıyor ve yüzünün hayal kırıklığı ile donuşunu seyrediyorum.

"Üzgünüm," diyor. Başını kaldırarak bana bakıyor gözlerimin içine bakmaya cesaret edemeden. "Ben bir vejetaryanım."

Buna inanamıyorum. Gerçekten söylediği bu. Yaklaşık iki saniye boyunca onu en küçümseyici bakışlarımla süzdükten sonra –patates kızartmaları hâlâ içinde olan– kâğıt torbayı kapıyor ve onu bebek filanmış gibi kavrıyorum. Uyuz, sümüklü ellerine değen hamburgere dokunmayacağım.

"Siktir git o zaman." diye mırıldanıyorum ona ve aceleyle sod-

yum turuncusu yola çıkıyorum.

Artık yanımda beni yüzdürecek JJ yok. Yalnızım, yağmur, hayaletler ve tehlike dolu bu kasabada sürükleniyorum.

Kasabaya ulaştığımda yağmur beni bir ıslaklık kozasıyla sarmalamış bile.

Westcliff Promenade'de Marcie'nin yaşadığı dört katlı binanın dışında ayakta duruyorum. Asfalt sahil yolunda küçük maytaplar gibi dans eden yağmur damlalarını seyrediyor, arkamda denizin gitgide daha kudretli ve öfkeli bir hal alarak duvara çarpışını dinliyordum.

Gezi yolunun üzerinde, uzaklarda, kendilerini gürültülü bir münakaşaya kaptırmış bir çift var. Sesleri tüm evlerden yankılanıyor.

O keskin koku her zaman olduğu gibi havada asılı duruyor: Balık, patates kızartması ve yosun, hepsi birleşerek genel bir çürümüşlük kokusu oluşturuyorlar. Dünyanın kenarı etli, kangren parçalar halinde kayıp gidiyor. Paralanan bir hiçliğe kayıyor, bir çatalla dürtülen torbada-haşlama-balık gibi.

Burası insanların ölmeye geldikleri bir yerdir –ve her zaman öyle olmuştur.

Benim adım Bel.

Yağmurda dikiliyorum.

Cebimde bir bıçak var.

19
Tekmeyle Kendine Gelmek

"Bel?"

Öğle vakti. Canterbury Katedrali'nde oturuyorum ve az önce telefonun zili kemerlerde yankılandığında, bana ters ters bakan ve Amerikalı oldukları açıkça anlaşılan (adamın başında bir beysbol kepi, bir Chicago Bears sweatshirtü, kadının da zarif beyaz saçları ve pahalı bir bluzu vardı) bir çift turiste karşı iki parmağımı havaya kaldırdım.

"Evet?" Ayaklarımı önümdeki sıraya kaldırıyor, rahat etmek için arkama bir minder atıyor ve alıcıyı kulağıma yerleştiriyorum.

"Benim, hayatım. İmelda. İyi misin?"

Imelda mı? Lanet olası telefon numaramı ona da mı verdim? Aman Tanrım, numarayı bir tişörtün üzerine de bastırabilirmişim. Hemen savunmaya geçiyorum.

"Evet, iyiyim. Neden olmayayım ki?"

Tam da gerçek olabilecek ölçüde kısık bir tonda rahatladığını belirten bir şekilde içini çekiyor. *"Lanet, ben başının bir tür belada olduğunu düşünmüştüm. Üvey annen dün beni aradı, Katy mi ne?"*

"Kate, evet. Genelde İnek Karı olarak bilinir. Şişko kalçaları var ve bir parmak kalınlığında makyajla dolaşır. Onu sevmezdin."

"Bana titiz bir ukala gibi geldi. Bana 'genç kadın' deyip durdu. O servis peçetelerini masa örtüsüyle takım olmasını şart koşan türden insanlardan mı?"

Kendi kendime gülümsüyorum. Ne olmuş olursa olsun, Imelda'dan hoşlanıyorum. O çok havalı ve her şeyden önce bana mantosunu ödünç verdi ve ben birkaç sosyal uygunsuzu eşek sudan gelene kadar döverken o gözcülük yaptı. "Evet, işte o Kate. Bak, ona ne dedin?"

"Ben ne biliyordum ki, canım? Tatlı Fanny Adams, tabii ki. Hem sen ne cehennemdesin Tanrı aşkına?"

Ona söylüyorum.

"Görüyorum. Demek yanıldım, görünüyor ki sen cehennemden oldukça uzaktasın.... Kendi kendini kurtarmaya mı çalışıyorsun yoksa? Eğer öyleyse hiç zahmet etme. Ben bir keresinde bunu denemiştim, ama becerebileceğime inanmadığım uzun süreli bir dondurulma süreci gerektiriyor."

"Tanrı aşkına, Imelda. Konuşmaya devam et." Şimdiden kendimi daha iyi hissederek doğrulup oturuyorum. "Kızları ve bir gecelik ilişkileri bırakıp, babamla evlenmek istemez miydin?"

"Korkarım hayır, ama eğer on yıl sonra hâlâ bekârsan beni hatırla. Bak, üvey annen... o evi geçen gece gün batımından sonra terk ettiğini söyledi. Nereye gittiğini söylememişsin, ama bir şeye fena halde bozulmuş görünüyormuşsun."

"Hıh hı." Sesimin doğal olmasına özen göstermeliyim. Imelda'nın bile her şeyi bilmesine izin verilemez. "Bak JJ orada...?"

"O dışarıda. Unut onu, Bel. Siz ikiniz arasında ne olmuş olursa olsun biz arkadaş olabiliriz, değil mi? Tamam o zaman. Gelip seni alayım."

"Emin değilim..."

"Emin değil misin? Bel, sen hiç kimseye güvenmez misin?"

Bu bir şok ama en azından beni soruyla yüzleşmeye zorluyor. Geçen gece yüreğimde hâlâ güvene yer olduğunu düşünürdüm. Koridorda yürüyorum, adımlarım silah atışı gibi; broşür ve kitapların yapraklarını boş boş çeviriyorum.

"Hâlâ orada mısın?"

"Evet, buradayım. Düşünüyorum. Pekâlâ, Imelda. Flying Horse'u biliyor musun?"

"Ring yolunda, sinemanın yakınlarında mı?"

"Evet. Seninle orada görüşürüz. Gelebildiğin kadar çabuk."

Telefonu kapatıyorum.

Gitmeden önce bir şey yapmaya karar veriyorum. Ben katedrali terk etmeden önce, o geniş ve serin boşlukta fazladan bir mum yanıyor.

Ve sonra ben dışarıya, soğuk ama şaşırtıcı derecede parlak bir güne, adımımı atıyorum.

Kapıda sola dönüyor, bölmelerden şehir duvarına doğru yöneliyorum. Katedralin gölgesi içinde yürüyor ve geçen gece Marcie'nin kapısını vuruşumu hatırlıyorum.

"Tamam, tamam geliyorum." Sakin ol.

Kapıdan geri bir adım atıyor, kendi nefesimin merdiven boşluğunda yankılandığını duyuyorum. Yağmur, pencereleri çatlaklardan içeri bakmaya çalışan hayaletler gibi süpürüyor ve kalbim cehennemden çıkma bir dansa tempo tutuyor.

Kapıyı açıyor. Üzerinde vücuduna yapışan bir kot etek ve kırmızı Likra bluz var. Dağınık oyuncak bebek saçları ve halkalı gözle-

riyle yaklaşık on beş yaşında gösteriyor.

Omuzlarını silkiyor. "İçeri gir."

Bahçeler boyunca Canterbury Katedrali'nin gölgesi içinde aceleyle ilerlerken, beni gördüğüne sevinmiş ya da üzülmüş görünmediğini hatırlıyorum. Sadece kayıtsızdı.

Şehir surlarından merdivenle otoparka iniyorum. Şimdi yüzüm ring yolun Mesih Kilisesi tarafına bakıyor, Lady Wooton Green ve trafiğin yoğun olduğu yolun öteki tarafındaki King's School'un korkunç görünümlü, hapishane kapısına benzeyen girişi.

Önce otopark, sonra kaldırım boyunca aceleyle ilerliyor, sağ tarafımda Burgate'i geçiyor, Parrot Plakçılığın ve Tandy'nin tam karşısına geçiyorum. Geçitte o uluyan, muzafferane sinyallerden var, bir çeşit elektronik kuş ötüşü; sesi kulak zarlarımda çınlıyor.

Kalın enseli bir tip burnumun altına bir dergi yığını sallıyor ve "Büyük Sayı?" diyor.

Omzumun üzerinden *"Gesundheit,"* diye cevap veriyorum duraklamadan.

JJ'in nerede ve kiminle olduğunu merak ediyorum.

Marcie'nin dairesi leş gibi ucuz parfüm ile karışık yeni pişirilmiş et (o eski, ölü koku) ve yeni yapılmış boya kokuyor. Kendi kendimi Marcie'nin mutfak masasına oturtuyorum; o da kapının tam yanında tuttuğu uyuz berjere oturuyor.

"Son zamanlarda nasılsın, Marcie?" diye soruyorum ona sessizce, mutfak masasının üzerindeki *Best*, *Bella* ve *Chat* yığınlarını karıştırırken.

"İyi."

"Hmmm." Başımı kaldırıp koltuğunun kolçağını yolmakta olan

Marcie'ye bir bakış atıyorum. "Kendi başına yaşamak," diye soruyorum ona, "ve bütün o adamları bulmak seni endişelendirmiyor mu?"

Huzursuzca gölgelerde saklanan yaratıklar görür gibi sağa sola bakıyor. "Hayır. Neden endişeleneyim ki? Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Akşam karete derslerine bile gidebilirim."

Başımı bir yana eğerek ona bakıyorum. Az önce söylediği şeyi sindiriyorum. Evet söylediğini düşündüğüm şey bu. "Neye?" diye soruyorum. "Bu bir tür motor bakımı dersi mi?"

Marcie yüzüme bir aptalmışım gibi bakıyor. "Bilirsin, Judo gibi, sadece..." Avuçlarıyla doğrama hareketleri yapıyor. "İnsanlara vuruyorsun. Bruce Lee falan gibi."

Çaresizlik içinde başımı sallıyorum. Hâlâ mutfağın karşı tarafından biraz boş ve fena halde içten olan yüzüyle bana bakıyor.

"İş, Marcie," diyorum ona katı bir bakışla. Üzerinde "Geniş ve Mutlu Olun: Şişman Hanımlar İçin Yirmi Harika Stil" yazan on altıncı sayfaya göz atıyorum. Koltuğunda oturan uyuz kıza bir kez daha baktıktan sonra kaşlarımı kaldırarak işe devam etmek istediğimi belirtiyorum.

"Yüz istiyorum," diyor küçük bir sesle bana bakmadan.

Başımı kaldırmıyorum. Bakışların elli beşinci sayfayı delip geçiyor. "On Harika Diyet: Mükemmel Vücuda Bu Sonbahar Kavuşun".

"Cehenneme kadar yolun var," diye cevap veriyorum.

"İyi. Eğer istediğin buysa." Telefona uzanıyor.

Oraya ilk ben varıyorum. İsa aşkına, o kadar sert zıpladım ki ters bir hareket yapmış olmalıyım, çünkü ayağımda bir kramp var. Buna aldırmadan fişi çekiyor ve telefonu tatmin edici bir çatırdamay-

Kesik-f.15

la parçalanacağı duvara fırlatıyorum.

Marcie ve ben orada iki saniye boyunca dikiliyoruz, birbirimize bakıp kesik kesik nefes alarak. Birbirimizi tartarak.

Flying Horse'a girip saatimi kontrol ediyorum. Imelda daha orada değil.

Yerel acı biradan bir bardak ısmarlıyorum. Bilmediğim bir sebepten dolayı kalbim küt küt atıyor, reşit olmadan önceki gibi. Aptallık aslında. Sanki barmenin benim hakkımda bir şey bildiğini düşünüyorum.

"Beni susturamazsın," diyor sessizce.

"Susturabilirim."

"Evet ya, ve boka daha da derin batarsın." Ama sesi artık istikrarlı değil, sözlerinde rezonans yok.

Parmaklarım bıçağımın sapında kapanıyor. Sidik torbam olgun bir kavun gibi ama ağrısını duymazdan geliyorum.

Şimdi ve burada.

Bu Kesik mi?

Biramı Flying Horse'un tenha bir köşesine götürüp sessizce yudumluyorum. Oturduğum yerden yolu; çıkıntılı, kudretli ve ötelere uzanan bal sarısı katedraliyle, gri şehir surlarını görebiliyorum.

İçkimi içip Imelda'yı beklerken bir taraftan da Marcie'nin korku dolu, uyuşturucunun etkisi altındaki gözlerini hatırlıyorum.

"Ben sadece para istiyorum," diyor Marcie. "Her şey bundan ibaret, değil mi? Bu şey. Yukarı tırmanmak, toplumun seni tıktığı o

lanet olası sınıftan çıkmak."

Gözlerimi kısıyorum. Ona yaklaşıyorum. Omuzlarını silkiyor, kollarını gergin küçük göğsü üzerinde kavuşturuyor. bir bacağını diğerinin önüne koyarak; her halde piyasada olduğu zamanlarda da böyle yapıyordu.

Sanırım bu fikre karşı çıkabilirdim. Orta sınıfa çıkan yürüyen merdiven olarak para yerine eğitimin çok daha etkili olduğu görüşü son derece geçerli.

Ama Marcie'nin kafası o şekilde çalışmaz. O bir Fali gibi düşünür. Tek yapman gerekenin piyangoda bir binlik kazanmak olduğunu ve hemen dünyayı sallayanlardan biri haline geleceğini düşünür.

Birdenbire ona acıdığımı fark ediyorum. Geçen dakika boyunca elim bıçağın sapını sıkı sıkı kavramış bir halde duruyor ve bir türlü işi daha ileriye götüremiyorum.

Ah, lanet olsun, akılcılık devreleri çalışmaya başladı bile. Bunun anlamı onunla konuşup onu ikna etmek zorunda kalacağım.

"Marcie," diyorum boğuk bir sesle. "Ne istiyorsun?"

"Söyledim. Yüz."

"Hayır, gerçekte demek istiyorum. Yani demek istediğim, her şeyin ötesinde, gerçekten istediğin ne? Hiç kurtulman gerektiğini hissettiğin olmuyor mu?"

Dudağı titriyor. Nereye bakacağını bilemiyor.

"Doğru olarak görülmeyen, topluluk tarafından onaylanmayan şeyler yapmak için?" Ona bağırıyorum. Buzdolabını ardına kadar açıyorum ve altılık bir Stella paketiyle bir paket peynir, pis marleylere düşüyor. "Tek yapmak istediğin bu dünyanın-en-son-noktası bok çukurunda düzenli bir iş bulmak, iki çocuk ve güzel bir apartman dairesine sahip olmak mı? Senin hayatın bu mu, Marcie?"

Marcie titreyip hıçkırarak gerisin geriye koltuğa çöküyor. Eh, diye düşünüyorum kendi kendime bir miktar hoşnutlukla, bu gece bir şey aldığı kesin ve bu da benim için bir avantaj.

Buzdolabına tekrar göz attığımda onları görüyorum; o tuhaf küçük şişeleri, hepsi de özenle etiketlenmiş ve ağızları kapatılmış.

Bu defa bana engel olacak kurallar yok ve ben bakmak zorundayım. Aralarından birini elime alıp ışığa doğru kaldırıyorum.

"Bırak onları," diye sızlanıyor Marcie. "Onlar benim!"

Elimde tuttuğum şişenin üzerinde, diğerlerinde olduğu gibi, Marcie'nin çocuksu el yazısıyla yazılmış bir isim ve tarih olan bir etiket var. Bunun üzerinde 'Steve, 21.09.98' yazıyor. Tıpayı çıkarıp kokluyorum. Neredeyse ânında fazlasıyla tanıdık, balığımsı keskin bir koku alarak geri çekiliyorum. İçeride maddeden pek fazla yok –aslına bakılırsa sadece şişenin tabanını kaplayacak kadar var. Ama madde beyaz ve yapışkan ve ben onun ne olduğunu biliyorum, çok teşekkür ederim. Şişeyi ihtiyatla elimden bırakıyorum.

Marcie omuz silkiyor. "Hediyeler," diyor.

Orada otuz civarında şişe olmalı. "Bana anlatma. Bu sadece bu senenin şarjı."

Başını sallarken gözümün içine bakmaya cesaret edemiyor.

"Tanrı aşkına, Marcie. Hiç pul koleksiyonu yapmayı düşünmüş müydün?" diye sırıtıyorum ona. "Filateli seni her yere götürür, biliyorsun."

"Sana ne?"

"Boşver." Sidik torbamdaki ağrı dayanılmaz bir hal aldı. "Helanı kullanmam gerek. Bir dakikada dönerim."

Imelda bana el sallıyor ve kendine, benim masama kadar zarif-

çe taşıdığı bir içki alıyor. Masaya otururken bilezikleri ve küpeleri şangırdıyor.

"Evet," diye mırıldanıyor, "ne oldu?"

"Ne zaman?" Biramdan temkinlice bir yudum alıyorum.

"Geçen gece, Bel, hayatım. Bana Westcliff göklerinde bir *Sturm und Drang* küfür ayinine katıldığını söylemeyeceksin herhalde."

Omuz silkiyorum. "Hayır." Sonra sandalyemde arkaya yaslanarak içimi çekiyorum. "Eğer bilmen gerekiyorsa, Marcie'yi görmeye gittim. Ona giderken aptal küçük suratını darmadağın etmek ve onu öldürmek isteyerek gittim; şu an giremeyeceğim kadar komplike nedenlerden dolayı. Ve farklı nedenlerden dolayı da bunu yapmadım. Tamam mı?"

Imelda sırıtıyor. "Tamam." Bardağını kaldırıyor. "Her neyse, yaşama, tüm o lanet olası karmaşıklığına içelim."

Âniden bir ürperti hissediyorum, derken yüzüm kızarıyor. "Bana inanmıyorsun. Imelda, bunu nasıl yapabilirsin?" Cep telefonunu çıkarıyor ve masaya çarpıyorum, bunu yaparken içkisinin bir kısmı bardağın kenarından dökülüyor. "Onu ara. Durma, o aptal şıllığı ara! Onu muhtemelen ayılmanın ürperti verici safhalarından birinde, ama temelde canlı ve iyi bulursun, tamam mı?" Kollarımı kavuşturup ona öfkeyle bakıyorum.

Imelda zevkle gülüp ellerini birleştiriyor. "Hayatım," diyor. "Sen bir harikasın." İçkisini yudumluyor. "Bu önerini kabul etmeyeceğim. Ama seninle olmaya bayılıyorum. Bir akşam bana gel, tamam mı, partiden önce."

"Parti mi veriyorsun?"

"Hayır, sen veriyorsun. İhtiyacın olan şeyin bu olduğuna karar verdim, yaşamının bir sonraki evresine geçişe işaret etmek için."

Tüm çabama rağmen bu bana komik geliyor. "Hayatımın bir sonraki evresi mi?"

Omuzlarını silkiyor. İşte afacan, kemik beyazı gülümseme orada; çingenelerinkine benzeyen elmacıkkemikleri arasında parlıyor. "Bırak onu gitsin, Bel. Bunu önünde sonunda yapmak zorundasın."

Normal koşullar altında, evet. Yine de Imelda bizim ne paylaştığımızı bilmiyor. Beni hâlâ ona bağlayan sırrı.

Marcie'ye yaptığım bu.

"Marcie."

Başını kaldırmıyor. Bir pembe dizinin gösterildiği portatif televizyonu tarafından büyülenmiş görünüyor: Bir odada ayakta durup tartışan insanlar. Onların ışık ve gölgeleri yüzünde oynaşıyor.

"Marcie!" Bluzunu kavrıyor, elastik kumaşı elimde büküyor ve onu sarsıyorum.

Yavaş yavaş başı benim bulunduğum yöne bakmak üzere dönüyor, ama gözleri bana odaklanamıyor. Televizyona geri dönüyor.

"Dinle, Marcie." Onu bana bakmaya mecbur etmek için yere çöküyor ve fiziksel olarak ekranla onun arasına giriyorum. "Gidip de kimseye aptalca bir şeyler söyleme. Hiç kimseye anlıyor musun? Bu hepimizin başını senin anladığından çok daha büyük bir belaya sokar."

Şimdi bana lazer keskinliğindeki gözleriyle bakıyor. Kimyasalları tarafından bilenmiş: Kızgın ve tehlikeli gözüküyor.

"Umurumda değil," diye nefes alıyor. "Sadece o paraya ihtiyacım var."

Ona uzun uzun, sert sert bakıyorum.

Bir parçam: Ne olursa olsun, bu sadece para ve bu son sefer

olur, diyor. Her zaman bir yol var –Damien belki, ya da babam. Ya da Kate, o bilmeden. Ama o tür bir meblağı evde bulundurduklarını sanmıyorum.

Marcie'nin yanağına hafif bir şaplak atıyorum. "Bana bir ya da iki gün tanı, çocuğum. Sana onu bulurum."

Kapıda beni adımla çağırıyor. "Bel."

Kocaman balık gözlü, uyuz, acınası şekle son bir bakış atmak üzere arkamı dönüyorum. "Ne?"

"Üç gün. Sonra konuşurum."

Kapıyı arkamdan çarpıyor, sert adımlarda merdivenlerden iniyor, bir kez daha yağmura ve geceye karışıyorum. Hava soğumuş. Ceketimin fermuvarını boynuma kadar çekiyor ve aceleyle tramvayıma doğru ilerliyorum.

Katedral saati üçü çalarken Flying Horse'tan ayrılıyoruz. Üç bardak acı bira sayesinde kendimi tüy gibi, sıcak ve hayatımdan hoşnut hissediyorum. Imelda yanağıma ılık bir öpücük konduruyor, ben de ona el salıyorum. Elime, kocaman kepçelere hava dolduruyor ve onları Ricemans'a uzaklaşan şeklinin bulunduğu yöne fırlatıyorum. Aşağı yukarı zıplayarak el sallayıp duruyorum ve o gidiyor.

Parası olduğunu bilmeme rağmen hâlâ Imelda'nın ne iş yaptığını bilmediğimi fark ediyorum. JJ'ye hiç sormadım, değil mi? Ama Marcie için olan parayı ondan almam imkânsız. Hiç yolu yok.

Sadece bir gün kaldı.

Birdenbire McDonald's'ın önündeki bir şey gözüme takılıyor. Parmaklıklara tutunarak kısılmış gözlerimle yolun karşı tarafına bakıyorum.

O kapı girişinin gölgeleri içinde bir asker ceketi. Yayalar onu tanımaksızın yanından geçip gidiyorlar. Ama onun gözleri beni süzüyor. Bir kafa dolusu kısa, kütüğümsü buklenin altından.

Imelda'nın peşinden koşup onu geri döndürmek istiyorum. Tek başımayım.

O gözler yolu kesiyor. Canterbury'nin tümü sanki şarkı mırıldanıyor; hava pekmez gibi ağır. Arkamı dönüp koşmak istiyorum ama bacaklarımda derman yok ve beynim bir türlü doğru komutları gönderemiyor.

O sadece bana bakıyor.

Ve sonra dedikodu yapmakta olan üç anne McDonalds'ın önünden geçiyor, birine kalp şeklinde gümüş renkli bir balon bağlanmış pusetlerinin içinde sağa sola sallanan bebeklerden oluşan maiyetleri ile.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zaman sonra, artık orada değil.

Saçımı terli yüzümden arkaya itiyorum. Güneş bir ekim gününe göre o kadar sıcak ki; kasabayı sarı ışık ve koyu gölge dilimlerine ayırıyor.

Titriyorum.

İlk defa, takip edildiğimin farkındayım.

Neler oluyor?

Canterbury'den eve giden otobüste Damien'i arıyorum.

"İçimde tuhaf bir his var," diyorum ona. "O Faliler. Benim izimi senin yolunla sürmüş olabilirler mi acaba?"

Neden bahsettiğimi anlaması birkaç saniye sürüyor. "Babam duvar kâğıdı yerine nefret dolu mektuplar kullanıyor. Onun kim ol-

duğunu biliyorlar."

"Peki ya ben? Ya da JJ?"

Hattın diğer ucunda manalı bir sessizlik var. "Neden özellikle sen ve JJ?"

"Boşver," diyorum hemen. "Damien, yaşamım ciddi bir heyecana ihtiyaç duyuyor. Bana ne önerebilirsin?"

Hayret dolu başka bir sessizlik. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Evet. Öyle yapıyorum."

"Altın çocuk JJ'e ne oldu?"

"Onu ısırdım ve çikolataydı. Tamam mı?"

Damien horuldamaya benzer, balgamlı bir kahkaha atıyor. "Tamam. Anladım. Bize gel de seni bir yere götüreyim."

20

Güven Denen Narin Bir Şey

Piknik masası köklerinden sökülen kocaman bir anıta benziyor, yerinden sökülen bir dikilitaş: Zamanı yırtan. Yavaşça düşüyor ve çıkardığı gıcırtılarda tepetaklak olan toplumların sesini duyuyorum.

Damien büyük bir zevk çığlığı atıyor. Bir konserde en ön koltuktaymışım gibi çığlık atıyor ve masanın alt tarafına bir tekme atıyorum. Masa ters dönerek bir şapırtıyla nehre düşerken beyaz köpük fışkırtan temiz bir dikdörtgen kesiyor.

Hâlâ her kavşakta, her trafik ışığında kalbim deli gibi çarpıyor. Gözlerinde intikam olan asker ceketli ve bukleli bir şekil görmeyi bekliyorum.

Bu yıkıntıda tutunabileceğim tek şey, Damien. Olup bitenler hakkında kendimi daha iyi hissetmemin tek yolu. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Bazen onunla olmak insana neredeyse acı veriyor ama o JJ'den daha canlı, daha hareketli. Ama yine de onun tam olarak Yeniden İnşa Edilmiş Doksanların Erkeği olduğu söylenemez. Demek istediğim az önce pubda yaşam felsefesi üzerine bir konuşma yaptık.

"Evet ya, bende bir tane var. Kadının yeri hatalı konumdur," di-

yor Damien oldukça samimi bir tonda ve o havlamaya benzer kahkahasını salıvererek, pubın zeminine yayılan bir kül şelalesi fırlatıyor.

Kollarımı kavuşturuyor ve ona küçümseyerek bakıyorum. "Bunu komik bulmam mı gerekiyor?"

"Ah, tabii, çünkü bu eskisiydi." Sırıtırken dişleri her zamanki gibi dudağının üzerinden fırlayarak bir –s sesi çıkarmaya hazırlanıyor. Bunun anlamı, olaya vakıf olmayan kişiler için, Siktir'in ilk S'si oluyor.

"Bana anlatma. Felsefeni yeniden icat etmişsin. Ehliyetini tekrar düzenlemiş, kendini Yeni Damien'e dönüştürmüşsün, yeni güzel bir çanak içinde aynı bokun soyu öyle değil mi?"

"Evet,"diyor ve birasından sesli bir yudum alıyor.

Sırıtıyor ve arkama yaslanarak parmaklarımı birbirine bastırıp belirtmek üzere olduğu büyük felsefi vecizeye hazırlanıyorum. "Evet, duymak için sabırsızlanıyorum. Haydi yüzüme çarp onu."

Parmağını kaldırıyor, bir an için ona, orada ne yaptığını hatırlamak istercesine bakıyor; sonra gözlerini her şey birdenbire aklına gelivermiş gibi kocaman açıyor.

"Demek konu bu," diyor usulca ve içten bir şekilde. "Cehennemin gazaplarının hiçbiri âdet öncesi sendromu olan bir karıyla boy ölçüşemez."

Buna inanamıyorsunuz, değil mi? Arasından seçilebilecek on milyon adet sperm; ve kazanan bu olmuş.

Size söylüyorum, eğer Damien bir kızı hamile bırakacak olursa zavallı ineğe yaratığın acısına son vermesini tavsiye edeceğim. Kliniği ben kendim bulurum. Onlara annemi bile ellerine teslim edebileceğim kadar iyi olduğunu söylerim.

Bunlardan daha önce, Damien eve geliyor. Kate yüzünde, onun hakkındaki fikrini tam olarak gösteren bir ifadeyle içeri alıyor. Damien ona Stonehenge misali çarpık dişleriyle sırıtıyor; bir an onları seyrediyorum, orada salondalar; Damien sırıtıyor ve kollarını kavuşturmuş olan Kate trajikomik makyaj maskesinin arkasına gizlenmiş.

Damien'i bir tür avcı aslan ve Kate'i bir tür oyuncu, daha başkaları gibi onu evcilleştirmede başarısız olmak üzere olan, sahte biri olarak görüyorum.

"Onu kafana takma," diyorum Damien'e. Ben kahve yaparken o bir sandalyeye çöküyor ve ayaklarını masaya kaldırmaktan kendini zor alıkoyuyor. "O sadece sosyal bir tırmanıcı. Muhtemelen bir sosyal balta ve sosyal kramponları da vardır."

"Ee, harika çocuk nerede?" diye soruyor Damien her zamanki gibi bir sigara çıkararak.

Yakmasına birkaç milimetre kala sigarayı ağzından çekiyorum. Burası görünüşte onların kurallarına göre oynadığım yer olan mutfak. "Kayıtsız bir hal almış görünüyor," diyorum bir omuz silkişiyle. Ben de sesimin kayıtsız kalmasına çalışıyorum.

Sırıtıyor. "Kendine dikkat etsen iyi olur. Kendisine düzecek yeni birini bulmuş olabileceğini düşünmüyor musun? Bu konuda herhangi bir şey yapacak mısın?"

Gözünün içine bakmıyorum. "Ne yapmam gerekiyor?"

Damien omuz silkiyor. "Birinin seni atlatmasına izin vereceğini hiç düşünmemiştim."

"Hayır," diyorum ona sessizce. "Ben de düşünmemiştim." Aklıma âniden bir düşünce geliyor. "Bana borç verebileceğin bir yüzlüğün yok, değil mi?"

Boş boş gülüyor. "Borç mu? Sen ciddi misin?"

Sorduğuma pişman oldum bile. Başka sorulara yol açabilir. "Boşver," diye mırıldanıyorum. Allahtan konuyu deşmiyor.

Rüzgâr bizimle kavga ediyor ve biz buna bayılıyoruz. Damien'e dönüp sırıtıyorum. O da bana kaşlarını kaldırıyor.

"Kafayı bulmak hoşuna gidiyor, değil mi?" diye soruyorum ona.

"Ya, evet. O zaman daha fazla eğleniyorsun."

"Evet, hem ayık olduğunda tamamen seviyesiz konuşmalar yürütmek mümkün olmuyor." Kendi kendime usulca kikirdiyorum. "Elinden geleni yapmana rağmen."

"Sen içki içtiğini mi sanıyorsun. Evde damıttığım içkimi bile içmedin daha."

"Evde damıtmak mı? Damak tadının zerresine sahip olmayan alkoliğin son sığınağını mı? Yerinde kalsın, sağ ol."

Teybin düğmesine basıyor, otomobil melodisiz ve patlayıcı bir sesle sallanıyor.

"Bu kim?" diye soruyorum ona.

"Sic Transit." diyor bana.

Çıkardıkları ses, enstrümanlarını birbirlerinin kafasına geçiren dört herif gibi geliyor, ama onun sözüne güveniyorum. "Bunlar Broken Records'da mı?" diye soruyorum umutla, bana daha önce söylemiş olduğu bir ismi seçerek.

"Yok. Accurate'talar. Eskiden Squid'delerdi ama bu sadece ilk EP için geçerliydi."

İnanmak zor olsa da Damien'in bir işi var, bir plakçı dükkânında çalışıyor ve bir tür katalog trainspotteri haline geldi. Broken, Extensive ve Accurate onun favori isimleri.

Eskiden üyesi olduğu müzik grubu hiçbir enstrüman çalamıyordu, ama görünüşe göre bu onları durduramıyordu da. Problem şuy-

du ki; isimlerini seçmekten sorumlu olan kişi onların bir mizah anlayışına sahip oldukları fikrine kapıldı; bu nedenden dolayı ilk isimleri Plus Support'tu. Bu işe yaramadı çünkü insanlar onları görmek için konserlere geliyor ama hayal kırıklığına uğruyorlardı. Bir haftalığına isimleri *Gather No Moss* olarak kaldı. En sonunda kendilerine Cancelled-İptal adını taktılar (lütfen biri çatlayan kenarlarımı izolasyon bantıyla yapıştırsın) ve Canterbury'de tamı tamına beş kişiye konser verdiler. Bunun sebebi muhtemelen pubın dışında üzerinde 'Bu Gece Canlı Müzik: İPTAL' diye yazan afişten dolayı idi.

En sonunda kendilerine Boxx demeye karar verdiler, bu isim daha az aptalcaydı –ama aynı zamanda diğerleri gibi tarzı yoktu– ve 'Hayat bir Plajdır (Ve Ben Güneş Kremini Unuttum)' adında bir demo CD doldurdular.

Müzik kafatasımda yankılanıyor. Geniş sahil yolu boyunca araba sürerken ışıklar ve rüzgâr hızla yanımdan geçiyor. Mutfakta söylediklerimizi düşünüyorum.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle, Damien."

"Hiçbir fikrim yok." Umrunda değil gibi.

"Onu iş üstünde yakalayabilir miyim?"

Damien bir homurtu çıkararak ahşap masanın damarına dokunuyor. Bu iyi bir mevzu değil anlaşılan. Ortaya rastgele bir laf atmak istedi ama benim bu konuyu derinleştirmemi istemiyor. Kendimi bundan nasıl alıkoyabilirim? Beni gece gündüz yiyip bitiren düşünceleri nasıl dile getirmem?

Ve Damien benim gerçekten hangi konuda panik yaratığımı bilmiyor –JJ'in, biriyle yastık sohbetinde, ona Ashwell Heights ve Doğumizi'ni anlatması düşüncesi.

Marcie'yle bir sır, JJ ile daha da büyük bir sır paylaşmama rağmen, Damien'le henüz paylaştığım bir sır olmadığını fark ediyorum. O sadece beraber içtiğim her zaman orada olan –biraz da aptal– biri.

"Imelda bir parti veriyor," diyor yakılmamış sigarasını dişlerine vurarak. "Belki orada daha fazlasını öğrenirsin."

"Hayır, şunun doğrusunu öğren. Imelda bir parti organize ediyor –benim için."

"Ya?" sadece biraz şaşırmış görünüyor. "İyi olabilir." Sırıtıyor. "Imelda bu. Yazık değil mi? Son derece iyi bir parça. Harcanıyor."

"Bacakları da fena değil. Bugün herhangi bir katılımda bulunacak mısın, yoksa burada salyalarını masaya akıtmakla mı yetineceksin?"

"Pekâlâ. Sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim; JJ ile ilgili. Eğer duymak istersen. Ama oldukça iğrenç bir şey. Eski sevgilinin yeni sevgilisinden nasıl intikam alabileceğini biliyor musun?"

Bana söyleteceği fikrine kapılıyorum. "Devam et," diyorum yorgun bir kendini çekiş ile.

"Bir tecavüzcü kirala."

"Sen ne...?"

"Dürüst olmak gerekirse bu kütüphaneden aldığım o intikam rehberindeydi. Orada bir sürü harika malzeme vardı. Japonca'dan tercüme edilmiş. Görünüşe bakılırsa bu tür şeyler orada oldukça yaygın."

"Sen *–şaka–* yapıyorsun."

"Hayır. Daha da iyisi var." Öne eğilirken dişleri birdenbire daha da keskin görünüyor. "Yapacağın onu bir vibratörle düzdürmek. Ya da bu en kötüsü, hazır mısın?"

Ağzımı açarak boşluğu çiğniyorum, hâlâ önerisinden sersemle-

miş bir durumdayım. Hiçbir sözcük çıkmıyor. Beni şoke etmek o kadar kolay değildir, sözüme güvenin. "Pekâlâ. Devam et."

"Bu işi kocaman azgın bir köpeğe yaptır."

"–duymak *istemiyorum*–"

"Her şeyi düzebilecek kızışmış çılgın bir yaratık."

"*–siktir Damien Ash, ben–*"

"–ve o kadar utanır ki hiçbir zaman polise gidemez!"

Nefessiz bir sessizlik var. Bağırmaktan kızarmış yüzlerimizin arasında ancak santimler var. Sıcak nefes ve keskin kokulu ter. İçim bulandı. Tebrikler. Sonunda biri bunu başardı.

"Bunu *hiçbir zaman* yapmam, Damien! Hiçbir zaman. Bu benim duyduğum en kahrolası, en adice şey."

"Dışarı daha fazla çıkmalısın," diyor şehvetli bir gülümsemeyle arkasına yaslanarak.

"Bu gülünecek bir şey değil, Damien."

Kaşlarını kaldırıyor. Yüzü daha önce görmediğim bir ifadeyle dolu –bilgi tutkusu gibi bir şey. "Hoşuna gitmedi," diyor. "Bunu hiçbir zaman yapmazdın."

"Hayır."

Damien derin derin nefes alıyor ve küstah, delikanlı sesi gelgit gibi çekilip ardında daha yumuşak bir şey bırakıyor sanki. "O zaman, o her kimse," diyor Damien sessiz bir kendini beğenmişlikle, "ondan sandığın kadar çok nefret etmiyorsun."

Ağzımı açıyorum. Bir şey çıkmıyor.

Ne söylediğini fark ederek gözlerimi kırpıştırıyorum. Sandalyeme yığılıyorum, çünkü mantıklı bir söze o kadar yakın ki, beni tamamen tepe taklak ediyor.

Damien beni kasabada, beynim Sic Transit'ten öter halde bıra-

kıyor.

"Sonra görüşürüz o zaman," diyor kaşlarını kaldırarak.

Arabanın kapısına yaslanarak o havalı, kırmızı yüze bakıyorum. Aslına bakılırsa bu yüzde daha önce fark etmemiş olduğum şeytani bir çekicilik var. Üzerine grafitti yazmak isteyeceğin bir duvar gibi tuğla kırmızısı.

"JJ," diyor, "başkaldırdığını düşünüyor. Onun gibi insanlar başkaldırmaz, Bel. O seni dizginliyor, değil mi? Seni ortada tutuyor. Sadece sosyal kaplamayı çiziyor."

Evet, bu doğru. Karnım gergin ve ona söylemek için yanıp tutuşuyorum. Ama bunu yapamam. Ona hiçbir zaman söyleyemem.

JJ ve beni birbirimize bağlayan bir gece, bir yüz ve bundan sonra yaşayacaklarımızın hepsinden daha karanlık bir sır var. Bu yüzden daha bitmediğini biliyorum.

Ama Damien'in arkadaşlığına ihtiyacım var. Bana önerdiği ukalaca, öfkeli eğlenceye ihtiyacım var.

JJ'in evinin dışındaki yola gidiyorum. Şey, Imelda'nın evi demek istiyorum. Bol yapraklı banliyö ağaçlarının altında yeni gıcır gıcır bir otobüs durağı var. Burada hiç duvar yazısı yok. Bırakın duvar yazısını plastik bir kare halinde durağın duvarına özenle yapıştırılmış bir zaman cetveli bile var.

Durakta oturuyor, güneş gözlüklerimi takıyor ve evi gözlüyorum.

Tarih beni özel detektif rolüne girmeye zorladı.

"Düzüşmek ister misin hayatım?"

Toplayabildiğim en derin ve tam küçümsemeyle pisliğe bakmak üzere arkamı dönüyorum: Deri ceketli, kızılımsı bir asker tıraşının altından pişmiş kelle gibi sırıtıyor.

Onu aşağıdan yukarıya süzüyorum. Teni de ceketinin yapıldığı yıpranmış ve çatlamış dokuya sahip gibi. Elleri gerilmiş ceplerinin diplerine sokulmuş ve pis, kotlu kasıklarına sürtünüyor. Ah, lütfen. Bu derece acınası bir aptal olmak mümkün mü?

Otobüs durağına yaslanıyorum. "Evet desem ne yapacağını bilmezdin, değil mi?"

Gözlerini kocaman, ağzını biraz açıyor ve tam da ne yapacağını bilmeyen biri gibi görünüyor.

"Yüz papel." Nasıl davranacağını görmek için bu lafı ortaya atıyorum.

Artık daha hızlı sürtüyor. Âni bir faaliyetle ve bir zafer haykırışıyla fermuvarını açıp yarı yarıya sertleşmiş organını meydana çıkarıyor.

Ben de ona tiksintimin tümüyle bakıyorum ve işte kısa bir klik sesi ve düzgün bir parıltı ile bıçağım ortada, öğleden donra güneşinde parlıyor.

Onun bacaklarının elverdiği hızda koşuşunu seyrediyorum. Fermuvarını ilikleyecek zaman bulamadığını fark ediyorum; umarım kendisini iğrenç bir şekilde yaralar.

Bıçağı kapatıyorum.

Bu küçük heyecandan sonra bekliyorum.

Gölgeler uzuyor ve ışık etrafımda koyulaşmaya başlıyor. Saat daha öğleden sonra üç otuz, ama üzerimde yine o duygu var; sanki günler beni kısıtlıyor, sanki tam gelecek yılın dönümünde olacak önemli bir olaya doğru ilerliyoruz. Hey, bu yeni bir şey değil. Sadece tamamen normal bir sonbahar paranoyası. Gizem ve meyve salaklarının mevsimi. Akademik takvimin şartlandırması sonucu, yaprakların çıtır çıtır olup kaldırımları doldurduğu zamanı hep bir şeylerin başlangıcı olarak görürüm. Demek her şey bundan ibaret.

Pişmanlıkla karışık geçmişe özlem.

Evet, her şey bundan ibaret. Benim üzülecek bir şeyim varmış gibi değil.

İşte orada.

Bol ceket, dağınık saçlar. Mıcır yolda ilerlerken içimde bir sızı duyduğumu kabul etmem gerekiyor. Çıtır, çıtır, çıtır; sanki bir zamanlar kurduğumuz tasasız düşleri eziyor; hem de hiç umursamadan.

Yolun öte tarafına dönüp, kasabaya doğru yürümeye başlıyor. Cüzdanını kontrol ediyor. Tekrar yerine koyuyor. Dükkânlar tarafına, yeni yaşamla dolu çiğnenmemiş, cicili bicili bir Noel'e doğru ilerliyor.

Denize doğru ilerlemeye devam ediyoruz. Caddeler irtifa kaybettikçe gökyüzünün detayları birer birer yok oluyor. Hava daha serin, daha tuzlu bir hal alıyor ve başımızın üzerinde martılar çığlık atıyor.

Tamı tamına yüz adım uzunluğunda görünmez gergin bir iplik bizi birbirimize bağlıyor. Onun arkasında bu uzaklıkta yürüyorum ve onu takip etmek o kadar da zor değil. Bir ya da iki kez neredeyse yaprakla kaplı caddelerde kayıyorum –ama o arkasına dönüp bakmıyor. Kasabanın kenarındaki kavşakta neredeyse eziliyorum –ama o arkasına dönüp bakmıyor. Kocaman, ağızlıklı bir mastı cinsi köpek ben geçerken bir kapıya tosluyor, cilalı tahtayı çiziyor, gelip bana saldırmak istiyor; LSD almış bir Cehennem bekçisi köpek gibi hırıldıyor. (Ashwell Heights'daki o köpekleri hatırlayarak ürperiyorum.) Ama o hâlâ arkasına dönüp bakmıyor.

Kasabanın caddelerinde, ellerinde poşetleri ve çikolata bulaşmış ağızlı –yüzleri sabit, düşük çeneli bir -O harfi taşıyan– çocuklarıyla zavallıların arasından ite kaka geçerken, kendimi gizlemenin da-

ha kolay olduğunu görüyorum. Onunla aramdaki uzaklığı elli adımdan fazla açmadan eğilip kalkıyorum.

Fisher Caddesi boyunca ilerliyor –deniz kenarındaki cips dükkânlarının leş kokulu arka taraflarının yanından–, alışveriş bölgesine giden kestirme yolu kullanıyor.

Onu geniş eczane-markete kadar takip ediyor, sonra onun diş macunu seçişini seyrederken ben de çok renkli şampuanların bulunduğu rafın önünde oyalanıyorum. Sonra o parayı ödemek için eczane kasasına doğru ilerliyor.

Bu aptallık. İlgilenir gibi yaptığım fesleğenli şampuanı elimde evirip çevirerek içimi çekiyorum. Burası uyuz, balık renkli, çocuklarını buraya öğleden sonra dayağını atmak için getirmiş gibi görünen insanlarla dolu. Ve arkasına dönüp de beni görmesi an meselesi.

Yanındaki tezgâhtan bir paket prezervatif alıp cebine atıyor.

Orada birçok saniye boyunca açık bir ağızla dikiliyorum; ben de o lanet olası salak çocuklardan biri gibi görünüyor olmalıyım. Birdenbire ahlaki değerler beni yakalamışçasına kendimi gülünç hissediyorum. O diş macununun parasını ödedi ve şimdi dükkândan çıkıyor. Hiç kimse onu durdurmak için bir hareket yapmıyor.

O kapıdan çıkıp caddedeki yer değiştiren kalabalıklar tarafından emildi. Birdenbire yoluma çıkar gibi duran sert kenarlı tekerlekli iskemle ve sepetlerden oluşan bir set nedeniyle, kapıya ne tarafa doğru gittiğini görecek kadar erken varamıyorum. Onları iterek kendime yol açarken sağ tarafımda bir çığlık ve âni bir hareketlenme olduğunu fark ediyorum. Müstehcen turuncu rujlu şişman bir anne altında ezilen, bir çıtır tahıllı şekerler ve düşük kalorili gevrekler çağlayanı –bunu arkaya attığım olası en kısa bakışla görüyorum.

Dışarıda caddedeyim, aşağı yukarı bakıyorum, başım dönüyor.

her taraftan terli, leş kokulu dükkâncılar beni tokatlıyor. Hafif bir çiseleme başlayıp saçımı ve boynumu gıdıklıyor. Her şey grileşiyor ve martılar yukarıda gülüyor.

Beni âni bir korku alıyor ve dükkâna geri koşmak istiyorum. Caddede bir aşağı bir yukarı bakıyorum; her dükkân girişinde bir hareket görmeyi bekliyorum. Ama ne Bukle var ne de Doğumizi.

İsa aşkına, kaybediyorum.

21
Ödeme

Hâlâ televizyonda Doğumizi hakkında bir şey yok.

Bu ertesi gün ve bugün Marcie'ye yüz sterlin ödemem gerekiyor.

Şükürler olsun ki bunu yapabileceğim. Yoldayım.

Dün geceyi düşünüyorum.

Babam havayı fazla içmiş gibi içini çekiyor ve arkasına yaslanıyor.

"Bel," diyor, ellerini açarak, "sen neredeyse sana ne yapacağını söyleyemeyeceğim bir yaşa geldin."

Kollarım kavuşmuş ve saçımla oynayarak o tam-onun-yüzünebakmama-numarasını yapıyorum, saçımı gözlerimin önünde öyle kıvırıyorum, ki bazen görüntü alanımın içinde, bazen de değil.

"Neredeyse mi?" diye mırıldanıyorum.

Jon içini çekiyor, gözlüklerini çıkarıp yine o öğretmen edasıyla çeviriyor. "Bizi büyük bir mahcubiyetten kurtarmayı başardım," diyor. "Sanırım Jeff Ash'in The Spindle'dan Derek'le golf oynadığını bilmiyordun?"

"Kim? Ne?"

"The Spindle. Sen ve arkadaşın Damien'in gençlik ateşi içinde birkaç tanık önünde bir masayı suya yuvarladığınız han." Omuz silkiyor. "Derek oranın mal sahibi ve şansımıza Jeff'i birkaç yıldır tanıyormuş da bir anlaşmaya varabildik. Ama eğer başka bir yer seçseydiniz olacakları düşünmek hiç hoşuma gitmiyor."

Başımı sallıyorum. "Baba, midemi bulandırıyorsun?"

"Gerçekten mi?" Sesinde sadece biraz şaşkınlık var.

Onun bana bağırmasını, ya da en azından genç bir holigan olduğum için azarlamasını, ya da odama kilitlemesini falan beklemiştim. "Yani, T.. Tanrı aşkına, beni her şeyden parayla kurtarır mısın?"

"Sen benim küçük kızımsın," diyor sakince. "Unutma sensiz vergileri yapamazdım."

"Ah, tabii ya. Önemli olduğumu biliyordum."

"Seni beladan kurtarmak benim görevim. Daha küçük olduğunda, o zaman işler değişikti; zaman senin başını belaya sokmanı engellemem gerekiyordu. Ama şimdi bu senin sorunun. On sekiz yaşındasın. Ne diyebilirim ki? Eğer en yakın uyuşturucu satıcısı ile birlikte bir komüne kaçmak istersen tek yapabileceğim sana avantaj ve dezavantajları ortaya koyup seçmene izin vermek. Ve eğer bela çıkaracak olursanız, Jeff ve benim ortak fikrimiz hasarı sınırlandırmanın en iyi politika olduğu yolunda."

Aslına bakarsanız ondan oldukça tiksindim. Bugünlerde işler böyle mi hallediliyor? İnsanları satın alarak? "Ve her şey bundan mı ibaret? Ceza ya da eğitim yok mu?"

Tekrar içini çekiyor. "Bizim harika bir yaşantımız var, Bel. Maddi durumumuz iyi, sıcak ve rahatız; hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyorum."

Bakışım koltuğun kuma benzeyen dokusuna takılıp kalıyor; ok-

şayıp üzerinde desenler kazıyabileceğin bir yüzey. Birine bakmamaya çalışırken bu tür şeylere takılman ne kadar da aptalca.

"Ne kadar ileri giderdin?" diye soruyorum sesimin niyetlendiğimden daha kısık çıktığını fark ederek.

"Ne demek istiyorsun?"

Öne eğilirken sandalyesinin gıcırdamasını duyuyorum. Öğleden sonra, hareketsiz, gündüz ve gece arasındaki grilikte asılı kalmış. Kış öncesi bir öğleden sonra; tam sınırın üzerinde. Dışarıda kargalar gaklıyor ve ben biraz ürperiyorum.

"Eh, diyelim ki –değilim. kesinlikle değilim ama– hamile olsaydım mesela?"

Omuzlarını silkiyor. "Ne yapmak istersen iste seni desteklerdim. Yine de seni çok iyi tanıyorum. Sen ağlayıp zırlayan bir bebeğe bağlanamazsın. daha değil."

Pekâlâ. Diyelim ki bir araba çaldım, bir Trav kızını tepeledim ve onu ölüme terk ettim, sonra da arabayı yok ettim?

Devam et, Bel, seni lanet olasıca korkak. Söyle hadi.

"Diyelim ki ben."

Zaman gri odada toz gibi havada asılı duruyor. Babam elini kaldırarak beni devam etmeye davet ediyor.

"Diyelim ki ben."

Ona ilk defa bakıyor, beklenti ve sevgi dolu soluk gri gözlerini görüyorum. Birdenbire koşulsuz bir sevginin bana sıcak, radyoaktif akınlar halinde fışkırtıldığını ve korunmasız olduğumu anlıyorum. Sadece emebilirim, yansıtamam. Hücrelerimde kanser oluyor ve kanımı kara küle çeviriyor. Bu sevgiyle yaşayamam. Bunu yapamam.

Bakışımı çekiyorum. "Hayır. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Şimdi gidebilir miyim?"

"Eğer istiyorsan."

"İstiyorsam mı? Bu kadar mı?"

"Evet," diye cevap veriyor.

"Plaja gidiyorum. Düşünmem gerekiyor."

"Dikkat et. Sonra görüşürüz."

Kapıya vardığımda aklıma bir düşünce geliyor. "Jon?"

"Hıı?"

"Burada bir parti verebilir miyim?"

"Tarihini seç," diyor ve sayfayı çeviriyor.

"Peki ya Kate?"

"Ben Kate'i hallederim. Senden tek istediğim bir konuk listesi."

Sahil neredeyse terk edilmiş. Saçım ayaklarımın altındaki siyah yosun düğümleri kadar karmakarışık, yapışkan ve tuzlu bir yumak haline geliyor.

JJ konusunda haklıydım. Bildiğim kadarıyla. Kesinlikle gidip küçük alışverişini tam olarak nasıl kullandığını görmek için mazgalından bakmaya niyetim yok.

Suyun kenarında oturup taş sektiriyorum.

Etrafımda hayaletler olmalı, tanıdığım insanlar hakkında bir şeyler fısıldayan –artık güvenemeyeceğim insanlar?

Ashwell Heights'daki o gecede, hepsinin orada bulunmak için kendine özgü bir nedeni vardı. Ben eğlenceli olduğu için gittim ve ahlaki kaygıları hesaba katmadım. Öyle sanıyorum ki Damien daha çok ahlak dışı olana yöneliyor –toplumun süslerini parçalamaktan sefil bir zevk alıyor. Marcie yaptığı şeyin doğru mu yanlış mı olduğunu bilemeyecek kadar aptal. Ve JJ? O sadece gezinti için geldi, masum bir yolcu. Ben orada olduğum için. Ya da o zaman ben öyle düşünmüştüm.

Ve şimdi JJ ve ben beraberce hayaletli bir gece, yağmur ve ateşten çorak bir toprağın anısında kapana kısılmışız. Hoşumuza gitse de gitmese de, ikimizin de istemediği bir sır hâlâ bizi bağlıyor. Artık onu her gün görmüyorum. Beyninin her dakika nasıl çalıştığını, ne yapmaya eğilimli olduğunu artık bilmiyorum. Yumuşak ve sıcak anlarda her kimse ona ne mırıldandığını merak ediyorum.

Damien ve beni bağlayan karşılıklı bir hedonizm. İkimiz de masaları tepe taklak etmekten ve buna benzer şeylerden zevk alıyoruz. Ama ona takılıp kalışım beni huzursuz ediyor. O bir uyuşturucu, ya da benim karanlık yüzüm gibi: O, kana bulanmış bir savaş alanının mükemmelen detaylandırılmış bir tablosu gibi.

Ve Marcie de bana takılıp kalmış. Suçlama oyununun karmaşası içinde tüm o haftaların öncesinde küçük bir şey olarak başladı. Dehşet içinde bunun devam edebileceğini fark ediyorum. Eğer ona bu yüzlüğü verirsem burada sona ermesi gerek. Şöyle ya da böyle bitmesi gerek.

Hayatım bir zamanlar arkadaşım olan insanlar tarafından fazlasıyla karmaşıklaştırılıyor. Her biri ayaklarımı paslı bir tuzaktaymış gibi kapana kıstırmış: Ben kontrol ediliyorum.

İki saat sonra tiksinti verici bir şekilde bahçenin sonuna doğru ateşin yanında cilveleşmelerini seyrediyorum. Konuşmanın ne hakkında olduğunu biliyorum. Onu sakinleştirmeye çalışıyor. Yaklaşmakta olan partim için onun aklını çelmeye çalışıyor.

Yani duman ve birbirleriyle sarmalanmış durumdalar. Kendi kendime sessizce hırlıyorum, ama yine de üst kattaki merdiven sahanlığında Kate'in mavi porselen vazoları ve vernikli masaları ve duvara sılan kuru çiçeklerle patlarcasına doldurulmuş sepetlerinin yanından yürürken, yüzümde memnun bir sırıtma var.

Babamla –şimdilik– paylaştığı odada içinde sadece yirmi sterlin olan el çantasını buluyorum. Lanet. Almaya bile değmez.

Beş dakika sonra aynamın önündeyim. Bacak bacak üzerine atmış oturuyorum, bacaklarımın üzerinde en hafif meşrep çoraplarıma ait siyah çapraz desenler var. Hareketlerim siyah küçük elbiselerin en rahatsızı tarafından kısıtlanıyor ve parlak siyah topuklu ayakkabılar ayaklarıma vuruyor. Daha önde de rahatsızlığa katlanmıştım ve bunu tekrar yapabilirim. Aynaya bakarak sırıtıyorum. Gümüş küpelerim aynalı toplar gibi dönüyor.

Rujumu sürüyorum. Arka planda radyo zırvalayıp duruyor. Sinirimi bozacak bir şekilde yine o aptal toplumsal-sorumluluk ilanlarından birisi, orta sınıfları Üçüncü Dünyayı sponse etmeye ikna etmeye çalışıyor. Salağın biri büroya gidişini, bunun, tampon tampona araba sürmenin ne kadar çekilmez olduğunu, işe gitmek hayatlarındaki en önemli şeymiş gibi davranan tüm o insanları anlatıyor. Ve sonra âni bir vicdan tecellisine kapılmışçasına küçük Kwame'yi, şantaj yoluyla sponse etmeye zorlandığı, her gün içme suyu bile bulamayan Afrikalı çocuğu hatırlıyor. Birdenbire ilgili ve perspektifli bir hal alıverince bizim de ikinci elden bir 'Aaaah' âni yaşamamız gerekiyor. Organizasyonun hâlâ sponse edilmeye 'elverişli' 400 çocuğa sahip olduğu bize bildiriliyor –indirimli satış gibi, Kalmasın Son 400!– ve bizim onları arayıp raftan bir tane kapmamız bekleniyor. Eh, def olup gidebilirler. Dünyada çok fazla insan var.

Aynada kaşlarımı çatıyorum. Rujumu sürmeyi bitiriyor, el çantamı kapıyor ve kendi kendime göz kırpıyorum. "Sonra görüşürüz."

Bu gece Domingo olmaz. Çok fazla hatıra var.

Hayır, bunun yerine sahilden bir taksiye binip komşu kasabadan

geçip Paradise City'ye, güney sahilinin tekno manyağı, likraya bürünmüş ve genelde fazlasıyla heyecanlı tiplerinin en çok takıldığı yere gidiyorum. Bölgedeki kulüp müdavimlerinin yarısının bu yerin varlığından bile haberi yok, diğer yarı ise bunun böyle kalmasını istiyor. Ben burayı sadece, Damien plakçı dükkânından gizli el ilanları verdiği için bulabildim. (Onlarla ne yapacağımı düşündüğünü bilmiyorum. Belki hâlâ onları dosyalara Ryan Giggs ve kalın kaşlı Gallagher kardeşlerin yanına yapıştırma alışkanlığına sahip olduğumu sanıyordur.)

Bu sahil kulüpleri tam bir alt kültür. Yüzey cilasıyla parlatılmış pejmürdelik. Londra tarzı olmadan Londra fiyatlarından servis yapılan içkiler. Hannah, Pippa, Emma adında lame mini elbiselerinin içinde titreyerek dans eden, parıldayan modaya uygun ve güzel Sussexli kızlar. Ya da göğüs uçlarının üzerinde gergin duran 'Babe' tişörtleri ya da fantastik ışık altında triplere giren, flaşların altında gerinen ve daha sonra, ağızlarını çalkalayıp eve, babacıklarına dönmeden önce çatlamış Armitage baldırlarına berbat E-safrası dolduran.

Kapıdaki bodyguardların beni geri çevirmeyeceğine eminim. Yine de on sterlinlik giriş biletini kendim ödemeyi düşünmüyorum. Hiç yolu yok.

Bangır bangır müzik çalan girişten biraz ilerde soğuk beton duvara yaslanıyor ve yanımdan geçen erkek gruplarına kaşlarımı kaldırıyorum. Genç havacılardan bazıları duruyor. Sigaralarını düşünceli düşünceli emiyor ve bir bardak Stella'nın benden daha iyi bir seçenek olduğuna karar vererek, arkadaşlarının arkasından seğirtmeden önce, tereddüt içinde duraklayan ateş topları yaratıyorlar. Birkaç tanesi birbirlerinin kulağına gizli küçük yorumlar yaptıktan sonra kısık sesle gülüşüyorlar, ben de kasıklarına tiksinti ve küçüm-

semeyle bakıyor sonra da aynı ifadeyi muhafaza ederek gözlerinin içine bakıyorum.

Kısa bir süre sonra tam da düşündüğüm gibi biri bana yaklaşıyor: Çirkin değil ama ortadan ayrılmış kızılımsı sarı saçları var. Bana hafif bir İskoç aksanıyla içeri girip girmeyeceğimi soruyor, ben de omuzlarımı silkip eğer param yeterse girebileceğimi söylüyorum. Birkaç saniye içinde ikimizin de parasını ödüyor. Gülümsüyorum ve her tarafındayım; kalabalıklar merdivenlerden bu cehennem dehlizine gürültüyle inerken deri ceketini okşuyorum. Ona adımın Jane olduğunu ve içeri girince sadece ona bir içki alacak kadar param olduğunu söylüyorum.

Duman ve ter duvarı bize çarpıp, haşin endüstriyel müzik herkesi yuttuğunda kendimi korkundan kurtarıyor ve sızlanmalarını duymazdan gelerek kırmızımsı karanlığa karışıyorum.

Şimdi ikinci safhaya giriyoruz. Bu sefer hedefimi daha dikkatlice seçmeliyim.

İlk önce insanlara omuz atarak bara ulaşıyorum. Elbisem hâlâ dar ve rahatsız, omuz askısını devamlı kaldırmam gerekiyor. En iyi gülümsememi takınarak bana oldukça çabuk servis yapılmasını sağlıyorum. Bir votka toniğe eli yüzü düzgün bir yemek parası ödedikten sonra, bardağımı meşale gibi tutarak gölgelere karışıyor ve iki dans pisti arasındaki köprüye yerleşiyorum.

Ağzından salyalar akan çiftlerin arasından aşağımdaki içki âleminin çılgınlığını gözlemek için gizlice sıvışıyorum. Aradığım şey hakkında çok kati bir fikrim var ve onu bulacağımdan pek de emin değilim.

Kulüp müdavimlerinden oluşan girdaptan fışkıran, kaynayan nem bulutlarını hissedebiliyorum; asli bir enerji, farklı bir boyuttan kollarını savurmalarıyla beraber yükselen bir yaratık gibi. Ve sonra

gürültü var, o kadar yoğun bir şamata ki bu, normal duyu algısını aşıp direkt olarak sinir merkezlerine gidiyor sanki. Paradise City'nin albenisi, bana dediklerine göre, çılgınca egzantrik tarzlar karışımı imiş, ama şu an cangıl fazındayız. Bir plak, dikiş izi olmaksızın bir diğerine karışıyor ve Uzi hızında davul sesleriyle hareketleniyor. Işık patlamaları arasında DJ'in küçük siluetini görebiliyorum –güvertelerinin büyük abanoz kıvrımlarının arkasında bir çeşit semavi tekno-büyücü gibi– delicesine kafa sallıyor, karıştırıyor, birbirine uyduruyor ve çiziyor. Zonklamaları bazen yırtıcı ıslıklar kesiyor; yoksa bunlar çığlık mı? Anlamak o kadar zor ki. Ve bütün bunların arasında ısı artıyor ve her hareket beni tropik bir tere batırıyor.

Dumandan gözlerimi kırpıştırarak kaygan tırabzana yaslanıyorum. Hızla ısınmakta olan içkimi yudumluyor ve tanıdığım bir şey çaldığında isteksizce sağa sola sallanıyorum. Goldie mi bu? Hmmm. Merak etmeye başlıyorum; bu acaba gerçekten iyi bir fikir miydi? Burada aradığımı bulamayacağım.

DJ mikrofonu kaldırıp kocaman kara ağzıyla neredeyse yiyor ve sözcükler gümbürdeyerek dışarı çıkıyor; Tanrı'nın (ya da Godzilla'nın) sesi gibi gür ama ezilmiş. "Tamam, muazzam, muazzam." Hiçbir zaman bu ikiyüzlü, yüzeysel kültürün bir hayranı olmadığımdan, bu kadar muazzam olanın ne olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen kendi egosu. Bir heyete 'saygılarını' sunuyor. Bir kez daha, kulüp müşterilerinden oluşan grupların neden birer heyet olarak nitelendirildiğini, ya da saygı kazanma kriterini hiçbir zaman anlamamışımdır. Sanırım bu doğru elbise markası ve 'tavıra' sahip olmakla ilgili bir şey.

Votkamı yudumlayıp içimi çekiyorum.

"Hepsi birer koyun, değil mi?"

Konuşan genç bir adam, yirmilerinde, sarı saçları ve tel çerçeveli gözlükleri var. Bana kaşlarını kaldırıyor ben de ona tereddütle gülümsüyorum.

İçkimi yudumlayarak ona sırıtıyorum. "Hepsinin bir çoban köpeğine ihtiyaçları var. Ya da bir çukura."

Derin bir melankoli içindeymişçesine başını sallayarak içini çekiyor. "Sürü içgüdüsünün ortaya çıkması pek zor değil."

Pekâlâ, şimdi onu tartıyorum: Sesi sakin, eğitimli. Gömleği ve şal desenli yeleği oldukça pahalı görünüyor ve ben o taktıklarının marka gözlükler olduğuna eminim. Sanırım üniversite mezunu bir profesyonel. Şık arabalar ve şişelerce gerçek bira ile evde olan biri –bir şans verilse evde oturup Paul Weller ya da Beautiful South CD'leri dinlemeyi tercih edecek biri.

Pekâlâ, bu başlamak için iyi bir yer. Ve sanırım burada kendini az çok duyabilirsin bile.

Ağzımı açıyorum. Tekrar kapıyor sonra bir kez daha söylemeye karar veriyorum. "Peki, o kadar nefret ediyorsan neden geldin?"

Havalı bir şekilde içkisini içiyor ve bana kaşlarını kaldırıyor. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

Gerçekten mi? Harika. Bunu kitaptan almış gibisin. Peki şimdi ne olacak? Ona ne tür müzikten hoşlandığını mı soracağım? Bu hiçbir zaman iyi bir hamle değildir, çünkü adı sanı duyulmamış bir isimden bahsedip yarım saat boyunca üçüncü EP'lerinin zorluğu hakkında konuşabilir. Ya da Pulp Fiction ekolü konuşmaya dalıp, hamburger isimleri ve ayakkabılarını parlatmanın en iyi yolu konularında zırvalayabiliriz. Bunu boşver. Konuya girmenin önemine inanıyorum, değil mi?

Normalde rahat olacak bir mesafeden daha yakına gelecek şekilde öne eğiliyorum. Etrafında oldukça güzel bir tıraş losyonu koku-

su var. Aslında onu oldukça beğendim.

Gözlerimi baştan çıkarıcı olduğunu umduğum bir bakışla kocaman açarak ona "Benimle seks yapmak için yüz sterlin öder miydin?" diye soruyorum.

İlk önce gülüyor, biraz kızararak aşağıdaki zonklayan kalabalığa bakıyor. Sonra bana tekrar bakıyor; son derece ciddi ve ayartıcı olan yüzümü görüyor ve gözlerimin içine bakıyor. O son derece önemli an boyunca.

Aşağımızda müzik âniden sesini temizliyor ve syhnthesizerlarla cilalanıyor. Kulüp (Baby D ile) pop saatine kayıyor. Ve hâlâ gözlerini gözlerimden ayırmıyor. Sıcaklıyorum.

"Şey, ben –yani." Kokteylinden gözlerini kırpmasına bakılırsa niyetlendiğinden daha büyük bir yudum alıyor. "Bu bana sorulmasını beklediğim türden bir şey değil," diye itiraf ediyor en sonunda ve gözlüklerini burnunun üstündeki küçük beyaz girintiye geri itiyor.

Aslında ondan oldukça hoşlandım. Sırıtıyor ve hafifçe sağa sola dönüyor, bardağımdan derin ve yavaş yudumlar alıyor, yanaklarımı vaad edici bir al renkle kızarmasına izin veriyorum.

Aşağımızda ritimler bangırdayarak Ace of Base'e geçiyor. Uyumsuz Nordik reggae, buz gibi ve sarışın.

"Bana anlatma." diyorum ona geniş ve hızlı bir gülümsemeyle. "Eğer beni yeterince uzun bir süre konuşturmayı becerip bana birkaç içki daha alıp, bir dans edip, sonra birkaç içki daha içirdikten sonra..." Ona daha da yaklaşıyorum; öyle ki neredeyse bedenine değiyorum. "Önünde sonunda aynı şeyi bedavaya alacağını mı düşündün?"

Ağzından anlamsız itiraz sesleri çıkıyor, ama gülümsemesi be-

nimki kadar geniş.

Gülüyorum. Aslında şaşırdım. Kulağa samimi, alınganlıktan uzak geliyor. İçkiden olmalı. "İyi deneme," diyorum ona.

Omuzlarını silkiyor. Kısa bir süre ışık bedenlerimizin üzerinde dönüp parçalanırken bana arkasını dönüyor. "Oldukça hoş görünüyordun," diyor başka bir omuz silkişiyle.

"Beni tanıdığında öyleyimdir de. Sadece burada altı saat boyunca ayakta durup birbirimizin suratına ikimizin de tam olarak sevmediği bir müzik üzerinden bağırmak, fahiş fiyatlı kokteyller içmek ve muhtemelen Whigfield ya da aynı oranda korkunç bir şey eşliğinde dans etmenin anlamsız olduğunu düşünüyorum, tamam mı? –hem de benden benim Kanal Tünelimde yapacağım sarhoş bir yolculuk isteyeceğin safhaya erişmek için. Demek istediğim, tüm bunlar oldukça anlamsız değil mi?"

Bir dakika boyunca derin düşünceye dalıyor sonra tekrar gülüyor ve ellerinden birini kısa sarı saçlarının arasında gezdiriyor. Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum sanırım daha önce bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Hayır, işte her şey ortada. Ve gerçek şu ki benim yüz sterline ihtiyacım var ve sanırım senin için de bir düzüşme fena olmaz. Kız arkadaşın seni yeni mi terk etti?"

Bu en sonuncusunu umut dolu bir baharat olarak ortaya atıyorum, zarar vermeyeceğini bildiğin için her hamur işi yemeğe attığın 'Karışık Bahar' denen şey gibi.

Suratını asıyor. "Şimdilik," diyor ve içkisini kafasına dikiyor.

Ben de kendiminkini bitiriyorum. "Tamam o zaman. Bu iş tamam. Gidelim mi?"

"Bak, düşünüyorum da –beni yanlış anlama sen çok güzelsin filan ama ben sadece."

"Sadece ne? Benim para ödemeye değmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Bak bunu bir rehberlik hizmeti olarak düşün. Küçük bir ticari girişim." Ellerim belimde ona bakıyor; kendimi gözlüklerinde iki kere görüyorum. "Demek istediğim piyasadaki rekabete bir baksana. Otuz sterlin harcayıp hastalık dolu, prezervatif ve ucuz sabun kokan bir fahişe bulabilirsin. Ya da beni alabilirsin. İyi bir kız. Annenin tanışmaktan hoşlanacağı türden bir kız. Hı?" Yanağına hafif bir şaplak atıyorum. Yüzü tıraşsız ama aynı zamanda yumuşak da. "Haydi. Gidelim."

Elini yakalayıp onu balkondan indiriyorum. Bana karşı koymuyor. Vestiyere ulaştığımızda Whigfield'in 'Saturday Night'ının tanıdık da-da-da-da'sı başlıyor.

Haklı olmaya bayılıyorum.

Bu fikri kafama ilk sokan otobüs durağındaki o herif oldu –ona şaka olsun diye fiyatımın yüz sterlin olduğunu söylediğim zaman. Ve JJ'in bensiz bir geceye ne kadar kaygısızca hazırlandığını gördükten ve bana ne kadar az değer verdiğini gösterdikten sonra aklıma geldi. Kendi değerimi kolayca bilebileceğimi ve bunu soğuk nakit halinde bilip aynı zamanda büyük bir sorunumu da çözebileceğimi fark ettim.

Eğer Marcie bunu bilseydi ironiyi takdir edeceğinden şüpheliyim. Ama bu onun bu işi yaptığı zamanlardan çok farklı. Ben dikkatli davrandım ve işimi gizli tuttum. Seçici davrandım. Ve kafamda belirgin bir amaç vardı.

Beni gördü, geldi, parasını ödedi. Tam olarak rahatsızlık verici bir deneyim olduğunu söyleyemeyeceğim. Usta parmakları vardı ve erkeklerin bilmediğini düşündüğüm yerleri bulmayı başardı.

Bunu konuda bir şeyler okumuştum; kadınların kendilerini olay-

dan nasıl soyutladıklarını. Sadece bir iş haline geldiğini. Tanrı aşkına, ben bunu yapamadım. Sorun da buydu.

Her neyse aslına bakılırsa Chris –adı buydu– bu konuda oldukça nazik davrandı. Nazik ha, ne kelime ama. Bunu daha önce kullanacağımı hiç düşünmezdim, özellikle de bir adam hakkında. Evine gitmeden önce bankamatiğe gitmesini sağladım; emin olabilmek için. Başlamadan önce çantama elli sterlin koydu ve diğer elliyi neredeyse iş biter bitmez aldım.

Onun hakkındaki ilk izlenimim aşağı yukarı doğru çıktı. Limandan uzak olmayan küçük bir dairesi var, oldukça düzenli ve zevkli. Birkaç büyükçe bitki –bir tanesinin adının Robert olduğunu söyledi; ben de kibarca güldüm. (Robert Plant, anladınız mı?) Beyaz alçı duvarlar üzerinde Athena baskıları. Güzel bir müzik sistemi, sepet işi Amerikan servisli tahta masa. Divanda unutulmuş kitaplar –William Boyd ve bilimkurgu türü bir şey.

Ve evet, o gerçekten sevecendi; belki de fazlasıyla. Sonunda beni öptü, okşadı ve bir küçük oğlan sesiyle beni bir kez daha görmeyecek oluşuna üzüldüğünü söyledi.

Omuzlarımı silktim ve her şeyin nasıl farklı olabileceğine dair bir şeyler mırıldandım. Gözlerini kırptı –gözlüklerini takmamıştı– ve bir kez daha burnunun üstündeki o küçük girintiye ve yüzündeki sakallara baktım. Bunların bir eşte, hayat arkadaşında tanıyıp sevmeyi öğrendiğin türden şeyler olduğunu düşündüm. Onların mükemmel olmadığını fark edersin ama şefkatli olduklarından ve sana tahammül ettiklerinden onların küçük kusurlarını sevmeye başlarsın.

Belki de babam Kate sürtüğünü şişman kalçaları ve kırmızı dudakları için seviyordur.

Annem kılıç kadar zayıf, albino sarısı saçları olan bir kadındı.

Bir elf kadar güzel ama dehşet verecek kadar soluktu; sanki biri resminin renk ayarı ile oynamıştı. O pastel renklerde boyanmıştı. Ve bu dünyadan solup gitti.

Kate'in solup gittiğini göremiyorum. O uğursuzca, rengârenk bir şekilde mevcut. Kendini dünyaya parlak yağlı boyalarla sıçratıyor –o zümrüt yeşili, o çikolata renkli çiçek tarhları, o çilek renkli masa örtüleri. Belki sorun da bu –babam bir kez daha bir eş kaybetmekten o kadar korkuyor ki, kendine o kadar çirkince olağandışı birini buldu ki, onun kaybolması imkânsız.

Ve ben karanlığa gözümü dikip baktım ve yabancının dairesinde uyumadan uzandım, çantamda parası ve yanımda yumuşak bir kuştüyü yorganın altında uyuyan bedeniyle.

Tuhaf kokan bir havayı ciğerlerime çektim –bir çeşit kokulu buket– ve yabancı sesleri dinledim: Deniz kenarındaki arabalar. Denizin uzaktan gelen tıslaması. Arada sırada gelen çığlık, plajdaki çakılların çıtırdaması.

Uyumadan uzandım ve ne tür bir insan olduğumu merak ettim –geçmiş haftalarda bunu o kadar sık yaptım ki– ve kendi kendimden nefret edip iğrenmem gerektiğini düşündüm, ama hiçbir şey hissetmedim: Bir boşluk. Açlığa benzediğini söyleyebilirim ama açlık tatmin edilmek ister ve sadece geçicidir.

Ona baktım, bana fahişeliği ilk ve tek sefer tattıran yabancıya, ve eğer onunla dışarıda geçen sıradan bir gecede tanışsa idim o kısa saçlı kafanın bana ne kadar tanıdık olabileceğini merak ettim. Eğer JJ yerine onunla tanışsaydım. O tıraş losyonunun kokusu yerine adını öğrenirdim ve Noel'de ona küçük kartondan bir hediye kutusu içinde bir şişe hediye edebilirdim. William Boyd ya da o bilimkurgu yazarı hakkında konuşmaya ve romanlarını sadece Chris

hoşlandığı için okumaya başlayabilirdim. Onun en sevdiği çocuk programının ne olduğunu öğrenip ona video kasetini alabilirdim. (Ben her zaman birinin bunu benim için yapmasını istemişimdir. Benim hoşuma giden Eşekarısı Willo'ydu –o kadar gerçeküstü ve rengârenkti ki, oturup saatlerce izleyebilirdim.) Bu gece sesleri, onun sabahlığı ve çarşafları kadar tanıdık olabilirdi. Kendi kendilerini hayatımın etrafına sarıp beni rahatlatabilirlerdi. Ama bu hiçbir zaman olamayacak; kader beni onun becerdiği biri yaptı, bundan başka hiçbir şeyi değil.

Uyumadan uzandım, derin bir üzüntüyle saatler boyu, caddeden gelen portakal renkli ışığı seyredip ruhumun içindeki o eski hissizliği hissederek.

İki kere neredeyse uykuya daldım. Bir seferinde neredeyse arkasını döndürmek ve ona her şeyi anlatmak için omzuna dokundum.

Her şeyi.

Ama sessizlik içinde ayrıldım, güneş doğmadan önce.

22
Gölgeler

Kükreyen otoyolun üzerindeki üst geçitte, soğuk ve gri bir tehlikeli bölgede buluşuyoruz.

Tam olarak yağmur yağmıyor ama bir çiseleme dünyayı sise boğarak, havaya petrolün yanında bir de soğuk ve nemli bir tat veriyor. Köprünün altında trafik gürlemeye devam ediyor: Dover yönüne giden kocaman tırlar, her renkte arabalar, parlak arka pencereleri olan otobüsler.

En son basamaklara tırmanıyorum ve işte burada bu dev beton köprü üzerindeyim. O öteki tarafta: Rüzgârda uçuşan yoluk sarı saçlar, çizgili çoraplar; elleri siyah PVC pardösüsünün cebinde.

Alayla gülümsüyor ve ona doğru yürüyorum. O da bana yaklaşıyor ve köprünün ortasında buluşuyoruz.

Biz Marcie'nin kendi ricası üzerine burada bulunuyoruz. Oldukça tuhaftı. Onu aradım, paranın elimde olduğunu söyledim. Bana parayı getirmemi söyledi ve ben tramvay durağına giderken cep telefonum tekrar çaldı. Arayan yine Marcie'ydi, bana burada buluşacağımızı bildiriyordu. Aradaki kavşakları en ince ayrıntısına kadar söyledi –onun bu kadar dikkatli olabileceğini sanmazdım. Böylece Doğumizi'ni bıraktığımız çöplüğe endişe verecek kadar yakın olan

kasaba kenarına kadar taksiye binmek zorunda kaldım. En yakın yol köprüsünde indim, bulutsuz semalar ve birbirine iplik gibi sarılan asfalt döngüleri ve uzakta sarı JCB'lerle noktalı, yarı yarıya tamamlanmış bir otel alanı.

Bir kez daha o boş gözlerle karşı karşıyayım. Hâlâ berbat göründüğünü görebiliyorum. Uyuz, kimsesiz çocuklar kadar zayıf. Gözleri ve ağzı yüzüne büyük geliyor; sanki derisini yırtılma noktasına kadar geriyorlar.

"Marcie," diyorum ona, "pek iyi görünmüyorsun."

"Ben iyiyim." Tam olarak gözümün içine bakmadığını fark ediyorum. O her zaman ya biraz arkamda ya da yanımda gümbürdeyen otoyolun üzerinde bir noktaya bakıyor. "Para yanında mı?" diye soruyor.

"Evet. Yanımda."

Bir elini uzatıyor. Tırnakları kalın siyah oje ile boyanmış.

Zarfı eline koyuyorum. "Bu iş tamam. Öyle değil mi?"

Zarfı açıp on sterlinlik banknotların her birine başparmağıyla dokunuyor.

Bana cevap vermeyince daha da öfkelendiğimi hissediyorum. "Marcie, seni aptal küçük sürtük."

"Nasıl buldun?" diye soruyor rastgele.

"Ne?" Rahatsız oluyorum. Beni hazırlıksız yakaladı.

"Parayı. Her şeyinin o eğitim fonlarında falan bağlı olduğunu söylemiştin. Nasıl buldun?"

"Ticari bir muamele. Tamam mı? Başka bir deyişle seni ilgilendirmez, Marcie!"

Omzunu silkip zarfı tekrar kapatıyor. "Pekâlâ," diyor ve zarfı pardösüsünün cebine tıkıyor. "Şimdi gideceğim."

Kalmama neyin neden olduğunu bilmiyorum. Sadece omuz sil-

kip, tamam o zaman deyip, arkamı dönüp köprü boyunca yürüyüp onu bırakabilirdim.

"Bak, Marcie," diyorum beceriksizce. "Her şey yolunda mı?"

Gitmek üzere dönüyor şimdi arkasını dönüyor yüzü düşmanca ve şüphe dolu. "Evet," diyor kaşlarını çatarak. "Neden olmasın ki?"

Omzumu silkiyorum. "İyi, ben... sadece merak ettim. Bugünlerde seni sadece bir şey istediğinde görüyorum da."

Bana öfkeli küçümseme dolu bir bakış atıyor ve gitmek üzere arkasını dönüyor.

"Bak sen... cumartesi işin var mı?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Belki de orada her türden mümkün olduğunca çok insan bulunmasını istiyorum.

"Belki çalışırım," diyor tereddüt ederek.

Bu şaşırtıcı. "İşin mi var?" sesimdeki hayreti fazlaca belli etmemeye çalışıyorum. Aceleyle ilerliyorum. "Bak, Imelda benim için bir parti veriyor. Neden sen de gelmiyorsun?"

"Düşünürüm."

"Evet bunu yaparsın." Rüzgâr rahatsız edici sessizliğimiz etrafında buz gibi esiyor. "Aşağı yukarı on gibi başlamış olur," diye ekliyorum bir cevap almayı umarak.

"Ne başlamış olur?"

"Parti."

"Ah, tamam."

Nihayet genzimi temizleyip gitmek üzere dönüyorum. "Tamam o zaman. Görüşürüz, Marcie." Elleri siyah pardösüsünün ceplerinde sessizce başını sallıyor. Şimdi beni seyrediyor, dikkatle belki de biraz aklı karışarak. Bakışlarını oldukça huzursuz edici buluyorum ve köprünün sonundaki merdivenlere ulaşana dek omzumdan arkaya bakıp duruyorum. Son bir kez arkama bakıyorum ve o orada, ha-

reketsiz.

O benim hakkımda çok fazla şey bilen birine benziyor.

Bundan hoşlanmıyorum.

Cumartesiden önce Damien'i bir kez daha görmem gerekiyor. Tabii ki ondan sakladığım çok şey var, ama onun bir şey hakkında haklı olduğunu bilmesini istiyorum.

Damien'in arabasına atlıyorum ve daha popom koltuğa yerleşmeden hızlandığını duyumsuyorum. Aslına bakılırsa bunun farklı bir araba olduğunu fark etmeden önce.

"Bu ne?" diye soruyorum ona hayretle arabanın genişliğine ve renkli camlara hayran olarak.

"Hoşuna gitti mi?" Tepeden bakar bir hali var.

"Eh, evet."

"Hm hmm." Arabayı yüksek, eski sahil yolundan kasabanın dışına sürüyoruz deniz sağ tarafımızda parıldıyor. "Bundan kurtulmamız gerek. Çok geçmeden yokluğunu fark edebilirler."

"Ah, tabii ki. Seni aptal Damien." Ama bu gönülsüz bir küfür, güneşte fazla bırakılmış dondurma gibi ekşi ve erimiş. "Nereden geldi?"

"Olympus oteli otoparkından. Bugün Muhafazakârlar Kulübü Yıllık Genel Tolantısı var, bilmiyor muydun?" Bana o çarpık dişli gülümsemelerinden birini fırlatıyor. "Hepsi bütün gün orada olacaklar." Memnuniyetle içini çekerek vites yükseltiyor.

Kuruntularımı unutup gezintinin tadını çıkarmaya karar veriyorum. Yine de ona söylemem gereken başka bir şey var. "JJ konusunda. Sen haklıydın."

"Ya?" Sesinde şaşkınlık var. Bunun haklı oluşundan kaynaklanmadığını fark ediyorum –Damien bunun doğal olarak her zaman

geçerli olduğunu kabul eder–, bunun yerine gerçeğin beni tatmin etmiş olmasından kaynaklanıyor. JJ'i bodrum dairesinde, kamçılanan kol ve bacaklar, tere batmış çarşaflar yumağı halinde bulup bulmadığımı öğrenmek için öldüğü açıkça belli oluyor.

"Onu bir paket prezervatif alırken gördüm. Onları benimle kullanmazdı. Verdikleri histen nefret ettiğini söylerdi ve ben de onun doğruyu söylediğini sandım." Damien'in güneş gözlüklerimin arkasından gözlerimi göremediğini biliyorum böylece hâlâ kendimi duygusal bir itiraf ya da ona benzer aptalca bir şeyle zayıf duruma düşürmüş değilim. Bu iyi olmazdı.

"Hı hı," diyor Damien.

Koltuğumda arkaya yaslanıyor ve motorun zonklamalarının kalçalarıma masaj yaptığını hissediyorum. "Haydi, biraz daha hızlı git."

Daha sonra. Güneş gökyüzünde alçalıyor. Bir şişe votka aldık; şimdi Damien'in parmaklarından sallanıyor.

İlk önce öfkeli ve neden burada durduğumuzu bilmek istiyor. Yine de sadece böyle istediğimi söylüyorum. Arabayı bir bankette plakaları birkaç avuç yaprakla gizlenmiş bir biçimde bırakıyoruz.

Eski ahşap kapıyı açıp çatlaktan gelen havayı içime çeker çekmez, burasının artık kullanılmadığını anlıyorum. İçeride bez ve tam olarak anlayamadığım başka keskin bir kokuyla beraber, o yumuşak **etli tahta** kokusu var. Ayak seslerim kilisenin koridorunda silah sesleri kadar yüksek. Tereddüt eden Damien titreyerek arkamdan geliyor ve ona kapıyı kapatmasını söylüyorum.

"Burada ne işimiz var?" Sesi bir tıslamadan ibaret, ama kapıyı tozu hareketlendiren ve bir güvercin şelalesini çatıya fırlatan güm-

lemeyle çarpıyor. Bir an için zıplıyorum.

Tozlu havayı tadarak onlar yerleşip de ötüp cilveleşmeye başlayana kadar bekliyoruz. Sonra yolumuza devam ediyoruz.

Vaftiz kurnası oraya buraya sıçramış güvercin pislikleriyle kabuklanmış; bunlar katılaşmış lav ya da o tür bir şey gibi gri ve topak topak. Pencerelerden zorlukla giren zayıf ışık altında tuhaf bir şekilde parlak görünüyor.

Kollarımı kavuşturarak koridorda durup etrafıma bakıyorum. "Sadece biraz düşünmek istiyorum," diyorum ona. "O votkayı buraya getir."

Arka sıralardan birinde oturuyoruz. Hava oldukça soğuk ve votkayı eldiven bölümünde bulduğumuz mavi bir plastik kart-indeks kutusunun iki yarısına boşatırken, palto ve eldivenlerimize ihtiyaç duyuyoruz. En azından şişeden içmekten iyidir.

Bir süre sonra "Marcie için oldukça endişeleniyorum," diyorum ona.

Damien omuz sikiyor. "İnsanlar Marcie için her zaman endişelenir. Bu onun hayatını pek düzeltmiyor, değil mi?"

"Evet, ama haydi. Sen onu benden daha iyi tanıyorsun."

İçini çekiyor ve doldurması için şişeyi ona uzatıyorum. Salt kilisenin taş zemininde oturarak güzelce soğumuş gibi gözüküyor. Şişeyi alıp döküyor ve çıkan ses geniş boşlukta yankılanıyor. Başımızın üzerinde güvercinler kanatlarını çırpıyor; muhtemelen gelip mekânlarını istila eden tuhaf yaratıkların varlığı kafalarını karıştırıyor.

"Zar zor idare ediyor," diyor Damien. "Tam sınırda, anlıyor musun? Metrolardaki o yaratıklar gibi olmaktan sadece bir öğün uzakta."

"Sana hiçbir şey için geldiği oluyor mu?" Şimdi neden bu kadar

meraklı olduğumu bilmiyorum. Daha önce Damien'e hiç bu tür bir şey sormamıştım.

"Aptal olma." Bana kısa bir bakış atıyor. Kırmızı suratı bu yerde daha soluk, gözleri daha koyu ve daha zeki gözüküyor. "O bunun için fazlasıyla gururlu."

"Ama şimdilerde bir işi var, değil mi?"

"Bunu bilmem mi gerekiyor?"

Biraz savunmaya geçmiş gibi. Sanırım bunun beni endişelendirmesi gerekiyor, ama bunun olmasına izin vermiyorum. Omuz silkiyorum. "Ben senin bilebileceğini düşünmüştüm sadece."

Votkasını yavaş yavaş yudumlarken mavi plastik kutu bir an için yüzünü saklıyor. Onu indirdiğinde uzun ve gözle görülebilen bir nefes salıveriyor, bir duman bulutu gibi. Bu sanki ona bir sigaraya ihtiyaç duyduğunu hatırlatıyor ve el yordamıyla bir tane bulmaya çalışıyor. Sigarasını yakarken gözleri kısılıyor. Bir şey hakkında derin derin düşündüğü belli. "Birdenbire Marcie ile çok ilgilenmeye başladın."

Gözlerinin içine bakmadan gözlerimi indiriyorum. Votkamın son yudumunu yutuyorum ve genzimi yakarak içimi keskin asitli bir sıcaklıkla dolduruyor. "Ah, ben sadece... endişeleniyorum."

"Endişelenmemen gerek," diyor Damien şaşırtıcı bir keskinlikle. "O idare ediyor."

"Evet, ben biliyorum ki"

"Bulimia hastalığı olduğunu biliyor muydun?"

Eh, bilmiyordum. Ama bu beni pek şaşırtmıyor. Omuz silkiyorum.

Bir tür marazi neşeyle "Dişler için çok kötü," diye ekliyor. "Bütün o asitli kusmuk."

"Ya. Sağ ol, şey bu konuyu açtığın için." Sadece güvercinlerin

ebedi kanat çırpmalarıyla bölünen bir sessizlik var. "Bak, o... bir tür işten bahsetti. Belki de işler onun için şimdilerde biraz daha iyi gidiyordur, öyle mi?"

Damien içini çekiyor. Duman yılanları çatı kirişlerini ısırıyor.

Önümüzdeki sıraya bakıyor ve bizden önce birçoklarının buraya geldiğini fark ediyorum. "DAZ, Nisan 1995" tahtaya kazınmış, kuvvetli vuruşlarla işlenmiş. Onun yanında taze görünen siyah bir marker kalemle yazılmış, kaygısız, küçük bir şiir var:

Seks kötüdür
Seks günah
Günah affedilir
Sen sokmaya bak!

Buna benzer bir şeyi okuldaki tuvaletlerden hatırlıyorum. Eminim çok orijinaldir.

"Ben pek soru sormuyorum," diyor Damien. Etrafa bakınarak sigarasını silkeleyebileceği bir şey arıyor. "Bazen çıkıyor ve bana nereye gittiğini söylemiyor. Birkaç gün telefona bakmıyor. Genelde endişelenmiyorum. O böyle işte.

"Parası var gibi gözüküyor."

Şimdi ne söylediğimin farkına varıyorum. Aramızda havada asılı duran bir şey var, satırların arasında, sıraların arasında. Havayı Damien'in dumanı gibi bulandırıyor. Bu konunun peşini bırakıp bırakmayacağını merak ediyorum.

"Parası var gibi gözüküyor, dedim."

Sigarasını arkaya büküyor, bu şekilde en kötüsünü içine çekmiş oluyor. Başını tekrar indirip derin derin içini çekiyor. Omuz silkiyor. "Benim sorunum değil," diyor sessizce.

Kilisede ne kadar kaldığımızı pek fark etmiyorum ama sendeleyerek, yolumuzu körler gibi el yordamıyla bularak dışarı çıktığımızda ışık solmaya başlamış bile.

Havada nemli bir sonbahar akşamının tadı var, yapraksı ve turbamsı. Güneş batıyor, bulutlardan bir kafes arasından turuncu ışık saçıyor.

Damien derin derin nefes veriyor ve bir mezar taşına yaslanıyor. Aşağımızda vadiye inen meylin etrafına mezarların koyu siluetleriyle üşüşmüş, tetikte bir ordu gibi.

"Siktir," diye mırıldanıyor Damien. "Hatırlayamıyorum, nereye..." Elini dalgın dalgın havada sallıyor. "Bıraktık. Onu bıraktık."

"Arabayı mı bıraktık?" diye öneriyorum. Kafam yüzüyor ama ağzımın konuşmayı zorlaştıracak kadar kuru olduğunun farkındayım. "En iyisi bu. Haydi."

"Bi dakka." Damien gölgelere doğru sendeliyor ve bir fermuvar sesi duyuyorum. Kikirdeyerek ve biraz da merakla birkaç mezar taşına dayanarak –kollarım bir çift sarhoş arkadaşa sarılır gibi etraflarına dolanarak–, onu gözetliyorum. Diğerlerine kıyasla daha yeni ve düzgün olan taşlardan birine karşı buharları tüten bir sidik fıskiyesi koyuveriyor. Kendimi koyvererek içimi çekiyor ve en yakın mezarlık sakininin yanına kayıyor ve işi bitene dek orada dinlenme yerinde arkamı taşa vererek çömelip oturuyorum.

Hantal hantal yürüyerek, dengesini korumak için mezar taşlarına yapışarak yanıma geliyor. Hâlâ yarı yarıya açık duran bir fermuvardan taşan pembe ve nahoş bir şey görünce burnumu kırıştırıyorum.

"Neyi... anlamıyorum, biliyor musun?" diye başlıyor Damien.

"Çoğunlukla evet. Haydi."

Ona Marcie hakkında soru sorduğumu neredeyse hatırlayamıyo-

rum. Önemli bir şey söylediğine eminim ama ne olduğunu hatırlayamıyorum.

İlerliyoruz. Zaman nöbetler ve âni kalkışlarla geliyor gibi.

Damien ile beraberim. Bacaklarımız hiçlik üzerinde sallanıyor. Gezegenin ötelerinden esen rüzgâr Dünyanın Son Noktasındaki İskele'ye çarparak hayaletlerine şarkı söyletip kemiklerimizi donduruyor. Ürperiyorum ve gözlerim parıldayan sahil çizgisinde gümüş pelerini ve gözlükleriyle gelecek hayaletini arıyor.

Birkaç kulaç altımızda –bunu tahmin ediyorum, düşünce başımın içinde vızıldayıp, kafa çeperlerime top gibi çarpıp zıplıyor– öfkeli deniz var. Başımızın üzerinde, yükseklerde, birkaç yıldız bulutların arasından bakıyor.

"Kilise," diye mırıldanıyor Damien. "Biz neden kilisedeydik?"

"...phhvvhh..."

"Ne?"

Bir ses çıkardığımın farkında değildim. Düşüncelerimde biraz geri gidiyorum. "Aaah. Hiçbir şey. Geçen seferi görmeliydin."

"Geçen sefer?" Başını oldukça çabuk döndürüyor ama bir şüphe kıvılcımı seziyorum –yoksa kıskançlık mı?

"Ah... unut gitsin."

"Kilisede ne yaptınız? Evlendiniz mi?"

"Ya, tabii... Tanrı aşkına, sarhoş sarhoş evlenmeyi bir düşünsene."

"Hm." Damien bir süre bu konu üzerinde kafa patlatıyor. "Ve uyandığını düşün..."

"Düğünün şerefine kadeh kaldırılmış olarak."

"Bir kütüklüğün yanında uyanmak da yeterince kötü." Derin derin nefes veriyor.

Sözcüğü, bir iki saniye boyunca denizin durağan tıslamasını, gökyüzüyle iletişim kuran denizi dinleyerek kafamda döndürüyorum. Arkamızda tuzlu hava yıllar boyu yaptığı gibi iskeleyi paslandırıyor. Neredeyse metalin baskı altında gıcırdamasını bile duyabilirsin.

"Kütüklük mü?" diye tekrarlıyorum en sonunda.

"Şey... bilirsin, kadınlar... Affedersin," diyor ağzını silerek, "ama sen şey gibi değilsin, şey."

"Söyle gitsin, Damien."

"Şey, bilirsin bazıları iki kadehlik, bazıları da üç kadehliktir."

"Bu terime aşinayım." Kendimi bir iki dakikalığına Damien'in kafasının içine yerleştiriyorum. Ve içerisi o kadar pis ve yalnız bir yer ki. "Odanın karşı tarafında bir kız görüp tam bir köpek olduğunu düşünüyorsun. Bir kadeh sonra o kadar kötü olmadığını düşünüyorsun. İki kadeh sonra onunla beraber oluyorsun. Tamam mı?"

"Tamam. Çok az öz, öz az. Her neyse. Kütüklük ha?... Bu şey gibi olmalı, onun yanında uyanıyorsun ve o senin kolunda uyuyor, tamam mı? Ve sen onu uyandırmaktansa kendi kolunu ısırıp koparmayı tercih edersin."

Aslında fazlasını hiçbir zaman ummamalıydım.

Bir süre sonra Damien, "Biz buraya nasıl vardık?" diye soruyor.

"Kasabaya kadar otobüse bindik ve... buraya kadar yürüdük."

"Ah."

Denizin sesi hariç etraf sessiz. Arkamızda kasaba uyumuyor. Pubların ve alışveriş merkezlerinin sesleri suyun yüzeyinden kayarak bize geliyor.

Beni arkama döndüren şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama döndüğümde bir şey gölgelerin içinden sekip kafesli kapının üze-

Kesik-f.18

rinden çarşıya doğru seğirtiyor.

"Damien! Orada biri var!"

Tepkileri yavaş ama onu ayağa kaldırıyorum. Hemen geri çöküyor ama onunla uğraşamam. Öteki tarafa doğru koşuyor ve sahilin parıltısında iskelede koşan bir şekil görüyorum.

Denize doğru.

Bu garip. Ben olsam sahile doğru koşardım.

Bu yüzden takipten vazgeçiyorum. Ayaklarım eski tahtanın üzerinde küt küt sesler çıkarıyor. Sanki mübarek altımda sarsılıyor. Genzim asitli ve kış havasında koşmaktan kaynaklanan o sıcak-soğuk duyguyla yanıyor. Başka bir çarşı girişinin yanında kayarak duruyorum. Nefes alışım sanki megafondan geçmiş kadar gürültülü, yüreğimin atışı denizle aynı tempoda bir gümleme.

Arkamda bir kez daha deve hantal ayakların sesi, tahta zemini sarsıyor.

İçgüdüsel olarak bıçağıma uzanarak arkamı dönüyorum.

Bu sadece Damien. Oldukça formsuz ve terlemiş Damien, paltosu onu olduğundan daha iri yarı, daha tehditkâr gösteriyor. Bıçağımı cebimin içinde bırakıyorum.

Orada durup bana bakarak aptal aptal gözlerini kırpıştırıyor.

"Biri bizi gözlüyor, Damien. İnsanların beni izlemesinden hoşlanmam, özellikle de bu konuda fikrim sorulmamışsa."

"Belki de onlar... balık tutuyordur." Lunaparka açılan kafesli kapıya yaslanıyor ve bitkin bir şekilde yere çökerken kapıdan silah sesi gibi bir çıngırdama geliyor.

"Hiç form tutmayı düşündün mü?"

"İşe yürüyerek gidiyorum. Bu yeter."

O yalancının teki. Damien'in egzersiz anlayışı sandviçini biraz daha enerjik bir biçimde çiğnemektir.

Kafesli kapının açık olduğunu fark ediyorum. Onu tekmeliyorum ve metalik çıngırdama iskeleden uçsuz bucaksız denize doğru yansıyor. Kilidi yokluyorum ve elimi pasa bulayarak neredeyse elimde dağılıyor.

"Dame," diye fısıldıyorum ona. "Bak." Onu tekmeliyorum ve yana çekiliyor. Başını kaldırıp ne yaptığımı görünce toparlanıp ayağa kalkıyor.

"Bu artık hiç kullanılmıyor," diye hırıldıyor belli belirsiz, eliyle işaret ederek. "Hiç. Onu kapattılar sonra da unutup gittiler."

Kapıya asılıyorum ve cehennemi bir gıcırdamayla açılıyor. Damien'e dönüp sırıtıyorum. "Sadece küçük bir bakış?"

Mutlu görünmüyor. "Birini gördüğünü söyledin."

"Evet öyle ve ne istediklerini bilmek istiyorum." Ona bakarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen istemez miydin?"

Gürültülü bir şekilde nefes alan Damien saçını arkaya itiyor. İri yarı bedeni sağa sola sallanıyor. "JJ ve seni sormuştun. Sen?"

"Ne?" Beni şimdi sinirlendirdi.

Kocaman, çarpık bir sırıtış yüzüne yayılıyor. "Canterbury'den dönüşte beni aradığın zaman. Sen ve JJ'in izini bulmuş olup olamayacaklarını sordun. Şimdi neden olduğunu merak ediyorum. Yarı sarhoş bir halde pis pis bakıyor, benim rahatsızlığım karşısında şehvet ve zevk karışımı –bunun için zamanım yok.

"Sana söylerim. Belki bir gün."

Çarşı kapısını tekmeleyerek açıyorum. Biz rıhtımın ana bölümündeyiz, lunaparkın bulunduğu yerde. Cam bir tavanla kapatılmış. Başımı kaldırıp baktığımda toprak ve güvercin bokuyla kaplı olduğunu görüyorum.

Işık kadim, durağan makineler üzerinde elmaslar halinde saçılıyor. Burası bir müze ve eskimiş tahta, yağ ve deniz kokuyor. Maki-

neler nöbet tutuyor: Tıknaz, uzunca robotlara benzeyen bir sıra eski tek kollu eşkıya. Biraz ileride, rıhtımın merkezinde zaman içinde donmuş ölü tropik balıklarla dolu bir tank var gibi görünüyor. Mekânın tümü yeşilimsi bir alacakaranlıkla yıkanmış; sanki deniz burayı yeniden kendisine katmak için uzanıyor. Bir yüzme havuzunun dibinde olmaya benziyor.

Nefesim salonda yankılanarak yaklaşıyorum; Damien'in arkamdan geldiğinin farkındayım. Tankın etrafında ilerleyip bunun gerçekte ne olduğunu görürken –rengârenk yumuşak oyuncaklarla dolu kabinlerden biri– gölgeler yer değiştiriyor. Orada yatıyorlar, sessiz ve durgun, üzerlerinde metal bir kepçe var.

"Acıklı hıçk," diyor Damien ve hecenin sonundaki hıçkırığı salonda yankılanıyor.

Yumuşak oyuncaklarla dolu tankın üzerinden bakıyor; ne kadar zamandır burada olduklarını merak ediyorum. Özellikle çekici değiller, hiçbiri –hepsinin cafcaflı pembe ya da yeşil kürkleri var ve türleri anlaşılmıyor.

"Harika," diyor Damien sesinde küçümsemeyle. "Burada ne yapıyoruz?"

"Bilmiyorum." Gölgelere bakıp dinliyorum. Tek duyabildiğim Damien'in sert, alkollü nefesi ve denizin sahile usulca vuruşu. "Haydi, etrafa bir göz atalım."

"Neden?" Damien'in sesinde bıkkınlık var.

"Farklı nedenlerden dolayı." Fısıldıyorum ama sesim yükseliyor. "Çünkü burada olmamamız gerekiyor." Başımı kaldırıp bu çürümüş cennetin küf kokulu havasını tadıyorum. "Ve çünkü."

Kahkaha. Cehennemden gelen.

Loş mekânı dolduran kesik kesik, şeytani bir kahkaha, bizi tuzağa düşürmek için gölgelerden uzanıyor. Kesik kesik devam ediyor

ve durmuyor.

İlk anda duyduğum dehşetten sonra sesin bir döngü halinde tekrarlandığını anlıyorum. Doğal değil, mekanik bir ses.

Solumda âni bir hareket görüyorum ve Damien'in yanından ayrılıp bakmaya gidiyorum. Ayaklarını sürüyerek arkamdan geliyor ve beni ellerim belimde cam bir kulübede zıplayıp duran, gülen bir polis figürüne başımı sallar buluyor. Bu şey asırlar öncesinden kalmış olmalı. Orada aşağı yukarı sallanıyor, loşlukta zıplayan korkunç plastik suratıyla; bu ini koruyan bir gulyabani.

Damien tiksintiyle burnunu kırıştırıyor. "Bu şey nasıl çalışıyor?"

"Paranı deliğe atıyorsun, aptal. Her şey gibi."

Arkamızda bir çatırtı var.

Geceye karışan bir yeşil kara parlaması görecek kadar erken arkama dönüyorum.

Oradayım, tam arkasında.

Dışarı çıktığımda şekil oldukça uzun bir mesafe kat etmiş bile, ama şimdi onun rıhtım boyunca geriye, sahile doğru koştuğunu görebiliyorum.

Kendi kendime başımı sallıyorum.

Şimdi gece kasabayı sarıp sarmalamaya başlıyor ve ben genzimde göğsümdeki ağrılara eşlik eden keskin bir kuruluk olduğunun bilincindeyim. Beni gönülsüzce dışarı kadar takip etmiş olan Damien'e döndüğümde,. yüzümün kızardığını ve sızladığını hissedebiliyorum.

"Ee," diyor, "neymiş?"

"Sadece antika herifin biri. Sanırım onu korkutup kaçırdık."

Bana bunu söyletenin ne olduğunu bilmiyorum.

Karaya dönüp tramvay beklemeye başlıyoruz: gecenin bu saatinde hiç biletçi olmayacağını bildiğimizden biletsiz binmeye hazırız. Damien boş boş konuşuyor. Kasaba gece hayatı adı verilen bir şeye geçmeye çabalıyor, gezinti yolu boyunca ağustosböcekleri gibi sürünen taksileriyle. Beni bunlardan hiçbiri ilgilendirmiyor.

Görüyorsunuz ya, Bel Archard düşünüyor.

Şu anki sersemlemiş halinde bile bir şeyler onu Damien'den bilgi saklamaya itti. Bu tuhaf. Bu konuyu daha ayık olduğunda analiz edecek. Sanki gelecekten gelen o sahil hayaleti, gri dalgalardan onu seyrediyor, onu... bir şeylerden koruyordu. Ya da belki de bu sadece bir içgüdüydü, sadece içkiyi biraz fazla kaçırdığı zaman çocuğun yanında duyduğu huzursuzluk.

Nedeni ne olursa olsun, Damien'e sahile doğru kaçarken gördüğüm şeyin, gerçekte ne olduğunu söylemedim: Tanımamamın imkânsız olduğu sümük yeşili bir asker ceketi giymiş, hantal, uzun kollu bacaklı bir şekil ve sertçe budanmış bir kafa dolusu bukle.

Demek beni izliyorlar.

JJ'i de izliyor olabilirler.

Bunu bilmeme imkân yok.

23

Gerçek ya da Cesaret

JJ'in Imelda Halası bana esrarlı sigarasını ikram ediyor ve ben olabilecek en hafif dokunuşla bunu onun elinden alıyorum.

CD çalarda Saint Etienne'den *So Tough* çalıyor; bu tür şeyler için harika bir müzik. (Bu parçanın ismini her zaman merak etmişimdir. Bu acaba dünyanın sınavları ile yüzleşme isteğinin belirtisi mi: Ben çok güçlüyüm? Ya da bir oyun bahçesi kavgasının sonu mu: Sana zırnık koklatmam, çok güç?) Okuldayken onlardan hep hoşlanırdım; üstelik Sarah Cacknell'in son derece havalı bir isim olduğunu düşünüyorum. Noel'de aldığın pürüzsüz yüzeyi ve harika bir fındıkiçiyle yapılmış olan o çikolatalar gibi.

"Pub masası hakkındaki bu şeye inanamazdım," diyorum ona, "bunu söyleyen babam olsa bile. Bu nedir ki, orta sınıf vandalizminin kabul edilebilir yüzü? Demek istediğim bu günlerde fark edilmek için ne yapmam gerekiyor?"

Imelda kikirdeyip sudan yeni bir yudum alıyor. "Sanırım birini öldürmen," diyor bir omuz silkişi ve bilezik şangırdamasıyla.

Ona yan bir bakış atıyorum, ama yüzünün ifadesi ve sesinin tonu normalde olduğu ile aynı. Sadece anlamsız bir yorum.

Tanrım, bu kendi bıçağımın ucunda dolaşmaya benziyor. Eğer

ona söylemiş olduğunu düşünseydim... demek istediğim kadın onun annesi falan gibi ya da ablası, ya da ikisi de. Ona iskeleye gittiğimi, Bukle olması gereken biri tarafından izlendiğimi söylemek istiyorum. Ama bu acıklı hikâyenin tamamını dökmek anlamına gelir; kötü bir yemek gibi onun üzerine kusmak.

Büyük bir nefes alıp, için için yanan külü seyrederek dumanı içime çekiyor; sonra sarma sigarayı Imelda'ya geri vererek yastıklara gömülüyorum.

Oda tarihi bir film seti gibi sisli, Sherlock Holmes ya da onun gibi bir şey. Eh, evet o da bu meretten hoşlanıyordu; ama o daha kuvvetlisini kullanıyordu. Marcie gibi.

Imelda'yı neden aradığımı bilmiyorum. Sanırım katedraldeki o gün beni umursadığı için ve çarşıdaki o gece bana o kadar iyi davrandı ki... JJ'in onları cezalandırmadan orada bırakacağını düşününce kendi kendime alaylı bir şekilde gülümsüyorum. O zaman bile Damien ve ben bir şeyde birleşmiştik, Imelda ve benim olduğumuz gibi.

Benim hemen ona gelmeme bir itirazı yoktu, ama onuna konuşmak istediğimi söyledim ve JJ evde olmadığı zaman beni aramasını rica ettim. Yarım saat sonra ettiği telefonu şükranla karşıladım. JJ, kendi dairesine gittiğini ve onu ertesi sabaha kadar beklememesini söylemişti.

Bu sözler karşısında tabii ki onu orada çaldığı küçük paketi sürtüğün biri ile kullanırken düşünüp buz kestim. Ya da belki de şimdi yeni bir paket alıp tüketmeye başlamıştır bile. Bir, iki, üç.

Imelda. Onu arkadaşlarım arasında saymayı neredeyse unutmuştum ve bunu yapmam gerekir. Bana bakıyor –gözleri zengin ve dolu, çikolatamsı– ve arkama yaslanıp o hoş yüzme duygusuna benzeyen yorgunluğun beni taşımasına izin veriyorum.

Sırıtıyor. "Hep senden bahsediyordu. İlk günlerde."

Kafam karışıyor. "Babam mı?"

"Hayır, aptal. JJ."

"Ah, tamam, o. Biz... ondan bahsediyorduk."

"Öyle. Durmadan seninle o barda nasıl tanıştığını, sonra onu bir kiliseye götürüp ölümüne becerdiğini anlatıp duruyordu."

"Aman...Tanrım. Ben hiç düşünmemiştim."

Yarı kahkaha, yarı hıçkırık olan bir ses çıkardığımı duyuyorum. Esrarlı sigara bir kez daha gözümün önünde sallanıyor; ben de onu Imelda'ya geri vermeden önce derin bir nefes daha çekiyorum. Aslında onun parmaklarının yüzümdeki sıcak ve yumuşak dokunuşunu hissederken, hep onun elinde olduğunu anlıyorum. Şimdi işe yaramaz bir haldeyim ve sigarayı ağzıma onun yönlendirmesi gerekiyor.

"O senden hoşlanıyor. Güzel şeyler söylüyor."

"Pöf, güzel şeyler... Güzel de ne menem bir laf, ha?"

"Güzel bir laf," diyor Imelda ve bakışını yakaladığımda ikimiz de kikirdeyerek yastıklara yığılıyoruz.

Bir şey soruyu bana yabancı olan ağzımdan yukarıya itti. "Onu tanıyor musun, ha? Kim olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimin önünde turuncu bir iz bırakarak omuz silkiyor. İzi takip etmeye çalışıyorum ama şimdi her tarafı kapladı, yanan bir kuyruğu olan büyük bir bulut, Challenger patlamasıyla aynı şekilde (hey ben bazı şakalar biliyorum, gerçekten mide bulandırıcı şakalar şey hakkında... boşver).

Cevap vermeden önce sanki yarım saat geçiyor. Sanırım soru hâlâ kafamın içinde bir hoverkraft gibi bumluyor, çünkü hâlâ bir parça duyuyorum –"Kim olduğunu, hı?"

Ve sonra tekrar sorduğumu fark ediyorum, tam da Imelda bana

söylemek için ağzını vitese takarken. Düşünceyle sudan bir başka yudum alıyor.

"Bak," diyor, "bildiğim kadarıyla hiçbir şey ifade etmiyor, tamam mı? O küçük fahişenin biri?"

"Fahişe mi?"

"Eh ya, bardan topladığı bir kız. Küçük ucuz bir şey."

"Beni bardan topladığı gibi ya, şerefe."

"Onu demek istemedim. Onu demek istemediğimi biliyorsun." Elinin bir an için omzumda durduğunu sanıyorum, ama bu bir hayaletin eli de olabilir. Bilmiyorum. "Bana ikinizin arasında geçenlerden pek bahsetmedi, neyin ters gittiğinden. Ben de sormadım, tamam mı?" Imelda mükemmel kaşlarını bana kaldırıp haşhaş bulaşmış ellerinden birini güzel saçlarında gezdiriyor.

Tam o sırada telefon çalmaya başlıyor. Imelda omuz silkiyor ve gülümseyerek özür diliyor, kendini tekrar yastıklara fırlatıp ahizeyi kaldırıyor.

"Hı?... Hayır, tabii ki yalnız değilim." Kaşlarını tekrar kaldırıyor, kızardığımı hissediyorum. "Planladığımız gibi hayatım... Hayır, tabii ki değil... Tamam, o zaman... tamam o zaman. Evet, aşkım. Hoşça kal, o zaman. Evet, yaparım. Bay." İçini çekiyor ve ahizeyi yerine koymaya zahmet etmeden bir kenara fırlatıyor. Sanırım bunu bir iltifat olarak kabul etmeliyim.

"Kimdi o?" diye soruyorum öylesine.

Gülümseyerek kollarını divana yayıyor. "İtalyan bebeklerimden biri. Adı Rafaella. Her zaman o güzel kafasını bir şeylere takıyor."

Sırıtıyorum. "Söylesene, kaç kadını aynı anda idare ediyorsun, Imelda?"

Son derece Galyalı bir "pöf" yapıyor, dudaklarını dışarı itip omuz silkerek. "Yeteri kadar! Tüm yumurtalarını bir sepete koy-

mak iyi olmaz."

"İyi, ya... Salmonella kapma da."

"Kapmam. Onları her zaman en az on dakika kaynatırım." Bana o parıltılı sırıtışlarından birini daha veriyor.

Sanırım bunun müstehcen olması mümkün –zaman zaman oldukça belden aşağı bir mizah anlayışına sahip olabiliyor– ama deşmiyorum. "JJ ve ben hakkında şey diyordun..."

"Eh, dediğim gibi... Hiç sormadım. Bana her şeyi anlatmaz."

Salladığım başım bitkinlikle ağırlaşmış. "Tabii. Tabii. Oh."

"Hey, kendini o kadar kötü hissetme." Sırıtıyor. "Gidip yeni birine âşık olmuş değil ya."

"Bana hiç âşık olduğunu sanmıyorum," diyorum ona ve sarma sigaralardan çıkan duman gibi bu sözlerin etrafında asılı duran gerçek beni rahatsız ediyor.

Rahat, sıcak bir sessizlik var. Imelda'yı öpmek istiyorum ama tamamen yanlış fikirlere kapılabilir. İçimde derinlerdeki bir sigorta devresi bana bunu söylüyor. Bana dümdüz olmamı hatırlatıyor. (Ve sanırım gecenin bu saati için bu oldukça iyi.)

Bir şey zihnimi Ashwell Heights yoluyla kiliseye –kiliseler beynimde birbirine karışıyor– ve rıhtıma götürüyor.

"Imelda?" diye sorduğumu duyuyorum orada yatıyor olabileceği yumuşak siyah bir buluta.

Yatıyor. Yalan söylemiyor. Burada sadece gerçeğe yer var.

"Hı?"

"JJ... o gece hakkında çok şey anlattı mı? Biliyorsun... Çarşıdan sonra, sen gittikten sonra?"

Uzun, sıcak bir nefes üflüyor. Nefesini ensemde hissediyorum. "Yy-o-kk," diyor sözcüğü sonundaki küçük hıçkırık ile birlikte dört heceye çıkarmayı becererek.

"Ona sormadın mı?"

"Ona hiçbir zaman sormam." Sesi yumuşak bir şekilde suçlayıcı. "Tanrıya şükür onun annesi değilim."

Sırıtıyorum ve yine bir yumuşak sessizlik oluyor. Sanırım sarma sigarayı bir kez daha ağzıma yerleştiriyor, ama bu sefer içime çekecek mecalim yok.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dediğimi duyuyorum.

Daha ne yaptığımın farkına varamadan bıçağı havaya kaldırmışım bile; bıçak dumanlı ışığı dilimliyor. Tavanına doğru uzanan bıçağım.

Imelda bıçağı irileşmiş gözleriyle süzerken bana iyice yaklaşıyor.

"Dokunabilir miyim?" diye soruyor.

"Evet, tabii."

İnce parmakları yassı tarafı okşayarak isli parmak izleri bırakıyor. "Çok güzel," diyor.

"Bekliyor," diyorum ona usulca. "Kesiği bekliyor."

"Kesik mi?"

"Bu benim bileceğim bir şey gibi. Doğru an, o zaman bir karar almam gerekecek ve bu beni kurtaracak."

Sapı iki elimle kavrayarak başımı sallıyorum. Gözlerimi kapatıp İsa'nın bileklerini sıyıran ipleri yaladığımı hayal ediyorum, bileklerini kesip ihtirastan kızaran ağzımla onlara daldığımı: Ağzımda pas ve gül tadı.

Bok, başımda resimler dönüyor. Video gibi. Kafayı daha sık bulmalıyım.

"Kesik bir eylemdir... Kesik bir zihinsel hal, bir teyittir. Kesik her şeyin ortaya çıkacağı andır, gerçekte nasıl biri olduğumun."

Gerçekte nasıl biri olduğum. Tanrım. Ona söylemekten sadece

milimetreler kadar –sadece bir kesik kadar– uzağım; (Yapışkan sosları içinde fasulyeleri) ve kanı ve gözyaşını dökmekten.

Caklayan dudaklarımın çıkardığı sesin yüksekliğini fark ederek ağzımı açıyorum. Imelda dudaklarını biraz aralıyor; sanki ona sunacağım şey her neyse hazırlıklı olduğunu söyler gibi.

"Bunu nasıl anlayacaksın?"

Ses kilisede yankılanıyor.

Burası kilise değil, Imelda'nın oturma odası. Gözlerimi kırparak kendimi gerçek dünyaya döndürüyorum. Yüzüm bıçaktan yansıyor.

"Anlarım," diyorum ona.

Bıçağı kapatıp tekrar cebime koyuyorum.

"Hey," diyor sırıtarak, "onu partiye getirme. Bazı sorunlara yol açabilir."

"Sen gerçekten... yani, benim için bu partiyi vermek istiyor musun?"

Bir yudum su içen Imelda kikirdiyor. "Tabii ki hayatım. Eğer sen mutluysan."

"Evet. Evet, ya öyle sanıyorum." Imelda'ya sırıtıyorum ama o bir sis perdesinin ardında kaybolmuş bile.

Ertesi gün eve nasıl döndüğümü bile hatırlamıyorum. Ama bir şekilde dönmüş olmalıyım, zira bir rüyadan sarsılarak uyanıyorum ve elim ötmekte olan saatli radyoyu yumrukluyor.

Kendimi zorlukla aşağı kata indiriyorum. Mutfakta Jon yeni ultra-yapışmayan tavasında yumurta pişiriyor. Oturma odasında Kate son derece detaylı pastadan heykeller inşa ediyor. Babamın sinirini bozmak üzere ocağın yanına yığılmadan önce Kate'le düşmanca bakışıyoruz.

Rafadan yumurtalara parmağımı batırarak "Bu hafta ne?" diye

soruyorum ona.

"Ne ne?" diye soruyor hareketlice, çıkçıklayıp bir sinekmişim gibi elime vurarak.

"Kate'in sabah kahvesi. Kilise, Oxfam ya da kilise konseyi mi?"

"Tekrar dene. Cevap (d) hiçbiri." Jon bir an için gözümü yakalayıp yumurtalarını genetik bir şekilde karıştırarak bana sırıtıyor. "Bir tarif değişikliği yapıyor."

Sanırım cadı kazanını çıkaracak. Akıllıca davranarak bu düşüncemi kendime saklıyorum. Kuru boğazımdan soğuk ve ıslak bir şeyin geçmesine ihtiyaç duyduğumdan buzdolabına gidip üzerinde durmakta olan altı şişe limonatadan birini açıyorum.

"Ona dikkat," diyor Jon ben tam bardağımı kafama diktiğimde ve içecek dilime değdiğinde.

Bir an için insanı canlandırıyor. Sonra insana çarpıyor; o tatlı ve tuzlunun tuhaf karışımı. Tükürüyorum ve tutkalımsı bir yay mutfak karolarına yayılıyor.

"Ögh! Lanet lanet!" Bardağı ışığa doğru kaldırıyorum. "Bu allahın cezası şey ne."

Yumurtalarını tost ekmeğinin üzerine yerleştirirken oldukça aptal görünüyor. Genzini temizleyip sabah gazetelerini açmaya çalışıyor. Ben oradayım, yumruğum gazetenin üzerinde ve bana bakmaya mecbur kalıyor.

Omuz silkiyor. "Parti için sana içecekler hazırladım," diyor gözleri bir aşağı bir yukarı hareket ederken. Bana direkt olarak bakamıyor. Onu hiç bu kadar değişken görmemiştim. "Yeteri kadar sıvı ve tuz aldığından emin olman gerek."

"Sıvı ve tuz mu? Sen neden bahsediyorsun?"

"Şey, ben..." Omuz silkiyor. "Ben düşündüm ki... bu partide bir şeyler alacağınızı düşündüm. Biliyorsun. Ecstasy. Sana bu akşam

onu sorumlu bir şekilde kullanmak hakkında bir konuşma yapacaktım. Tüm kurallarda bolca şeker ve bir kaşık tuz eklenmiş alkolsüz içecekler içmen gerektiği söyleniyor." Gülümsemeye çalışıyor ama çaresiz ve gönülsüz.

"Evet ya, sanırım onlar bir çay kaşığı diyorlar, kocaman bir kürek değil." Başımı çevirerek altı limonata şişesine bakıyorum. Bunu kafama sokmaya çalışıyorum. "Hepsi de...?"

Başını sallayıp omuz silkiyor. Bir çatal dolusu yumurta alıyor ve melodik olarak çiğniyor. "Sadece gerçekçi davranıyorum," diyor tekrar omuz silkerek. "Seni incittiysem özür dilerim."

"Demek istediğim, buna inanabiliyor musunuz? Nedir bu anlayışlı ve liberal olma tutkusu, her şeye baskın çıkan? Kendimiz için düşünebileceğimiz mümkün olan her asi fikri eritmeye mi çalışıyorlar? (Tanrı aşkına, okullara bedava prezervatif konması fikrine daha yeni yeni alışıyorum.)"

Peki 'Bakın çocuklar, tüm uyuşturucular kötüdür, onları kullanırsanız ölüp ebediyen cehennemde yanarsınız'a ne oldu? Demek istediğim ben ona hazırlıklıydım, bana rahatsızlık vermiyordu.

Pekâlâ. Dün gece. Ben sürüklendim.

Ona şöyle demek istedim: Sana çocukluğumu anlatayım, ne kadar mutsuz olduğumu. Çimden akıllı bombalar ve gül patlamaları ve ağaçlardaki keskin kokulu, kahkaha atan sığır bifteği mantarı arasında kaybolduğumu.

Uykuya daldığımı hissetmiyorum, ama iki saat sonra oradayım; başım Imelda'nın omzunda ve gözlerim ağlamış gibi sıcak. Gözlerimin içine giren duman olmalı.

24
Çözülme

Onlardı.

Ta baştan beri. Bilen, izleyen.

Birçok anlamda bilinmişim ve izlenmişim. Tamamen düzülmüşüm. Gelecek tehlikeli tarih, bir biçimde içime süzülmüş.

Üst kat merdivenlerinden deli, kör bir kadın gibi tutunarak iniyorum, partiye katılmaya gelmiş bir Bn. Rochester gibi. Tırabzanlar arasında zonkladığını hissedebiliyorum.

Onlardı. Tanrım. Aptal Bel.

Zamanı geriye al.

Bana bu şeyi düşünmek için bir fırsat ver.

Ev olabilecek en gürültülü partiyle titreşiyor. Şu an çalan şarkı Gigolo Aunts'tan 'Cennetimi Bulduğum Yer' ve ses bulanıklaşıyor, hoparlörlerden çıkan yumruklar gibi gümlüyor. Bir duman sisi arasından kalabalıklardan geçip bir dış mekânın temiz havasına çıkmak üzere patikada ilerliyorum.

Birkaç bardak Australian Riesling ile iyice cilalanmış durumdayım (yüzde on iki, fena değil) ve tüm bu insanların ben istediğim için, benden dolayı burada olmalarından mutluyum. Imelda bana

Kesik-f.19

her şeyi hazırlamamda yardımcı olduktan sonra gizli bir görev peşinde ortadan kayboldu –sanırım St. Mary Koleji'nden son sevgilisini almaya gitti. Evet ya, sanırım bu günlerde gençlere takılıyor.

Damien orada, kapıların yanındaki köşede. Bir tarafında içki, diğer tarafında ise uzun bacaklı okul kızları var; dolayısıyla keyfi yerinde.

"Hayatta bazı şeyleri," diyor Damien yüksek sesle kendisini hayran hayran izleyen genç sürtüklere, "hiçbir zaman geçe bırakmamak gerekir, anlıyor musunuz? Gerçekten, felç olurcasına dayak yemek gibi. Dünyayı dolaşmak gibi."

Nabız misali atan odanın karşı tarafından benimle göz göze geliyor ve dinleyici kitlesine katılmam, onu daha da mutlu etmişe benziyor. Kızların parlak rujlarının ışıklar altında Damien'in etini paralamaya hazır piranhalar gibi yüzmesini seyrediyorum. Parlak A-beden çizgiler Ribena moru, jöle yeşili ve limon sarısı içinde parıldayan kalçalarını okşuyor.

"Ama bir şey var ki," diyor Damien, parmağını sallayarak, "onu hiçbir koşulda çok geçe bırakmamalısınız. Ne olduğunu biliyor musunuz?"

Sıvı etekli kızlar saçlarını arkaya atarak başlarını sallıyorlar. Vereceği bilgece öğüdü bekleyerek onu seyrediyorlar. Damien'in her zaman yaptığı gibi can alıcı cümleden sonra kafasına dikmek üzere bira kutusunu hazırlamasını seyrediyorum.

"Annen yaşında bir kadınla yatmayı," diyor.

Bir sessizlik var. Sonra kızlardan biri kikirderken bir diğeri kahkahasını ters tarafa yönlendiriyor ve çılgınca burnunu silerek bir koltuğa yığılıyor. Diğerleri espriyi anladıkça gülmeye başlıyorlar. Belki.

Ben kapılardan kendime zorlukla yol açarken, Damien iğrenç

fıkralarından birini anlatmaya başlıyor –bir rahibe ve Doberman hakkında bir şey.

"Ah," diyor havalı bebeklerden biri. "Düzülesi köpeklerden nefret ederim."

"Onları düzmekten vazgeç o zaman," diyor Damien ve bu sefer küçük gruptan hemen adi ve cırtlak bir kahkaha kopuyor.

Dışarı çıkıyorum –'fıkra'yı daha önce duymuştum (ve Damien'in sadece bir 'köpekli-düzüşme' hikâyesi değil gerçek olduğu iddiasından vazgeçmesini de).

Şimdi mekân çeşitli şekillerde giyinmiş ya da soyunmuş figüranların vızıldamalarıyla dolu. Kauçuk bitkisinin arkasında bir çift, şimdiden bademcik ameliyatına başlamış. Kim oldukları hakkında en ufak bir fikrim yok.

Allahtan hiçbir zaman gerçekten bir 'tema' yaratma niyeti beslemedik. Bu konuda endişeliydim, çünkü Imelda bir noktada geçmişe dönük bir unsur katmaktan bahsetti. Benim fikrime göre yetmişlerde insanlar havalı değil, Afro'ları, ortadan ayrılmış saçları, çiçekli gömlekleri ve acınası oval camlı gözlükleriyle, düpedüz aptal görünüyorlardı. Bir oda dolusu yirmi yıldır kayıp olan ve bedenleri yeni bulunan insanların gazetelerdeki resimlerine benzeyen insana nasıl tahammül ederdim bilemiyorum. Ya da saçlarını seksenli yılların futbolcuları gibi gerçekten berbat şekillere –kuş yuvası gibi bir tepe ve yakaya düşen uzun tutamlar– sokmuş bir grup insana; yeni keşfettiğime göre bu modele teknik olarak 'dubar' deniyormuş.

Ama işte buradayız –Imelda kasa kasa içki sipariş etmişe benziyor ve Jon, Kate'i Londra'da bir şov izlemeye götürdü; sonra da lüks bir otelde kalacaklar. İnsanlar burada ve her şey iyi gidiyor.

Avluya çıkıp tanımadığım bir çocuğun büyük bir şapırtıyla ha-

vuza balıklama daldığını görüyorum. Sırılsıklam ama kahkahadan kırılarak ortaya çıkıyor. Sarışın kız içkisini arkasından havuza atma fikrine kapılıyor; kızın arkadaşları ise bunu son derece komik buluyor.

Sete gelmekte olan yeni küçük bir şekil var, plastik bardaklar, yüzen tabaklar ve bir şeyler anlatan eller denizi içinde yüzerek ilerliyor. Gözleri her zamanki gibi koyu renklerde boyanmış Marcie beni elini kaldırarak selamlıyor ve yanıma geliyor.

"İyi iş," diyor bir yerden sigara çıkarıp, etrafa bakarak. Görüyorsunuz ya, bana bakmıyor. Benden başka her yere bakıyor. Benim için bu sorun değil. Onları uzun süre seyretmek zorunda kalmadan da Marcie'nin gözlerini yeterince huzursuz edici buluyorum zaten. Tanrım, bunu daha önce itiraf etmiş miydim? Ben ondan korkuyorum, ha...

Yine de hayretimi gizleyemiyorum –her şeyden önce burada bulunmasına ve bu gece bu kadar iyi gözükmesine. Saçı özenli bir topuzda toplanmış, şekillendirilmiş sarı kâkülleri koyu renk gözlerinin üzerinde neredeyse albino beyazı. (Bu gözler tam olarak yatağa çağırmasa da kesinlikle arka koltuğa çağırdığı inkâr edilemez.) Küpeleri bir çift altın yunus ve üzerinde ham ipekten çikolata rengi bir bluz, deri bir kemer ve istiridye dokusunda parlak satenden bir lale etek var. Bu kıyafetlerin ucuz olmasına imkân yok ve Marcie'nin oyuncak bebek çekiciliğine haksız bir tarz ekliyorlar. Bunda bir tuhaflık var. Bunun nedeni ne ve arkasında ne var?

Sigarasından derin bir nefes çekerek "Damien burada mı?" diye soruyor rahatça.

"İçeride. Onu içinde bulunduğu cadılar toplantısından çıkarman gerekecek."

Gülümsüyor. Yine bir şey biliyormuş gibi. Bu hiç hoşuma git-

miyor. Bu Marcie ne dolaplar çeviriyor?

Konuşma içindeki bir boşluğu kapatmak için "İyi görünüyorsun," diyorum ona.

Bana bunu bildiğini ve sadece benim söylememi beklediğini gösterircesine yavaş ve yapay bir şekilde gözlerini kırpıyor. "İstediğimde iyi görünebildiğimi biliyorum. Klas, di mi?"

"Kesinlikle bir alt canlı türü," diye mırıldanıyorum biramın içine doğru, ama şansıma Marcie beni duyamayacak kadar meşgul ve ben nasılsa bunu anlayamayacak kadar aptal olduğuna eminim.

"Vücudumu göstermek istedim," diye ekliyor. Düşünüyorum, ne söyleyeceğini biliyorum, lütfen ne kadar ufak tefek olduğundan bahsetmesin. "Bu ufak tefek olmakla ilgili bir şey," diyor kirpiklerini titretip yüzüme duman üfleyerek. "Ben o kadar ufak tefeğim ki. Sadece on beden giyiyorum."

Her harfe safra katarak "Muhteşem," diyorum ona. "On mu? Bu sadece şişman bir sekiz demek olmuyor mu?"

Marcie'nin başının üzerinden geçiyor. Hedefin, en son beyin hücresi tekbencilikten muzdarip olacak kadar yalnız olan biri ise, dalga geçmenin de keyfi yok.

Daha da yakınıma geliyor ve sigarasını havaya kaldırıyor. Sesini iyice alçaltıyor; öyle ki konuşmalar ve oturma odasındaki hoparlörlerden gelen gümlemelerin üzerinden onu duyabilmek için kendimi zorluyorum.

"Bir sonraki ödemeyi perşembe günü yapmana ihtiyacım var," diyor rahatça.

İçkimi en yakındaki omuza tükürmemi son anda engelliyorum. "Sen ne...?"

"Perşembe," diyor Marcie soğukkanlılıkla. "Bir yüzlüğe daha ihtiyacım var."

Olay yerini terk etmeye çalışırken ipekli kolunu kavrıyor ve ona "Senin neye ihtiyacın olduğu umurumda bile değil, seni küçük fahişe!"diye tıslıyorum. Marcie bana kaşlarını kaldırıyor ve elime son derece manalı bir şekilde bakıyor. Onu bırakıyorum, ama aşağılık bir küfür eklemeyi de ihmal etmiyorum.

Bacaklarım halsiz ve kalbim küt küt atıyor. Neyin geldiğini görebiliyorum –açık seçik, uğursuz, durdurulamaz.

"Üzgünüm," diyor soğuk çelikten bir sesle. Üzgün olmaktan başka her şey. "Ama gaz faturasını ödemem gerekiyor." Gözleri kısılıyor ve sakince sağ kulağımın yanından bir duman sütunu gönderiyor. "Demek istediğim. Ashwell Height'da arabayı senin sürdüğünü biri öğrense ne kadar korkunç olurdu."

Öfke bana galip geliyor. Bunun devam etmesine izin veremem, şimdi değil. Bu küçük sürtük benim onu davet ettiğim bir partiye sadece sefil küçük şantaj girişimini yürütmek için geliyor.

"Marcie ne istersen yapabilirsin. Bilgin olsun diye söylüyorum o ben değildim. JJ'di, anladın mı? Allahın belası JJ!" Yüzümün öfkeden alev alev yandığının ve birkaç kişinin omuzlarının üzerinden baktığının farkındayım.

Marcie'nin gözleri kocaman açılmış, meydan okumayla dolu. Elleri belinde "Sen olduğunu biliyorsun. Arabanın arka camını parçaladık ve bizi oraya sen götürdün," diyor.

Bok. Olanların sonrasında –o ve Damien gittikten sonra– bunu unutmuştum. Ve bilinçaltımda kendi kendimi korumak için sadece o sonraki zamandan bahsediyordum; Doğumizi'nin arabada olduğu, taşocağındaki zamandan.

Ve küstah küçük suratında cin gibi bir sırıtış var; neredeyse bunun farkında gibi.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldanıyor Marcie ve avludaki kala-

balığın arasına karışıyor.

Tek bir pürüzsüz hareket ve ışıklarda küçük bir ayarlamayla birlikte yine salondayım. Damien ve hayranları gitmiş, Marcie de şimdiden ortadan kaybolmuş. Odayı gözlerimle tarıyorum ama onlardan hiçbirini göremiyorum. Paniğe kapılmaya başlıyorum. Birileri 'Blue Monday'in sesini açıyor. İnsanlara huzursuzca gülüp başımı sallayarak odanın karşı tarafına doğru yöneliyor ve müziğin ritminin âdeta başıma kazık çakışını görmezden gelmeye çalışıyorum. Odanın atmosferi tamamen duman ve terden oluşuyor sanki.

En sonunda yolumu buluyor, zorlukla nefes alarak mutfakta beliriyor ve buzdolabından çok ihtiyacım olan bir şişe bira alıyorum. Zemin daha şimdiden içkiden yapış yapış ve mutfak masasının altında bir kültablasının etrafında toplanmış bir grup günahkâr var. Parlak etekli fahişelerden biri köşede Kate'in kıymetli Aga'sının yanında pis sakallı herifin biriyle işi pişiriyor. Vahşice burunları delinmiş iki aptal görünüşlü kız –bunları kim davet etti allah aşkına?– buzdolabının yanında tartışıyorlar.

"Sen kendi midenden nefret mi ediyorsun? Tuz, tekila, limon, sırası bu."

"Def ol git, bir bok bildiğin yok. Sana diyorum, limon, tuz, tekila."

Bir an için başımı aralarına uzatıyorum. "Aslında," diyorum onlara, "tuz, limon, tekila. Tamam mı? Yala, em, iç,"

Zihnimin içinde Imelda'nın bu laf karşısında kaşlarını kaldırıp "Hayatım, ben her zaman böyle yaparım," deyişi canlanıyor.

Imelda. Bu gece o nerede?

İki kızı, tekilalarının tadını doğru yöntemle çıkarmaları için yal-

nız bırakıyorum –en azından umarım tekila onlarındır, zira öyle değilse Jon'un içki dolabı daha şimdiden ele geçirilmiş demektir ki, partinin gece geç saatlere kadar sürmesi istenmiyordu.

"Hayatım! Seni buldum!" Sesi bir başkasıyla karıştırmak mümkün değil ve rahatlayarak Imelda'nın kucaklamasını karşılamak için arkamı dönüyorum. O parlak ve pürüzsüz bedeni bir tür beyaz ipek kumaşla sarıp sarmalanmış ve saçlarını yapraklardan bir taç süslüyor. Sandal ağacı ve çam kokuyor. "Nasılsın?" diye soruyor.

"Aslına bakarsan oldukça stresliyim. Senin gelmeyeceğini sanmıştım," diyorum ona gönülsüz bir sırıtışla.

"Tanrım," diyor çelengini bir kaş hareketiyle yerine oturtarak, "Bir bira daha iç, canım. Düşünmeyi bırak, içmeye bak; ben bu tür durumlarda hep bunu söylerim."

"JJ... burada mı?"

Bir sigara sarıyor ama ellerinden birini kalabalığa doğru sallıyor. "Orada bir yerlerde." Dili bir an için dururken gözleri benimkiyle karşılaşıyor. Bir an için bir paralel evrenden gelen aklını kaçırmış, İnteraktif Koloseum'da yerini almadan önce esrar çeken bir Romalıya benziyor. "Onunla konuşmak ister misin?" diyor (normalde "Frengi olduğuna emin misin?" türünden sorular için saklanan bir ses tonuyla).

Omuz silkiyorum. "Eh, fena olmaz."

Imelda başını sallıyor ve omzumun üzerinden bakarken bana güven verici bir ifadeyle gülümsüyor. "Pekâlâ, onu bulmaya çalışırım."

Imelda geldiğinden beri biraz canlanmaya başladım. Bana tüttürecek bir şey veriyor ve ben daha da canlanıyorum. Saçlarımı terli ellerle arkaya itip durduğumun farkındayım; birkaç saat sonra karı-

şık bir yığın haline geliyor, gizli duman ve alkol cepleriyle dolu bir orman.

Bir noktada bir sırayı kenara iterek en yakındaki tuvalete ulaşıyorum. Bira tenekemi üst tırabzanda bırakarak –ve orada kalıp kalmamasını hiç umursamayarak– dümdüz içeri dalıyorum. Uzun, sıcak ve mutlu bir su döktükten sonra, tam her şeyi yerine yerleştirirken duş perdesinin arkasından sesler duyuyorum.

Kaşlarımı çatıyorum ve çıkardığım sesleri gizlemek için sifonu çekerek banyoya yaklaşıyor ve âni bir hareketle parlak renkli perdeyi çekiyorum. Saçı başı dağılmış bir Marcie keskin ışığın altında bana gözlerini kırpıştırıyor. Yanında herifin biri var, fena değil, omuz boyunda sarı saçları ve kocaman bir burnu var, ama biraz ızbandut gibi duruyor. Utanç içinde deli gibi, kotunun sıkışan fermuvarına asılıyor.

Önümdeki tabloya gözlerimi dikip bakıyorum ve tam yoluma gidip onları rahat bırakmak üzereyim ama bir şey tuhaf geliyor.

Marcie'nin bana bakışı, o klas kıyafeti içinde banyo karolarına yaslanışı, tam olarak yukarıya çekilmemiş saten etek, tüm düğmeleri açılmamış çikolata renkli bluz. Orta düğmesi yok, gözümden kaçmıyor. Ve gözleri büyük ve cam gibi, uçmuş. Birkaç saat önce bir şeyi yoktu.

"Bir şeye mani mi oluyorum?"

"Rahat bırak, Bel," diyor Marcie küçük bir sesle.

"Evet ya," diyor herif üzerine ekose bir gömlek geçirirken utancı öfkeye dönüşüyor. "Neden bırakmıyorsun, işimize bakalım?"

"Kaç para, Marcie?" diye soruyorum alayla.

Saten eteğe öfkeyle sürtünerek başını sallıyor. Yanılmamıştım. Kıyafetlerin hiç de Marcie'nin tarzına uygun olmadığını biliyordum. Biri onu süsleyip püslemiş. Geceye hazırlamış. İşi götürmeye

hazır. Buna inanmıyorum. Bugünlerde küçük sürtük eve ne kadar götürüyor acaba?

"Bak," diyor adam yarı yarıya duştan çıkarak. Ellerim belimde kasıklarına küçümseyerek bakıyorum. Saçlarını gözünün önünden kaldırıp parmağını burnumun dibine sokuyor. "Bunu berbat etme. Hem sen de kim oluyorsun ki?"

Duş başlığını yakalayıp arkaya döndürüyor ve ikisini de kaynar suya batırıyorum. Bana küfredip zıplayarak yoldan çekiliyor ama Marcie sadece seramiklerden kayıyor –yolunun üzerinde duran sabun, şampuan ve duş jellerini saçarak– ve orada boş boş bakarak yığılıp kalıyor. Adamın arkamdan bir hışımla çıktığını duyuyorum.

Marcie'nin çıplak tenini ıstakoz gibi pişiren suya rağmen hareket etmeyeceği belli olunca dişlerimi gıcırdatarak soğuk su musluğunu biraz açıyor ve onu orada sırılsıklam bırakıyorum. Bana bakmak için başını kaldırıyor –saçı ağır ve düz, o özenli kâkül mahvolmuş– ve gözlerinde yenilgi var.

Çıkıp gitmek üzere arkamı dönerken "Biliyordum, Marcie," diyorum ona. "Piyasaya geri dönmek zorundaydın, biliyorum. Kazanacağın tüm o paralar. Fazlasıyla çekiciydi. Bunu uyuşturucuların için istiyordun, değil mi? Bu yüzden benden alacağın tüm o paralara ihtiyacın vardı: Tüm o küçük lanet olası şantaj ödemelerine."

Dizlerini çenesinin altına topluyor ve cevap vermiyor. Bluzu şimdi çikolatalı muz gibi koyu ve ıslak, küçük göğüslerinin arasında yapış yapış. Sessizliğini bir onaylama olarak kabul ediyorum.

"Sen sadece aptal bir Fali kızısın, Marcie," diyorum ona. "Senin gibi insanlar hiçbir zaman adam olmaz. Seni her zaman bir şeyler aşağı çeker." Marcie ve onun küçük isyanından korkmam için hiçbir zaman neden olmadığını görüyorum. Burası 1789 Fransası değil. Paralı sınıfları el arabalarına doldurup giyotine gönderemezsin.

Kapıyı açarak son derece şaşırmış bir tuvalet kuyruğunu bir buhar duvarıyla karşılıyorum. Yolda bira tenekemi kaparak savaş alanını terk eden muzaffer bir kraliçe gibi yürüyorum. Tüm bu zaman boyunca tırabzanın üzerinde dokunulmadan durmuş.

JJ'i titreşen oturma odasında içkilerin yanında köşeye sıkıştırıyorum. Bir şişe kırmızı şarabın mantarını hızla çekiyor. Beni gördüğüne çok rahatsız olmuş gibi bir hali var.

"Merhaba demeyecek misin?" diye soruyorum ona biramı yudumlayıp nabız gibi atan kalabalığı duman bulutları arasından gözlerimle tarayarak.

"Merhaba," diyor diş bileyerek.

"Eh, onu buraya getirdin mi?"

Boş boş gülüyor. "Ne düşünüyorsun?" Mantar şişeden hoşa giden bir pop sesiyle çıkıyor ve o plastik bardaklardan birini ağzına kadar dolduruyor. (Kısa bir an için bir tören kadehi görüyorum... terk edilmiş bir kilisede ekmek ve şarap...)

"Ve Imelda'nın son numarası? O da burada mı?"

"Muhtemel." Benimle göz temasında bile bulunmuyor. "Sen kendin de onunla iyi arkadaş gibisin."

Bununla ne demek istediğinden tam olarak emin değilim. En azından aramızda birkaç kelime geçti.

Bunların hepsi saatler önce, ayıkken oldu. O zamandan beri dünya mutasyona uğradı. Başka bir evrenden gelen ham enerji –renkleri parlak, çizgi film uzaylısı, sesi şeytani ve kaba– bu gerçekliğin içine sızdı.

Onu olduğu gibi hatırlamalıyım.

Orada dikiliyoruz, partinin eteklerinde. En azından konuşuyoruz. Aynı duvar parçasına yaslanıyoruz. İnsanlar lambaların altında mor görünen beyaz pantolon ve bluzlarıyla dans ediyorlar (biliyorsunuz ya, burada hiçbir masraftan kaçınılmaz).

Köşede Damien'in parlak etekli haremi, sıkı bir daire halinde oturuyor. Aralarından plastik bir limonata şişesini iki dilime ayırıyor. Şişenin yarısını diğerlerinden ayırt edilmesi imkânsız olan parti kızlarından birine veriyor; o da plastik silindirin içine bir folyo tepsi itiyor. Sonra şişenin yan tarafına bir delik açıyor ve deliğin içine dik açı oluşturacak şekilde bir kamış itiyorlar. Biri büyük ve gereksiz bir törensellikle bir kibrit çakıyor ve tepsinin muhteviyatını ateşe veriyorlar.

"Olanlar hakkında...tam olarak konuşmadık."

"Hayır," diye onaylıyor JJ. "Bu gerekli mi?"

Köşedeki kızlar açılmış limonata şişesinin üzerine bir plastik torba geçirirken kikirdeyip duruyorlar. (Aynı prezervatif takmak gibi, diye düşünüyorum esefle.) O zaman ne olduğunu biliyorum --daha önce görmüştüm. Dumanlar yükselip torbayı dolduruyor ve esrar yanarken kamışla çekilen sıcak, çiğ bir buhar üretiyor. Torba ciğer gibi büzüşüp şişiyor. En saf tarafından bir ciğer dolusu haşhaş.

JJ'e bir bakış atıyorum ve işte o küçük erkek çocuğu saflığı var, beni ona ilk çeken o masumiyet.

"Herhangi bir şey kadar gerekli," diye mırıldanıyorum içkime doğru.

Beni tekrar sinirlendirmiş olmak hoşuna gidiyor gibi. "Şimdi sadece huysuzluk ediyorsun," diyor.

"Ah, öyle mi?" İçkimin kalanını içip tenekeyi odanın karşısındaki dansçılardan oluşan meydan kavgasının arasına fırlatıyorum. "Harika. Bu tam anlamıyla harika. Bunu seyret." Ağzına kadar do-

lu kültablasını elime alıyorum, fil grisi, istiridye biçimli korkunç bir şey. Kate'in kelepir bulduğu küçük mallardan biri. Onu kaldırıp yere fırlatıyor, ayakkabılarına sigara külleri ve izmaritlerini saçıyorum. "Simdi *bu* huysuzluk," diyorum ona memnuniyetle.

Kızlar plastik ciğeri birbirlerine geçirirken, gülüp parmaklarıyla işaret ediyorlar.

İç geçirip bardağını yere çarpıyor. "Kendini daha yetişkin hissettiğin zaman geri gel," diye tersleniyor bana. Yalpalayan dansçılar arasından zorlukla ilerleyerek hole yöneliyor ve beni orada içkilerin yanında kamburum çıkmış bir halde bırakıyor.

Derhal yaptığımdan pişman oluyorum. Bir şişe brendi kapıp birkaç sert yudum alıyorum. Bu gece bir noktada Buckfast emdiğime dair hayal meyal bir hatıram da var –bok, o kadar da çaresiz olamazmışım. Birileri bana bunun Glasgow'daki en popüler uyuşturucu olduğunu söylemişti.

Oda kırmızı ve dumanlı, parmaklarını sallayıp kollarını döndüren gölgelerle dolu. Bu parti birdenbire cehennemin dış kapısına dönüştü. Her an eşekarıları gelebilir. Ama parıl parıl bir Virgil'in kapıdan içeri girip, bana elini uzatmasını beklemiyorum.

Teypte Crane, çalıyor. 'Shining Road'. Benim ruh halimi genellikle Cranes'ten anlayabilirsin. Eğer kadının güzel, semavi, melek gibi bir sesi olduğunu düşünüyorsam işler harika gidiyor demektir. Eğer sesinin zırlayan bir okul kızına benzediğini düşünüyorsam, bir şeyleri parçalama zamanı gelmiş demektir. Şu anda ibrem 'tabak çanağı ortadan kaldır'a tehlikeli bir biçimde yaklaşmış durumda.

Imelda'yı bulup aramızdakileri biraz düzeltip düzeltmeyeceğini görmek istiyorum ama şu an yerden kalkmak zor. JJ bir hışımla çıktığından beri ne kadar zaman geçti? On dakika? On beş? Fark eder mi?

Birisi müziğin sesini Therapy?'nin 'Screamager'ı için tam bir duvar-parçalayan, kemik-kıran volüme getirdi. Başım mutlu değil. O Pan Flütü Moods albümlerinden bir şey istiyor ("o ürkütücü *woo-woo-woo-woo-woooo-woo*, o unutulmaz *wooo-wooo!*"...)

"Orada iyi misin, Bel?"

Bu Damien. Bardağına bir şey boşaltırken neşeli neşeli sırıtıyor. Boynunun parıldayan, vampirce bir aşk ısırığıyla bezenmiş olduğunu fark edemeyecek kadar sarhoş değilim.

"Evet. Evet, iyiyim. Senin... işler nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyor. "Fena değil. Sonra görüşürüz."

"Sarmısağı unutma," diye mırıldanıyor ve ayağa kalkıyorum. Şişemi hâlâ elimde tutuyorum –onu kimse elimden alamaz– üst kata doğru sendeliyor, yolda farklı insanları omzundan tutup sallamak ve Imelda'yı görüp görmediklerini sormak için duruyorum. Birisi dalgın dalgın bir üst katı işaret ediyor. Ah, lanet olsun. Bir şeyleri bölmem gerekecek. Eh, ne yapalım.

Yavaş yavaş kendimi kaldırıyor yolda kısa bir brendi arası veriyorum. Genzimi yakıyor, ama adım adım beyaz tırabzanın her gacırdayan santiminden destek alarak ilerliyorum.

Çeşitli et tonlarının işi götürmekte olduğu Jon ve Kate'in odasına erişiyorum. Bir an için ışığı yakıp söndürerek onları rahatsız ediyorum, ama Imelda'dan eser yok.

Olabileceği tek yer konuk odası.

Oraya giderken kirli çamaşır sepetini ayağımla deviriyorum. Bir haftanın kokuşmuş çamaşırları –tüm hayatlarımızın giysi hiyeroglifleri halinde karalanmış tasviri– zemine ve merdivenlere yayılıyor. Siyah elbisem orada ve o adamla gittiğim zaman giydiğim iç çamaşırları. Kate'in Double-D sütyenlerinden biri. Jon'un bir gömleği.

Her şeyi tekmeyle yana iterek kapıya ulaşıyorum. Kapıya kulağımı dayayıp dinliyorum. Bir kikirdeme duyuyorum, kesinlikle Imelda'ya ait ve bir kadeh tokuşturma sesi.

Kısa bir an kapıyı çalmayı düşünüyorum ama bu fikri bir kenara itiyorum. Tuhaf bir an olabileceğini düşünerek başımı kaldırmadan içeri giriyorum.

"Imelda?" diye sesleniyorum loşluğun içine doğru. "Imelda seni bir dakika görebilir miyim?"

Gürültüler durmuşa benziyor. Farklı şeylerin bilincindeyim. Aşağıdaki partiden gelen gümbürdeme. Odada çok, çok sessizce nefes almaya çalışan iki insan. Ve odada keskin limoni seks kokusu.

Zorlukla yutkunuyorum. Voltaj ayarlamalı bir düğmesi olan ışığa uzanıyor ve sadece küçük bir ışık alıyorum.

Imelda McCann, saçı başı darmadağın, hızlı hızlı nefes alarak büyük çift kişilik yatağın kenarında oturuyor. Sağ eliyle göğüslerinin üzerine çiçekli yatak örtüsünü çekmiş. Sol elinin bileği, yatağın başına kendi kemeriyle sıkıca bağlanmış. Yatağın başındaki masada bir bardak beyaz şarap var. Bedeni saçından göğüslerinin arasına kadar muhtemelen terle karışık şarap olan bir şeyle parıldıyor.

Onun yanında, kırmızı bir yüzle oturan, üzerinde sadece düğmeleri iliklenmemiş bir gömlek olan kişi ise yeğeni Joshua James McCann, benim JJ olarak tanıdığım kişi.

Yalpalayan öfkem içinde üç beş çifti yana itiyorum. Omuzlara çarparak merdivenlerden yuvarlanırcasına iniyorum. Merdiven sahanlığı boyunca beni takip eden bağırışları hayal meyal fark ediyorum. Damien orada, tenekesi elinde, duvara yaslanıyor. Burnu, kulakları ve kaşları arasında zincirlerle bezenmiş gotik görünümlü bir

yaratıkla konuşmaya çalışıyor.

"Yok," diyor, "onları neyin çektiğini bilmiyorum. Ben sadece işime bakıyor, sessiz sessiz içkimi içiyor ve kaşlarımı yalıyordum. Tuhaf, aslında... Pekâlâ, Bel, her şey yolunda mı?"

"Hayır. Her şey –lanet olsun– yolunda değil."

"Ah. Hey, boşver, bir içki iç. Bu ah, bu şey." Çılgın siyah saçları olan kıza doğru elini sallıyor.

"Ellie?" diye hatırlatıyor ıstırap çektiğini belirten bir yüz ifadesiyle.

"Evet ya. Ellie," diyor Damien çarpık bir gülümsemeyle ve kızın saçlarını okşamaya çalışıyor.

Onu sendeleyerek kapıya doğru yollayan ve o Ellie yaratığından gelen bir çığlığın eşlik ettiği bir itme darbesi verdim bile.

Salon boyunca gözü kara bir şekilde ilerliyorum. Çeşitli insanlar sarhoşluk ya da uyuşturucu etkisi altında türlü türlü haller alarak etrafa saçılmış durumda. Kırmızı ve mavi ışıklar varışımı aydınlatıyor. Portishead oturma odasının etrafında yankılanıyor. Kâğıt tabaklar ve sigara paketleri arasında yüzerken biri bana selam vermek üzere elini kaldırıyor. Bunlar zeminmiş ve birden çöküp beni çamura sürükleyeceklermiş gibi geliyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama dışarıda güçlü ve yankılanan bir davul vuruşu olduğunun farkındayım. Biri salonda başka bir plak koymuş. Tüm evde yankılanıyor.

Kapıya doğru dönüyorum. Etrafıma yığılmış olan kayıp ruhlardan bir ikisi hareket etmeye başlıyor ve onlardan biri, Joe adındaki sıska sarışın bir herif pencereye doğru sendeliyor.

"Bok," diyor. "Bel adamlar."

Holdeyim. Merdivenlerin başında kıpırdanan iki beden var ama onlarla ilgilenmiyorum.

Gözlerim holün parçalanan fan ışığının rastgele bir desen halinde vurduğu kalın kırmızı halısına odaklanmış.

Kapı sarsılıyor.

Orada duruyorum; sanki halı gerçekten de ayakkabılarımı tüylü kollarıyla yakalamış ve bırakmıyor gibi.

Emma adında aptal bir kız arkamda, dirseğime yapışmış. "Bak, Bel biz... polisi falan aramamız gerekmez mi?"

Gözlerim hâlâ kapıya takılı başımı sallıyorum.

"Bel."

"Kaybol, Emma."

Kilidin çevresindeki tahta etrafa kıymıklar saçarak çatlıyor. İçerideler.

Kapı ardına kadar açılıp duvara çarparken dışarının soğuk havası evin terli sıcaklığını ok gibi deliyor. Bir çift DM holdeki masayı bir tekmeyle savurarak Kate'in en sevdiği vazoyu parçalıyor.

Ayağımın altında porselen parçaları çatırdayarak geri bir adım atıyorum. Bu vazo kaygılarımın en önemsizi.

Kapıda duran on altı taş et kütlesinin sırtında pis bir patchwork ceket var, yüzü domuzcuk burnunun üzerinde üç halka dahil çeşitli mücevherlerle dolu. Kimse henüz CD çaları parçalamadığı ya da kapatmadığı için ritm vuruşları ve ulumalar salonu doldurmaya devam ediyor. Bir iki kişi kazağını, şişesini ya da partnerini kapıp çıkışlara yöneliyor. Gerçekçi bir yaklaşım.

Kasıla kasıla öne yürüyor. Kolu ceketinin içinde ama sağ eli koyu renkli yağlı bir İngiliz anahtarını sıkı sıkı kavramış; anahtar kol ağzından ölümcül adalet dağıtmaya hazır bir tür cyborg eklemesi gibi çıkıyor.

"Belinda Archard?" diyor aşağı perdeden, derinde kötü muameleye gördüğünü belli eden bir sesle.

"Ben... onu senin için bulurum," demeyi beceriyorum karga gibi bir sesle.

Hol arkamda yıkılıyor. İnsanlar ne olduğunu fark edip, mutfak ya da diğer pencerelerden çıkarken haykırışlar evi dolduruyor. Kate'in biblolarından bazılarının –çoban, varaklı kemancı– ayaklar altında ezildiğini görüyorum. Ben tam ortada kapana kısılmış, bir o yana bir bu yana savruluyorum.

Salondan bir cam patlaması geliyor. Aceleyle içeri girince avluya açılan kapıların tuzla buz olduğunu ve tanıdık bir figürün orada elinde bir yangın baltasıyla dikildiğini görüyorum. Bu Bukle. Bana bakıyor ve baltayı pis parmaklarının arasında döndürüyor.

Ondan geri çekiliyorum.

"Bak," diyorum Bukle'ye, "gerçekten ne istediğini bilmiyorum. Bizim belaya ihtiyacımız yok."

"Bana Cassie'nin nerede olduğunu söyle." Sesi alçak, bilinçli bir şekilde tehdit edici değil. O kadar heyecansız ki buz kesiyorum. Ashwell Heights'daki arkadaşları Sırıtan ve Çiğneyen'in arkasından geldiğini görüyorum. "Sen bize söyleyene kadar buranın altını üstüne getireceğiz."

"Cassie?"

"O gece sizinle beraber ayrıldı!" diye hırlıyor.

Doğumizi. Tamam. Demek bilmiyor.

"Bak, arabayı ben kullanmıyordum," diyorum ona. "Bu kokunda JJ ile konuşman gerekecek, değil mi?"

Dreads başını hafifçe eğiyor. "JJ mi?" diye soruyor.

Hızlı hızlı başımı sallıyorum. "O üst katta. Gidip onu getireyim mi?" Kahve masasının üzerinde duran telsiz telefona yaklaşıyorum.

Bukle beni görüyor. "Bırak onu!" diye tersleniyor ama ben tele-

fonu elime alıp 9'a bir kez bastım bile.

"Dışarı çıkın, yoksa polisi ararım."

Halen isimlerine özgü alışkanlıklarını sürdürmekte olan Sırıtan ve Çiğneyen bunu son derece eğlenceli buluyorlar.

Arkamdaki gürültülerden ağır sikletlerin evin geri kalan kısmını berbat etmek üzere üst kata çıktıkları anlaşılıyor.

"Ciddiyim,"diyorum onlara. Son derece aptal göründüğümün farkındayım –saçım enkaz halinde, dişlerim ortada, telefonu iki elimle birden bir silah gibi tutuyorum. "Şimdi dışarı çıkın yoksa bir dokuz daha çeviririm." Parmağım düğmenin üstünde geziniyor. "Ve sonra bir tane daha. Kim riske atılmak istiyor?"

Tepkileri hızlı, Bukle baltasını televizyonun üzerine geçiriyor. Bir patlama bekleyerek yüzümü kasıyorum, ama etrafa sadece tahta ve plastik saçılıyor.

Bana doğru yavaşça bir adım atıyor. "O korktu," diye mırıldanıyor hizmetkârlarına. "Yalan söylüyor olmalı. Aradığımız o."

Kaşlarımı kaldırarak telefonla el işaretleri yapıyor anteni yüzüne doğru sallıyorum.

Bukle dudakları arasından hava üfleyerek küçümseyici bir ses çıkarıyor. Tekrar öne ilerliyor ve ayağıyla bir şey dürttüğünü görüyorum. İstiridye şeklinde ters dönmüş seramik bir sigara tablası. Birdenbire tablanın nasıl oraya geldiğini hatırlıyor ve kendimi olup biteni umursayamayacak kadar aptal ve berbat hissediyorum.

Sigara tablası uçarak bana doğru yaklaşıyor. Yana sıçrıyorum ve duvara çarpıp parçalanmadan önce kulağımın yanından geçiyor.

Parmağım bir kez daha 9 tuşuna basıyor. Çıkan bip sesi salonda silah sesi kadar yüksek bir sesle ötüyor.

Üst kattan yumruklanan duvarların ve eceline kavuşan diğer kırılabilir nesnelerin sesi geliyor. Bir an için üst kattaki yatak odası-

na ulaşıp ulaşmadıklarını merak ediyorum.

"Pekâlâ," diyorum Falilere. "Kim kendisini şanslı hissediyor?"

Arkamda bir hareketlenme var ve arkamı dönüyorum. Ağır sıkletlerden biri burnunu çeken zavallı bir kimseyi itiyor.

Elindeki kol demirini tartarak "Bunu banyoda buldum," diyor şehvani bir zevkle.

Kırmızı burunlu, ıslak saçlı, burnunu çeken, tüylü kırmızı bir havluya sarınmış olarak duran kişi şirin Marcie'nin ta kendisi.

"Söyle ona, sürtük," diyor ağır sıklet ve Marcie'nin kafasına (etrafa su damlaları saçarak) bir şaplak atıyor.

Başını ovmakta olan Marcie bana bakmak için gözlerini kaldırıyor. "Üzgünüm," diyor. "Beni aramaya geldiler. Ben onlara söyledim."

"Onlara söyledin mi?" Parmağım 9'un üzerinde geziniyor.

"Seni nerede bulacaklarını. Bu gece gelmelerini söyledim."

Işıklar bulanıklaşıyor. Her şeyin uzaklaşmasını umarak taksinin koltuğuna gömülüyor her şeyin nasıl böyle kontrolden çıktığını hatırlamaya çalışıyorum.

Dehşetle Marcie'ye bakıyorum.

"Sen?" demeyi beceriyorum sonunda zorla nefes alarak.

Demek o da bana ihanet etti.

"Evet." Bana bakmaya cesaret edemeyerek havluya sokuluyor. "hiçbir zaman adam olamayacak aptal bir Fali kızı için pek fena değil, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Öfkeyle sarsılıyorum. Telefonu yere fırlatıyorum. Bukle ve arkadaşları içeri doluşuyorlar.

"Haydi," diyor çiğneyen tükürük ve sakızla ağırlaşmış ağzıyla.

"İşi bitirelim."

Nasıl olduğundan tam olarak emin değilim, ama daha bana uzanırken iki kat olup haykırıyor ve kolundaki kırmızı yarayı sıkıyor.

Bıçağı önümde tutarak arkama dönüyorum. Marcie tatmin edici melodramatik bir çığlık koparıyor. Kırmızı havlusunu deşip kanı oluk oluk akıtma isteğine kapılıyorum.

"Ondan uzak dur," diye mırıldanıyor Bukle. "Şimdi."

Kahve masası tam Bukle'nin yolu üzerine tekerlekleri üzerinde yuvarlanıyor. Şişeyi fırlatıyor, paramparça olduğunu duyuyorum sonra koşarak, arkamda kaos bırakarak hole vuruyorum.

Evde başımın üzerinden gelen bağırış çağırışların hayal meyal farkındayım. Ağır adımlar merdivenleri sarsıyor. Gitme zamanı.

Soğuk hava kırılan kapıdan içeri doluyor. Sıcak tutacak bir şey kapacak kadar aklım yerinde –bu Kate'in gece mavisi pelerinlerinden biri. Patikaya çıkıyor ve arkaya bakmadan ana yola ulaşmak için koşuyorum.

Gece berrak ve sakin, sodyum ışığı hayaletleriyle nokta nokta. Altımda uzaklardaki kasaba ışıklarına doğru koşarken nefesimi küçük sütunlar halinde donduracak kadar soğuk. Her şey yolumu kesmek istercesine karanlığın içinden beliriyor –bir posta kutusu, sokak ışıkları, yoluma çıkan bir dal. Kalbim çarparak göğsümden kurtulmaya çalışıyor, ama aceleyle ilerliyorum.

Falilerin arabayla gelip gelmediklerini bilmeme imkân yok. Eğer onlardan hızlı koşamazsam muhtemelen ölürüm.

Yüzlerce arabanın otoyola çıktığı kavşağa ulaşıyorum. Kolumu uzatıp zıplarken devamlı olarak bir gözle karanlığı, eve giden ağaçlıklı yolu tarıyor, her an ortaya çıkmalarını bekliyorum.

Portakal rengi ışığı yanmış hazır bir halde sanki beni bekleyen taksiyi neredeyse kaçırıyorum. Rahatlayarak kendimi içeri atıyo-

rum. İçerisi yumuşak sıcak ve çam kokulu oda spreyi kokuyor.

"Pekâlâ, hayatım," diyor küçük bir bıyığı olan Hintli şoför. Arkasını dönüp bana bir ağız dolusu özenle bakılmış fildişiyle arkadaşça sırıtıyor. "Soğuk gece, ha? Nereye gidiyoruz o zaman?"

Derin derin düşünüyorum. Hiç param olmadığından kolaylıkla inebileceğim bir yer olmalı.

"Westbourne," diyorum ona. "Sahil çarşısı."

Ve bir kez daha koltuğa gömülüyorum, ihanetle çınlayan başım, eskimiş ve öfkeli içkiyle tıkanan ağzımla, hayaletli bir orjiye gitmekte olan kaygısız, yıldırım saldırıya uğramış hortlaklar gibi yanımdan vızıldayarak geçen ışıkları seyrediyorum.

Imelda odadan bana sesleniyor, çaresizlik içinde adımı çağırıyor. Geri dönmek istemiyorum.

Onlardı.

Her zaman. Bilen, seyreden.

Birçok anlamda bilindim ve izlendim. Gelecek tarihi tehlikeli bir biçimde varlığıma sızdı.

Çılgın, kör bir kadın gibi üst kat merdivenlerinden el yordamıyla iniyorum, partiye katılmaya gelmiş bir Bayan Rochester gibi. Tırabzanlar arasında küt küt attığını hissedebiliyorum.

Onlardı. Tanrım. Aptal Bel.

Zamanı geriye al.

Bana bu şeyi *düşünmek* için bir fırsat ver.

25
Son Kesik?

Bir bir her şeyi aleyhime çevirdiler. Önde olduğumu sandığım zaman aslında arkadaydım.

Tabii ki, şimdi her şey yerine oturuyor. Bu zavallı polis memurunun dediği şey değil midir, Bayan Marple ya da Sherlock Holmes onları bulmacanın parçalarını gösterip hakikatle gözlerini kamaştırdığında? Her şey şimdi yerine oturuyor. Ve bütün bu olaylar boyunca asıl aptal sendin, amatörler seni idare etti. Sonunu tahmin etmiştim. Evet ya, bok tahmin etmiştin.

Küçük şeyler yerine oturup, bir anlam ifade etmeye başlıyor. Birdenbire keskin bir ışık altında Damien'in Ashwell Heights'da JJ'e dudak bükmesi gibi. "Senin neden bu kadar huysuz olduğunu biliyoruz." Imelda gittikten hemen sonra.

O gece ne düşündüklerini kafamda canlandırırken midem kasılıyor. Ona geri dönmeyi, yatağa onun yanında süzülmeyi bekliyordu.

Ve sonra bütün o lezbiyenlik hikâyesi var. Bu her zaman Imelda için oldukça gerçek görünmüştü, tanıdığım bazı kızlarda olduğu gibi havalı, şık bir süs gibi değil. Bildiğim kadarıyla tüm o bebekleri de idare ediyor olabilir. Ama küçük bir meşguliyeti daha vardı:

Şirin küçük yeğeni. İlk defa JJ'in bir kıza nasıl benzediğini düşünüyorum. Belki de kadın bundan hoşlanıyor.

Hayatım, taksinin üzerindeki dumanlı turuncu sokak lambaları gibi gözümün önünden geçiyor, kafamın içinde titrek bir el kamerasında çekilmiş sahne üstüne sahne açılıyor. Yüzler önümde sallanıp pis pis bakıyor, gözleri balık gibi ve pırıl pırıl, ağızları müstehcen bir şekilde büyük merceği yalıyorlar.

Eğer sadece Falilerden daha hızlı koşabilirsem belki de hepsinden kaçabilirim.

Bazı farlar bir süredir kuyruğumuzdan ayrılmıyor.

*

Yaklaşık on dakika sonra Westbourne'a varıyoruz. O kadar fazla şey olduğu için saat bana çok geç geliyor, ama burası hâlâ canlı ve gece daha yeni başlıyor.

Bu kasaba saygınlığa ve kaliteye sahip. Belki de seksenlerde bizimkinden daha fazla ayaklanmaya sahne oldu ve dolayısıyla daha fazla para kazandı. Benimkinin aksine bu kasaba sadece hepsini görmekle kalmayıp, banda almış, kutulamış ve hevesli kumarbazlara satılmak üzere hazırlamış.

"Nereye bırakılmak istersin, hayatım?" diye soruyor taksi şoförü.

Bu kesinlikle son olmayan adreste parlak bir gece. Patates kızartması berbat olsa bile balıkların pürüzsüz ve pul pul olacağı türden bir kasaba. Orada olmak isteyeceğiniz bir deniz kenarı. Ayyaştan çok şarap barı olan caddeler. Parıldayan bir rıhtım, renkle bezenmiş, gece denizinin siyah kumaşı üzerine yapılan cafcaflı bir kukla gösterisine benzer geziler. Devasa projektör ışığı konileri gökyüzünü bir V'yle dolduruyor ve bunun kazanan bir kasaba olduğunu anons ederek Dünyanın Sonundaki baca dumanlarının iki

parmaklı selamı ile gevrek gevrek şakalaşıyor.

Ve arkamızdaki o farlar kesinlikle bizimle aynı hızda ilerliyor. "Nereye bırakılmak istersin, hayatım?" diye soruyor taksi şoförü.

İyi bakılmış genç şeyler tören alanını dolduruyor. Yalancı değnekler üzerine geçirilmiş yuvarlak tıkaçlara benzeyen gösterişli sokak lambaları arasında dolaşıyorlar. Ya da kor gibi yanan kafalarıyla tek sıra halinde tören alanında yürüyen kolsuz bacaksız çöp adamlar. (Bok, o içkileri karıştırmamam gerektiğini biliyordum.) Şimdi bile geceler soğumaya başlamış olmasına rağmen, prens ve prensesler kulüp kıyafetleri içindeler: Limon rengi saten mini elbiseleri ve Cathy Gale botları içinde titreyen kızlar, erkekler ise Fred Perry tişörtleri ve ütülü siyah kotları içinde son derece şık. İtişip kakışıyor, gülüyor, birbirlerini tören alanı boyunca itiyor ve birbirlerinin sigarasını yakıyorlar. Bu kasaba parfüm, Lynx marka tıraş losyonu, biftek ve yumuşak kum kokacak.

"Nereye bırakılmak istersin, hayatım?" diye soruyor taksi şoförü.

"Tam buraya," diyorum ona. Tören alanının yanında sağa çekiyor. Karşı tarafta muhteşem otellerden bir duvar var; beyaz taştan oyulmuş saraylar, bayraklar ve yuvarlak çalılarla bezenmiş. Tören alanı boyunca geçip plajın üstündeki raylara ulaşmam için yaklaşık beş metre koşmam gerekiyor.

Kendimi dışarı atıyor ve tören alanında arkamdan gelen küfürü duymamazlıktan gelerek koşmaya başlıyorum –ilk önce İngilizce sonra Guajaratice. Gevezelik eden insanların sesleri var. Kendimi plajın üzerindeki raylardan aşırtırken –iyi ki bu gece tayt giymişim– omzumun üzerinden bir bakış atmaya cesaret ediyorum.

Bukle tören yolu boyunca bana doğru hızla koşuyor, iki yanında birer eşkiya. Öpüşen bir çifti kenara itiyor ama daha fazlasını görecek kadar durmuyorum. Hava ayaklarımın altında ve kumun üze-

rine bir kedi gibi düşüyorum. Yaptığım ilk şey bir dakika ayırıp ayakkabılarımı bir kenara fırlatmak. Sonra koşuyorum. Hızla, yalın ayak, kum ayağımın altında yumuşak. Küt, küt, küt.

Bütün gece açık olan lunaparkın ışıklarına yaklaşıyorum ve meyile tırmanırken arkama bir bakış daha atma riskine giriyorum. Tam, düşündüğüm gibi beni plaja kadar takip edecek kadar aptaldılar ve kaba DM'leri içinde lap lop koşuyorlar, ama yine de benden hızlı hareket ediyorlar.

Birdenbire ayağımın altında çimen ve toprak var, etrafımdaki boşluklar küçülmüş, doğal olmayan ışık ve renklerle dolu, parlak ve cafcaflı şeyler, hareketli dönüşler, hepsine nüfuz eden yakınlardaki bir dükkândan gelen şeker ve tarçın kokusu.

Şimdi koşuyor, kendimi kalabalığın içinde kaybediyorum. Bazıları çılgın saçlarım ve çıplak ayaklarıma bir bakış atıyor, ama genelde kendileriyle fazlasıyla meşguller. Çoğunlukla gençler, bazı deri ceketli yirmilikler, kış bastırmadan biraz eğlenmek için dışarıdalar.

Solumda bir atlıkarınca dönüyor, plastik atları Simply Red'in parçalanan davulları Good Men'den alınan o şarkısına tempo tutarak inip kalkıyor. (Sağ ol, Damien.) İnsanlar kuyruklar oluşturuyor, ilerlemek için bekliyorlar.

Kot, deri, kadife arasından kendime yol açıyor, insanların sesinden ve ter kokusundan nefret ediyorum. Işık arkamda, karanlıkta etrafa bulaşıyor.

Omzumun üzerinden arkaya bakıp duruyorum. Bukle, Çiğneyen ve Sırıtan lunapark girişine daha yeni vardılar. Her yöne bakıyorlar. Bukle bir yönü işaret ediyor ve Çiğneyen gözden yitiyor. Diğer yönü işaret ediyor ve Sırıtan kalabalığa karışıyor. Sonra her yüzü tarayarak kendisi de ilerlemeye başlıyor.

Elimden geldiğince hızlı ilerliyorum. Neredeyse iki boyutlu hayvanlara ateş eden bir çift albino sarışını kıza çarpıyorum. İterek yanlarından geçiyor ve kendimi çarpışan arabalara doluşan bir insan kalabalığı arasında buluyorum. Etrafımda tüm insanlar gülüp şakalaşıyor. Arkamda çarpışan arabalar 'She Drives Me Crazy' eşliğinde sürtünüp çarpışıyor. İsterik kahkahalar küçük arenada yankılanıyor.

Kalabalığın içinde, kendime iterek yol açıyorum. Gözlerim öteki taraftaki insanları seyrediyor. Çarpışan arabaların hepsi âniden dururken müzik birdenbire kesiliyor.

Sonra sadece bir an için arkama bir göz atıyorum ve Çiğneyen orada, insanları iterek yolundan uzaklaştırıyor; gözleri ise beni görmekten sadece bir göz kırpışı kadar uzakta.

Pelerinle yüzümü kapatmaya çalışıyorum. Etrafımdaki insanlar itişip kakışarak çarpışan araba kuyruğunun önüne doğru kendilerine yol açıyorlar. Çiftler, çocuklar ve gençler parlak küçük baloncuk arabalara doluşuyor, direksiyonları kontrol ediyorlar.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kendimi kuyruğun en başında buluyorum. İnsanlara yardım eden adam, eski bir deri ceket ve bir kep giymiş şişman bir herif, paramı almak için elini uzatıyor.

Duraklıyorum. Sonra arenanın karşı tarafına bakıp Bukle'yi görüyorum.

İrkilip, bir şeyler haykırıyor. Beni gördü.

Çarpışan arabacı adamın arkasından dolaşıp sıvışıyorum ama bunun bir faydası yok, çünkü Çiğneyen'e doğru ilerliyorum. Orada dikiliyor, çamurda ayaklarını birbirinden ayırmış, arkasındaki gökyüzü, dönmedolabın canavarımsı, dönen ışığıyla parıl parıl. Bir an nefesim tekliyor. Sessizce başını sallayıp bana doğru yürümeye başlayarak kendi kendine gülümsüyor. Arkamda müzik tekrar baş-

lamış ve çarpışan arabaların uğultusu daha da gürültülü bir hal alıyor.

Çiğneyen üzerime atılıyor. Kepli adamın haykırışlarını duymazdan gelerek engelin üzerinden atlıyorum.

Birisi çığlık atıyor ve turuncu bir araba bana çarpmamak için manevra yapıyor. Kendimi bir tilt makinesinin içinde kapana kısılmış gibi hissederek, sendeleyerek öne atılıyor ve öteki tarafa yöneliyorum.

Bukle de içeri atlamış ve sarı bir arabanın içindeki bir kız ve oğlana çarpmaktan son anda kurtuluyor. Dönüp duruyorlar ve duramadıkları için küçük plastik arabalardan oluşan, sonu gelmeyen bir nehir gibi hepsi aynı yönde ilerlemek zorundalar.

Arkamı dönüyorum, sonra tekrar dönüyorum. Kepli adam öfkeden kudurarak bariyerin üstünde durup bağırarak bir şeyler söylüyor.

Bukle en yakındaki bir oğlan çocuğunun üzerine atlayarak onu taşıttan dışarı çıkarmaya çalışıyor. Başka bir araba yandan geçiyor ve ön koruyucu çubukları dizimi yakalıyor. Bıçak kadar keskin bir acı bacağımı dağlıyor ve arenanın zeminine çakılıyorum. Birisi çığlık atıyor, bu ben olabilirim.

Müzik hırıldayarak duruyor ve arabalar yavaşlayıp momentumlarının en son kısmını dönerek sarfediyorlar.

Bukle haykırıyor, "Onu yakalayın!"

Çiğneyen önce bariyerin sonra arabalardan ikisinin üzerinden atlayıp bana doğru yöneliyor. Kendi kendimi kaldırıp koşuyorum. Her adımla dizkapağım kendi kendisini bir toz haline getirene kadar öğütüyormuş gibi oluyor.

Karşı taraftaki bariyere ulaşıyorum ve Bukle'nin eli orada. Kadife pelerine yapışıyor ve pelerin yırtılarak üzerimden çıkıyor.

Kopçası kopuyor. Ben dükkânlar arasından azap içinde topallayarak sıvışırken, onu pelerinle birlikte sendeler bırakıyorum.

Atış alanına ulaşıyorum. Küçük bir kız babasıyla birlikte yalpalayarak uzaklaşıyor ve devasa beyaz bir oyuncak ayıyı kucaklarken yüzü mutlulukla parlıyor. Ayı bir iki saniye için görüş alanımı kapatıyor. Tekrar görebildiğimde Sırıtan iki metre önümde duruyor.

Boğazımda asit gibi olan nefesimle arkamı dönüyorum. Gece aldığım alkolün bir kısmının geri çıkmak üzere olduğunu düşünüyorum.

Yararı yok. Arkamda Çiğneyen ve Bukle kalabalığı yararak iterek kendilerine yol açıyorlar. Yapay ışığın altında yüzleri mor, öfkeden kararmış. Tam o anda dizim güçsüzleşiyor ve sağ baldırımın üzerinde çamura düşüyorum.

Üç çift DM beni çevreliyor. Eller beni ayağa kaldırıyor. Derken, daha ben kimin nerede olduğunu anlayamadan bir yumruk mideme iniyor ve acı beni bitiriyor; dünyada midemdeki o kızılsıcak acıdan ve tümü bedenimden vakumla çekilmişçesine bir nefes bulmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yok. Tanrım, ayaklarım yüzüyor. Altlarında çamur akıp gidiyor.

–hayal meyal bir yerlere taşındığımı fark ediyor, mücadele etmeye çalışıyorum ama birisi kolumu tam arkama kıvırmış ve parmaklarımı bükmeye başlıyor, ben haykırana dek–

Etrafından geçip giden yüzlere odaklanmaya çalış. Bir şey haykırmak için ağzını açmaya çalış. Ağzım kuru ve hissiz. Hiçbir şey çıkmıyor.

Birinin içkiyi çok fazla kaçırdığımı ve beni eve götürdüklerini söylediğini duyuyorum.

Sonraki beş dakika ışık ve renk lekelerinden ibaret; sonra koku-

lar değişiyor, daha tuzlu ve keskin bir hal alıyor, dönüp duran başımın en sonunda dinlenmesine izin verildiğinde plajda olduğumuzu bu şekilde anlıyorum.

Beni bırakıyorlar. Bir şap sesi ile kuma çarpıyorum.

Gecenin içinde dalgalar beyaz ve yumuşak; sahile vurup, kalçalarımı yalıyor. Tadı ve keskin balığımsı kokusuyla öfkeli yosunları ve tuzu duyabiliyorum, benim etrafımı sararken, botları kum ve suyun derinlerine batarken iğrenç bedenlerinin köpeğimsi, terli, veggie-köri kokuları var.

Bir anı zihnimin içinde uçuşuyor, birkaç yıl önce bypass karşıtı protestocuları görmüştüm --eğer çevreyi temizlemek istiyorsanız işe bir duş alıp saçınızı kestirmekle başlayın. Ve siz nasıl Newbury'ye geldiniz ki? Yolların üzerinde olabilir miydi acaba?

Başımı kaldırıyorum. Midemdeki acı biraz azalmaya başladı ama şimdi de kafam zonkluyor ve gerçekten de o kadar içmemiş olmayı diliyorum. Ve bir de, söylemeye gerek yok, korkudan altıma etmek üzereyim.

Bilmediğim bir sebepten dolayı ellerimi hareket ettiremiyorum. Birisi ellerimi arkamdan bir şeyle bağlamış. Bunu yaptıklarını hatırlamıyorum ama görünüşe göre iyi iş becermişler, çünkü ipler hiç kımıldamıyor ve bileklerimin etrafında korkunç derecede sıkı ve hissiz.

Burada etraf sessiz. Lunaparkın gümbürtüsü uzakta kalıyor. Denizin hafif hışırtısı etrafımı sararlarken nefes seslerinden başka duyacak bir şey yok. Orada bir hayvan gibi iki büklüm yatıyor, tekmeye hazırlanmak için kendimi kasıyorum.

Gelmiyor. Onun yerine saçım arkadan kavranıyor, yüzüm kafa derime saplanan binlerce iğnenin acısına benzer bir acıyla yukarı kaldırılıyor. Bukle yüzünü benimkine eğiyor. Nefesi meths'e batı-

rılmış köpek eti gibi kokuyor.

"Pekâlâ," diyor. "Cassie'ye bir şey yaptın, öyle değil mi sürtük? Sen ve o şirin küçük arkadaşların."

Bukle'nin gözünü yakalıyor, kokudan öğürmemeye çalışıyorum. Bana yalancı hüner gösterimi yapma fırsatı veren şey, onun ne yapacağından habersiz oluşum. Küstahça yıkanmamış, leş kokulu, hırsız Fali suratına bakıyor ve nasıl ellerimi serbest bırakmam ve bıçağı alıp onun son moda ben-lanet-olası-hep-haklıyım-Jack, devlet sosyal yardım dünyasının tam ortasına bir Kesik atmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.

JJ ve onun ütopyacı kanaatkâr geri zekâlıları. Onun hiçbir şeyden anladığı yok. Bunlara bok gibi davranmak gerekiyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum ona sakince.

"Bu olmadı," diyor sessizce ve bana hayvan gözünü açarak, sarı dişlerini göstererek bakıyor.

"Affedersin, neden bahsettiğini bilmiyorum, *boksurat*."

Acı bekliyorum ama karşılaştığım kadar değil. Bu tam, surat ortası bir yumruk, bir dişi yerinden söküp kafatasımın içine geberticiKocamanACIsıcakkızılAZAPdalgaları yolluyor. Çiğneyen arkadan başımı sabit tuttuğundan darbeyi sindirmek için dönemiyorum bile.

Bağırmayacağım. Yüzümde büyüyen çürüğü hissedebiliyorum.

Bir şey beni bunu düşünmekten alıkoymalı. Babamı ve Jeff'i gözümün önüne getiriyorum. Onların bu piçlerin şirin küçük bodur dairelerini havaya uçurarak aldatışını düşünüyorum. Bu beni gülümsetiyor. Bu kokuşmuş kafaları, asitten kavrulmuş hippileri ve onların uyuz itlerinin arka bahçemde kamp yapıp çocukların üzerine düşeceği boklarını ve iğnelerini bırakmasına engel olan tek kanunu, Kriminal Adalet Kanunu'nu düşünüyorum. Zihnimde Bukle'nin o arsız kafasına inen bir polis copu ile ayaklanma sırasında

paslanmaya yüz tutmuş Transit'lerini bir çukura yuvarlayan bir düzine aynasız canlanıyor.

Şimdi açık açık gülümsüyorum. Ve umurumda değil. Gerçekten değil. Bana ne yaparlarsa yapsınlar ben kazandım. Biz kazandık. Toplum, uygarlık, ne dersen de.

Buna odaklan.

Şimdi Çiğneyen ve Sırıtan başımı arkadan tutuyorlar. Biri saçımı çekiştiriyor, diğeri pis elini çenemin altına kıstırmış. Bukle cebinden bir şişe çıkarıyor. Şişe siyah ve parlak; içinde ne olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Mantarını çıkarıyor. Ağzımı kilitliyorum ama zorlayarak açmaya çalışıyorlar. Sonra şişenin keskin kokulu boynunu dişlerimin arasına sokmaya çalışıyorlar.

En nihayet çenemi aşağı çeken üç elle mücadele edemez hale geliyorum ve soğuk şişe ağzımda açılıyor, dişlerimi kazıyor, sıcak ve keskin bir sıvıyı boğazımdan aşağı gönderiyor.

Lanet, yeteri kadar hızlı yutkunamıyorum. Viskiden daha sıcak ve sert. Geri tükürmeyi deniyorum. Etrafa koyu, alkollü bir balgam kusarak tükürüyorum ve şişe çekiliyor.

Bedenim sallanıyor. Mendirekteki ışıklar birbirine karışmaya başlıyor. Ve soğuk deniz suyu da derinleşti, kalçalarımın etrafında yükseliyor, çamaşırımı ıslatıyor. Kontrol edilemez bir şekilde öksürüyorum, madde asitli safraya dönüştü ve burnumdan yükseldiğini, burun deliklerimden fışkırdığını hissedebiliyorum.

Bukle yanımda. Yüzü hayalete benziyor.

"Bize söyleyeceksin," diyor. "Ne kadar sürerse sürsün."

Deniz beni karşılamak için yükseliyor. Soğuk, iğne gibi batıyor, yıllanmış tuz kokuyor. Hiçbir uyarı olmadan yüzümü suyun içine bastırıyor ve ben mücadele ediyor, tükürüyorum; tuzlu tat beni öğürtüyor. Kafamı bir sağa bir sola savuruyor, elinin baskısından

kurtulmaya çalışıyor, suya tamamen batmamaya çalışıyorum.

Sonra beni yukarı çekiyor. Yüzüm üşüyor, sırılsıklamım ve tuz tenime batıyor. Hiçbir şey göremiyorum. Keskin koku ve soğuk cam ağzıma geri dönüyor ve dişlerimle onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama Bukle şişeyi içeri itiveriyor ve sıvıdan mideme biraz daha boşaltıyor. Bu Thunderbird'den bile daha sert olmalı. Sherry gibi iğrenç, şekerli bir tat bırakıyor. Yeter. Gulp, gulp, öğğh. *Yeter.*

Şişeyi dışarı çekiyor ve ben bir ağız dolusunu denize tükürüyorum. Sıvı kendi yönünü balgamla çiziyor, ağzımla su arasında uzun bir iplik halinde yapışıyor, geriliyor birkaç saniyeden önce kopmuyor. Detay. Kendimi bunun üzerinde tutmalıyım. Ne yaptığımı bilmek zorundayım.

Şimdi bacaklarım ve kollarım halsizleşiyor. Sarhoş oluyorum. Fazlasıyla sarhoş oluyorum.

"Seni küçük sürtük," diyor onun sesi başımın üzerinden çok, çok uzaklardan. "İç bunu." Ve yüzüm bir kez daha suyun içinde, bu sefer ta dibe kadar ve kumun, yosunun tadını alabiliyorum, ağzımın içinde soğuk ve ben nefe...

Hava. Öksürme, tıkanma, sadece hiç yoktan bir nefes bulup çıkarmak için vaktim var ve bir kez daha yüzüme doğru haykırıyor. Tenimde sıcak nefes.

"O nerede? Bilmek istiyorum!"

Şişe: Şimdi neredeyse yarı yarıya boşalmış. Tekrar tekrar o pekmezimsi sıvı boğazıma doluyor; her şeyi dolduruyor, nefes alacak yer bırakmıyor, bu nesnenin içinde boğuluyorum, *boğuluyorum.*

Bu seferki öksürük nöbetim en az bir dakika sürüyor, sanırım. Her türlü zaman mevhumunu kaybetmek üzereyim.

"O nerede?" Bu sefer duyduğum sadece bir fısıltı.

Konuşmaya çalışıyorum. Beynimi doğru dürüst odaklayamıyo-

Kesik-f.21

rum. Bir sözcük bulmaya ve kumun üzerinde devrilip düşmemeye çalışıyorum.

Tekrar ayaktayım. Nasılsa beni ayağa kaldırmışlar. Üç çehre, şimdi birer lekeden farksız. Haşin eller hissiz bedenimin her tarafını kavrıyor. Birbirlerine bir şeyler söylüyor, gülüyorlar ve ben duyamıyorum. Duyamıyorum.

Bacaklar işe yaramaz. Şimdi taşınıyorum. Sürükleniyorum.

Zaman geçti, ama ne kadar olduğunu bilmiyorum. Beni buraya gözlerim bağlı bir halde getirdiler ve sanırım kusmuş olmalıyım, çünkü ağzım ve burun deliklerim nahoş, asitli bir tat ve kokuyla dolu. Dizlerimin üzerindeyim, ellerim hâlâ bağlı ve ayaklarımın altında düzgün taş ya da betona benzeyen bir zemin var.

Birisi gözbağını koparıp atıyor. Işığın karşısında gözlerimi kırpmaya hazırlanıyorum, ama neredeyse hiç ışık yok. Bir an üzerinde diz çöktüğüm koyu renkli taş zeminden başka hiçbir şey göremiyorum. Sonra alçak bir tavanı olan ve birkaç eski pencereden içeri süzülen sokak ışıklarından başka hiçbir aydınlatması olmayan büyük, boş bir salonda olduğumu fark ediyorum. Bok, sidik ve çürük kokuyor.

Burada benimkinden başka nefes sesleri var ve başka kokular da fark ediyorum. Islak giysiler ve çamur. Burada olmalılar, çok uzakta değil.

Gözlerim karanlığa alıştıkça birkaç metre ötede duran karanlık siluetlerini görebiliyorum. Bukle'nin yüzü bir sigara yakarken birdenbire bedeninden ayrı olarak, Haloween turuncusu bir ışıkla hiç yoktan ortaya çıkıyor.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyor. Sesi kilisedeymişiz gibi yankılanıyor.

"Söyle bana." Sesim çatlak, alkol, istifra ve tuzlu su sesimi mahvetmiş. Hâlâ sarhoşum ve o kadar bitkinim ki, içimden ağlamak geliyor: Bunlar alkolün yarattığı bitkinliğin her zaman yol açtığı sıcak, koyu göz yaşları olurdu. Onların içimde yükseldiğini hissediyorum ama akmalarına izin vermeyeceğim.

Öne doğru bir adım atıyor; her adımı loşluğun içinde kati ve keskin. "Sen hiçbir zaman olmayacağını düşündüğün yerdesin. Ferris Court apartmanlarının en üst katında. Fallowdale'de."

Bunu sindirmem için bir iki saniye bekliyor.

"Evet ya, bu doğru," diye alay ediyor Bukle karşımda yere çömelerek. Bitkin gözlerimle ona odaklanmaya çalışıyorum. Yüzüm sanki ortasına bir futbol topu itilmiş ve gırtlağım yanan asitle dağlanmış gibi. Gerçekten ihtiyacım olan şey bir bardak su. "Fallowdale. Senin en sevdiğin yer değil, ha Bel?"

Bir daha ismimi kullanmaması için ona meydan okuyarak bakıyorum: Hiç kimse ben izin vermediğim sürece onu kullanamaz. Bunu yapamazsın.

"Ah, evet ya, adını biliyoruz. Dostumuz Marcie bize söyledi. Kıymetli babacığının güzelim yeni dükkânlarını inşa edebilmek için yıkmak istediği dairelerin ta kendisi. Pekâlâ." Bukle dikiliyor. "Biz buradan çıktık. Eşyaları günler öncesinden yükledik. Burada artık hiç kimse yaşamıyor. Baban kazandığını öğrenince memnun olacaktır, değil mi?"

Ağzım bazı sözcükleri çiğniyor ve en sonunda çatlak bir sesle bir şeyler çıkarmaya muvaffak oluyorum. "Bu... kazanmak ile ilgili bir mesele değil. Bu değişim. Şeyler... değişir. Siz buraya ait değilsiniz. Burası sizin eviniz değil. Öyle değil mi?"

"Yok," diyor Bukle. "Sanırım sana öyle gelmiyor. Ama o zaman bizim evimiz her yer. Nereye gitmemiz gerektiğini bilmiyoruz.

Eminim bir yer buluruz."

"Ah, tabii etrafta sizin için harika araziler olabilir. Köpeklerinizin huzur içinde pisleyebileceği bir yer."

Bukle bana yarı kahkaha olan bir şey tükürüyor. "Sizin gibilerin birbirlerinden hiçbir fikri yok."

"Hey, eğer oraya vardıktan sonra birkaç ay beklerseniz, Glastonbury'de etrafı yıkabilirsiniz. Şüphesiz toplumsal farklılıkları ortadan kaldırmak isteyen sorumlu kişiler işbaşında olacaktır. Tekrar..."

Çiğneyen ve Sırıtan'dan bazı endişe verici hışırtılar geliyor, ama Bukle'nin ayasını görüyorum; havada, açık ve beyaz.

"Peki ya Cassie?" diye hırlıyor Çiğneyen.

"Ah, evet," diyor Bukle. "Cassie. O öldü, değil mi Bel?"

Odaklanmaya çalışarak onlara bakıyorum. Bunun Çiğneyen için yeni bir haber olduğu yumruk yemişe benzeyen yüz hatlarının soluk ve öfkeli bir hal alışından anlaşılıyor.

Arkalarında Sırıtan öne bir adım atıyor ve Bukle'yi sertçe iterek neredeyse sendelemesine neden oluyor. "Sen bunca zamandan beri biliyordun, değil mi? Seni lanet herif, sen onun öldüğünü biliyordun! Nasıl?"

"Nasıl mı öğrendim?" Yere tükürüp sigarasından derin bir nefes alıyor. "Bana söylendi." Bana bakıyor. "Bazı kişiler onu haftalar önce buldu. Sadece bunu kabul edip etmeyeceğini görmek istedim."

Herhangi bir duygu göstermemeye çalışarak gözlerinin içine bakıyorum. Özellikle şaşkınlık. Hiç yolu yok, şaşkınlık olmamalı.

Bukle düşünceli düşünceli başını sallıyor. "Onu ormanda adamın dediği yerin yakınında bulmuşlar. Bulduklarında günlerdir ölüymüş. Hepimiz onu gece gömdük. Derine. Toprağın içinde deri-

ne." İçini çekiyor.

"Devam et." Sesim yabancı, kertenkele derisi kadar sert. Ancak şimdi kavramaya başlıyorum. Burada onların kontrolü altındayım. Ben onların gücü altındayım. Bana istedikleri her şeyi yapabilirler.

"Daha önce Cassie kafayı yediğinde ne olduğunu görmüştüm. Ashwell'deki o gece asitten uçmuştu. Onun sizin arabanın önüne yangın söndürücüyle birlikte koştuğunu gördüm ve ona bağırdım. Ama o bilmek istemedi. O ölmeyi istiyordu."

Botlu ayağıyla kaburgalarımı dürtüyor. Reaksiyon vermemeye çalışıyorum. Devam ediyor.

"Bunu bilmediğine bahse girerim. Cassie her zaman modaya uygun bir şekilde öleceğini söylerdi. Beni tek şaşırtan şey onu arabaya alıp götürmeniz oldu. Elinizden geldiğince çabuk sıvışacağınızı sanmıştım."

"Bizim... onu bırakmamız gerekiyordu," diyorum ona tereddütle.

"Evet, ya. Sanırım onun iyi olup olmadığını kontrol etmek aklınıza gelmedi, öyle değil mi?"

"Ben... o zamana kadar ölmüş olduğunu düşünmüştüm," diyorum ona. Neden olmasın? Şimdi hepsini anlatsam iyi olacak. "Kaçmamız gerekiyordu. Arabayı taşocağına götürüp yaktık. Bulunduğunu sanmıyorum."

Bukle omuz silkiyor. "Araba umurumda değil," diyor. Sigarasını yere atıp ayağıyla eziyor. "Eğer seni yeteri kadar izlersek gerçekten beni ona götürebileceğini düşünmüştüm. Sonunda işi diğerlerinin yapmasına izin vermek zorunda kaldık."

"Diğer...?"

"O bize gülüyor," diyor, Çiğneyen ve Bukle'yi aşıp bana ulaşmaya çalışıyor.

Ama Bukle daha iri ve daha güçlü, küçük adamı tutuyor.

"Evet," diyor. "Korkmanın nasıl bir şey olduğunu tadıyor. Her zaman dişine sonraki tekmeyi kimin atacağını merak edersin. Öyle değil mi Bel?"

Sesimi çıkarıp bir cevap vermeye çalışıyorum ama kuru boğazım sadece cıklama sesleri üretebiliyor. Midem ağrıyor ve yemek borumun etrafındaki o ağrılı bolluk hissi bana çok yakında kusmamın son derece muhtemel olduğunu hatırlatıyor.

Bukle çenemin altına bir şaplak atıyor. "Dediğim gibi, yakında buradan gidiyoruz. Ve gitmeden önce ilgilenmemiz gereken bir tek sen varsın."

"Bırak ben yapayım," diyor Çiğneyen yanına gelerek. Bana küçük gözlerini kısarak bakıyor. Yüzüme tüküreceğine eminim ve kendimi geri çekmeye hazırlanıyorum ama yo, o çiğneyip duruyor, bir harç makinesi gibi ağzını höpürdetiyor. Kendi kendime ağzındaki parçanın her zaman aynı olup olmadığını merak ediyorum. Her zaman ağzının içinde miydi acaba? Artık ıslak ve tatsız bir hal almış olmalı; ağzının kıvrımları içinde dolaşan gri plastiğimsi madde.

Sırıtan sadece orada dikilip duruyor; şimdi sırıtışı yapmacık bir hal almış, kollarını kavuşturmuş ikisini seyrediyor. Yo. O değil. Aklı başında. Dinliyor. Neden? Ne duydu?

"Bu kız," diyor Bukle önümde çömelerek, "ilginç, değil mi? Bir nedenden dolayı bizi uyuttuğunu sanıyor."

Gözleri asit parlaklığında, karanlığın içinde yansıyan sokak ışıkları ve öfkeyle yanıyor. Bağırsaklarım onun gerçekten beni cezalandırmaya hazır olduğu düşüncesiyle hareketlenmeye başlıyor.

"Neden olduğunu ben biliyorum," diyor Sırıtan sessizce.

Çiğneyen saldırgan bir tavırla üzerine yürüyor. "Ne?"

"Neden olduğunu biliyorum," diyor. "Onda bir bıçak var. Bu-

nun bir anlamı olduğunu sanıyor, bıçak taşımanın."

Ve bütün bu zaman boyunca ben zeki olanın Bukle olduğunu ve diğerlerinin sadece bir çift kabadayı olduğunu sanmıştım. Ama hayır, o Sırıtan. Beni yakaladı.

"Doğru," diyor Bukle usulca. "Ve biz onun nerede olduğunu biliyoruz, değil mi?"

Boş dairede kırılgan bir sessizlik, havada çürüme tadı var. Yoksa o tat benim ağzımın içinde mi? Soğuk ve korkudan titriyorum. Kendimi bu gezegenin üstündeki en tiksinti verici nesne gibi hissediyorum. Hem dizim hem de yüzüm acıyla nabız gibi atıyor. Yıkılmış bir evle ilgili bulanık bir düşünce de beynime dalıyor.

Ve şimdi Bukle elini cebime kaydırıyor.

Sessizlik patlıyor.

Bu bir klik, geçmişte benim dostum olan kısa ve öfkeli bir ses. Kendi bıçağıma bakıyorum.

Ona bakıyorum.

Baktığım şey kendi bıçağımdan başka bir şey değil. Neredeyse kendi nefesimin yüzeyini buğulandırdığını görebiliyorum.

"Öldür onu," diye mırıldanıyor Çiğneyen.

"Hayır," diyor Bukle, "onu öldürmeyeceğiz."

Bıçağı yanağıma yaslıyor. Buz gibi. Daha önce hiç olmadığı kadar büyük görünüyor.

"Ben bir göze karşılık bir göz istiyorum," diyor Bukle.

Gözlerim büyük, parlak ve pörtlek. Bedenim mihrabın üzerinde kayıp höpürdüyor. Biz öfkeli, şarap lekeli aşkımızı tadarken arkamızdaki haçın parlaklığını hatırlıyorum.

Doruğa doğru ilerliyoruz, terli ama rahatız, şimdi tepeyi aşmaya hazırım, haykırışlarım güvercinler gibi çatıya doğru kanat çırpıyor,

kirişlerin etrafından dolanıyor. Gözlerim büyük, parlak ve kocaman açılmış. İsa'nın gözleri büyük, parlak ve kocaman açılmış.

Haç parlıyor.

Yüzüm zevk dolu bir acıyla kasılıyor.

Yüzü zevk dolu bir acıyla kasılıyor.

*

"Sadece bir göz," diyor. "Hayatının geri kalan kısmında bakabileceği bir şey olsun diye. Yaptığını hatırlaması için. Cassie'yi hatırlaması için."

Haç parlıyor. Onun bağlarını kesiyorum. Onu kiliseye ve tarihe bağlayan ipleri doğruyorum. Doğumizi'nin ceketinin çok renkli ipliklerini kesiyorum; yara izi yüzünde yanıyor, araba yüzünde yanıyor, yüzünde büyük bir alev işareti var. Bıçağım parlıyor. Bıçağım kaybetmek üzere olduğum gözün karşısında soğuk.

Kaybetmek üzereyim.

Ve bıçağı kaşıma yaklaştırıyor. O kadar şiddetle titriyorum ki, yüzümün metale çarptığını hissedebiliyorum.

Bedenim bir ceset; o deriyi yardığında tümü dışarı fışkıracak olan iğrenç sıvılarla yüzüyor.

Her zaman en kötüsünü düşünürsün. En kötüsünü. Bir yerde işkencede kati hassasiyet için gözlerin önemi hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Eğer göz kapaklarından birini alır, gözü kazır ama optik sinirin bağlantısını koparmazsan, o zaman göz orada sallanır ve kollarda, bacaklarda, ayak parmaklarında, göğüslerde ah lanet, lanet kazınmakta olan kan akımlarını hissetmenin yanı sıra, bir de seyretmek zorunda kalır ve gözünü kırpmasına ya da başka tarafa bakmasına imkân yoktur.

Işık pencerelerden içeriyi kesiyor.

Bu sabit, parlak, semavi bir ışık çubuğu. Zemine sütün beyazlığıyla dökülüyor.

Ve dışarıdan, aşağıdaki dünyadan, bağıran insan sesleri.

İnanılmaz bir şekilde basınç yüzümden uzaklaştı. Gözlerimin üzerinden ter boşandığını sanıyorum, ama sonra bunun kan olduğunu fark ediyorum; beni kesmiş olması gereken yerden gözümün içine akıyor.

Bıçak düşerken bir çıngırdama sesi çıkıyor.

Bir kan sisi içinden onları görüyorum, çılgınca birbirlerine yapışıyorlar. Çiğneyen gitmeye hiç yanaşmıyor gibi, ama Bukle koluna yapışıp onu çekiyor. Merdivenlerden aşağı doğru kaybolmaya başladılar bile.

Sessizlik içinde saniyeler geçiyor. Ne yapacağımı merak ediyorum. Pis, çamurlu, terli ve bitkinim.

Şimdi zeminin titremekte olduğunu fark ettim. Binanın derinlerinde bir yerinden yankılanan bir ses var. Metalin metale çarpma sesi ve bir uğuldama. Binanın bir yerlerinde hâlâ çalışır durumda bir asansör var. Ve asansör yukarı çıkıyor. Çalkalanıyor ve uğulduyor.

Birisi asansörle yukarı geliyor. Birisi asansörün içinde yukarı çıkarak bana her an daha yaklaşıyor.

Ellerim hâlâ bağlı ve onları bağlarından kurtarmaya çalışıyorum ama olmuyor.

Asansör binanın içinde yükseğe, daha yükseğe çıkıyor.

Vızıldayıp dururken zemine bir titreşim gönderiyor. Ve sonra asansör kapısı açılmaya başlarken ışık taş zemine dökülüyor..

26
Hem Aşağıyı Hem Yukarıyı Görmek

Babamın yüzünü görüyorum.

Ona benim yanımda olup olmayacağını sorduktan sonra bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Neredeyse her şeyi ele verdiğim, ona neredeyse yaptığımı anlattığım zamanı.

O zaman onda bir şey vardı; o zaman, o kış öğleden sonrası ışığında, görmüş olmam gereken bir şey.

Tüm bu zaman boyunca onun hiçbir şey bilmediğine inandım.

Hatırla.

Karanlık etrafımda toplanıyor, burada baldırlarımın altında beton, burada Ferris Courts dairelerinin leş kokulu deliğinde. Duvarların daha önce portakal rengi ışık çerçeveleriyle ve tavanın daha açık renkli bir karanlık parçasıyla işaretlendiğinden eminim. Şimdi her şey arka plana düşmüş sanki. Hiçbir şey yok. Ben, bu karanlık ve asansörün çangırdaması ve uğuldamasından başka hiçbir şey.

Hayal ya da gerçek, ben buradayım, ben oradayım, ben bir kez daha durmakta olan asansörün önündeyim. Işık başlıyor, önce iğne sonra kalem kadar kalın, sonraysa karanlık dünyama beyazlık doluyor. Beni kesiyor, gözlerimi kısıp başımı çevirmeme neden oluyor.

Her nedense araziye akşam vakti yaptığımız o ziyareti hatırlı-

yorum; babam ve Jeff'in bana bu dairelerle ilgili planlarını ilk anlattıkları zamanı.

Grup Jon'un gözlüklerinde şevk dolu bir ateş, yıkımın ateşi. Terk edilmiş bir araba gibi yanıyor. Ferris Court'un gölgelerinden öte tarafa dönüyor, omuz silkip sırıtıyor, geleceğin gün doğumunu ve yeni kompleksini, kendi rüyasını sabırsızlıkla bekliyor.

"Bu şeyleri altmışlarda inşa ettiklerinde," diyor belirsizce gecekondumsu beton çıbanları eliyle işaret ederek, "bunların olabilecek en iyi şey olduğunu düşündüler. Yana değil de yukarı doğru inşaat yap. Gökyüzüne doğru inşa et. Burası ve güneş arasındaki o doksan üç milyon mili kullan." Durup, başını sallıyor ve batmakta olan güneşin kendisine bakıp, güneş gözlüklerini daha da yukarı iterken uzun bir nefes alıyor. "Ama şimdi? İşte buradayız, onları tekrar alaşağı ediyoruz. Babil Kulesi gibi, değil mi?"

O konuşurken ben ne yapıyorum? Hâlâ arabaya dayanarak sanırım Jeff Ash'in projelerini toplamasını ve arka koltuğa koymasını seyrediyorum.

"Ya, evet," dediğimi duyuyorum, "güzellik ve çirkinlik arasında ince bir çizgi var."

"Bu çok iyi, Bel, gerçekten çok iyi." Jon hâlâ güneşi seyrederek kendi kendisine baş sallıyor. "Bunu, gericilerle yapacağımız ilk toplantıda gündeme getirmeliyim." İçini çekiyor, şimdi ayaklarına bakıyor ve arkasını dönüp arabayı açıyor. "Hiç kimsenin gerçekte güneşe yaklaşmak istemediğini anlamamız uzun sürdü. Demek istediğim, o orada, faydalı. Ona ihtiyacımız var." Arka koltuğu açıp eliyle binmemi işaret ediyor. "Ama o doksan üç milyon mille rahat gibiyiz."

O orada.

Sıcaklığı yakınımda ve uzun, karanlık kolu bana yaklaşıyor, elime uzanıyor.

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

Ve biz kararmakta olan kasabaya doğru düşüyoruz; yüksek Fallowdale yolundan aşağı. Babamın ve benim gözlerimizi dikiz aynasında görebiliyorum.

"Neden paranızı bunlar için ziyan ediyorsunuz?" diye soruyorum Jeff'le babama.

Jeff yolcu koltuğunda arkasını dönüyor. Sırıtışı solmuyor. "Hiç bir şeyin değişmediğini görmek güzel. Küçük bir faşist yetiştiriyorsun, Jon." Ben seyredilecek bir ucubeymişim gibi kıkırdıyor.

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Ben sadece gerçekçi biriyim."

Jon'un gözleri dikiz aynasında bir kez daha benimkilerle karşılaşıyor ve benim ciddi olduğumu görebiliyor. "Sence Fallowdale'e yatırım yapmamalı mıyız, Bel?"

"Buna ihtiyaçları yok. Bunu hak etmiyorlar." Jeff'in bela çıkaranlar için özel evler hakkında söylediklerini hatırlıyorum. "Bu yerlere sadece kendi zeminlerine pisledikleri zaman atılıyor. Eğer buranın tekrar inşa edilmesini istiyorsan, şirin, küçük bir ayaklanma çıkarırsın. Adını çıkarırsın. Hiç kimse açıkça yerilmeyen bir yere yatırım yapmaz, değil mi?"

Jeff kendi kendine sessizce ıslık çalıyor. "Hakkı var. Hakkı var, biliyorsun."

Şimdi fikrime ısınıyorum. "Kimsenin umrunda değil. Ve eğer bir emek konseyleri varsa, onların fakir olmaya devam etmesi konseyin çıkarına olur. Öteki türlü karşı tarafa geçebilirler."

Jon eğlenmiş gözüküyor. "Bu durumda zenginler otomatik olarak Torie haline geliyor, öyle mi Bel."

"Hayır, ben onu demedim. Tersine çevirme. Ben sadece insanların biraz para kazanmaya başladıkları zaman gerçekçi olmayan ideallerini kaybettiklerini söylüyorum. Tanrım, öğrencilere bir

bak. Solcu oluyorlar, ağaçlara sarılıp, fıstık yiyor, bir yıl İşçileri Destekleyelim yürüyüşlerine katılıyor, sonraki yıl Şehir'de bir paket kazanıyorlar. Şık takım elbise, şık araba, şık hayat."

Kendimi beğenmiş bir edayla arkama yaslanıyorum. Jon bunun aksi bir fikir öne süremez, zira bunları defalarca kendi de söyledi, değil mi?

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

"Sensin," diyorum.

"Tabii ki benim," diyor JJ hiddetle. "Sana ne yapmışlar böyle?"

Şimdi uygarlığa geri dönüyoruz ve sahil yanımızdan kayıp geçiyor.

"Görüyorsun ya," diyor babam, özgüvenle dolu. "Her şey en iyisi için. Yeni kompleks faaliyete geçtiğinde binlerce insan işe kavuşacak. Sence de bu birkaç çürümeye yüz tutmuş daireyi feda etmeye değer, öyle değil mi?"

Gülümsüyorum. Bir şey demiyorum.

*

JJ aynı şeyi bir kez daha söylüyor. Bu sefer Ferris Court apartmanlarında değiliz. Biz bir polis arabasının arkasındayız ve omuzlarımda sıcak, kalın bir battaniye ve kaşıma yapıştırılmış yumuşak bir bandaj var.

"Bel?" diyor. "Ne yaptılar?"

"Hiçbir şey. Küçük Hollandalı oğlan nasıl?"

"Hı?"

"Parmağını sete sokan."

"Çok komik," diyor.

Kısa bir sessizlik oluyor. Yerinde duramıyor. Dışarıda yağmur başlamış. Apartmanların kesin hatlarla belirlenmiş siluetleri, sarı yelekleri içinde aceleyle sağa sola koşuşturan polisler, hepsi suyun

içinde suya bulanıyor.

"Beni dışarı çıkardın," diyorum ona, oldukça gereksizce.

Gülümsüyor. "Bana inanmazdın, değil mi? Başını belaya sokacağını söylediğimde."

"Hiçbir şey hakkında fikrimi değiştirmiş değilim."

"Eh, ben de değiştirmeni beklemiyordum." İçini çekiyor burada olmaktan utanıyormuş gibi dizine vuruyor.

"Bak, hiç havamda değilim." Sesim şimdi çatlıyor. Orada burada heceleri kaybedip duruyorum ve başım zonkluyor. "Ben sana... şeyi neden yaptığını sormayacağım..."

"Sormayacak mısın? Imelda ve benim birbirimize âşık olup olmadığımızı bilmek istemiyor musun?"

Gülmeye çalışıyorum ama sesim sadece bir çeşit tıkanma sesine benziyor.

"Hayır, cidden. Neden sormayacaksın?"

"Tanrı aşkına, o senin lanet olası halan."

Omzunu silkip sırıtıyor. "Ama hâlâ o müthiş bir kadın."

"Ah, lütfen. Bu mide bulandırıcı. Bu benim bu dünyaya konuş nedenim olarak hayalimde canlandırdığım şey değil."

"Ah. Demek ilk defa güçsüz kaldın. Bıçak senin için işi çözemez. O şeyi ne kadar zamandan beri oraya buraya taşıyordun, Bel?"

"Yeterince uzun süredir." Artık neden bilmesi gerekiyor ki?

"Ve senin için hiçbir şey çözdüğü oldu mu? Herhangi bir şey?"

"Benim kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Kızların donlarına bakıp halanı becermenin senin kendini iyi hissetmeni sağlaması gibi."

"Ah, tabii. Sen Amerika'da cinayete kurban giden polislerden üçte ikisinin kendi silahlarından çıkan kurşunla öldürüldüğünü biliyor musun?"

"Ah, siktir git."

"Hoş değil, ha? Analiz edilmek." Kollarını kavuşturuyor ve bana üstünlük taslayan bir tavırla bakıyor. "Senin sorunun dünyanın senin etrafında döndüğünü sanman ve senin gibi yaşamayan insanların çanına ot tıkamakta bir sakınca olmadığını düşünmen."

"Faliler gibi mi? JJ, bana bunu yaptılar. İt boku kadar kıymetleri yok."

"Sanırım," diyor sessizce, "örneğin ev konusunda hiç mi düşünmedin?"

Ah, tanrım, benim önceliklerimin sırası hakkında oldukça iyi bir fikre sahip, değil mi? "Hepsini sigortadan geri alırlar. Bu nedenle haftalar boyunca Kate'in sinirleri tepesinde olur, ama bu bir ilaç kürüyle halledilemeyecek şey değil."

"Ah, tabii. Sigorta ve Prozac. Büyük orta sınıf her derde devaları. Her şeyi çözerler, tabii ki."

Şimdi ilerliyoruz, kasaba boyunca havalı bir şekilde dönen mavi bir ışık altında taşınıyoruz. Parlak mavilik toprağın üzerinde yanıp sönüyor, dalgaları slow-motionda yakalıyor, gecenin geç saatlerinde sağda solda yalpalayanları yakalıyor.

Önümüzde buna benzer bir araç var ve Faliler içinde. JJ sayesinde yetkililer bize zamanında ulaştı. Bize soracak bazı soruları olacak.

"Nasıl bildin?" diye soruyorum ona bir noktada.

"Marcie," diyor. "O biliyordu. Seni orada bulacağımızı söyleyen bir telefon almış." Derin derin nefes alıyor. "Seni tek gözle bulacağımızı söylediler," diye ekliyor özür dileyen bir tonda.

Ona tabii ki daha önemli olan soruyu sormuyorum. Ona öğrenmek için neden zahmet ettiğini sormuyorum.

Belki de bunun cevabını yakında bulurum.

Onlar bizi dışarı çıkarmadan bıçağımı aldım. O hâlâ orada. Hâlâ cebimde.

27
Işığın Kandırmacaları

Bıçak karla dolu parkta parlıyor.

O günden sonra Marcie Hales'le sadece bir kez karşılaştım, Canterbury Katedrali yakınlarında.

Onu şimdi görebiliyorum, bana doğru yürüyor, karın üzerinde siyah ve kırmızı. Solumda etrafına her zamankinden de dikkatlice yapı iskeleleri kurulmuş olan dev bal sarısı bina, çok değil bir saat önce karını dökmüş olan çelik grisi bir gökyüzüne çarpıyor.

Bölgede sadece birkaç ayak izi var. Hava hâlâ gevrek, hâlâ en ağır giysi katmanlarının arasından bile dondurucu yolunu buluyor.

İlk önce onu görmezden geleceğimi düşünüyorum, ama şimdi o kadar yaklaşıyoruz ki bozulmamış karların üzerinde birbirimizin ayak seslerini bile duyabiliyoruz. Biz burada trafikten uzaktayız ve etrafta bizden başka yegâne diğer sesler yukarıdan, katedralin üzerinde çalışan işçilerin çekiçlerinin sesi ve kargaların gaklamasından ibaret. Eşarbımı yüzüme çekmek için zamanım yok.

İkimiz de yavaşlıyoruz. Duraksıyor, daireler çiziyor, birbirimizi süzüyoruz. Siyah bir sahte kürk manto ve kırmızı bir tayt içinde bir deri bir kemik. Ben deri ceketim ve yün atkımla iri yarıyım ve si-

yah bir şapkanın altından bakıyorum. Elimde eldiven yok.

Her iki elim de ceplerimde. Merhaba, benim adım Bel. Ellerim ceplerimde.

"Onlara söylemeyi ben istemedim, biliyorsun," diyor yarım saat öncesine ait bir konuşmaya devam eder gibi.

Omuz silkiyorum. "Sanırım artık bunun pek bir önemi kalmadı, öyle değil mi?"

Beni temkinlice süzüyor. "Sanırım... baban her şeyi sigortadan almıştır."

Gözlerimi ondan soğuk bir şekilde kaçırıyorum. "Çoğunu." Rahatsız edici bir sessizlik var ve Marcie topuğunun üzerinde dönerek karın üzerinde bir hilal kazıyor. "Eh," diye soruyorum ona, "burada ne işin var?"

İçini çekiyor ve bir sigara bulmak için ceplerini karıştırmaya başlıyor. "Military Road'daki konsey ofislerinden geliyorum. İş görüşmesi."

"Bir tane daha mı?" O felaket partiden sonra Marcie hakkında aldığım en son haber onun Maidstone yakınlarında bir fabrikada işe girdiğiydi. "En son yere ne oldu?"

Sigarasını yakarken hızla başını öte yana çeviriyor. Duman serin nefesle karışıyor. Sesi berrak ve keskin geliyor, havada delikler açıyor. Bir kez daha ondan ne kadar nefret ettiğimi fark etmeye başlıyorum.

"Eh, bizde hedefler vardı tamam mı? Her hafta için. Ve hepsini yaptığımız göstermek için bu sertifikaları doldurmamız gerekiyordu."

"Evet," diyorum huzursuzca. Bana mağaza katı hayatının incelikleri hakkında birinci elden sıkıcı bir rapor vermeyeceğini umuyorum. Yaşamımın geri kalan günlerini bu tür şeyleri bilmeden de

mutlu mesut yaşayabilirim.

"Ve sonra şef geldi, öyle değil mi?"

Öyle mi? Marcie gibilerinin sanki ben lanet olası hikâyeyi ezbere biliyormuşum gibi kavgacı soru eklerini araya sıkıştırıvermeleri, beni her zaman hayrete düşürmüştür.

"Mesai saatlerinden bahsetti. Bizim haftalık hedeflerimize ulaşmadığımızı, telafi etmemiz gerekeceğini söyledi."

"Ve bu bir sorun muydu?" (Bana küçük ineğin bir parça fazla mesai yapmayı reddettiği için tekmeyi yediğini söylemeyin.)

"Şey, onun bildiğini öğrenince bayağı rahatladım. Bazen gerçekten de telafi ettiğimi söyledim ona."

Yüzü içten, gözleri parlak. Hâlâ neden tekmeyi yediğini çıkaramamış olduğu açık ve gülmemek için yanaklarımı içten ısırmak zorunda kalıyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor muvakkaten. "Ben şeyi duydum... yani, üzgünüm onlar..."

"Evet ya," diyorum hemen. "Eminim öylesindir."

Doğal olarak merakı galip geliyor. "Neden yaptılar, sence?"

Omuz silkiyor, soğuk bir duman sütunu üflüyor ve sabırsız bir at gibi karı tekmeliyorum. Burada durup Marcie'yle bir şeyler üzerinde tartışmak istemiyorum. Onun gibileri artık geride bıraktım. "Tam birer piç olduklarından Marcie? Başka nasıl bir neden istiyorsun?"

Rahatsız görünüyor. Bu da bir şeydir.

"Sen... buralarda mı kalıyorsun?" diye soruyor.

"Şu an için." İçimi çekiyorum. Ondan uzaklaşmak istiyorum. "Peki ya sen? Bugünlerde uyuşturucularına yetecek parayı bulabiliyor musun?"

"O uyuşturuculara gitmedi," diye tersleniyor ve gerçeği kendi-

sine hatırlatmak için en sevdiği uyuşturucu olan tütünden çok uzun bir nefes alması gerekiyor. "En azından direk olarak değil," diye ekliyor alçak sesle.

"Ya, evet... Birkaç dürüst stereo teyp ve araba, aracı görevi yaptı. Damien o konularda oldukça iyiydi, değil mi?"

Sigarası kırmızı ezik ağzının içinde sallanıyor. Kısa bir süre bana bakıyor, yüzümü görüyor ve bakışlarını kaçırıyor.

"Evet Marcie ben bilmemem gereken birçok şeyi biliyorum. Bunları öğrenmek gibi bir huyum var. Bazen öğrenmem gerekenden daha geç –örneğin JJ ve o ensest düşkünü sürtük halası hakkındaki gerçekler. Ama o bile olması gerekenden daha önce oldu. Bensiz de devam ederlerdi değil mi? Benim arkadaşım olarak, sefil gerçeğin tümünü bilmek isteyenlerden saklamak için beni JJ'le tekrar bir araya getirerek."

Dişlerim acıyor ama Marcie'ye daha yaklaşıyorum. Elim cebimdeki bıçağın sapında şimdi daha da sıkı kapanıyor.

"Bak, Bel ben hiçbir şey bil..."

"Ah, şaşırtıcı bir şekilde ben buna inanmakta zorlanmıyorum. Ben bunu kabul edebilirim çünkü eğer öğrensen bile bunu bileceğini sanmıyorum. Ama onların nereye gittiğini biliyordun, benden tırtıkladığın tüm o paraların. Bilmiyor muydun?"

Başını eğiyor. Utançla. Başını sallıyor. Sigarasını düşürüyor ve karın içinde cızlayarak minik bir silindir oluşturuyor.

"Ben de ona güvenmiştim," diye mırıldanıyorum. "Üzülme."

Sanırım ben oldukça utandım, özellikle de Bukle ve arkadaşlarının benimle ilgili bilgiyi ondan ne yöntemle aldıklarını bildiğim için. Bu hikâye bana acı veriyor.

Çantamı omzuma atıp ondan hızla uzaklaşıyorum. Arkama bakmıyorum.

Bıçak karın aşındırıcı, beyaz soğuk-sıcağında parlıyor. Bu kolay olurdu.

Birkaç metre ileride, parktaki yaprakları dökülmüş ağaçlardan birinin altında uzun yeşil bir mantosu ve kırmızı bir atkısı olan bir kızın elleri iri yarı sarışın bir adamın belinde. Birbirleriyle sarmalanmışlar. Etrafta başka hiç kimse yok.

Nasıl başladı. O kadarını biliyorum.

Damien Marcie'ye beraberce dışarı çıktığımız o ilk seferden önce bir tür şaka olarak arkadaşlarından biriyle yatıp yatmayacağını sordu ve bunu yaparsa onu ödüllendireceğini söyledi. Ona istediği gibi harcayabileceği bir yüz sterlin verecekti. Kızın bu eylem ile eski mesleği arasında bağlantı kuracak kadar akıllı olmamasını umuyordu ve haklı çıktı.

Sonra ona ikinci defa sordu, uyuşturucu krizinde olduğunu bildiği bir zaman. Tamamen çaresizdi. Ve üçüncü sefer bir yabancıyla. Bu bildiğim kadarıyla Ashwell Heights'dan hemen önceydi. Aralarındaki gerilim, manalı bakışlar –bütün bunların altında onun pezevengiydi. Ve Damien parayı alıp kaçtı, çünkü o parayı çok seviyordu. Damien bir şeyler satın alabilmek, bir şeyleri saklayabilmek ve doğal olarak birkaç sefer de kendisi iş bitirmek için mümkün olduğunca çok paraya sahip olmayı seviyordu.

Tabii ki o bunların hiçbirini benimle paylaşmak ihtiyacını hissetmedi. Benim bildiğim kadarıyla o plakçı dükkânında çalışıyordu ve tüm parası oradan geliyordu.

Ve Marcie bana her geldiğinde –düzenbazca, yalvararak, şantaj yaparak– onu gönderen hep *Damien*'di; beni kullanan da *Damien*'di; ve ben ona yüz sterlin, bir yüz sterlin daha vermeyi sürdürdüğüm sürece ne söylediğine hiç önem vermeyen de *Damien*'di.

Bunların hepsini sonradan öğrendim. JJ tabii ki biliyordu, Imelda da. Meselenin kendiliğinden tepe taklak olacağını umarak hiçbir şey söylememenin en iyisi olduğuna karar verdiler. Ve eğer herhangi bir bölümü açığa çıksaydı suç benim üzerime kalacaktı.

Yine de Bukle ve arkadaşlarını; onların sebatkâr takiplerini hesaba katmamışlardı.

Sonradan öğrendiğime göre Bukle ve katiller çetesi bir gece Marcie'yi bir kulüpte yakalamışlar. Onu erkekler tuvaletine sürüklemişler. Kapıyı sürgülemişler. Ve onlara arabayı kimin kullandığını ve oturdukları yeri söylemiş.

Sanırım bu sebeple Marcie'yi –benim cep telefonumdan– arayıp Ferris Courts'a gelip tek gözlü, kan kaybeden bir kurbanı almasını söylerken bir tür ironi sergilemişler.

Tabii ki sonunda her şey böyle olmadı. Ama yine de devir tamamlanmış oluyor. Bana ihanet edecek kimse kalmadı.

Sadece kendim.

Kız ve erkek arkadaşı uzaktaki katedrale bakarak birbirlerine sarılıyorlar. O, kızın kalın, kırmızı atkısını düzeltiyor ve ısıran rüzgârdan korusun diye çenesine örtüyor. Burada park sırasında otururken bana pek aldırış etmiyorlar.

Ben koluma dokunurken dünyanın ışığı bıçağın yüzeyinden yansıyor ve katedral çanları on ikiyi çalıyor. Hiç midesi kolayca bulanan biri olmadım; hem de hiçbir zaman.

Soğukluk üzerine soğukluk.

Ten çöküp gerginleşiyor.

Yüzey gerilimi–

Bu insanların oturdukları yerde doğrulup dinlemelerini, beni yere sermeye çalıştıklarında ne olacağını anlamalarını sağlayacak.

–kopuyor.

Kesiyorum.

Olanları görmek her şeyden fazlası mıdır? Kesiği görüyorum, şimdi ve burada, daha hissetmeden önce. Beyaz karın üzerinde çok güzel bir kırmızı fışkırması. Tanrım, o kadar berrak ve taze ki...

Karın üzerine damlıyor. Bıçak elimden düşüyor kendini kalın beyazlığın içinde kaybediyor.

Kız ve erkek arkadaşı bana bakmak için yavaş çekim d-ö-n-ü-y-o-r-l-a-r. Kızın yüzü bir kar kraliçesinin yüzü, buz salkımlarından bir tacın altında uzun ve ince bir heykel. Yoksa bu sadece çığlık atarken düşen çenesi mi?

Bir şey boynundan oluk oluk akıyor. Gökyüzüne karşı büyük, kalın bir kan akımına benziyor. Zayıflamakta olan elimi kaldırmaya çalışarak gülüyor ve ona açılan boynundan kan fışkırmaya başladığını söylüyorum. Karın üzerinde bana doğru koşuyor gibi. Uzun mantosu arkasında yarasa kanadına benziyor.

Baldırlarım karın üzerinde ıslak. Banktan aşağı düşmüşüm. Âniden kendimi halsiz hissediyorum ve hâlâ bileğim patlıyor. Durdurulamaz.

Gökyüzünde kargalar kahkaha atıyor. Güneşe benden daha yakın oldukları için mi?

Babamın yüzünü görüyorum ve sonra her şey kar beyazı, kan kırmızısı.

28
Artık O Kadar Manik Değil

Kilise sessiz.

Koridorda tahta ve bez kokularını içime çekerek yürüyorum. Ayak seslerimin arkamdan kayıt edilmiş, kulaklıklara aksettirilmiş gibi tekrarlandığını duyuyorum. Ben balinanın midesindeki bir lokma gibiyim, yutulmuş hazineleri seçiyorum –haçlar, mumlar, aziz ve havarilerin numaraya-göre-boya resimleri. Renk saçıntıları arasında tek başıma yürüyorum.

Mihrabın önünde duruyor, dönüp arkama bakıyorum. Burada hiç kimse yok. Taş ve cam sessiz. Taş nefes alıyor, ayak seslerini ve anıları emiyor olmalı: Hiçbirinin dışarı çıkmasına izin vermeden.

Öne doğru yürüyorum. Büyük altın haça bakıyorum.

Mihrap bezini yakından inceliyorum. Pembemsi bir lekenin olabilecek en hafif kalıntısı var, bir sonbahar yaprağının boyu ve şeklinde.

Acı dolu bir gülümsemeyle bunu bezden çıkaramamış olduklarını fark ediyorum. Ben işaretimi bırakmışım. İsa'nın yüzünde bir doğum izi gibi.

Bir hafta önce. Kış manzarası sertleşirken radyoda 'Wonderwall' çalıyor, orijinal versiyonun nazik tıngırdamaları. Aralık ayındayız. On gün sonra Noel var ve koğuş parıldayan desenlerde baştan başa süslenmiş durumda. Onlarsız yapabilirim. Yatağımın

üzerinde bir sıra kart var –Noel baba kıyafeti içinde gülünç porsuklar, tek ayak üzerinde dönüş yapan Ren geyikleri ve ahırlarda dini görünümlü sahnelerin geleneksel bir karışımı. İğrenç. Ve bileğimin etrafında Noel karı gibi beyaz renkte bandajım var.

Odanın tam üzerinde bir havalandırma deliği olmalı, çünkü ara sıra fışkıran ve havaya karışan buhar bulutlarını görüyorum. Bungee-jumping yapan hayaletlere benziyorlar.

Ve bu şimdiden. Salondaki yepyeni masada oturarak mektup yazıyorum. Bileğim iyileşiyor ve orada her zaman bana her şeyi hatırlatacak kocaman, çirkin bir leke olacak. Gözümün tam üzerinde küçük bir tane daha var, ama bana söylenene göre, o zamanla solacakmış.

Etrafımda bir ahşap, cam ve zarif duvar kağıdı imparatorluğu tekrar gelişmiş, neredeyse organik bir biçimde. Partiden sonra kavrulmuş ve yırtılmış bir halde bırakılan halılar bir kez daha yumuşak ve zengin.

Mutfaktan Kate'in sesini duyuyorum. Bugünlerde neredeyse hiç konuşmuyoruz. Eh, bu konuda artık endişelenmem gereksiz, zira artık bu kapanda fazla kalmama gerek yok. Daha önceleri buralarda takılmaya mahkûmdum, ama artık planlarım var –Tayland ve Malezya ve sonra üniversite ve bir dizi yeni hata. Bir şeyi kesin olarak biliyorum. Ben yurtdışına gittiğim zaman bıçak benimle gelmeyecek. Baştan çıkarıcı ama onu bir gün bırakmam gerekiyor.

JJ'e yazmaya çalışıyorum, her şeyi yerine oturtan ve buradan sonra nereye gidebileceğimizi söyleyen bir mektup.

Imelda'ya karşı duygularım bir noktada işin içine katılmalı. O beni hep kullandı. Birisinden bir şey saklarken arkadaş olamazsın, değil mi?

Şimdi birbirlerine bağlanmışlar. Büyük beyaz bir yokluğa ilerleyen bir tramvayda bağlılar, o hiçliğe doğru takırdayarak ilerler-

ken öpüşüyor, düzüşüyorlar. Çığlıklar atıyor, vıcık vıcık sesler çıkarıyorlar. Birbirlerine arkadaşça, aile DNA'sı aktarıyor ve iğrenç bir şey üretiyorlar.

İkisini de artık bir daha görmek istediğimi sanmıyorum.

Kalın mantomu ve Kate'in yıkarken bir türlü çıkaramadığı mor lekesiyle en sevdiğim kotumu giyiyorum. O her zaman bundan şikâyet ediyor. Tabii ki bunun nereden geldiğini bilmiyor. Bir gün gazetede güvenlik etiketleri yasadışı yolla çıkarılmaya çalışıldığında leke yapan çıkmaz bir mor boyayla dolu olan büyük Londra mağazasını okuyacağını hayal ediyorum.

İnsanlar erimeye yüz tutmuş karla kaplı şemsiyeler taşıyorlar. Caddeler kardan temizlenmiş, cascavlak kalmış, büyük parıldayan gri yaralar gibi açıkta kalmış ama kaldırım taşları karanlık artıklarıyla dolu, kışın alt tarafı, sadece şeytanın çocuklarının oynayabileceği anti-kar. Neden hiç kimsenin bu lapadan çirkin, kapkara, göz alıcı beyazın üzerinde suratsız ve kargaları bile korkutacak bir kardan adam yapmadığını merak ediyorum. Belki de bu benim yapmam gereken bir şey.

Neden bilmem kendi kendimi kasabanın üst tarafına giden bir tramvayda buluyorum. Makine kükrerken toprak ve denizin bu kuru lekesine bakıyor ve buradan hiç kaçamayacak olan işkence çeken ruhları düşünüyorum. Ben Kesiği yaptığımda kaçtığımı sanıyordum, ama orada, kara kanlı kalbimin derinlerinde, beni karın soğuğuna kaldıran, tekmeleyerek bilince geri döndüren bir şey olmalı.

Ben hiçbir zaman o tip biri değildim; hiçbir zaman Küçük Bayan İntihar olmadım. Neden yaptığımı bilmiyorum. Suçluluk duygusu?

Herkes için hâlâ devam ediyor. Orada aşağıda, bombalamayı unuttukları o kaynayan sahil kasabası kütlesi içinde hâlâ vitrinlere

dalan arabalar ve kan gibi pompalanan şıringalar ve ensestli genlerle yapılmakta olan canavarlar var. Burası bir yaban, entropinin her şeye hakim olduğu bir çöplük. Hey, entropi artar. Bunu biliyor muydunuz? İki tartışılamaz sözcük. Onları seviyorum. Ben Termodinamiğin İkinci Yasası'nın kesinliğini seviyorum. Onları seviyorum çünkü onlar hakkında kimsenin yapabileceği bir bok yok.

Entropi idareyi ele aldığında kış uykusuna yatar. Yazın farklıdır. Yazın donuk renkli atlıkarıncalar ten kadar yumuşaktır. Her şey kasabanın kocaman, leş kokulu bedeninin cilalı, damlayan bir organıdır; kaldırımda izler bırakan köpüren dondurmalardan kangrenli hardal damlaları ile sosislilere kadar. Her şey, meyve makinelerinin terli tutamaklarından keskin kokulu helaların sidik ve birayla yapış yapış zeminlerine kadar.

Yazın bu kasaba para içinde yüzer, bal sellerine kapılır. Güneş sahil ve yarlardaki âşıkları ortaya çıkarır. Gecede yürüyenler gezi yolunda neon renkli lolipoplar emer. Pamuk şekeri, keskin petrol ve sıcak kızgın kömür kokar. Temmuz ve ağustos boyunca bir iki hafta her şey harika görünür.

Ama sonra dondurucu yağmurlar başlar ve sanki biri mendireğin oradaki bariyerlerden birini devreden çıkarmış gibi olur. Şeytanlar engelleri aşar ve yollarına çıkan her şeyi yakıp yıkar.

İki ay sonra ve hâlâ daha kötü. Burası, parçalanmış bir kışyeraltıdünyası. Lunaparkın büyük tekerleği hareketsiz, siyah çelik ve beyaz buzdan tuhaf bir heykel. Ve dört bir tarafta doğa kendisini yok etme eylemine devam ediyor. O bizim yapmayı umamayacağımız kadar iyi bir iş yapıyor. Dilimliyor, ısırıyor, koparıyor. Göletler, çatlamış aynalar, ağaçlar, kömür, sahil ayın yüzeyi haline geliyor. Hepsi kendi elleriyle çatırdatılıp ezilmeye hazır. Ve havanın kendisi bile donuyor. Onu tatmak soğuk camı yalamak gibi.

Varoşlarda iniyorum; Fali kasabasının katran karası kalbinde. Gölgelerin pusu kurduğu sokaklarda. Devon Yolu. Adını biliyo-

rum. Yakınlarda bir yerde kötü bir üne sahip olan genç katillerin geceleri pusuya yattığı Towndale geçidi var. Ne yaptıklarını duydum. Düğmeye tekrar tekrar basarak geceye karşı portakal renginde BEKLE yazdırıyorlar ve tavanlara hayalet nameler yolluyorlar. Ve harflerin söylediğini yapıyorlar. Işıkların geceyi kesmesini bekliyor, sonra düğmeye basmaya devam ediyor ve arabayı geçitte kapana kıstırıyorlar; içindeki yalnız bir kadınsa kol demirini çıkarıyor, camları parçalıyor, çığlıklarına kulak asmıyor ve arabaya biniyorlar. Onu sağına soluna cam kırıkları batmış bir halde arabadan çıkarıp kaldırıma itiyor, radyoyu ve satabilecekleri başka her şeyi almadan önce arabayla bir gezintiye çıkıyorlar. Bu sadece buradan üç sokak ötede oluyor.

Aşağıda kasabayı görebiliyorum. Ötede, deniz hayalet bulutu altında neredeyse görünür bir halde. Taşmakta olan çöp tenekeleriyle dolu bir geçidin hemen ilerisinde yüksek apartmanlarla çevrilmiş bir çimen parçası görüyorum. Falilerin kalbinde bir yerde bir köpek havlıyor, sesi oluklu demirden, bir çukurdan geliyormuşçasına yankılanıyor. Açık alanın öte tarafından bir çıngırdama ve bağırış çağırışlar geliyor. Hayat belirtileri –parlak kazaklar giymiş iki çocuk bir yangın merdiveninden sıvışıyor, göremediğim bir şeyin peşinden koşuyorlar.

Genç bir anne apartmanlardan birinin holünden zorlukla çıkıyor. İçinde kalın kırmızı bir manto giymiş bir iki yaşlarındaki bir çocuk olan bir bebek arabasını itiyor. Araba Netto ve Lidl'dan soluk torbalarla bezenmiş.

Çimende duruyorlar ve kadın küçük kızın yanında çömeliyor, paltosunu ayarlayabilmek için onu ayağa kaldırıyor. Kızın üst düğmesini kontrol ediyor, atkısına titizleniyor. Kız, bana tiz ve anlaşılmaz gelen bir şey söylüyor, ama kadın ona mırıldanıyor ve saçını karıştırıyor. Sonra kızın eldivenlerini kontrol ediyor.

Kız karda oynamak üzere seğirtirken anne de torbaları tekrar dağıtmaya başlıyor. Kızın kırmızı mantosu bu yerin tümündeki en

parlak renk lekesi.

Meyilden kayıyor geldiğim yöne ilerliyorum. Ama çimin üzerinden yanlarından geçerken kadınla göz göze geliyorum.

"Soğuk bir gün," diyor düzelerek.

Genelde bana açıkça belli olanı dile getiren, benden bir kulak dolusu laf işitir. Ama o ilgimi çekiyor çünkü yakından ne görünüşü ne de sesi bir Faliye benziyor. Giysileri her zamankinden tabii ki –eski püskü bir manto, kırmızı bir kazak ve yıpranmış kotlarla felaket bir pembe yün şapka. Ama yüzünün temiz, parlak gözlü bir hali var. Bu yüksek elmacıkkemikleri, ama oldukça pürüzsüz yuvarlak yanakları olan ince bir yüz. Görebildiğim saç tutamları temiz ve bakımlı görünüyor. Ruju dikkatli seçilmiş, bu bölgelerde o kadar sevilen o soluk renk değil de bir Bordeaux şarabı tonunda. Gülümsediği zaman dişlerine iyi baktığını görebiliyorum.

Karı mutlu bir şekilde küçük yığınlar halinde üst üste koyan kıza bakıyorum. Onu sadece arkadan görüyorum ve kapüşonlu kırmızı mantosuyla bir çeşit mağarayı hazırlayan bir periye benziyor.

"Onları eğlendiriyor, değil mi?" diyor kadın.

"Ne? Ah, tabii." Biraz fazlasıyla uzun bir süre başımı sallıyor ve ne kadar aptal göründüğümü fark ederek duruyorum. Sadece sesi beni şaşırttı. Nazik, eğitimli, çekici bir Borders yöresi aksanı var. Her zamanki Fali vızıldaması değil.

"Kristy Noel'de pek bir şey alamayacak. Umarım bunu fark eder."

"Hmm." Ne söylemem gerektiğine pek emin değilim. Bir adım geriye çekilip kardan adamının topağımsı başlangıçlarını hayranlıkla süzen kızı seyrediyorum. "Siz... burada mı oturuyorsunuz?"

"Maalesef evet," diyor bir gülümsemeyle. Ve yüzüne baktığımda gözlerindeki parıltının eksilmediğini görüyorum. Burada bir karışıklık var. "Kristy," diyor. "Haydi." Elini uzatıyor ama kızı sürüklemek henüz mümkün değil.

"Meşgul görünüyor," diye öneriyorum.

"Evet. O çok yaratıcı. Her zaman karı sevmiştir." Kadın içini çekiyor. "Geçen yıl çok daha iyiydi."

Şimdi meraklandım. "Ne yönden iyiydi?"

"High Down'da kendi evimiz vardı," diyor "ben ve kocamın."

Hayranlıkla ıslık çalmaktan kendimi zor alıkoyuyorum. High Downs kırsal bir bölgedir, benden yol üzerinde yaklaşık dört mil uzakta. Kereste kulübeler ve yepyeni dört odalı evlerin bir karışımı. Fallowdale'den tamamen başka bir hikâye.

"Ne oldu?" diye soruyorum usulca etrafımdaki viranlığa bakmamaya çalışarak.

Omuz silkiyor ve büyük kırmızı ağzının köşeleri düşüyor. "Benim suçum. Çenemi tutabilirdim; o zaman her şey önceki gibi devam ederdi. Ama hayır, ben sekreterini becermek konusunda onunla yüzleştim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu sizin için korkunç olmalı. Üstelik ne kadar klişe."

Bana göz kırpıyor. "Şey –tam olarak değil." Kaşlarını kaldırıyor ve yavaş yavaş bana yanlış fikir verdiğini anlayınca yüzünde bir gülümseme beliriyor. "O kadar atletik bir genç adamdı ki, onu masada görür görmez hoşlandım. Elimde değildi."

Pekâlâ. Anlıyorum. "Ve... kocanız?"

"Duvarlara tırmandı tabii ki. Bir boşanma talep etti ve doğal olarak bunu aldı. Kristy için dişimle tırnağımla savaşmam gerekti ama onu aldım." Gururla gülümsüyor. "Mahkemeler zina yapanları umursamıyor gibi. Daha sonra o kadar savaşmam gerekmediğini öğrendim. Brendan onu sadece ben intihara eğilimli, alkolik bir nemfoman olsam alabilirdi, o zaman bile kendisinin örnek bir kişilik olması gerekecekti." İçini çekiyor. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Ah, hayır," diyorum çabuk çabuk. "Ben..." (Ben neyim? Bir şey düşün Bel.) "Gönüllü çalışıyorum. Yaşlıları ziyaret ediyorum."

"Ah, anladım. Benden uzak dursun. Hepsi sidik kokmuyor mu

onların?"

"Evet ya," diyorum bir sırıtışla ve beraberce gülüyoruz, yüksek sesle, temiz, mutlu bir şekilde, bu kötü yerde iyi bir ses, gökyüzüne sesten hayaletler yolluyor. Kışta bir delik açıyor.

Küçük kız kardan adamına minik bir kafa konduruyor.

"Sana hayat hikâyemi anlattığım için kusuruma bakma," diyor ve bebek arabasının arkasında yerini tekrar ayarlıyor. "Kristy, hayatım, gel şimdi... Ama her zaman bu çöplükte oluşuma haklı bir gerekçe yaratmam gerektiğini hissediyorum. Demek istediğim... burada herhangi birinin kendi seçimi sonucu yaşayacağını hayal edemiyorum, ya sen?"

Ve şimdi karın içinde ayakta duruyorum; ellerim cebimde, ilk defa bıçaksızım.

Fallowdale'in tepesindeki gri gökkubbeden daha fazla kar aşağı kayıyor ve kaybettiklerimi hatırlayınca gözlerimi kapatmam gerekiyor.

Ve şimdi benden uzaklaşıyorlar, anne ve çocuk, sert zeminin üzerinde çıngırdama sesleri çıkararak yola ve otobüs durağına doğru ilerliyorlar. Kadın pazar arabasını bir eliyle itiyor diğeriyle de Kristy'nin küçük elini tutuyor ve kıza bu korkunç yerde şefkat ve teselli sözcükleri mırıldanıyor; ve belki de bir çıkış yolu olduğunu, olacağını söylüyor. Handa bir oda. Bir gün.

Küçük kız topaksı kardan adamına bakmak için başını arkaya çeviriyor, beni görüyor, bana gülümsüyor ve ben ona elimi kaldırıyorum.

Arkasını dönmeden çok kısa bir süre boyunca bir şey görüyorum. Haklı olup olmadığımı anlamanın imkânı yok. Küçük suratının bir tarafındaki kırmızılık gözüme çarpıyor. Işığın bir oyunu ya da soğuktan olabilir. Ya da belki de yumuşak yanağında gerçekten de parlak kırmızı bir doğum izi vardır.

Ama artık gitti ve benim artık bunu bilmeme imkân yok.